

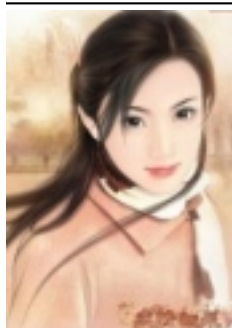
Bi Kịch Tiểu Lạt Tiêu

Contents

Bi Kịch Tiểu Lạt Tiêu	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	6
3. Chương 3	9
4. Chương 4	12
5. Chương 5	16
6. Chương 6	19
7. Chương 7	22
8. Chương 8	27
9. Chương 9	31
10. Chương 10	35
11. Chương 11	38
12. Chương 12	41
13. Chương 13	44
14. Chương 14	48
15. Chương 15	51
16. Chương 16	57
17. Chương 17	60
18. Chương 18	63
19. Chương 19	68
20. Chương 20	71
21. Chương 21	74
22. Chương 22	77
23. Chương 23	81
24. Chương 24	85
25. Chương 25	89
26. Chương 26	92
27. Chương 27	95
28. Chương 28	99
29. Chương 29	102
30. Chương 30	106
31. Chương 31	110
32. Chương 32	113
33. Chương 33	117
34. Chương 34	121
35. Chương 35	125
36. Chương 36	128
37. Chương 37	131
38. Chương 38: Nội Tâm Của Bạch Tấn	134
39. Chương 39	137
40. Chương 40	141
41. Chương 41	144

42. Chương 42	148
43. Chương 43	152
44. Chương 44	155
45. Chương 45	159
46. Chương 46	162
47. Chương 47	167
48. Chương 48	171
49. Chương 49	174
50. Chương 50	177

Bi Kịch Tiểu Lạt Tiêu

Giới thiệu

Một cuộc đời đầy thăng trầm, khó đoán trước được ông trời dường như muốn thử thách lòng người, n

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/bi-kich-tieu-lat-tieu>

1. Chương 1

Từ trước tới nay tôi vẫn luôn cảm thấy số phận mình đã đủ bi thương, thế nhưng ngay lúc này đây, khi đứng trước nhà hàng tráng lệ, nhìn tấm poster cưới đến là bỉ ổi của đôi cầu nam nữ, tôi mới lĩnh ngộ được câu nói: Trên thế giới này, không có cái gì bi thương nhất, chỉ có vô cùng bi thương!

Tôi nhìn lại trang phục của mình, giày cao gót màu đen, quần dài màu đen, áo sơ mi màu đen, vô cùng pro, vô cùng đẳng cấp, vô cùng quyến rũ, thế nhưng tôi rất ít khi ăn mặc thế này, bởi vì tôi không thích tham dự tang lễ!

Tôi quay đầu, ngoắc ngoắc ngón tay gọi người anh em vạm vỡ phía sau.

““Tiểu thư, có chuyện gì ạ?” Hắn ta và mười chín tên vệ sĩ phía sau là do tôi mượn của cha, vốn dĩ tôi muốn mượn bốn mươi người, nhưng cha lại nói, hai mươi vậy là đủ rồi.

Kéo hắn ta ra xa, tôi chỉ chỉ vào poster:

“Biết à?”

“Vâng. Biết!”

“Vậy thì đừng làm hắn bị thương!”

“Tiểu thư, cô còn yêu cậu ta sao?”

Tôi đâm vào ót hắn ta thật mạnh, vẽ mặt giận dữ hỏ báo gấu mèo.

Hắn ta bị ánh mắt thù hận của tôi dọa cho sợ đến run cả người, đầu cúi xuống.

Tôi hung hăng đánh hấn một cái nữa, lại nhìn một chút để giải tỏa ngột ngạt, lúc sau mới hổ báo nói câu :”Đốt!”, rồi trực tiếp đi về phía đại sảnh.

Mỗi bước đi, lòng tôi lại lạnh thêm một chút.

Nửa năm trước, người đàn ông đó nói với tôi :”Kiều Kiều, em yên tâm, anh nhất định sẽ hủy hôn với cô ấy!”

Hai tháng trước, người đàn ông đó nói với tôi :”Kiều Kiều, sau này anh sẽ không đến nơi này nữa, biệt thự đã sang tên cho em, xin lỗi!”

Một tháng trước, người đàn ông đó bắt đầu không nhận điện thoại tôi, tôi đổi sang dùng tin nhắn, điên cuồng oanh tạc, rốt cục người đàn ông đó nói với tôi một câu :”Kiều Kiều, đừng khiến anh phải ghét em!”

Mười ngày trước, tôi đứng nhìn tờ kết quả của bệnh viện, phía trên ghi “dương tính”, Tôi lập tức nhắn tin cho người đàn ông đó :”Em có thai!” Nửa giờ sau nhận được hồi âm: “Phá đi!”

Hôm nay, trong tay tôi nắm một túi giấy trắng, thật ra thì tôi muốn dùng màu đen, nhưng mà suy nghĩ lại một chút, tham gia tang lễ, vòng hoa tất cả đều là màu trắng, cảm thấy cái túi màu trắng này có vẻ hợp với hoàn cảnh hơn.

Cửa đại sảnh bị tôi đá văng trong tích tắc, cái cảnh tượng ngọt ngào ấm áp sến súa phía trong khiến mắt tôi hoa lên đến độ không mở ra được, một lúc lâu sau mới giương mắt lên tìm kiếm, nhìn thẳng về phía người đứng trong đại sảnh, người đàn ông đó đang nhìn tôi chằm chằm, anh ta cũng tiều tụy, gầy gò, ẩn trong đôi mắt dường như có tia đau đớn, lòng tôi tự dưng lại nhói lên.

Từng bước, từng bước đi tới, chung quanh trở nên xôn xao, bảo vệ khách sạn bị người của tôi đá ngã lăn trên mặt đất.

Tôi dừng bước, bất mãn nhìn bọn họ, không nhận được mở miệng: “Chờ một lát, động thủ sau.”

Nói đoạn, tôi tiếp tục đi về phía người đàn ông đã khiến tôi hồn tan mộng nát.

Hôm nay anh ta mặc lễ phục trắng, con mẹ nó lại càng đẹp trai bức người, ngũ quan cân đối, bởi vì gầy, các nét càng thêm rõ ràng. Vẫn hoàn mỹ như vậy, vẫn làm tôi xao động như vậy. Chẳng qua, ánh mắt người đàn ông đó trước sau như một, u ám mà thâm sâu.

Tôi không có cách nào che giấu đau thương lẫn sự đau đớn.

Tôi đi tới, cách anh ta chỉ một bước, ngửa đầu nhìn thẳng đôi mắt ấy, nhất định ánh mắt tôi lúc này nóng như lửa, bởi vì tôi nhìn đến sắc mặt của hắn, trong lòng lại càng thêm đau đớn.

“Lê Trạch, anh có thể hủy lễ đính hôn?”

“Không thể!” Anh ta thẳng thừng cự tuyệt, chẳng hề do dự lấy một giây.

Tôi biết kết quả sẽ là như vậy, nhưng trong lòng vẫn giống như bị dao cứa.

“Vậy để em làm tình nhân của anh, em tuyệt đối không quấy rầy đến cuộc sống của hai người.”

“Tôi không cần!”

“Lê Trạch, anh đừng như thế, hãy để em tiếp tục yêu anh, như thế có gì không được chứ?” Giờ phút này, tôi đã không còn giữ lại tôn nghiêm nữa rồi.

“Tôi không yêu cô!”

Người đàn ông đó, rốt cục cũng nói những lời này. Lúc anh ta thốt ra, trong ánh mắt dường như không hề có cảm xúc, lạnh như băng đâm vào thân thể tôi.

Tôi không dám nhìn thẳng vào mắt anh ta, bóp chặt túi giấy trong tay, từ từ cúi thấp đầu xuống, nước mắt cũng bị nén lại. Tôi ngẩng đầu lên lần nữa, vẻ mặt kiên định nhìn anh ta.

“Lê Trạch, bất kể xảy ra chuyện gì, anh cũng không hối hận đúng không?”

“Đúng vậy!”

“Tốt, rất tốt, tốt vô cùng!” Tôi cười, cười đến điên cuồng, cười đến mức cơ thể run lên, trước mắt mờ hồ phủ sương. Sau đó tôi ném thẳng cái túi giấy vào người anh ta, rồi xoay người bỏ đi chẳng hề do dự. Nơi khóe mắt nhìn thấy anh ta vươn tay, nhưng lại vô lực buông thông xuống, cũng không nhặt cái túi trên đất.

Tôi bước thật nhanh về phía cửa, thuận tay kéo lên một cái ghế, quăng về phía bên cạnh bàn ăn. Người của tôi thật sự là thông minh, một lát sau, cả hội trường đã trở nên tĩnh mịch.

Đi tới cuối đại sảnh, tôi dừng bước.

Nhìn vẻ mặt hồ hững của người đàn ông đó :

“Lê Trạch, anh nghe cho kỹ đây. Từ nay về sau, Kiều Kiều tôi không còn là cô nữ sinh ngày trước nữa!”

Giọng tôi tuy không lớn, nhưng hẳn là anh ta vẫn nghe rất rõ ràng.

Nhìn anh ta không đứng vững được mà đưa tay vịn vào ghế, tôi lại sung sướng cười. Vẫy tay với vệ sĩ của mình, đặc biệt gấu chó rời đi, từ đầu đến cuối, không rơi một giọt nước mắt nào.

Tình yêu khắc cốt ghi tâm của tôi hoàn toàn kết thúc. Tình yêu tôi điên cuồng theo đuổi cuối cùng lại chấm dứt như thế này.

Tôi gọi điện thoại cho người nhà, nói muốn xuất ngoại, còn nói, Lê Trạch đã chết!

Lúc tôi ngồi lên xe, dường như nghe thấy có người gọi tên mình, nhưng mà giọng nói này rất xa lạ, hoàn toàn không thể nhận ra.

.....

Năm tháng sau, cha tôi mừng đại thọ sáu mươi tuổi. Tôi đang ở nước ngoài cũng bị lôi cổ về.

Ngày mừng thọ, mọi người ai nấy đều ăn uống thỏa thuê, lúc vào thì bước chân thẳng vững, đi ra đã liêu xiêu. Hôm ấy tôi cũng say, thật ra tôi không hiểu mình vui vẻ vì nỗi gì, mấy người chú trong họ tôi cũng chẳng biết ai, nhưng tôi hầu rượu rất hăng hái, coi như là giữ được thể diện cho cha mình.

Đến tối, tôi lảo đảo trở lại phòng ngủ, thì đã bị người ta kéo ra khỏi giường. Tôi liêu mạng uống say như thế cũng là vì sợ Hoàng Vũ – anh trai tôi, chạy tới làm phiền.

Anh ấy có thể làm phiền gì tôi ư? Đương nhiên có thể, bởi vì Hoàng Vũ có quan hệ thân thiết với tên Lê Trạch kia.

Lúc tôi sinh non bị xuất huyết, là Hoàng Vũ ở ngoài ký giấy mổ. Mặc dù lúc nào Hoàng Vũ cũng kêu muốn giết Lê Trạch. Nhưng tôi dám cam đoan, hiện tại, Hoàng Vũ nhất định là muốn nói tốt cho tên khốn kia.

Lê Trạch bị đâm xe, chính là vào ngày đính hôn đó. Nghe người ta nói, anh ta xem xong tờ kết quả trong túi giấy liền vội vã đuổi theo, lại còn liêu mạng chạy theo sau xe của tôi, lúc chạy qua ngã tư không để ý đã bị một chiếc xe tải đâm vào.

Đụng phải cũng không nghiêm trọng, một chút cũng không nghiêm trọng, cả người không thương tổn, chẳng qua trên đầu cuốn đầy băng gạc. Nhưng mà bác sĩ lại nói vô cùng nghiêm trọng, bởi vì, anh ta, mất trí nhớ!

Tôi cúi gằm đầu, hai tay vòng lấy cổ Hoàng Vũ, làm như kiểu đang đỡ sống đỡ chết. Mùi rượu nồng phả vào mặt anh ấy, thấy anh ấy tỏ vẻ chán ghét phẩy phẩy tay, tôi bắt đầu cười ha hả.

“Kiều Kiều, anh biết em đang giả bộ, buổi tối em uống rất ít, ngay cả rượu sáu mươi độ cũng không động tới. Mau đứng ngay ngắn lại cho anh, anh có lời muốn nói với em.” Tật xấu của anh trai tôi chính là luôn nói thật, tôi phiền nhất cũng là ở điểm này. Haiz...

Tôi vịn người ngáp một cái, đặt mông ngồi ở bên giường, ngửa đầu nhìn :”Có chuyện gì ạ?”

“Lê Trạch mất trí nhớ, nhưng cậu ấy lại luôn gọi tên em, ngày mai theo anh đi thăm cậu ấy.”

“Không đi.”

“Em gái dễ thương, coi như anh xin em đi được không?”

“Không, em không đi, có chết cũng không đi, còn bảo em đi gặp hắn, em lập tức chết cho anh xem!” Không sai, tôi vô liêm sỉ như vậy đấy. Từ nhỏ, tôi đã có thói quen dùng những lời này uy hiếp Hoàng Vũ.

“Đừng cứng đầu nữa, em gặp được cậu ấy nhất định sẽ mỉm cười cho xem, đi đi.”

“Toàn lo” Nhìn ánh mắt điện giật của Hoàng Vũ, ba từ “việc vớ vẩn” bị tôi nuốt vào trong.

“Nếu thật lòng em không muốn đi, anh cũng không ép” Hoàng Vũ xoay người, nhưng mà tôi cũng không có bất kỳ thành công vui sướng. Bởi vì, tôi biết, Hoàng Vũ tiếp theo sẽ nói: “Thế nhưng...” .

“Thế nhưng nếu sau này cha gọi em về giúp lúc bận rộn, khi ấy anh sẽ làm thính, nói không chừng anh còn đổ thêm dầu vào lửa!”

“Em đi, em nhất định đi, không phải chỉ là đi thăm một lát thôi sao, cũng không mất miếng thịt nào, em đi là được chứ gì?” Tôi nghiêng răng nghiêng lợi nói, nhìn Hoàng Vũ cười vô sỉ vừa xoay người rời đi, thật muốn chui vào tường tự kỷ!

Hôm sau, tôi mang vào một đôi mắt gấu mèo (0.0), bộ dạng tàn tạ bị Hoàng Vũ nửa đẩy nửa túm kéo tới phòng bệnh. Đẩy cửa phòng ra, thấy tình hình bên trong, nháy mắt, tôi liền vui vẻ, trực tiếp quay đầu đi. Trong phòng, có một đôi cầu nam nữ trình diễn cái trò nhìn đến là buồn nôn, chỉ thấy vẻ mặt người phụ nữ cười ngu ngốc, còn người đàn ông, cười cực kỳ bỉ ổi! Tôi thật sự là không thấy gì hết. Đúng, không thấy gì hết.

Hoàng Vũ đuổi theo tôi, mặt áy náy.

Tôi lại cười rất vui vẻ, an ủi vỗ vỗ vai của Hoàng Vũ

“Anh. Sau này đừng nên dính vào mấy loại chuyện này.”

Hoàng Vũ quả nhiên là một đồng chí biết sai liền sửa, anh ấy xúc động đem tôi ôm thật chặt vào trong lòng, vỗ nhẹ lưng tôi, giọng nói hơi run run.

“Kiều Kiều, muốn khóc cứ khóc đi, anh sẽ không cười em!”

Xì một tiếng, tôi cười nói :”Anh, em không phải loại người như vậy, Lê Trạch đã không còn là người em cần, việc gì em phải khổ sở hay khó chịu nữa chứ.” Tôi tiếp tục cười, nhưng hốc mắt lại ươn ướt.

Hoàng Vũ không nói gì, vẫn ôm chặt tôi, tôi cười cũng không cười nổi, nước mắt vậy nhưng lại không rơi xuống. Tôi nháy mắt mấy cái, khịt khịt mũi, vài phút sau, khuôn mặt lại trở nên vui vẻ.

Tôi ngửa đầu nhìn ánh mặt trời nóng bỏng, sau đó có thể cười!

Chỉ cần tôi không khóc, tôi nói quên người đàn ông đó, liền có thể làm được. Nhưng là, hai tuần sau, tôi trở lại tập đoàn S, một lần nữa gặp lại đôi nam nữ chó má. Lê Trạch đi lướt qua, đột nhiên quay đầu bắt lấy cổ tay tôi, có chút vội vàng hỏi:

“Hình như tôi đã từng gặp cô?” .

Tôi bình tĩnh nhìn hắn, nói ra hai chữ:

“Không quen!”

Sau đó, đặc biệt tự nhiên rời đi. Xong rồi, lần này tôi muốn khóc thật rồi. Trở về nhà trọ, khóa mình ở trong phòng, ôm đầu gối âm thầm rơi lệ.

Tôi khóc suốt cả đêm.

Ngày thứ hai tỉnh lại, nhìn lên trần nhà, tôi nhẹ nhàng gọi hai chữ:

“Lê Trạch”

Nhưng tại sao lại không còn cảm giác? Thật sự là một chút cũng không còn.

Tôi biết, lần này mình được giải thoát thật rồi.

2. Chương 2

Lần đầu tiên tôi nhìn thấy Lê Trạch là năm nhất đại học.

Hôm đó là ngày ba tháng mười. Tôi nhớ rất rõ, cũng không phải do trí nhớ của tôi tốt, mà hôm đó là sinh nhật Hoàng Vũ.

Thực ra tôi cũng không thích tham gia tiệc sinh nhật của Hoàng Vũ, bởi vì phần lớn người tới tham gia đều là bạn của anh ấy, tôi không quen biết ai. Hơn nữa tôi cảm thấy bọn họ, hình như hơi giống lưu manh. T.T, Mà Hoàng Vũ chính là lưu manh trong lưu manh!

Ngày ấy, bởi vì tôi ngủ thẳng đến buổi trưa, nên chỉ tùy tiện rửa mặt, đem bộ dạng vật vờ đi ra phòng khách. Vừa mở cửa liền nghe thấy âm thanh giận dữ!

“Chết tiệt! Em mau vào mặc lại quần áo!”

Tôi còn chưa kịp phản ứng kịp, liền bị người ta đẩy ngã vào phòng.

Mẹ kiếp! Hoàng Vũ đáng chết, dùng lực lớn như vậy để làm gì! Tôi xoa xoa cánh tay cùng đầu gối, từ từ đứng lên, đi tới trước tủ quần áo. Thấy người trong gương không ngừng gật đầu. Hơ, nhìn đi nhìn đi, cái vóc người xinh đẹp này chắc chắn được thừa hưởng từ mẹ tôi rồi. Tôi soi gương, sau đó làm một loạt động tác nhìn mà phát ói. Cuối cùng mới đẩy cửa lật đặt bước ra.

Sau đó tôi hơi sững sốt. Hoàng Vũ đâu?

Này, không phải mất mặt quá mà trốn đi rồi chứ?

Tôi bắt đầu sinh áy náy, cảm thấy mình ít nhiều vẫn nên xin lỗi Hoàng Vũ.

Trong phòng khách lúc này người ngồi kín phòng, căn bản đều là đồng nghiệp của anh ấy. Có thể nghĩ, mới vừa rồi tôi đi ra, anh ấy hẳn là rất lúng túng, đương nhiên rồi, có em gái như thế ai mà không lúng túng.

Mọi người đối xử với tôi cũng đặc biệt nhiệt tình. Tôi thấy bọn họ rất quen, cảm thấy bọn họ đều giống như người một nhà vậy.

Trực tiếp đi tới ghế sa lon, đặt mông ngồi ở giữa mọi người, hàn huyên một lát tôi mới phát hiện Hoàng Vũ hình như cũng không có lớn tiếng quát tôi.

Da đầu có chút ngứa, liền hướng về phía phòng ngủ của anh ấy kêu to:

“Anh, anh vẫn còn chưa ra à? “

Hoàng Vũ từ phòng ngủ đi ra, tôi đứng dậy. Vẫn chưa kịp triển khai nụ cười quyến rũ lấp lánh, nhìn đến người đàn ông đi sau Hoàng Vũ, tôi trực tiếp hóa đá.

Kiều Kiêu tôi từ nhỏ nhân duyên vô số, trai đẹp theo sau đếm không hết, đuổi đi vẫn còn nhiều, nói một câu, giờ nhìn trai đẹp cỡ hot cũng không có phản ứng (điều này hoàn toàn không có nghĩa là tôi có vấn đề về sinh lý ==). Nhưng mà, tôi lại bị người đàn ông trước mắt này mê hoặc đến ngây ngẩn cả người, suy nghĩ cũng trở nên hỗn loạn.

Người đàn ông này không phải chỉ đẹp trai đơn thuần.

Mà hẳn bình tĩnh lại thâm thúy, con người sâu không thấy đáy, cơ thể tản ra khí chất cao sang, lại thần bí lạnh lẽo. Tóm lại, người đàn ông này làm cho người ta có cảm giác giống như tượng điêu khắc Hy Lạp: đẹp nhưng lạnh!

Tôi vẫn ngây ngốc nhìn theo thân ảnh của hắn.

Thấy người nọ hơi giương mày lên, nhân dịp lướt nhanh về phía tôi, trong mắt chớp qua một tia ranh mãnh, tôi cảm thấy mình như rơi vào hôn mê, trái tim nhỏ dường như muốn nhảy ra ngoài, cơ hồ có thể cảm thấy ngực đang khẽ dao động. Cho đến khi một âm thanh giễu cợt lại có phần bất đắc dĩ vang lên.

“Kiêu Kiêu, em có thể mỗi lần nhìn thấy trai đẹp đừng chảy nước miếng được không. Quả thật rất mất mặt.”, Hoàng Vũ thô bạo ném một cái khăn lông đến, trước mắt tôi nháy mắt tối sầm.

Tôi cầm lấy khăn lông, xoa xoa cằm. Khụ khụ, này, hình như đúng là có nước miếng. Tôi ném khăn xuống đất, chạy đến trước mắt anh chàng đẹp trai kia.

Xoa lòng bàn tay đầy mồ hôi, rồi tới trước mặt hắn, tận lực tỏ ra tự nhiên:

“Tôi là Kiều Kiều, anh tên gì?”

Con người lãnh đạm, khỏe môi không có nụ cười, mở miệng cũng không phải hướng về phía tôi, mà là Hoàng Vũ:

“Tớ đi đây.”

Hắn cũng chẳng thèm nhìn đến bàn tay đang phiêu diêu trong không trung của tôi, nhẹ nhàng đi về phía cửa. Cổ của tôi quay ngoắt 180°, miệng chảy nước miếng nhìn hắn ưu nhã khom lưng đối giày, vỗ nhẹ vật áo, không mang theo một tia lưu luyến liền mở cửa rời đi.

Cho đến khi cửa phòng đóng lại, tôi vẫn như cũ duy trì tư thế vặn người xoay cổ. Trong mắt, tim hồng bay ra ngoài. Oa~ quá hấp dẫn, ngay cả bóng lưng cũng có thể làm người ta mất hồn!

Sau đó ót của tôi chợt thấy đau nhức. Tôi cầm hận quay đầu, tặng cho Hoàng Vũ nụ cười muốn ăn đòn. Cầm tức nhìn anh ấy hai giây, cuối cùng nụ cười cần ăn đòn kia chuyển thành nụ cười ngây thơ ngốc ngốc:

“Anh, anh

~” ,ngọt ngào chết người! Rất thành công khiến Hoàng Vũ run lên như cây sậy.

“Lê Trạch, chủ quán bar Crazy, số điện thoại phòng làm việc 1287xxxx. Anh cũng là mới quen không bao lâu, chỉ biết những cái này, còn những thứ khác cái gì cũng không rõ!”, Hoàng Vũ dùng tốc độ thật nhanh để nói, xong liền trực tiếp chuẩn đi.

Tôi nhìn thân ảnh chạy trốn chết của Hoàng Vũ, này là cái hành động gì, sợ tôi ăn thịt sao? Mỗi lần đều là bộ dạng như vậy, thật cần ăn đòn!

Tôi ngâm nga bài hát, tràn đầy ý chí trở về nhà.

Thời điểm vừa đi tới cửa đột nhiên nghĩ đến một chuyện, liền quay đầu cười ngọt ngào với Hoàng Vũ:

“Anh

~~ sinh nhật vui vẻ! Tiệc sinh nhật tối nay chuyển đến quán bar Crazy được không ạ?”, giọng nói chết ruồi của tôi làm cho Hoàng Vũ hơi rùng mình, bia trong tay vẩy cả ra áo. Khỏe miệng hơi giật giật. Tôi đang chuẩn bị mở miệng lần nữa. Hoàng Vũ tự nhiên lại giữ tay thủ thế , đặc biệt dứt khoát nói một chữ:

“Được!”

Tôi nghe xong không kìm được vui sướng, nhiệt tình tặng cho Hoàng Vũ một nụ hôn gió.

Lúc đóng cửa, tôi còn nghe được âm thanh vật nặng va xuống đất.

Haiz, khả năng thích ứng của Hoàng Vũ cũng thật kém, đã nhiều năm như vậy, mỗi lần tôi tặng anh ấy một nụ hôn gió, anh ấy đều shock mà xỉu tại chỗ!

Buổi tối, bọn tôi một nhóm mười người kéo nhau đến quán của Lê Trạch.

Tôi ngó nghiêng xem xét mọi nơi, nơi này cũng chẳng khác biệt lắm với quán bar khác. Nhưng là người lại rất đông, mới chín giờ mà đã đầy khách, trong sàn nhảy cũng chật ních nam nữ, chính giữa đại sảnh là một sân khấu hình bầu dục, một ban nhạc đang chơi bản Heavy Metal tê tâm liệt phế.

Tôi đi theo một đám đàn ông vào trong góc, nhìn rượu mà mắt cứ sáng lóng lánh hết lên, sau đó bị Hoàng Vũ đè đầu xuống.

“Trước không uống rượu được không?”

Tôi trừng mắt liếc anh ấy một cái, tiếp tục tìm kiếm thân ảnh đã làm tôi phải chảy nước miếng. Nhưng mà trước đó tôi đã uống sáu ly rượu đỏ, cổ cũng rất nhanh vặn gãy, còn Lê Trạch vẫn như cũ không xuất hiện.

Tôi cảm thấy đầu có chút choáng, trực tiếp tựa vào trên bả vai Hoàng Vũ, một mình tự an ủi tâm hồn nhỏ bé bị tổn thương.

Hoàng Vũ nhìn bộ dạng ỉu xìu của tôi, cảm thấy đau lòng, vuốt tóc tôi. Hướng người phía trước vỗ tay một cái, phục vụ sinh vội vã đi tới, Hoàng Vũ thu hồi nụ cười bất cần đời vừa nãy, mặt nghiêm túc nói:

“Lê Trạch đâu rồi?”

Phục vụ sinh rất cung kính mở miệng:

“Ông chủ tối nay có chuyện không tới, ngài gì cần phân phó sao?”

Hoàng Vũ rút một điều xi gà ngoắc ngoắc ngón tay với hắn. Nhìn hắn cúi người xuống, sau đó ghé vào lỗ tai hắn nói một câu nói, tiếp liền nhìn thấy phục vụ sắc mặt tái đi, không ngừng gật đầu:

“Tôi lập tức giúp ngài đi liên hệ, xin ngài chờ một chút!”

Tôi nhìn bóng lưng hắn cấp tốc rời đi, đặc biệt sùng bái nhìn Hoàng Vũ, ôm cổ anh ấy thân mật hỏi:

“Anh, anh nói với hắn cái gì vậy? Một câu liền làm cho thằng cha kia thay đổi thái độ?”

Hoàng Vũ đặc biệt phun ra khói thuốc, thấp giọng nói:

“Anh nói anh là Hoàng Vũ!”

Tôi sửng sốt, không hiểu:

“Chỉ có thể?”

“Ừ, chỉ có thể!”

Tôi nuốt một ngụm nước miếng

“Anh, từ khi nào danh tiếng đã nổi như vậy rồi? Thật pro! m(_*_)m”

Hoàng Vũ mặt đắc ý hừ lạnh một tiếng:

“Anh của em giờ trắng đen đều ăn sạch, quây rượu hộp đêm nghe được tên của anh, ông chủ nào không run?”

Tôi lần nữa nuốt một ngụm nước miếng, tận lực đem ánh mắt sùng bái phát huy, ngọt như nhót mở miệng:

“Vậy sau này em ra vào chỗ này, có thể mượn danh của anh không?”

Hoàng Vũ mặt hắc ám, đưa tay qua.

Khi tay Hoàng Vũ đưa qua, tôi nhanh nhẹn đứng dậy lui về phía sau, sau đó cảm giác được dưới chân của tôi là cái gì, phía sau lưng tôi dính và một vật cực kỳ cứng.

Về mặt Hoàng Vũ có chút lúng túng, lại thêm vài phần ảo não, giống như động tác chậm cất đi một dạng. Từ từ quay đầu, tôi nhìn người chỉ cách có hai centimet, một lần nữa rất không có tiền đồ mà cả người hóa đá.

Tôi si ngốc nhìn hắn từ từ đem thân thể đang dựa vào hắn của tôi ra, từ từ rút đôi giày vừa bị tôi giẫm lên, rồi chậm rãi bỏ đi.

Cổ tôi lần nữa đi theo thân ảnh của hắn mà quay nửa vòng 180°, cho đến khi hắn ngồi xuống cạnh Hoàng Vũ, cầm rượu lên ly, khoe miệng mỉm cười, nói ra bốn chữ :”Sinh nhật vui vẻ!” , tôi mới nhận thấy người bên cạnh đưa khăn giấy qua. Tôi lau khô miệng xoay người nhìn hắn tiếp tục cười khúc khích.

Hoàng Vũ cùng hắn uống hai chén rượu. Rốt cục thiện tâm đại phát nhớ tới đứa em gái này, vẫy vẫy tay với tôi, tôi ngoan ngoãn ngồi xuống, ánh mắt thỉnh thoảng lại liếc về phía người ngồi đối diện.

“Lê Trạch, đây là em gái tớ, về sau nó có tới, nhờ cậu chăm sóc nó một chút.”

Tôi nghe Hoàng Vũ nói, rất không lịch sự mà ném cho anh ấy vô số ánh mắt cảm kích, vốn cho là anh ấy sẽ hung hăng trừng tôi, lại không nghĩ rằng bay tới lại là ánh mắt đầy cưng chiều.

Tôi thấy hơi khó chịu, quay đầu tiếp tục đối với trai đẹp nhìn si ngốc.

Hàng năm, sinh nhật Hoàng Vũ cũng chính là ngày anh ấy có tính người nhất (=.=), bởi vì mỗi khi sinh nhật, anh ấy sẽ nghĩ đến mẹ, mà nghĩ đến mẹ đương nhiên sẽ nghĩ đến tôi. Lúc bốn tuổi mẹ tôi mất, từ đấy cũng không cảm nhận được tình thương của mẹ, cho nên bây giờ bất luận tôi nói cái gì, yêu cầu cái gì anh ấy cũng sẽ tiếp nhận, bao gồm đuổi theo trai đẹp!

Tôi thu hồi suy nghĩ, thấy anh đẹp trai ngồi đối diện ngẩng đầu lên, thản nhiên nhìn tôi một cái, trông mắt thâm sâu đen nhánh, sắc mặt mê người, khẽ vuốt cằm, đem chén rượu uống một hơi cạn sạch, sau đó liền đứng lên, gật đầu với Hoàng Vũ một cái, thấp giọng nói:

“Mọi người cứ chơi vui vẻ, xin lỗi, tớ có việc phải đi!”

Tôi thấy hắn sắp xoay người, cũng không biết mình lấy khí thế ở đâu ra, vọt một cái liền từ trên ghế sa lon đứng lên, trực tiếp kéo lại cánh tay của hắn. Hắn khẽ mày cau, hơi bất mãn nhìn tôi, trong lòng tôi run lên, có chút hốt hoảng mở miệng:

“Em, em tên là Kiều Kiều!”

Nói xong tôi liền muốn cắn đứt lưỡi của mình đi, quá mất mặt! Oe oe oe! Nghĩ tới việc Kiều Kiều tôi được nam sinh theo đuổi vô số, giờ lại nói một câu ngu như vậy, tôi đỏ mặt cúi đầu, từ từ buông lỏng cánh tay của hắn.

Tôi cho là hắn sẽ trực tiếp xoay người rời đi, nhưng lại nghe được âm thanh khàn khàn lại hấp dẫn vô cùng của hắn:

“Anh là Lê Trạch!”

Nói xong, cũng trực tiếp rời đi.

Tôi há to miệng, đứng đắn một chỗ nhìn theo bóng dáng kia. Cho đến khi hắn biến mất ở cửa, tôi mới quay đầu mở mắt nhìn Hoàng Vũ đang cười khúc khích.

Hoàng Vũ rốt cục cũng không duy trì được nụ cười cương chiều, trực tiếp vỗ trán ngã xuống trên ghế sa lon, nhìn trần nhà kêu lên:

“OMG, chúa ơi cứu con, tại sao con lại có đứa em gái như thế chứ?”

Tôi liếc mắt một cái, tiếp tục mê đắm nhớ tới thân ảnh tuyệt mỹ kia, trong lòng tuyên thệ một câu:

Lê Trạch, em nhất định phải đuổi kịp anh!

3. Chương 3

Kể từ sau ngày gặp mặt, tôi liền trở thành khách quen của Crazy Bar. Buổi tối, tôi lôi kéo toàn bộ bạn bè bằng hữu đi cùng, khụ khụ, chuyện này cũng không thể trách được, ít nhất thì có đồng đảng vẫn hơn.

Ở chỗ này tôi có thể giới thiệu bạn bè, Viên Viên là bạn thân thời đại học của tôi, cũng là người chị em tốt nhất, đã từng có thời gian tôi cho rằng mình có thể không cần đến đàn ông, không cần tình yêu, nhưng là không thể không có cảm giác ấm áp, cô ấy với tôi giống nhau đều là hoa si, hơn nữa Viên Viên đối với trai đẹp...hờ hờ.... ánh mắt so với tôi đúng là khác biệt hoàn toàn, tôi mỗi lần nhìn thấy vẻ mặt kích thích tình hừng hực đến ngây ngốc của cô ấy, liền cảm thấy, đúng là núi cao còn có núi cao hơn!

Cô ấy có bạn thanh mai trúc mã, tên là Tiểu Bảo, đáng dập cực kỳ hấp dẫn, có thể nói, trước khi gặp Lê Trạch, tôi cho rằng đàn ông lớn lên cũng chỉ được đến thế, dĩ nhiên là cho tới tận bây giờ, Viên Viên vẫn kiên trì nói rằng Tiểu Bảo nhà mình so với A Trạch nhà tôi đẹp trai hơn. Haizz, tôi cũng không thèm tranh cãi với cô ấy, mà chỉ đợi cô ấy nói mệt, sau đó chém một câu, đảm bảo làm cho Viên Viên trong nháy mắt liền trở nên ủ rũ.

“Có đẹp trai hơn nữa thì cũng là baby boy thôi, nhỏ hơn cậu những ba tuổi, suy nghĩ cũng thấy cậu ta không ra dáng đàn ông!”

Đúng vậy, cái tên baby đó so với Viên Viên, trong mắt tôi, sau này cuộc tình của họ thế nào cũng chuốc lấy bi kịch, mặc dù có đánh chết cậu ấy cũng không chịu thừa nhận. Nhưng mà, mỗi lần nhắc đến em trai xinh đẹp đó, trong mắt Viên Viên lập tức xuất hiện nhu tình nồng cháy, làm người tôi như bốc hỏa đến nơi vậy. Nếu không phải là bạn tốt, thì tôi đã đập cậu ấy hơn n lần cho tỉnh ra rồi!

Lại nói, tôi chai mặt đến quán bar đúng hai tuần lễ. Lần thứ nhất không gặp được Lê Trạch, thu hoạch duy nhất chỉ có mấy tin nham nhở từ miệng tên bartender Lữ Hạo, nhưng mà tên này lại cực kỳ kín miệng, làm cho tôi tới bây giờ chỉ lấy được ba tin tức hữu dụng:

Một, Lê Trạch năm nay hai mươi sáu tuổi, bằng tuổi Hoàng Vũ, lớn hơn tôi bảy tuổi, là cô nhi- về thân thế, tôi chỉ lấy được như vậy.

Hai, Lê Trạch ở ngoài rất có danh tiếng, bởi vì hắn đã từng được một lão tiền bối coi trọng, người nọ sau khi qua đời liền sang tên tất cả quầy bar cùng hộp đêm của mình cho Lê Trạch. Hắn chỉ cần dùng hai năm là có thể tự đứng vững trong thế giới ngầm. Vào nửa năm trước đã tuyên bố rút lui khỏi hắc đạo, trở về chính đồ, hiện tại trừ nơi này dùng để tiêu khiển, Lê Trạch đều đem tất cả sản nghiệp khác chuyển nhượng.

Ba, lý do Lê Trạch rút khỏi hắc đạo, là bởi vì mẹ nuôi của hắn đã qua đời sáu tháng trước, cha nuôi vì quá đau lòng mà sinh bệnh, cho nên muốn hắn trở về tiếp quản công ty —— Công ty vàng bạc đá quý lớn nhất cả nước —— Cảnh Linh Quốc Tế.

Thật ra thì những tin tức này cũng không khiến tôi quan tâm mấy, hiện tại tôi chỉ muốn mau sớm nhìn thấy A Trạch. Mỗi ngày tôi đều mặt dày mà đi để mong được gặp mặt hắn, nhưng cuối cùng đều thất vọng mà về. Tôi cảm thấy mình không thể chờ đợi được nữa, phải có hành động. Bước đầu tiên trong kế hoạch của tôi, là có được số điện thoại của Lê Trạch!

Hôm nay tôi mặc quần da màu đen, tóc dài uốn xoắn thành lọn, để hình trông có thể thành thực hơn một chút, trước cùng bạn bè gặp mặt, uống mấy chén rượu, sau đó mới kêu Lữ Hạo đưa tới đây.

“Kiều Kiều, hôm nay quả nhiên rất bốc lửa nha! Mặc đồ này, anh thích!” Lữ Hạo là một người anh em hào sảng, tuy chỉ hơi kín miệng, khuôn mặt cũng đẹp trai, mang chiếc kính gọng vàng, một bộ y chang anh Vi Tiểu Bảo si tình, đều là trong bụng mẹ chui ra, mà em gái thì ở khắp nơi, đâu đâu cũng thấy, cứ vài ngày lại có một cô em gái chạy đến khóc lóc.

“Anh, hôm nay em thấy không vui, chúng ta đi uống rượu”

Tôi bắt đầu làm nũng, giọng nói mềm nhũn phát ớn, mấy tên bên cạnh nghe được cả người cũng run lên, mà Lữ Hạo vốn là lão thủ tình trường, đâu có bị gì, chẳng qua là đáy mắt hơi xao động, nhưng trên môi vẫn giữ vững nụ cười ôn hòa.

“Sao vậy? Ai bắt nạt Kiều Kiều của chúng ta, nói cho anh nghe.”

Giọng nói này so với tôi còn ghê tởm hơn, lại còn bộ dạng thương hoa tiếc ngọc nữa chứ, làm rượu mới uống xong xộc thẳng lên não, tay tôi đâm đâm vào ngực hắn, thở dài một hơi, buồn bã nói: “Hay là cho em số nhà A Trạch đi, em muốn hắn uất ức cùng em!”

Lữ Hạo giật giật khóe miệng, nghiêng người tránh móng vuốt của tôi, cầm lấy một chén rượu đổ kê lên môi, có chút khinh bỉ nói: “Em mà có thể uất ức? Anh thấy, hắn ta mới là người bị em làm cho uất ức đấy. Kiều Kiều, phương thức liên lạc với A Trạch anh không thể cho em, nếu không đảm bảo anh chết sẽ rất khó coi.”

Tôi nhìn vẻ mặt kiên định của hắn, buồn bực, cứ thế này không chừng sẽ xảy ra án mạng thật đó, nhìn hắn một cái, tôi liền lấy điện thoại di động ra, gọi một cú điện thoại, hướng về phía ống nghe, vừa hô ba tiếng: “Anh Hoàng Vũ

~~” thì điện thoại liền bị người khác trực tiếp cướp lấy.

Lữ Hạo vẻ mặt khản trương nói: “Bà nội à, em cũng không thể không ngoan như vậy, tuần này, bọn họ đã tra ba lần rồi, nếu là mới có lần thứ nhất, anh cần phải để cho anh Trạch quản.”

Tôi bĩu môi, cánh tay khoác lên bả vai của hắn, ghé vào lỗ tai hắn nói thật nhỏ:

“Như vậy đi, em cũng không làm khó dễ anh, hai ta thi uống rượu, nếu anh thắng, Kiều Kiều em từ nay về sau sẽ không làm khó dễ anh, còn nếu anh thua, thì sẽ dùng điện thoại của em gọi cho Lê Trạch, để cho em nói với hắn vài câu, anh cảm thấy như thế nào?”

Lữ Hạo ôm lấy mặt tôi, bộ dạng giống như nàng dâu nhỏ bị bà mẹ chồng bắt nạt: “Làm sao thế được, liệu anh có thể từ chối không?”

“Có thể, dĩ nhiên là có thể, đưa điện thoại của anh đây!” Về mặt cười cười đặc biệt vô lại nhìn Lữ Hạo.

Lữ Hạo vỗ trán, liếc mắt n lần về phía trần nhà, sau đó bắt đầu dĩ gật đầu.

Trên bàn, sớm đã được đem tới hai mươi ly rượu. Tôi liếm môi, lần lượt cầm từng ly rượu lên uống, không hề ngừng lại, tôi cũng không thể ngừng, loại rượu tây này hai chai hay hai mươi chai đều như nhau, cùng là một dạng thức uống, nhưng là tác dụng thì đặc biệt chậm.

Gần mười phút, bên này hai mươi ly đều trống rỗng. Tôi đảo mắt, nhìn về phía người bên cạnh. Lữ Hạo đang nhắm mắt nhìn chằm chằm mười ly rượu còn dư, thấy tôi nhìn, hắn cắn răng lại uống thêm một ngụm, sau đó che miệng đứng lên.

Tôi thấy Lữ Hạo có ý định trốn, lập tức lôi cánh tay của hắn, lão đảo đứng lên, con bà nó, cái gì mà xoay dữ thế này, tôi cố nắm thật chặt cổ tay Lữ Hạo, đem điện thoại di động ném vào lòng hắn.

“Không cho ăn vạ, mau, gọi!”

Lữ Hạo gào khóc không ra nước mắt, nhận lấy điện thoại di động của tôi nhanh chóng ấn phím, sau đó quẳng lại, bùm miệng lao thẳng vào phòng vệ sinh.

Tôi ngây người nhìn điện thoại trong tay, hai giây sau mới vội vàng đặt ở bên tai, một giọng nam trầm thấp vang lên:

“A lô?”

Chảy nước miếng rồi! Khuôn mặt tràn đầy xuân tâm, tôi kích động vạn phần, sóng lòng sôi sục, đang nghĩ muốn nói những gì, nhưng cuối cùng lại cười khúc khích hắc hắc he he.

Bên kia dừng lại một chút, rồi trực tiếp cúp điện thoại.

Tôi chỉ thấy trong đầu đều là sao, tiếp tục cười khúc khích, có người tới đây đỡ tôi, tôi cảm thấy đầu thực choáng váng, một cái bắt được cánh tay của người kia, bất mãn nói:

“Không cho phép người sờ loạn, bà nội nó đau đầu à!” Nói xong, tôi liền cảm thấy xung quanh trời đất quay cuồng, cuối cùng, mất đi ý thức.

Ngày thứ hai, tôi nhìn trên nhật ký điện thoại, trong lòng cảm thấy vô cùng vui sướng. Nhưng mà tôi vẫn không có dũng khí gọi lại cho Lê Trạch, tôi quyết định đợi thêm một tuần, nếu không gặp được hắn, nhất định sẽ gọi lại. Thật ra thì, chủ yếu tôi vẫn muốn cùng Lê Trạch có một buổi gặp gỡ lãng mạn. Ví dụ, có người đùa giỡn trên ghẹo tôi, Lê Trạch đột nhiên xuất hiện, làm anh hùng cứu mỹ nhân, mà tôi lại không có gì báo đáp, thế nên, đành phải lấy thân báo đáp!

Vậy là, mỗi ngày tôi lại mò tới quầy bar, nhóm bạn đi cùng cứ mỗi lần lại đổi một nhóm, mà tôi mỗi ngày đều dài cổ đi tìm Lê Trạch. Ngày thứ ba, tôi say rượu, rốt cục tôi cũng chờ được thân ảnh tuần mỹ hàng đêm xuất hiện trong mơ, thời điểm tôi nhìn thấy hắn đi vào một căn phòng, liền vọt lên từ trên ghế, gạt ra đám người xung quanh mà đuổi theo, nhưng vẫn chậm một bước, hắn đã đi vào 1 khu ghế.

Tôi áp mặt vào cửa kính, nhìn trộm. Ánh đèn mờ mờ, cái gì cũng không thể thấy, tôi nhìn chằm chằm cửa phòng thật lâu, quyết định đứng ở đây đợi.

Qua gần hai giờ, chân cũng bắt đầu tê, bên trong vẫn như cũ không có một người đi ra. Đợi thêm một lát, tôi ngồi xổm xuống, không bao lâu thì nghe được tiếng mở cửa, còn chưa kịp đứng lên, một đôi giày da bóng loáng đã hiện ra trước mắt, còn có cả mùi nước hoa nhàn nhạt. Từ từ ngẩng đầu, tôi thấy một đôi mắt đen thâm thúy đang nhìn mình, đôi môi mỏng mà kêu gọi mím chặt, khuôn mặt lạnh lùng tuần dật, chiếc cằm với đường cong hoàn mỹ tinh xảo.

Có chút ngậy người, khe khẽ miệng ngời chồm hồm trên mặt đất gần, như bộ dạng sùng bái ngơ ngác nhìn hần, tôi nghĩ chắc chắn về mặt của mình lúc này ngu thấy ớn, bởi vì trong đáy mắt của Lê Trạch phẳng phất ý cười, dĩ nhiên, còn chưa tính đến ánh mắt ấy còn mang theo chút giễu cợt. Tôi cố gắng kéo suy nghĩ của mình về, đang muốn nói lời thổ lộ dạt dào tình cảm, thì đôi môi mỏng hoàn mỹ kia khẽ nhúc nhích, một giọng nói trầm dịu vang lên:

“Em gái, phiền em nhường đường.”

Tôi sững sốt hai giây, sau đó làm ra một động tác xứng với danh hiệu siêu cấp sắc nữ, hai mắt mở trừng, đưa tay áo lau nước miếng bên khóe miệng, sau đó..... từ từ nhích sang bên cạnh!

Nhìn Lê Trạch thông dong rời đi, tôi nuốt một ngụm nước miếng, từ từ đứng lên, tự nhủ với bóng lưng vừa khuất dạng: “Lê Trạch, lần sau gặp mặt, em nhất định sẽ không để mắt mặt như vậy!”

Tôi cứ tưởng rằng, còn lâu tôi và Lê Trạch mới “tái ngộ lần ba”, ai ngờ, chỉ qua hai ngày, tôi lại gặp được hần, chẳng qua là tình huống lần này có chút bất đồng. Bởi vì có hai nhóm người đánh nhau, sau lại có người bị thương, tôi nhìn thấy Lữ Hạo hốt hoảng gọi một cú điện thoại, bằng trực giác, tôi cảm thấy người kia nhất định là Lê Trạch.

Tôi khoác áo choàng đứng chờ ở cửa, khi thân ảnh làm tôi hồn khiến mộng nhiều xuất hiện, liền lập tức đi theo.

Lê Trạch cũng không phát hiện, chẳng qua là đi về phía bảo vệ, tôi theo thật sát phía sau hần, theo hần chen vào đám người, tôi trông cứ y như là cái đuôi đang thập thò phía sau hần vậy. Theo tiếng vỗ của thủy tinh, tôi nghe thấy một giọng nói trầm thấp lạnh lẽo:

“Là ai động thủ trước?”

Mọi người quay mặt nhìn nhau, mới vừa rồi còn ồn ào, trong nháy mắt đã an tĩnh lại.

“Hạo, có chuyện gì?”

Tôi có chút há hê nhìn Lữ Hạo, nhìn mặt mũi hần trắng bệch, tôi len lén cười, quay đầu đang muốn mang theo vẻ mặt sùng bái nhìn Lê Trạch, hai nhóm lại bắt đầu động thủ, mà tôi lại đứng giữa bọn họ. Tim tôi như muốn nhảy vọt lên cổ họng, đám người chung quanh lần nữa xảy ra xô xát, tôi bị đẩy tới người Lê Trạch, kề sát phía sau lưng của hần, tôi cảm giác như Lê Trạch khẽ run lên một cái, quay đầu lại nhìn tôi. Trong một giây, đáy mắt hần thoáng qua một tia kinh ngạc, dường như ngay tức khắc, hần xoay người, ôm tôi trong ngực.

Hần dùng thân thể của mình ngăn trở đao quang huyết ảnh, nửa ôm tôi đẩy ra khỏi đám người, cho đến ra khỏi cửa quán rượu mới buông tay, mà tôi vẫn như cũ ôm chặt hông của hần, không lui nửa bước, giờ khắc này tôi hoàn toàn trầm mê, nếu như nói, lúc trước tôi chỉ thèm thuồng vẻ ngoài xinh đẹp của hần, lúc này, tôi hoàn toàn bị mị lực của hần khuất phục rồi. Ông trời ơi, giấc mộng anh hùng cứu mỹ nhân của con cuối cùng cũng lên sàn rồi, khụ khụ, mặc dù tôi cố ý đi vào quấy rối, nhưng mà, kết quả vẫn giống nhau!

Tôi có cảm giác Lê Trạch dùng lực đẩy cánh tay của tôi ra. Cực kỳ không chịu rời khỏi ngực hần, tôi ngược đầu, chăm chú nhìn :

“Lê Trạch, em thích anh, làm bạn trai em được không?”

4. Chương 4

Gần tới nửa đêm, ánh sao lấp lánh điểm xuyết trên nền trời đen kịt, gió đêm lành lạnh thổi bay mái tóc hần, hô hấp tôi cơ hồ ngừng lại, ngây ngốc nhìn con người đen láy hơi lóe lên, chờ đợi câu trả lời.

Lê Trạch đối với lời nói của tôi, trừ lòng mi hơi rung rung, không còn bất kỳ phản ứng nào, chẳng qua là lẳng lặng nhìn , sau đó ánh mắt liền rời đi, đẩy cánh tay của tôi đang ôm chặt hông hần, rồi xoay người định bỏ đi.

Một lần nữa tôi nắm lại cánh tay Lê Trạch.

Cuối cùng, tôi vẫn không chịu được cảm giác mỗi lần rồi mỗi lần lại phải nhìn bóng lưng ấy biến mất.

“Em là Kiều Kiều, em muốn làm bạn gái của anh!” dường như giọng nói của tôi cũng đang phát run, ngay cả hốc mắt cũng đỏ, nhưng Lê Trạch vẫn không lên tiếng.

Lê Trạch khẽ vuốt cằm liếc mắt nhìn tay tôi, khóe miệng hơi cong.

Lần này tôi cũng phải thừa nhận, nụ cười của hắn có rõ ràng là giả, bởi vì sau đó, Lê Trạch lạnh lùng nói ra hai chữ:

“Nhảm chán!”

Lê Trạch rút tay, bước tới quầy bar, tôi dõi theo dáng người hoàn mỹ khiến người nhìn là muốn phạm tội biến mất trong đám người, mới chán nản buông thông hai tay, cúi đầu, nước mắt trào ra, cuối cùng rơi xuống...

Tôi thường tỏ tình với những anh đẹp trai, cũng thường bị cự tuyệt, nhưng cũng không giống như lần này, tôi cảm nhận được sự đau lòng mất mát, lòng vừa bị tổn thương, bị nụ cười giả tạo cùng giọng nói khinh thường ấy làm tổn thương.

Trong quán bar cũng có nhiều người bước ra ngoài, tôi dịch sang bên cạnh, tựa người vào tường, cúi đầu nuốt nước mắt.

Cho đến khi một đôi giày da màu đen xuất hiện, tôi mới ngẩng đầu.

Nhìn người vừa đến, vẻ mặt thất vọng không gì che giấu.

“Lữ Hạo, sao lại là anh?”

“Nếu không thì là ai? Đi thôi, anh đưa em về!”

Lữ Hạo mặt mệt mỏi nói, khuôn mặt vốn trắng nõn lúc này có chút tái nhợt.

“Lê Trạch đâu?”

“Đang đàm phán, em bây giờ chớ có chọc vào hắn, chuyện ngày hôm nay rất khó đối phó, ít nhiều cũng khiến A Trạch căng thẳng.”

Lữ Hạo vừa nói vừa kéo tôi về phía chiếc xe Lamborghini ven đường.

Tôi mở miệng nhưng lại không nói gì, cúi thấp đầu mặc cho Lữ Hạo lôi lên xe, kéo dây an toàn, u oán nhìn hắn một cái:

“Em bị cự tuyệt rồi.”

“Ờ.”

Ánh mắt của Lữ Hạo cũng không tỏ ra ngạc nhiên.

“Mẹ ơi con đau lòng quá, đến cả anh cũng thế!”, tôi cúi thấp đầu bĩu môi, ưu thương nói.

“Em thôi đi, nếu mà như em nói, mỗi tháng em đều tỏ tình với người ta ba lần, bị cự tuyệt nhiều đến nỗi, đã sớm trở nên lì lợm.”

Tôi cắn cắn môi, liếc hắn một cái, buồn bã thở dài :

“Nhưng mà, Lữ Hạo, lần này bị cự tuyệt, mười chín năm qua đây là lần đầu tiên em cảm thấy đau như vậy, giống như là bị gai đâm vào tim, giờ còn đang rỉ máu này.....oa~~”

Lữ Hạo đánh tay lái tấp vào lề đường.

Tôi quay đầu nhìn ánh mắt kinh ngạc của Lữ Hạo, lần nữa thở dài một tiếng, buồn bã nói: “Đi nhanh lên một chút đi, về muộn ký túc xá sẽ khóa cửa.”

Lữ Hạo nhìn tôi một lúc lâu, sau đó mới thở dài tiếc hận.

Thời điểm xe dừng lại trước cổng trường, hắn đặt tay ở trên vai tôi, cúi thấp đầu nói:

“Kiều Kiều, anh xem em là em gái, nên khuyên em một câu, đừng động tình với Lê Trạch, hắn ta quá lạnh lùng, hơn nữa gia thế lại phức tạp, không thích hợp với em. Còn có, trong mắt anh, tình cảm của em dành cho Lê Trạch chỉ là nhất thời mê muội, qua một thời gian sẽ hết thôi.”

Tôi gạt tay Lữ Hạo, không nói gì, xuống xe.

Trước khi tạm biệt còn cảm kích nói với hân:

“Lữ hạo, em đã không còn là nữ sinh ngốc nghếch rồi, tình cảm đối với A Trạch cũng không phải là đơn thuần mê muội, em sẽ không buông tay đây! Bất quá, vẫn cảm ơn anh đã nhắc!”

Nói xong, tôi tự nhận là mình đặc biệt tự nhiên vậy vậy tay, rồi ngẩng cao đầu đi vào trường.

Qua một khúc quanh mà chắc chắn Lữ Hạo không thể nhìn được, tôi cúi đầu, lúc tôi tỏ tình với Lê Trạch, cũng không phải là tôi không nghĩ đến trường hợp bị cự tuyệt, nhưng mà không nghĩ tới trong lòng mình sẽ khó chịu như vậy. Hình như lần này tôi thật sự đã động tâm, trong lòng đang có một ngọn lửa từ từ bùng cháy. Tôi cảm thấy, tình yêu của tôi đã tới rồi!

Trở về ký túc xá, lần đầu tiên tôi không lảm nhảm với Viên Viên chuyện về Lê Trạch.

Tắm rửa sạch sẽ rồi ngã ra giường nằm ngủ, tôi cần dưỡng sức, để tiếp tục chiến đấu!

Hai tuần sau, tôi vẫn đến quán bar, chẳng qua là không rủ rê lôi kéo bạn bè đi cùng.

Tôi vừa đến liền ngồi vào chiếc ghế quen thuộc, ánh mắt chưa phút nào rời khỏi cửa, thỉnh thoảng cùng mấy anh chàng phục vụ và Lữ Hạo nói chuyện phiếm vài câu.

Tính ra thì tôi cũng chỉ gặp được Lê Trạch có ba lần.

Lần đầu tiên, hân vừa đến tôi đã chạy tới, nhưng chỉ là bưng chén rượu ngay góc nhìn hân cười, hân thì làm như không thấy mà đi lướt qua, bỏ vào phòng. Tôi không đuổi theo được, đành ủ rũ cúi đầu trở lại quầy bar. Bởi vì, tôi thấy, trong mắt Lê Trạch đầy sự chán ghét!

Lần thứ hai, nhìn hân đi vào, tôi cúi người một trăm tám mươi độ, mắt lén liếc nhìn Lê Trạch, chỉ cần hân nhìn tôi một cái, tôi sẽ nhào qua. Haiz, nhưng mà, Lê Trạch vẫn phiêu diêu nhìn hướng phòng VIP mà đi.
>”

Lần thứ ba, tôi thấy thân ảnh ấy, rồi lao đầu đuổi theo, sau đó lại yên lặng nhìn Lê Trạch đi ra quầy quán bar. Lê Trạch không thèm nhìn tôi một cái, trên mặt vẻ mặt vẫn như cũ lạnh lùng, làm cho cả người tôi phát run.

Hôm nay là lần thứ tư tôi nhìn thấy hân. Lần này ngay cả dũng khí đuổi theo cũng không có, bởi vì bên cạnh hân còn có một mỹ nữ. Là nữ minh tinh Dương Hồng Tiểu. Tôi cẩn thận quan sát người phụ nữ đang dính sát vào người Lê Trạch.

Chiều cao: Khoảng một mét bảy, cao hơn tôi

Size ngực: 36D, lớn hơn tôi. T.T

Vòng eo: Chừng sáu mốt, nhỏ hơn tôi. >”

Mông: Đại khái là chín mươi, cong hơn tôi.

Tóm lại, tổng kết một câu, vóc người của cô ấy so với tôi....khụ khụ...

Tôi có chút uất ức, cầm ly rượu lên tu một hơi, hai tay vò vò mái tóc quăn của mình, cầm túi đi về phía phòng của bọn Lê Trạch.

Đứng ở ngoài, tôi có thể nghe thấy cả tiếng nói cười ồn ào vui vẻ, hít một hơi sau, tôi đẩy cửa đi vào.

Người ở bên trong nhìn đến tôi sửng sốt, thanh âm huyền não trong nháy mắt biến mất.

Tôi trực tiếp đi vào bên trong, hơi cau mày bất mãn nhìn người đàn ông trước mặt, cắn môi, lúc này tôi muốn nói gì đó, thế nhưng lại phát hiện cổ họng mình nghẹn ắng. Cuối cùng, tôi cầm ly rượu trong tay Lê Trạch, ngửa đầu uống cạn, sau đó kiên định nói:

“Lê Trạch, em muốn nói vài lời với anh!”

Nghe thấy lời tôi nói..., trên mặt Lê Trạch xuất hiện nụ cười giễu cợt, lướt nhìn tôi từ trên xuống dưới, rồi dựa người ra sofa, chân gác lên đùi, gõ gõ tay lên đầu gối, sau đó ngược đầu, mỉm cười, đôi mắt lạnh lùng đầy vẻ khinh miệt!

“Nói đi.”

Tôi nắm chặt nắm đấm, cảm nhận được những ánh mắt chằm chọc của mọi người. Mấp máy môi, dùng cảm chống lại ánh mắt của Lê Trạch, cảm giác được hắt tựa hồ hơi ngẩn ra. Đáy mắt hắt phảng phất ý cười, tôi hít một hơi lạnh, chỉ tay vào súng vật (ha ha, dùng từ hơi quá rồi) bên cạnh hắn, nói:

“Anh thích loại như vậy sao? Trừ chiều cao, những thứ khác em đều có thể mạnh hơn cô ấy, em trẻ hơn, xinh đẹp hơn!”

Dương Hồng Tiểu nghe tôi khiêu khích như vậy, cảm thấy không vui, trợn mắt nhìn tôi triển khai thể tấn công, lại nhìn Lê Trạch ánh mắt sắc bén quét tới, dường như ngay tức khắc, bao nhiêu phách lối khí điểm lập tức giảm xuống, chẳng qua là u oán nhìn Lê Trạch một cái, sau đó hung hăng nhìn tôi, cuối cùng vẫn không nói gì.

Lê Trạch trầm mặc, duỗi chân đứng lên, cách tôi chưa tới một centimet. Hắn nâng cằm tôi lên, tròng mắt đen sâu thẳm, tựa hồ đang cười, lại giống như trêu đùa, không nói gì cứ như vậy nhìn tôi chằm chú.

Tôi hoàn toàn mất đi năng lực suy nghĩ, chỉ có thể si ngốc nhìn của hắn, từ từ kiễng chân. Khi tôi sắp chạm được vào đôi môi quyến rũ ấy, thì, Lê Trạch đột nhiên xoay người kéo tôi về phía cửa.

Tôi lại bị hắn mang ra khỏi quán bar.

Lần này Lê Trạch kéo tôi đến ven đường, giống như là muốn bắt xe.

Tôi đi tới trước mặt hắn, kéo lại cánh tay của hắn.

“Em không đi, hôm nay anh nhất định phải cho em câu trả lời!”

Lê Trạch không nhịn được, nhìn xuống cánh tay bị tôi túm chặt, chau mày, sau đó lạnh lùng mở miệng:

“Tôi không có hứng thú với cô, về sau, đừng tới nơi này nữa.”

Lê Trạch gạt tay tôi ra, tôi càng kéo chặt hơn, lúc này tôi dám khẳng định, cánh tay của Lê Trạch đã bị tôi nắm đến đỏ.

Nước mắt vẫn cứ rơi xuống, tràn đầy chờ mong nhìn hắn, lại không nói ra được lời nào, tôi sợ nếu tôi mở miệng sẽ phát ra tiếng khóc.

Cứ thế giằng co năm sáu phút, vẻ mặt Lê Trạch dần trở nên hòa hoãn, ánh mắt nhìn tôi cũng không còn sắc bén nữa, tròng mắt đen sâu không thấy đáy.

“Cô muốn chơi bao lâu?”

Có chút thắng thoát, cả người tôi run lên, trong nháy mắt tim cảm thấy nhức buốt.

“Chơi cái gì?” tôi ngây ngốc hỏi.

Lê Trạch nhìn về phía trước, khẽ cười một chút, lần này không phải là giễu cợt, mà là nụ cười cô đơn.

“Hoàng Vũ nói, mỗi ba tháng cô lại có một cuộc tình, tôi không có nhiều thời gian như vậy, nhiều lắm là một tháng!”

Tôi hoàn toàn ngây người, sợ sệt theo dõi Lê Trạch, sau đó mới hiểu được ý tứ của hắn, tôi cảm thấy nhục nhã, một loại bị thương từ đáy lòng dâng lên. Tôi từ từ rời lỏng cánh tay Lê Trạch, lui về phía sau mấy bước, cảm thấy trước mắt là một mảnh mơ hồ, nhìn ánh mắt hắn chuyển sang tôi, tôi cúi đầu. Một lát sau

hai tay bỏ vào trong túi, từ từ xoay người, đi được vài bước lại ngừng lại, bình phục lại tâm tính mới có dũng khí quay lại đối mặt với hắn.

Lê Trạch đứng im ở đó, tôi mím môi.

“Lê Trạch, em thật sự thích anh, lúc trước chưa từng có cảm giác như vậy, em không muốn anh một tháng, em muốn anh cả đời! Hiện tại em đang bị thương, tạm thời sẽ không tới quán bar. Chờ em khỏi rồi, nhất định sẽ tới tìm anh. Anh phải chờ đó!

Tôi hét xong, liền bắt đầu cười khúc khích, tôi thấy thân thể Lê Trạch khẽ rung, sau đó. trong ánh mắt tránh né của hắn, hình như có một tia nhu tình!

< align=“center” style=“margin-bottom:10px;”>

5. Chương 5

Hai tuần sau tôi không đi tới quán bar, nhưng mà với từng hành động của Lê Trạch thì nắm rõ như lòng bàn tay. Sau kế hoạch tử tử bày ra, tôi và hắn tổng cộng đã có ba lần “tình cờ gặp mặt” .

Lần đầu tiên là ba ngày sau cái đêm tôi tan nát cõi lòng ở quán bar Crazy. Mặt trời rực rỡ, trời trong nắng ấm. Tôi đeo kính mắt, tóc đen dài xõa ngang hông, áo da màu đen, chân mang giày cao gót, hai tay nhét vào túi đi tới công ty. Thấy hai người vừa đi tới, trong lòng lại có chút khó chịu.

Lê Trạch quả thật không thiếu phụ nữ, mấy ngày trước là tiểu minh tinh Dương Hồng Tiểu, hiện tại bên người lại mang theo một cô gái vừa dịu dàng vừa thanh nhã. Xem xem, ánh mắt cô ta kìa, ái mộ mê say quả thật đều muốn chảy ra, tôi phần hận lườm cô ta một cái, nhưng nhìn đến người đàn ông bên cạnh thì chợt giật mình.

Trong mắt tôi, Lê Trạch từ trước tới giờ đều lạnh như băng, trong đôi mắt không hề có chút nhu tình ấm áp. Vậy mà lúc này, hắn lại cúi đầu mỉm cười với người đang đi bên cạnh mình, đôi mắt đen sáng ngời, nụ cười đậm tình ý đâm vào lòng tôi, đau xót.

Tôi mím môi từ từ bước đến, thời điểm tới gần hắn, tôi rõ ràng cảm giác được thân thể Lê Trạch đột nhiên căng cứng, nhưng về mặt không có bất kỳ biến hóa nào, chẳng qua là đưa tay ôm người phụ nữ kia vào trong ngực. Tôi cắn chặt răng, cúi đầu, sau đó, đi lướt qua....

Đi được một quãng, tôi liền dừng lại, xoay người nhìn bọn họ đi về phía thang máy.

Cho đến khi thân hình kia biến mất, hai vai tôi liền sụp xuống.

Tôi lại bị đá thương, Lê Trạch tại sao lại có thể nở nụ cười cưng chiều với người phụ nữ khác như vậy >”

“Kiều Kiều? Có chuyện gì?”

“Anh, tra giúp em người phụ nữ bên cạnh Lê Trạch.”

Bên kia điện thoại, Hoàng Vũ trầm mặc một hồi, đoán chừng là đang xem tin nhắn .

“Lát nữa sẽ gọi cho em.”

Tôi cúp điện thoại, đi về phía cửa công ty, tựa vào vách tường, cúi đầu tự an ủi tâm hồn đang bị đá thương sâu sắc của mình. Mười phút sau, Hoàng Vũ gọi điện tới.

“Là thiên kim Đỗ thị Đỗ Hân Di, cũng chính là con gái ruột của cha nuôi Lê Trạch, Kiều Kiều, em đừng bám theo Lê Trạch nữa, bọn họ tháng sau sẽ đính hôn.”

Tôi nghe xong, không nói gì, trực tiếp cúp điện thoại. Đưa tay tháo kính mắt, nhìn ánh mặt trời chói lóa, thật lâu, trong lòng tôi thầm quyết định, nếu như lần sau gặp lại Lê Trạch, hắn vẫn nhìn tôi bằng cái vẻ lạnh lùng chán ghét ấy, tôi sẽ buông tay!

Lần thứ hai “vô tình gặp mặt” là ở một nhà hàng Pháp, lần này tôi mặc một chiếc váy màu đen hiệu Chanel, xách túi LV, khoác tay một anh chàng đẹp trai tuấn tú đi về phía bàn của Lê Trạch và một người đàn ông trung niên.

“Tần tống, ngài cũng đến đây dùng cơm sao?”

Anh chàng đẹp trai bên cạnh tôi cười nói xã giao với người đi cùng Lê Trạch, mà tôi thì rất tự nhiên tựa đầu vào ngực hắn, trên mặt luôn nở nụ cười e thẹn, ánh mắt lại thỉnh thoảng phiêu hường lên tiểu bảo bối của tôi.

“Đúng vậy, cùng bạn tới nói chuyện thôi, bạn gái của Tổng tống thật xinh đẹp.”

Lão già háo sắc nhìn chằm chằm vào ngực tôi không ngừng nuốt nước miếng, thật buồn nôn! Tôi bất mãn nhíu mày một cái.

Sau đó, tôi thấy ánh mắt Lê Trạch trở nên lạnh một cách dị thường, vẫn lạnh lẽo như vậy, thậm chí, chưa từng để tôi vào trong mắt.

Lòng tôi lại bắt đầu đau, có lẽ Lê Trạch không muốn nhìn thấy tôi.

Tôi kéo anh chàng bên cạnh đi ra khỏi nhà hàng, lập tức buông tay.

“Cám ơn anh đã giúp.”

“Cái mặt như đũa đám vậy là sao?” Cơ thể thon dài (=)= tựa vào cửa xe, đốt một điếu thuốc, nhìn tôi tựa cười tựa không.

Tôi gạt đầu, cũng không muốn nói chuyện.

“Đi thôi, đưa em về.”

Tôi ngẩng đầu nhìn hắn một cái, lắc đầu :

“Anh cứ đi đi, em muốn ở một mình.”

Anh chàng kia nhìn tôi, không kiên trì, dập điếu thuốc, sờ sờ tóc tôi, liền bị tôi gạt tay ra:

“Anh à, tại sao lần nào cũng sờ đầu em như sờ đầu con chó vậy hả?”

Anh chàng kia bật cười, mở cửa xe ngồi xuống, nháy mắt gửi cho tôi một nụ hôn gió. Rồi phóng xe rời đi.

Một mình tôi đứng ở ven đường nhìn dòng xe cộ tấp nập, thật lâu sau mới vẫy một chiếc xe taxi.

Thời điểm chiếc xe đi qua nhà hàng, ta hoảng hốt thấy người đàn ông ngồi bên cửa sổ nhìn tôi cười cười.

Thế nhưng khi tôi quay đầu nhìn, lại không thấy gì hết, nhất định là tôi hoa mắt rồi!

Lần thứ ba. Lần này thật sự là vô tình.

Kể từ sau chuyện ở nhà hàng, tôi liền khôi phục cuộc sống của mình trước kia, bắt quá không hề đặt chân tới quán bar của Lê Trạch. Tinh thần quật cường của tôi đã bị dẫm đạp nghiêm trọng, tôi thấy mình cần ít nhất một tháng mới có thể bình phục Y.Y

Những người tôi đã gặp qua, phái nam chiếm đa số, hơn nữa đều là trai đẹp, có người tôi theo đuổi nhưng rất cục vẩn không có kết quả, thật ra thì tôi chỉ ưa thích theo đuổi trai đẹp, nhưng mà mỗi lần theo đuổi là tôi lại kết thêm được một người anh em. Trước mắt có thể nói, đã đáp ứng hoặc cự tuyệt tôi căn bản đều trở thành huynh đệ, bọn họ không coi tôi là phụ nữ, tôi cũng vậy, không coi bọn họ là đàn ông...

Ngày đó, khi gặp Lê Trạch tôi uống rất nhiều, bởi vì biết hắn sắp đính hôn, mà tôi cũng không có ý định làm Tiểu Tam (*), cho nên thời điểm nhìn thấy hắn, tôi không thấy kích động, mà chỉ là phiền não.

Nhìn hắn cùng mấy người khác bước vào phòng, tôi lão đảo đứng lên, vỗ bả vai một người anh em, cười nói:

” Tôi đi rửa tay, một lát sẽ quay lại uống tiếp.”

Tôi cầm một chai nước suối hướng phòng rửa tay mà đi, mở nắp uống vài hớp, cảm giác có gì đó nôn nao trong dạ dày, trong chốc lát liền ói ra ngoài, ói một lúc, tôi dùng nửa bình nước suối còn dư để súc miệng. Nhìn bản thân mình trong gương, ánh mắt mơ hồ, khuôn mặt tiêu tụy mình, lòng cảm thấy có chút chua xót. TMD, còn chưa bắt đầu yêu, tôi đã có cảm giác như mình là đứa bị chồng ruồng bỏ rồi. T.T. Tôi rửa mặt, rút mấy tờ giấy lau đi ra ngoài, mới ra tới cửa, liền khựng lại.

Ngoài cửa, Lê Trạch cho hai tay vào túi, đứng tựa người trên vách, nghe được tiếng vang, từ từ quay đầu lại. Đôi mắt dường như không còn bình tĩnh, tựa hồ mang theo chút bất mãn cùng lo lắng. Thời khắc nhìn thấy tôi, đáy mắt lóe lên một tia sáng, nhưng chỉ một giây sau, liền khôi phục ánh mắt sắc bén lạnh lùng.

Hắn cũng không nói lời nào, chẳng qua là lẳng lặng nhìn tôi, lông mày khẽ chau lại. Có lẽ là vì uống rượu, nên sắc mặt có chút tái nhợt, đôi môi khiêu gợi mím chặt thành một đường, tựa hồ như đang đè nén tâm trạng.

Tôi bị hắn nhìn có chút quẩn bách, ném giấy trong tay vào thùng rác bên cạnh, cúi đầu nhìn mũi giày của mình, sau đó hít một hơi thật sâu, từ từ ngẩng đầu lên kiên định bước tới hai bước. Tôi cảm thấy mình đang khấn trương muốn chết, ngọn lửa trong thân thể tôi cứ lớn dần lên. Từ trong đôi mắt của Lê Trạch, tôi nhìn thấy hình ảnh phản chiếu của mình —— ánh mắt ngùn ngụt lửa nóng, cùng với biểu cảm thật sự là bi tráng *.*

Tôi đi tới trước mặt hắn, ngẩng đầu nhìn , cảm giác được hắn khẽ run lên. Nuốt nước bọt, mới khàn khàn mở miệng:

“Lê Trạch, anh thật sự muốn cùng người khác đính hôn sao?”

Người đàn ông bị tôi dồn vào vách tường, nghe được câu hỏi , trong mắt thoáng qua một tia chán nản, sau đó nhắm mắt, mi tâm chau lại thành một đường. Thời điểm Lê Trạch nâng tay định đẩy tôi ra, tôi quàng tay lên cổ hắn, nhón chân, không một chút do dự hôn lên môi Lê Trạch.

Ấm ướt, trơn bóng, lạnh lạnh, xúc cảm khiến cho người ta toàn thân tê dại, chỉ là tôi còn chưa kịp tiến thêm một bước, liền bị một lực mạnh đẩy ra, tôi mất đà lui lại hai bước, cũng không dám ngẩng đầu, vì sợ, sợ có thể nhìn thấy ánh mắt giễu cợt khinh thường của hắn.

Lê Trạch nắm chặt bả vai tôi....

Tôi cự mình thoát khỏi sự giam cầm của hắn, đặt tay vào trong túi áo, cúi đầu từ từ đi qua.

Lê Trạch lập tức túm lấy bàn tay tôi.

“Tôi đưa cô về.”

Thanh âm khàn khàn vang lên, hơi thở có chút không yên, vẫn như cũ lạnh băng.

Tôi lắc đầu, chỗ cổ tay truyền tới ý lạnh, giống như khung cảnh trước mắt tôi. Khẽ ngẩng đầu nhìn hắn, trước mắt từ từ trở nên mơ hồ, tôi thấy trong ánh mắt hắn có chút rung động, lần này không phải là giễu cợt ,cũng không phải là khinh bạc, mà là đau lòng cùng không nỡ.

“Anh yêu cô ấy hả?”

Tôi mở miệng lần nữa, thanh âm phát run, tôi nhất định phải biết đáp án này.

Tròng mắt đen dần trở nên ảm đạm, hơi nheo mắt, sau đó buông cổ tay tôi lấy ra một điều thuốc,. Lê Trạch đưa điều thuốc lên môi, nhưng cũng không hút, chỉ là có chút mệt mỏi tựa vào vách tường, đưa tay day huyệt thái dương. Thật lâu sau mới nói:

“Đi chào bạn bè một tiếng đi, tôi đưa cô về.”

Không biết tại sao trên khuôn mặt gầy gò của hắn, tôi lại cảm thấy sự ưu thương cô tịch. Tôi nhìn ngón tay thon dài ấy thật lâu, cảm thấy tâm cảnh như rộng mở trong sáng, tôi đi tới trước mặt hắn, nhìn thẳng vào đôi mắt sâu thẳm kia. Từ trong đôi mắt ấy, tôi thấy một tia kinh ngạc cùng khiếp sợ. Tôi cười, ngón tay điểm nhẹ vào lồng ngực Lê Trạch, nói thật nhỏ:

“Anh không yêu cô ấy phải không? Là vì muốn báo ân, nên anh mới đính hôn cùng cô ấy?”

Lê Trạch không nói gì, chỉ nhìn chăm chú vào ngón tay tôi. Một lát sau, trên khóe miệng ấy từ từ xuất hiện nụ cười tự giễu. Đẩy ngón tay tôi ra, thanh âm khàn khàn mê hoặc lại vang lên:

“Tôi sẽ đính hôn, sẽ lấy cô ấy!”

Nụ cười của tôi chợt đông cứng.

Tôi thu tay lại, bỏ vào túi, nắm tay siết chặt. Nhìn đôi mắt lạnh lùng của Lê Trạch, ngực trái lại thấy đau.

“Lê Trạch, anh ghét em à?” , tôi cúi đầu nhìn gót chân, tiếng nói cứ nhỏ dần.

“Không còn sớm, tôi đưa cô về.”

Đây là lần thứ hai trong một buổi tối hân chuyển đề tài.

Sau này tôi mới biết, Lê Trạch đối với những câu hỏi như vậy, sẽ luôn chọn cách trốn tránh.

“Thật ra anh cũng không ghét em đúng không? Vậy tặng em goodbye kiss đi!”.

Tôi ngược đầu, ánh mắt tràn đầy chờ mong, giọng nói mang theo chút nũng nịu.

Lê Trạch nhìn tôi mấy giây, liền quay đầu, nét mặt như cũ không chuyển biến, nhưng mà tôi lại cảm nhận được sự bi thương tràn ngập. Hắn, một lần nữa cự tuyệt tôi!

Lần này tôi nghĩ, chắc mình cũng chết tâm rồi, da mặt có dày hơn nữa, cũng không chịu được chuyện năm lần bảy lượt bị người ta cự tuyệt, mà chủ yếu là, hắn thật sự sẽ đính hôn!

Tôi nhìn Lê Trạch lần cuối, sau đó xoay người rời đi, không có một chút do dự. Cơ hồ tôi đã chạy ra khỏi quán bar, không in hình bất cứ cơ hội để hối hận, tôi chặn đường một chiếc xe, chui vào trong.

Tôi quay đầu nhìn về một phía, thân ảnh ấy vẫn dựa vào tường, ngón tay cầm điều thuốc.

Chết tiệt! Kiêu Kiêu! Mày không được khóc!

Tôi nhắm chặt hai mắt, trong lòng cũng tự nhủ: Lê Trạch, từ giờ phút này em sẽ học cách quên anh!

(*) Tiểu tam: kẻ thứ ba, bà con cứ coi như là hồ ly đi phá hoại gia đình người khác đi (mặc dù ta nghĩ bạn nào đọc ngôn tình nhiều chắc cái này cũng biết) ==

< align=“center” style=“margin-bottom:10px;”>

6. Chương 6

Sau hôm ấy, tôi không hề bén mảng tới quán bar. Haiz, nói thế cũng không phải là tôi bị thương nên một mình ngồi xó lem vết thương, mà là tôi bắt đầu tìm kiếm mục tiêu mới.

Rất nhanh tôi đã phát hiện ra, những người khác không hề có khả năng hấp dẫn.

Cho nên mới đưa ra quyết định lấy độc trị độc. Đó chính là tiếp tục ngồi chễm chệ ở quán bar, tiếp tục sưu tầm hình ảnh Lê Trạch, cho đến khi tìm không còn đập, lòng không còn đau!

Ông bà ta ngày xưa thường nói “có lòng trồng hoa hoa không nở, vô tâm cắm liễu liễu thành rừng”, sống mười mấy năm trên đời bấy giờ cuối cùng tôi cũng hiểu nó là như thế nào. (8.8)

Không nghĩ tới ngày đầu tiên tôi trở lại quán bar đã có thể gặp được người đàn ông khiến cho bản thân ngày quên ăn, đêm quên ngủ.

Lê Trạch bước vào. Áo sơ mi màu đen cài một nửa để lộ ra lồng ngực rắn chắc, chiếc kính đen hoàn toàn che đi đôi mắt lạnh lùng ấy*, lông mi khê rử, sắc mặt hình như rất kém.

(*Xeko: phần này em nghĩ em dịch sai, anh ý đi quán bar mà còn đeo kính đen, hử báo quá rồi=)))

Tôi ngồi bên quầy bar, cho nên khi hắn vừa bước vào tôi liền nhìn thấy hắn, mà tôi dám cam đoan, hắn cũng nhìn thấy tôi rồi. Bởi vì khi hắn mới vừa bước vào quán bar, thân thể liền ngậy ra. Tôi không nhìn thấy ánh mắt của hắn, chỉ nhìn được đôi môi mỏng đang dần mím chặt.

Sau đó, Lê Trạch đi vào phòng riêng.

Tôi nhìn đến khi dáng người cao gầy của hắn bị một cánh cửa ngăn trở mới thu hồi tầm mắt, tiếp tục uống ly “Hồng phần giai nhân” trong tay. Lần đầu tiên tôi không lén lút nhìn về phía cửa phòng, chỉ ngồi chuyên tâm uống rượu. Mới vừa nhìn thấy hắn, trong nháy mắt, tôi biết, tôi không thể nào quên được người đàn ông này rồi.

Vì sao? Có lẽ lòng của tôi vẫn như cũ muốn ở cạnh hắn, bây giờ lui bước chỉ là vì chuyện đính hôn của Lê Trạch và người phụ nữ kia.

Sau khi uống xong ba ly rượu, tôi liếc mắt nhìn cửa phòng đóng chặt ở phía xa, sau đó liền cầm túi từ từ đứng dậy, cũng là lần đầu tiên tôi không chờ hắn ra ngoài, mà tự động rời đi.

Thời điểm đi tới cửa, tôi nghe được một hồi xôn xao, quay đầu liền nhìn thấy mấy bảo vệ hùng hổ bao lấy một phòng, lòng của tôi lập tức nhảy vọt đến cổ họng, cơ hồ không có bất kỳ suy tư liền trực tiếp chạy tới.

Cửa phòng bị người ta đá văng, tay tôi siết chặt túi, nhìn người đàn ông bị hai nhân viên dìu ra ngoài, cả người toàn là máu, đầu cúi thấp, giống như bị ngất. Sau đó có mấy người đàn ông đi ra, toàn người mặc đồ đen, trên mặt còn đeo một gọng kính dày, tôi vội chen qua bọn họ, nhìn theo cánh cửa từ từ đóng, nhưng mãi cũng không thấy hình ảnh quen thuộc.

Tôi muốn vào, nhưng lại bị nhân viên an ninh ngoài cửa ném qua một bên, nhìn con mắt hung thần của hắn, tôi nuốt nước miếng không dám không nghe lời. Ngồi nghĩ mấy giây, lấy điện thoại ra nhấn số Lê Trạch, trong phòng có tiếng chuông, nhưng không có người nhắc máy, sau đó tôi lại gọi, lại gọi, lại gọi, mãi cho đến lần thứ tư, tiếng chuông trong phòng biến mất, nhưng điện thoại ngoài này lại rung.

Lê Trạch nháy lại rồi!

Đang lúc tôi sững sờ nhìn di động, cửa phòng đột nhiên bật mở, người đàn ông nào đó xách hộp thuốc đi ra, nói với nhân viên an ninh vài câu, rồi ưu tâm bỏ đi.

Rằng tôi va vào nhau lạch cạch, tôi có dự cảm rằng Lê Trạch bị thương.

Đúng lúc tôi định liều mạng xông vào thì một người trong đó ngoắc ngoắc ngón tay, tôi sững sốt, (=.=) hình như là gọi tôi đấy.

Hắn thấy tôi đờ đờ ngơ ngơ không chịu vào thì kéo cửa ra, dùng tay làm dấu mời, tôi cười cười cảm kích với hắn, sau đó nhanh chân đi vào. Lúc đôi mắt tôi vừa thích ứng với ánh sáng mờ ảo trong phòng thì một giọng nói lạnh lùng trầm ổn vang lên:

“Tìm tôi có chuyện gì?”

Tôi hạ ánh mắt, khi thấy rõ tình hình trong phòng thì cảm thấy rất kinh ngạc, căn phòng giống như vừa xảy ra đại loạn, hết như doanh trại của Gia Cát Lượng bị quân Lữ Bố tàn sát, (-.-). Nói thực tế một chút thì là khắp nơi đều vương mảnh vụn của chai vỡ, khay trà bị đá lật trên mặt đất, ảnh treo tường cỡ lớn cũng bị người ta đập nát, hết thấy đều chứng minh, nơi này vừa có trận đánh nhau kịch liệt.

Ngẩng đầu nhìn người đàn ông ngồi trên ghế salon, ánh mắt tôi lập tức trở nên mờ mịt, áo sơ mi của hắn chỉ cài một nửa, thấp thoáng lộ ra phần ngực quần băng, một cánh tay rũ xuống cạnh người, tay kia kẹp điều thuốc, lưng hơi dựa vào ghế, tôi nhìn không dời mắt.

Tôi chậm chạp đi tới, cắn môi một hồi, rất lâu sau mới nghe thấy giọng nói run run phát ra từ cổ họng mình:

“Anh bị thương?”

Hắn nhìn tôi đến gần rồi ánh mắt lại dời đi, không nói gì, chẳng qua là từ từ hút thuốc.

Tôi tiếp tục tới gần, sau đó ngồi xuống bên người hắn, do dự một chút liền phủ tay mình lên tay hắn, tôi cảm giác được cơ thể hắn khẽ run, trong lòng lại một hồi khổ sở, tôi bỏ tay hắn vào túi áo mình, từ từ xoa xoa, hốc mắt lại đỏ.

Thân thể của hắn rõ ràng càng lúc càng cứng, nhưng không rút tay về, một lát sau nhẹ nhàng cầm lại tay tôi, lòng tôi chợt thấy rối bời, cuối cùng siết chặt tay hắn.

Tôi nghiêng đầu nhìn, Lê Trạch cũng lẳng lặng nhìn tôi chăm chú, tròng mắt đen tĩnh mịch mang theo chút nghiến cứa tìm tòi. Rất lâu sau, khi mà tôi cho rằng kế tiếp sẽ có một nụ hôn triền miên nóng bỏng, hắn nhẹ nhàng rút tay ra, mí mắt hơi hạ xuống, chỉnh lại áo sơ mi, rồi nhàn nhạt nói:

“Tôi bảo người đưa cô về, sau này, đừng tới đây nữa!”

Nói xong liền xoay người bước đi.

Tôi cắn chặt môi nhìn theo bóng dáng ấy, nhìn hẩn hơi dừng một chút khi đẩy cửa, nhìn hẩn lạnh lùng bỏ đi, nhìn cánh cửa lạnh lẽo từ từ đóng lại....

Cuối cùng tôi cũng không rõ làm sao mình lại lấy được điện thoại, gọi ột người.

“Kiều Kiều?”

Giọng nói còn ngái ngủ của Hoàng Vũ uể oải vọng tới.

“Anh, em có phải là đứa em gái anh yêu thương nhất không?”. tôi nghiêm túc mở miệng.

“Xảy ra chuyện gì?”, giọng nói của Hoàng Vũ lập tức trở nên cảnh giác.

“Anh, anh dẫn đầu gấu tới quán bar của Lê Trạch đập phá được không?” , ngữ điệu của tôi bình tĩnh một cách kinh dị.

“ ”

“Anh không thương em!”, tôi thở dài buồn bã.

Đầu bên kia có một người sắc nước miếng, rất lâu sau mới lưu loát nói được một câu: “Kiều Kiều, anh là cảnh sát, không phải lưu manh!”

Tôi nghe giọng nói ủy khuất của anh ấy, liền phì cười. Tôi cầm di động đứng lên, vừa đi vừa nói:

“Em yêu anh, em quyết định đời này chỉ yêu một mình anh!”

Rồi tôi nghe thấy tiếng vật nặng rơi xuống ở đầu bên kia.

Lúc mở cửa, nhìn thấy người đàn ông dựa vào tường cúi đầu hút thuốc lá, tôi ngẩng đầu, bước chân trở nên gấp gáp, ở khúc quanh, tôi lé mắt liếc ra sau.

Người đàn ông vẫn cúi đầu, trên mặt chỉ còn lại một mảnh sáng, tàn thuốc bị hẩn từ từ thu vào lòng bàn tay.

Lòng tôi thấy đau, giống như cảm nhận được ngọn lửa đang cháy trong lòng bàn tay Lê Trạch, không chỉ đau, còn có cảm giác ưu thương bủa vây quanh người.

Lê Trạch không vui, một chút cũng không thấy vui, tôi dám khẳng định hẩn không yêu cô Đỗ Hân Di ấy....

Đi ra khỏi quán bar, một cơn gió lạnh thổi tới, bao nhiêu ưu phiền trong nháy mắt đã tản đi. Tôi nhìn vầng trăng sáng tỏ, một lát sau liền cười, bất chợt cảm thấy trong người tràn đầy năng lượng, bản thân sắp hóa thành thiên sứ, đi cứu vớt linh hồn cô quạnh của người đàn ông kia, cho người đàn ông cô độc ấy một chút dư vị của tình yêu ấm áp!

Ba ngày sau.

Sinh nhật, để tôi làm tròn sò, chuyện đương nhiên là tôi sẽ tới quán bar Crazy, tôi còn bức hiếp Lữ Hạo lừa Lê Trạch tới quán bar, hôm nay tôi nhất định phải làm cho quan hệ của chúng tôi phát triển thêm một bước!

Chúng tôi vừa ngồi chưa được bao lâu, Lê Trạch đã tới, khó có được cơ hội hẩn không đi vào phòng mà ngồi ở quầy bar cũng Lữ Hạo nói chuyện. Ngồi bên này với Viên Viên, tôi cố ý rủ nó chơi trò nói thật, rồi còn cố ý để thua, con bé này quả nhiên không hổ là thần chết trong băng đảng của tôi (khụ khụ), nó chỉ vào quầy bar bên kia nói:

“Thấy mấy anh trai bên đó không? Như cũ, chọn một con cá to rồi kéo lưới.”

Tôi ném cho nó một ánh mắt cảm kích, rồi bưng chén rượu trên khay, nhẹ nhàng đụng vào cánh tay người kia, nhìn hẩn ngạc nhiên quay đầu lại, tôi mấp máy môi nói vài câu :”Bọn em đang chơi trò nói thật, em thua, bọn nó muốn em qua đây, anh phối hợp cùng nhé?”

Lê Trạch nhìn chằm chằm vào tôi một lúc lâu, rồi cơ thể hơi lách ra, tránh cánh tay của tôi. Cúi đầu, nhẹ nhàng quơ quơ chén rượu, ngửa cổ uống, sau đó trên mặt lại xuất hiện nụ cười giễu cợt.

“Cô đúng là quá nhàm chán!” Giọng nói khinh bạc không kém, đánh vỡ lòng tự trọng của tôi.

“Được, anh cứ coi như vậy đi, nhưng hôm nay nhất định em phải hôn được anh!” , tôi lại lôi lôi kéo kéo cánh tay Lê Trạch, trên mặt nổi rõ năm chữ ‘bằng bất cứ giá nào’.

Đáy mắt hần dần dần trở nên rung động, quay đầu nhìn tôi một cái, rồi từ từ đứng lên, tôi vẫn như cũ lôi kéo cánh tay của hần. Nhưng mà đến khi cảm giác được có người đến gần, tôi quay đầu, nhìn thấy ánh mắt lo lắng của Viên Viên, nó kéo góc áo tôi muốn dẫn tôi đi, tôi mím môi nhìn lại nó một cái. Rồi đi vòng đến trước người Lê Trạch, nhìn về mặt lạnh lùng của hần, cảm thấy trước mắt nhất thời phủ đầy hơi nước, tôi ngược đầu quật cường nhìn hần, giọng nói có chút run rẩy:

“Lê Trạch, anh xem thường em như vậy sao? Chỉ là một trò chơi anh cũng không muốn?”

Hần nhìn tay tôi nắm chặt ống tay áo của hần tay, từ từ gỡ tôi ra, rồi nói với Viên Viên:

“Mang cô ấy đi, sau này đừng tới đây .”

Nước mắt của tôi rơi xuống, từng giọt từng giọt, muốn ngưng mà không được, nhìn bàn tay mình bị đẩy ra, tôi cúi thấp đầu, không chút do dự nhón chân lên, hai tay vòng qua cổ Lê Trạch, quả quyết hôn lên môi hần, hôn thật sâu, cả người gắt gao dán lên cơ thể hần, hoàn toàn không có ý muốn buông tay...

Lê Trạch sững sốt hai giây, rồi đẩy tôi ra, lại bị tôi cuốn lấy chặt hơn. Tôi cảm giác được hần muốn đẩy vai mình ra, nước mắt rơi xuống càng nhiều, sau đó hung hăng gặm cắn bờ môi của hần.

Đến khi tôi ném được vị máu tanh nhàn nhạt ở đầu lưỡi thì bàn tay Lê Trạch đang đẩy tôi ra cũng ngừng lại. Sau một khắc, eo của tôi liền bị người ta ôm thật chặt, một bàn tay lạnh lẽo luôn qua giữ lấy cổ tôi.

Lê Trạch đã đổi từ khách sang chủ, hôn miết lấy tôi, hơi thở mát lạnh hòa lẫn mùi rượu vang nhanh chóng phủ lên ý thức, tôi bị hôn cho đến khi cả người không còn chút khí lực mà xụi lơ trong lòng hần.

Lê Trạch ôm lấy tôi, thở dài thật thấp. Sau đó mang tôi ra khỏi quán bar, hai tay tôi vòng qua cổ hần, nhìn lên đôi môi ấy mà cười khúc khích.

Đi tới chiếc xe xa hoa đỗ ven đường, hần ngừng lại, cúi đầu nhìn tôi, trong mắt bùng lên ngọn lửa, ánh mắt nóng bỏng mà chân thành, một lát sau mới nhẹ nhàng hôn lên trán tôi, khàn khàn nói:

“Đã nghĩ xong chưa?”

Tôi gật đầu, là liều mạng mà gật đầu.

“Tôi không có gì để đảm bảo tương lai cho em.” , ánh mắt hần dời đi, nhìn vô định về một phía.

Lòng tôi quặn thắt, sau đó rúc vào lồng ngực hần, thì thầm:

“Em yêu anh, chỉ cần anh vui vẻ.”

Ánh mắt hần hơi động, cúi đầu nhìn tôi, đáy mắt dần hiện lên sự ôn nhu, nụ cười thản nhiên nhưng tôi lại nhìn thấy trong đó sự cảm động.

“Nhưng mà, tôi sẽ cố gắng, làm cho em hạnh phúc!”

Giọng nói êm dịu giống như dòng suối chảy vào trong lòng tôi, rất không có tiền đồ mà lại rơi nước mắt, thời điểm đó, Lê Trạch lại dịu dàng hôn tôi.

Tôi cười, nụ cười cảm động, nụ cười hạnh phúc!

Tác giả có lời muốn nói:

Băng sơn mỹ nam cuối cùng cũng bị Kiều Kiều nhà chúng ta thu phục, tung bông

7. Chương 7

Chuyện ngày đó quả thực có chút xấu hổ, theo kịch tình phát triển phải là Lê Trạch mang tôi trở lại nhà của hần, tiếp đó chúng tôi cùng nhau bày tỏ chân tình, tiếp đó đó là nụ hôn nóng bỏng, tiếp đó đó đó là

XXOO.

Nhưng trên thực tế, tình hình lúc đó là như thế này: hắn thật sự dẫn tôi trở về nhà, nhưng mà hắn gạt tôi ở phòng khách còn mình thân nhiên vác khăn đi tắm, tôi trở mắt nhìn bóng lưng hắn, đi vào phòng vệ sinh, sau đó “cạch” một tiếng, khóa cửa phòng!

Tôi hung hăng trừng cánh cửa, còn khóa nữa, chẳng lẽ sợ tôi xông vào sao? Tôi trông giống sói đói lắm sao! (Quần chúng nhân dân: GIỐNG!!!) Cái đồ giả vờ nghiêm chỉnh nhà hắn!

Thừa dịp Lê Trạch đang tắm, tôi đi vòng quanh căn nhà quan sát, nhà hắn ở tầng trên cùng, xây theo kiểu bốn phòng hai khu, lầu trên hai gian, lầu dưới hai gian, phòng ngủ chính ở trên lầu, bên trong bố trí giản lược cũng rất có phẩm vị, toàn bộ phối hợp một màu đen bụi làm chủ, bên cạnh là thư phòng, lầu dưới là hai gian phòng khách, phòng khách trông hoành tráng, trừ một ghế salon bự đủ cho hai người nằm cùng một khay trà thì chẳng có gì, ngay cả TV cũng không.

Tôi mới lượn lờ hai vòng đã nghe thấy tiếng cửa phòng vệ sinh bật mở, liền đặt mông ngồi trên ghế salon, nằm dài ra đấy, hừ lạnh một tiếng không để ý tới hắn, tiếng bước chân của hắn ngày càng gần, khóe miệng ức chế không được lại giương lên. Một bóng đen che phủ người tôi, tôi cười ra tiếng, sau đó vòng tay lên cổ hắn, hắn bị tôi ôm siết thì không đứng vững ngã ngồi ở trên ghế sofa, tôi lật người an vị trên đùi hắn.

Nhìn hắn, nháy mắt tôi liền ngây dại.

Mái tóc ướt nhẹ còn nhỏ nước, vài giọt lưu lại trên trán, ánh mắt mờ mịt, con ngươi màu hổ phách sáng như sao đêm, mang theo nụ cười thân nhiên, nhìn vào tôi thì lộ ra chút nhạo báng cùng cứng chèo, lông mi thật dài khẽ rung động, đôi môi mỏng mà khiêu gợi vẽ ra một đường cong duyên dáng, khuôn mặt cương nghị mê hồn này quả thật làm người ta hít thở không thông.

Tôi lúc này thật sự là bị dọa cho ngây người, tại sao một người đàn ông có thể đẹp như thế này, nhất là vào giờ phút hắn dùng ánh mắt dịu dàng như nước nhìn tôi. Tôi cảm thấy mình không thể hít thở....

Nuốt nước bọt, sau đó xoa xoa lòng bàn tay đầy mồ hôi, nhẹ nhàng lau hai gò má của hắn, từ mi tâm mà vuốt ve, giống như là vuốt ve một món bảo ngọc quý giá, ngón tay từ từ trượt xuống, khóe miệng hắn độ càng lúc càng cong lên, đến khi ngón tay dừng lại trên môi, hắn khẽ cười hai tiếng, sau đó liền há miệng ra ngậm lấy, đầu ngón tay cảm thấy tê tê, giống như có một dòng điện cao thế mạnh mẽ xuyên qua người tôi, tôi không nhịn được nữa, liền rút ngón tay, quả quyết hôn lên môi hắn.

Chúng tôi điên cuồng hôn nhau, tư thế lúc đầu là ngồi, sau đó là hai người nằm trên salon, tôi hết như bạch tuộc quấn lấy hông của Lê Trạch.

Một lát sau, tôi liền khơi mào chạm vào áo ngủ của hắn, ngón tay thận trọng đặt lên tấm lưng rộng bằng phẳng, tôi cảm giác được thân thể hắn khẽ run lên, trực tiếp đem móng vuốt của tôi đặt gọn một chỗ, không chút kiêng kỵ liền chặt lấy tôi, lung tung thăm dò.

Nụ hôn này rất lâu sau mới kết thúc. Nằm trong lòng Lê Trạch thở hổn hển, một bàn tay to lớn vuốt ve sau lưng của tôi, mà bàn tay nhỏ bé tà ác của tôi lại đặt trước ngực hắn, hung hăng giày xéo lên cơ ngực cùng cái bụng sáu múi mê người.

Khí tức của tôi dần dần vững vàng, vừa định hôn tiếp, liền nghe thấy một tiếng thở dài

Tôi không hiểu ngẩng đầu lên nhìn hắn, lại bị điện giật cho phải vội vã cúi xuống, thò người ra cản vai hắn một cái:

“Sao dáng dấp của anh lại đẹp như vậy? Làm em muốn phạm tội!”

“Bé con, em không phải nên cảm thấy căng thẳng một chút sao?”

Tôi ngửa đầu bất mãn trừng mắt, lại cúi xuống hôn một cái:

“Không có, hoàn toàn không có, từ nhỏ đến lớn, cho tới bây giờ chưa từng nghe qua từ này.”

Định đầu lại tiếp tục vang lên tiếng thở dài, sau đó tay sói đang mải mê phạm tội của tôi bị hắn cầm, nhẹ nhàng ôm tôi trong lồng ngực, cảm cọ cọ vào gáy tôi, làm tôi cả người nóng ran.

Tôi chôn mặt trong ngực hắn, buồn bã nói:

“A Trạch, anh không làm gì sao, em không chịu nổi.”

Theo một hồi cười khẽ, gáy cảm thấy đau, tôi vận vẹo người kháng nghị.

“Em nói không phải làm cái này, không phải là dùng răng cắn, là cái đó!”

“Trật tự!” Giọng nói có vẻ hơi dè dặt, hơi thở từ từ gấp lên.

Tôi cảm giác được sự khác thường, trong lòng hồi hộp, sau đó hắn đẩy tôi ra, từ từ ngồi dậy. Lúc mà tôi cho là hắn sẽ ôm tôi đi vào phòng ngủ, thì hắn đứng lên, hít sâu, cúi đầu nhìn tôi, lửa nóng kích thích tình trong đáy mắt đã tan hết, thay vào đó là ánh mắt dịu dàng làm tôi ngán chết.

“A Trạch

~~” tôi nhìn hắn than nhẹ .

“Không còn sớm, đi tắm đi, trong nhà còn mấy phòng, ngủ ngon!” Nói xong hắn liền nhét hai tay vào túi, bỏ lên lầu.

Tôi lật người nằm ngang, nhìn trần nhà, mặt u oán, trong đầu tràn đầy nghi hoặc, sao hắn không muốn tôi ? Tôi cúi đầu nhìn ngực, mặc dù không lớn, không hiển hách như cô tiểu minh tinh đó, nhưng mà cũng làm người ta muốn mà, hắn làm sao lại có thể ngồi im mà không loạn vậy?

Tôi từ từ đứng dậy, liếc mắt nhìn cửa phòng đóng chặt trên lầu, buồn bực!

Tôi vào phòng khách tìm một cái khăn tắm, tắm sơ sơ, rồi lên lầu hai.

Đầu óc có vấn đề mới ngủ mấy phòng kia!

Tôi không gõ cửa mà xoay nắm tay, “cạch” một tiếng, lòng của tôi cũng theo đó mà thấp thỏm, vui sướng ức chế không được mà bay thẳng lên não.

Nhìn tôi đẩy cửa phòng, người đàn ông nửa dựa vào giường hút thuốc lá chỉ biết lắc đầu cười khổ, tôi cười hì hì leo lên giường, đặc biệt nhanh nhẹn chui vào chăn, dính sát lên người hắn:

“Em không dám ngủ một mình”

Lê Trạch cúi đầu nhìn tôi một cái, lắc đầu cười, dập tắt khói thuốc rồi kéo tôi vào trong ngực, mắt nhìn vách tường đối diện.

“Đang suy nghĩ gì vậy?” . Cách một lớp áo ngủ, tôi dùng ngón tay chọc chọc vào ngực hắn

“Không có gì.”

Nghe giọng nói trầm thấp của Lê Trạch, trong lòng lại thấy đau:

“Em biết anh nghĩ gì, có phải lại nghĩ làm sao để hủy hôn với cô gái kia?”

Tròng mắt Lê Trạch thoáng qua một tia kinh ngạc, cúi đầu nhìn tôi, cười cười: “Không nghĩ tới ý định của em lại trần trụi như vậy.”

“Cất

vì em yêu anh, cho nên chúng ta mới tâm ý tương thông, không được sao?”

Cánh tay ôm tôi hơi run lên, sau đó trán của tôi bị người nào đó nhẹ nhàng hôn một cái.

“Mệt rồi, ngủ đi.”

“Ày, bắt quá tìm giúp em một cái áo size T đi, cái áo choàng tắm này mặc khó chịu.”

Lê Trạch mấp máy môi nhìn tôi một cái mới đứng dậy, mở tủ quần áo lấy ra một bộ áo ngủ, thời điểm đưa cho tôi, tôi nhận áo, sau đó mở miệng làm khó hắn:

“Cái này, bên trong em chỉ mặc một cái quần lót....”

Ốt của tôi nháy mắt bị lật đờ dỗi, sau đó có một người khó chịu đi ra cửa sổ đầu lưng với tôi, tôi cười trộm, nhanh chóng thay áo ngủ, sau đó liền chạy đến sau lưng hắn, lấy tay vòng lên cổ của hắn, cười bỉ ổi:

“Xong, hiện tại lộ cái gì cũng có thể xem miễn phí.”

Ánh mắt Lê Trạch dời xuống, dời xuống, sau đó ôm tôi, đặt lên giường, dùng chăn bao chặt lấy, rồi đi tới tủ lấy ra một cái chăn khác, sau đó mới nằm đưa lưng về phía tôi.

Tôi nhìn phần lưng thẳng tắp của hắn, cảm thấy có chút ủy khuất.

“A Trạch, vì sao anh không chịu đựng vào em?”

“Trật tự, ngủ!”

Tôi bọc chăn nem rán, cọ cọ vào lưng hắn: “Vậy để em ăn anh.”

“Nếu còn nói nữa, tôi sẽ gọi Hoàng Vũ!”

Tôi hung hăng trừng mắt với cằn cổ Lê Trạch, không dám nói nữa, cũng không dám lộn xộn, chỉ có thể dán sát mặt lên bả vai hắn.

“Em mệt rồi.”

“Ngủ đi.”

“A Trạch, em yêu anh! Ngủ ngon!”

“Ngủ ngon!”

Mấy phút sau, tôi cảm thấy có một vấn đề cần phải hiểu rõ, liền mở miệng lần nữa.

“A Trạch, anh ngủ chưa?”

“Ừ.”

“Đồ đáng ghét, nói thật đi, tại sao anh không muốn em? Là sợ phải chịu trách nhiệm sao?”

Rất

rất

rất

rất lâu sau, tôi mới nghe được một thanh âm trầm thấp mê hoặc:

“Không phải.”

“Vậy là cái gì?”

“Em, quá nhỏ.”

=”=

Tôi sửng sốt một chút, sau đó hung hăng cắn mạnh vào vai Lê Trạch, nghe được hắn than nhẹ một tiếng, hừ lạnh lật người, phẫn hận nói:

“Anh còn chê cái gì, không phải em rất hoàn mỹ sao? Cái cô minh tinh đó y chang bò sữa, đè ở phía dưới cũng cảm thấy không thoải mái!”

Trầm mặc

lại trầm mặc....

...cuối cùng mới nghe được một giọng nói có chút run run:

“Anh nói là tuổi em quá nhỏ!”

Sau đó, tôi hóa đá!

.....

Một tháng sau, mỗi ngày tôi đều sống trong quán bar, Lê Trạch giải quyết xong công việc liền đến đó tìm tôi, chúng tôi giống như một đôi nam nữ đang yêu cuồng nhiệt, ôm, hôn, tán tỉnh. Nhưng điều làm tôi buồn bực chính là, cho tới giờ hắn cũng không nói yêu tôi.

Lễ Giáng Sinh, họ hàng thân thích của tôi lại đến, tâm tình của tôi có chút mất mát. Thời điểm Lê Trạch tìm được tôi, tôi đang vui đầu một xô ôm chai rượu, hắn ngồi bên cạnh, gở xuống chén rượu của tôi, đưa lên uống, rồi cười cười:

“Thế nào? Tâm trạng không tốt?”

Tôi ôm cổ hắn hung hăng hôn một cái, sau đó liền chui vào lòng hắn:

“Ừ, rất tệ.”

“Người nào cả gan chọc giận bé con nhà chúng ta vậy?”

Mỗi lần Lê Trạch gọi tôi là ‘bé con’, trong lòng tôi liền đặc biệt khó chịu, có cảm giác hắn coi tôi như đứa trẻ không hiểu chuyện, rõ ràng đây chính là một loại vũ nhục đối với tôi .

“Về sau không được gọi ‘bé con’ nữa!” , tôi quát mắt lên nạt

Hắn khẽ sững sốt một chút, ngón tay lùa vào tóc tôi, tiếp tục cười khê:

“Vậy gọi gì?”

“Gọi Hanny!”

“Anh không thích vật nuôi!”

Tôi dài mắt nhìn, ngọ nguậy trong ngực hắn tìm tư thế thoải mái:

“A Trạch, anh yêu em không?”

Người bên cạnh như cũ trầm mặc.

“Em biết anh yêu em, nói em nghe có gì không tốt?”

Vẫn như cũ không tiếng trả lời.

“Đến lễ Giáng Sinh rồi, anh tặng em cái gì vậy?”, tôi chuẩn bị thay đổi sách lược.

“Em muốn cái gì?”

“Một lời thề tình yêu!”

Trầm mặc....

..... tiếp tục trầm mặc....

Tôi đành chỉ hô hấp, chờ đợi câu trả lời của hắn.

Lúc tôi đang định nói ‘bỏ đi’, thì nghe được một giọng nói nhẹ nhàng:

“Tốt!”

.....

Lễ Giáng Sinh ngày đó tôi lờ lờ kéo kéo Viên Viên tới quán bar từ rất sớm. Tôi lờ Viên Viên xuống sàn nhảy, hai tay vòng qua cổ nó, nó thì ôm eo tôi, mặt tôi vui lên cổ nó, môi của nó dán lên lỗ tai tôi nói nhỏ mấy câu. Hai đứa cứ đứng lắc lắc nhảy nhảy ở giữa sàn, một lúc lâu, tôi cảm nhận được một đợt gió nóng ào ào tràn tới, còn chưa kịp quay đầu, liền bị kéo vào lòng ngực một người.

Ánh mắt mê ly, tôi ngẩng đầu. Rùng mình nhìn đôi mắt sắc bén đang đè nén lửa giận của ai đó, sắc mặt tôi đột ngột chuyển từ đỏ sang trắng. Vội vàng nhón chân hôn nhẹ lên môi hắn, hắn hung hăng trợn mắt nhìn tôi , sau đó liền xoay tôi, chỉ phía sân khấu.

Thời khắc ấy, tôi lấy tay bịt miệng, trên sân khấu, tất cả nhạc cụ đã bị dẹp hết, chỉ còn từng chùm hoa hồng xếp thành một chữ “Tâm” thật lớn, bên cạnh cắm thêm nến, trên màn hình tinh thể lỏng giữa bối cảnh lãng mạn thế này đề năm chữ: Lê Trạch yêu Kiều Kiều!

Tôi cắn chặt môi, mặc cho nước mắt tùy ý chảy, chỉ một lời tỏ tình nhẹ nhàng như vậy đã khiến tôi xúc động đến kích động. Nhiều năm sau, mỗi lần nghĩ lại khung cảnh lúc ấy, tôi lại lệ nóng quanh tròng!

Người đàn ông nhẹ nhàng cúi người, đôi môi bạc dính lên tai tôi, giọng nói trầm thấp nhẹ nhàng thấm vào trong tim:

“Bảo bối, hôm nay anh muốn em trở thành người phụ nữ của anh!”

8. Chương 8

Nghe được lời nói ấy, tôi không kìm được vui sướng, xoay người, hung hăng hôn lên môi của Lê Trạch. Sau đó eo tôi liền bị hắn ôm lấy, hai tay tôi vịn vào cổ, mặt chôn ở hõm vai hắn. Theo từng động tác gặm cắn của Lê Trạch, cơ thể tôi cũng run lên. Cuối cùng, hắn ôm lấy tôi rời khỏi quán bar.

Chúng tôi lên xe, trở lại căn hộ của Lê Trạch.

Lần này, hắn ôm tôi lên lầu.

Khi hắn cẩn thận đặt tôi lên giường, phủ người lên cơ thể tôi, tôi có thể cảm nhận được lửa nóng kích tình cùng ham muốn giam giữ mãnh liệt. Mà lòng tôi, với việc sắp xảy ra, lại tràn đầy mong đợi.

Thời khắc tôi trở thành người phụ nữ của Lê Trạch, cuối cùng tôi cũng nghe được lời tỏ tình của hắn.

“Vật nhỏ, anh yêu em!”

Sau đó tôi khóc. Có thể là do niềm hạnh phúc đè nén trong lòng, hoặc có khi, là do sự đau đớn trên cơ thể.

Lê Trạch thì thầm, giọng nói nhẹ nhàng vắn vít bên tai, lần đầu tiên tôi biết người đàn ông lạnh lùng này cũng có thể nói được những lời không biết xấu hổ như thế!

“Vật nhỏ, đừng siết chặt, anh chịu không nổi!”

“Bé con, tuổi em còn nhỏ, tại sao đáng người lại bốc lửa như vậy? Anh yêu em chết mất!”

Sau đó, tôi liền bị những lời ngon tiếng ngọt của hắn lừa gạt mà bật cười.

Chúng tôi dây dưa triền miên như vậy cho tới rạng sáng, mới kiệt sức ôm nhau ngủ. Toàn thân tôi mỗi nhử, không chút khí lực bị hắn kéo vào lòng.

“Bảo bối, đau không?”

“Đau!”, tôi hung hăng chọc chọc vào ngực hắn, cúi đầu nói.

“Xin lỗi, lần sau anh sẽ dịu dàng hơn.”

Tôi không trả lời, ôm lấy cổ hắn chuẩn bị đi ngủ.

Người đàn ông bên cạnh nhẹ nhàng vỗ lưng tôi, một lát sau mới nói:

“Hôm qua anh đã từ hôn với cô ấy rồi.”

Tôi sửng sốt, ngồi bật dậy chăm chú nhìn hắn. Hắn nhéo nhéo mũi tôi rồi vươn tay kéo tôi vào lòng lần nữa. Tôi ngửa đầu, nhìn hắn.

“Cô ấy chịu sao?”

“Em nói thử xem.”

“Khẳng định là không!”

Lê Trạch cười cười, chỉnh lại tư thế cho tôi nằm thật thoải mái, vẻ mặt hắn rất nhu hòa. Nhưng đáy mắt hắn, tôi lại cảm nhận được sự ưu thương quen thuộc

“A Trạch, có phải chuyện này rất khó giải quyết không?”

Lê Trạch nhìn tôi một cái, nhẹ khấp mí mắt, lông mi dài khê rung, có chút mệt mỏi, khóe miệng cong cong. Một lát sau thú tính nổi lên, hấn lật người đè tôi xuống dưới, nhìn tôi bằng ánh mắt kỳ lạ.

“Bé con, có phải em nhất thời cao hứng nên muốn chơi đùa cùng anh?” , giọng nói dường như mang theo chút khấn trương.

Tôi trừng mắt nhìn Lê Trạch:

“Có thể loại như vậy sao? Nếu không phải là yêu anh yêu muốn chết, cần gì em phải tự làm khổ mình mà theo đuổi anh?”

Nghe xong, hấn cúi đầu, hôn lên trán tôi, mi tâm, chóp mũi, cuối cùng dừng lại ở cánh môi, mắt khê mở, giọng điệu vô cùng kiên định.

“Bất kể khó khăn hay chuyện gì khác, đời này kiếp này, em chỉ có thể là của tôi!”

.....

Những ngày vui vẻ thường trôi qua rất nhanh. Theo thường lệ, mỗi ngày tôi đều tới quán bar, kể từ lời tỏ tình trong đêm giáng sinh, tôi liền tự mình làm bà chủ ở đây rồi n.n. Lê Trạch đối với hành vi hoành hành ngang ngược trong quán bar của tôi, cho tới giờ đều mắt nhắm mắt mở cho qua, cho dù là hành động quá mức tới đâu đi nữa. Ví dụ, hấn đang bàn luận công việc với đối tác, thời điểm tôi áp bức bảo vệ cho tôi đi vào, hấn sẽ xách tôi giống như xách con gà con đến phòng làm việc của hấn, sau đó hai chúng tôi bắt đầu ‘giày xéo’ lẫn nhau. Mục đích của tôi vừa đạt được, sẽ lại ăn no ngủ nghỉ mà hoành hành ngang dọc .

Cuộc sống hạnh phúc cũng chỉ kéo dài được hai tháng. Vừa sang năm mới không được mấy ngày mà tôi, đã bị cuộc điện thoại của Đỗ Hân Di gọi tới nhiều loạn. Thực ra tôi đã chờ cô ấy gọi điện chủ động tìm mình từ lâu rồi. Bất kể tôi có đồng ý hay không, khi giữa chúng tôi xảy ra chuyện tình tay ba, theo như kịch tình phát triển, cô ấy chắc chắn sẽ phải đến tìm tôi, hoặc là khiêu khích, hoặc là khẩn cầu tôi buông tay.

Chúng tôi hẹn gặp nhau ở một quán coffee. Ngày đó mưa rơi lất phất, cho nên khi tôi một thân hàng hiệu đi ra cửa, thấy bên ngoài trời âm u đất mịt mù, tinh thần nháy mắt giảm đi một nửa. Đứng ở cửa nhìn mưa rơi tí tách gần mười phút, tôi quay người đi lên lầu, thay lại đồ. Áo T-shirt, quần jean ngắn, giày Cavans, tóc cột đuôi ngựa. Cuối cùng nghênh ngang đi ra ngoài (o.O)

Tôi ngồi đó, đối diện với cô gái xinh đẹp mặc trang phục được thiết kế cầu kỳ khéo léo. Thấy nơi đây mắt cô ấy hiện lên sự khinh miệt, tôi lại cười thầm trong lòng.

“Hoàng Kiều Kiều tiểu thư, xin chào, tôi là vợ chưa cưới của Lê Trạch, Đỗ Hân Di.”

“À, A Trạch đã nói với tôi về chị. Chị Hân Di, chào chị!”

Vị mỹ nhân đối diện nhìn về mặt tôi không có chút gì chứng tỏ đang sợ hãi, khê cắn môi, sau đó u oán nhìn tôi nói:

“Hoàng tiểu thư vẫn còn đi học?”

“Vâng, mới năm nhất đại học.” tôi uống nước trái cây ngoan ngoan trả lời.

“Như vậy đi, tôi cũng không vòng vo nữa, tôi hẹn cô ra ngoài hôm nay chỉ hi vọng cô có thể rời xa Lê Trạch, dù sao thì cô cũng không ngăn cản được việc chúng tôi đính hôn đâu.”

Tôi mím môi, đối với sự thẳng thắn này của Đỗ Hân Di lại cảm thấy có chút vô vị. Cô ấy không mắng chửi tôi, cũng không nước mắt nước mũi đầm đìa ngồi khóc lóc kể lể, cứ lãnh đạm như thể đem một câu thoại kinh điển nói ra.

Tôi có chút khó chịu trả lời:

“Tôi yêu A Trạch, cho nên yêu cầu này, tôi không thể đáp ứng.”

“Hoàng tiểu thư, cô còn nhỏ như vậy, căn bản không thể hiểu thế nào là yêu. Nếu như cô thật lòng yêu anh ấy, hấn cô sẽ không đành lòng để anh ấy mang trên mình cái danh vong ân phụ nghĩa? Nếu như cô thật

lòng yêu anh ấy, cô sẽ không để anh ấy ngày ngày sống cuộc sống lo lắng bất an. Nếu như cô thật lòng yêu anh ấy, cô cũng sẽ không đành lòng để người cha nuôi mà anh ấy kính trọng nhất mắng anh ấy xối xả. Nếu như cô thật lòng yêu anh ấy, cô sẽ không để anh ấy mỗi ngày đều bán mạng làm việc để trở về với cô! Cô chỉ biết đoạt đi tình yêu của anh ấy, nhưng lại chưa bao giờ chia sẻ cùng anh ấy bất cứ thứ gì. Cô, không xứng để yêu Lê Trạch!”

Giọng nói của cô ấy rất thấp, hơi run.

Tôi cúi đầu, trước mắt là một mảnh mơ hồ, trong lòng đau. Hóa ra là vậy, khó trách gần đây A Trạch lại gầy như vậy, khó trách mỗi lần mỗi lần tôi nhìn anh đều thấy đáng vẻ mệt mỏi ấy, khó trách được sắc mặt anh càng ngày càng khó coi. Chuyện Đỗ Hán Di nói, một chút tôi cũng không biết.

Nguyên nhân khác khiến cho tôi khổ sở chính là, Đỗ Hán Di thật lòng yêu Lê Trạch, còn tôi, là kẻ thứ ba đi phá hoại tình cảm của người khác!

Ánh mắt cô ấy khi nói ra những lời đó tràn ngập đau thương, đôi mắt phấp phồng khiến tôi càng thêm áy náy.

Thời điểm nước mắt sắp rơi, tôi đứng lên, chân thành mở miệng:

“Cám ơn chị đã nói cho tôi biết những chuyện này, tôi sẽ suy nghĩ, tạm biệt!”

“Kiều Kiều, giả như anh ấy bây giờ thật sự yêu cô, nhưng áp lực nhiều như thế, cô cho rằng tình yêu của hai người sẽ duy trì được bao lâu? Coi như anh ấy sẽ mãi yêu cô, thì cũng có lúc phải mệt mỏi, mà cô thì không thể làm điều gì cho anh ấy. Vậy nên, tôi xin cô, tha cho anh ấy được không? Tôi không chịu được khi nhìn anh ấy hằng ngày phải dùng thuốc ngủ mới có thể ngủ được, xem như tôi cầu xin cô, được không?”

Tôi nhắm mắt, một giọt nước nhỏ rơi xuống tách coffee. Giống như một kẻ phạm tội, tôi lao ra ngoài.

Cơn mưa lất phất lúc này không biết từ bao giờ đã trở nên nặng hạt.

Tôi không dùng ô, cứ như thế chạy trong mưa, đầu óc trống rỗng...

Thời điểm tôi về tới nhà, cả người đều ướt đầm. Hoàng Vũ mở cửa, ánh mắt từ ngạc nhiên chuyển thành lo lắng, tôi gọi một tiếng “anh”, sau đó ngã vào trong ngực anh ấy. Ý thức hoàn toàn mất đi...

Lúc tỉnh dậy, tôi đã thấy mình nằm trong bệnh viện, trên tay cầm đầy kim, tôi kéo kéo cánh tay người đàn ông đang gục đầu ngủ cạnh giường.

Hoàng Vũ cảm giác được tôi dùng vào, có lẽ cũng đã an tâm, khuôn mặt tái nhợt giờ có chút huyết sắc, xoa đầu tôi khẽ nói:

“Kiều Kiều, em tỉnh rồi, em có biết vừa rồi hù chết anh không? Đợi đây anh đi gọi bác sĩ.”

Tôi nhìn Hoàng Vũ, cổ họng khô đắng, không thể nói được, chỉ có thể gật đầu một cái.

Bác sĩ kiểm tra xong, nói nhiệt độ đã hạ xuống, nếu không khó chịu ở đâu nữa thì truyền dịch xong có thể xuất viện.

Hoàng Vũ rót nước đưa cho tôi, ngồi yên cạnh giường đau lòng nói:

“Chuyện gì xảy ra? Cãi nhau với Lê Trạch?”

Tôi uống được phân nửa cốc nước liền đặt sang một bên, kéo chăn lên tới cổ:

“Đỗ Hán Di tìm em, chị ấy nói A Trạch bây giờ sống rất mệt mỏi, muốn em buông tay.”

Hoàng Vũ ôm lấy mặt, im lặng rất lâu, sau đó thở dài:

“Kiều Kiều, nếu có thể đặt xuống thì đặt xuống đi. Anh từng thấy cậu ấy ngồi ở một quán bar khác uống rượu, đoán chừng là có tâm sự.”

Tôi cúi thấp đầu, không nói gì, qua một lúc lâu mới ngẩng đầu nhìn, mắt đã ngập nước từ bao giờ, giọng nói cũng có chút run rẩy:

“Anh, lần này em sẽ để Lê Trạch quyết định, em không muốn ép buộc anh ấy, chỉ cần anh ấy muốn em đi, em sẽ đi, không quấy rầy, không xuất hiện trước mặt anh ấy nữa.”

Hoàng Vũ nhìn tôi, trong mắt là sự lo lắng không thể nói ra. Đứng dậy, anh đi tới trước mặt tôi rồi kéo tôi vào lòng:

“Kiều Kiều, muốn khóc thì khóc đi, khóc lên sẽ thoải mái hơn.”

Bao nhiêu uất ức tôi cố gắng kìm nén, cuối cùng cũng vỡ òa.

Ngày đó, tôi nằm trong ngực Hoàng Vũ khóc rất lâu.

Hai ngày sau tôi xuất viện. Khi gọi điện hẹn Lê Trạch ra ngoài, giọng nói của tôi trước sau đều rất nghiêm túc. Lê Trạch trầm mặc, sau đó cũng đáp ứng.

Buổi chiều, tôi vẫn mặc quần áo học sinh như trước.

Trời, nắng rất to.

Tôi đội mũ lưỡi trai, đến quán coffee đã hẹn. Lê Trạch đến từ sớm, có thể là từ công ty trực tiếp tới đây, chiếc áo Armini được cắt may khéo léo vừa vặn ôm lấy thân hình cao gầy của hắn. Giống như một vị vương tử lạnh lùng, Lê Trạch lúc này khiến tôi có cảm giác mơ hồ, hết như trong giấc mộng.

Nhìn thấy tôi, hắn vẫn cứng chiều néo mũi tôi như vậy. Tôi hơi nghiêng người né tránh. Đường như ánh mắt Lê Trạch thoáng qua sự đau đớn. Tôi, thật sự ghét chính bản thân mình....

“Em uống gì?”

“Sinh tố xoài!” ,tôi cúi đầu, yếu ớt trả lời.

“Một cốc sinh tố xoài, một cốc coffee đen.”, hắn nói với phục vụ, rồi kéo cà vạt, tựa lưng vào ghế nhìn tôi.

Đồ uống được đưa lên, tôi mới ngẩng đầu nhìn hắn, hắn gầy đi không ít, gương mặt cũng tái đi, hốc mắt tôi chợt đỏ.

“Sao mấy ngày không gặp, em lại gầy đi như vậy? Sắc mặt cũng không tốt, có phải ốm rồi không?” Lê Trạch chau mày nói, giọng nói có chút nghiêm nghị, nhưng tôi nghe ra được sự lo lắng.

“Hai ngày trước bị cảm mạo, giờ không sao rồi.”

“Sao không gọi cho anh?”, thanh âm của hắn có chút khẩn trương.

“Không muốn gọi, cũng không muốn nhìn thấy anh.” tôi lại cúi đầu, nói thật nhỏ.

Bàn tay Lê Trạch vốn đang đặt trên bàn cũng đưa qua nắm lấy tay tôi, có chút phiến não mở miệng:

“Bảo bối, đã xảy ra chuyện gì? Gần đây công ty anh rất bận, không để ý đến em, anh xin lỗi được không?”

Tôi nghe thấy giọng nói khàn khàn của anh, vốn dĩ muốn rút tay, nhưng cuối cùng vẫn nắm chặt lấy bàn tay kia.

“Hai ngày trước chị Hân Di đã tới tìm em, chị ấy nói bây giờ anh sống rất mệt mỏi, rất khổ cực. Anh Hoàng Vũ cũng nói nhìn thấy anh một mình ngồi uống rượu ở quán bar. Bọn họ đều nói em nên từ bỏ anh. Nhưng mà, A Trạch, em yêu anh, rất yêu rất yêu. Nhưng hiện tại em không thể giúp gì cho anh, em không biết anh còn phải chịu khổ cực như vậy bao lâu, cũng không biết mình có thể cho anh cái gì. Vậy nên, lần này anh giúp em quyết định đi. Nếu anh muốn em buông tay, em sẽ không bao giờ xuất hiện trước mặt anh nữa”

Lê Trạch nhìn tôi. Đôi mắt dần nheo lại, tròng mắt đen nhánh như đầm nước đêm đông không nhìn rõ biểu cảm. Ánh mắt sắc bén mơ hồ lộ ra tức giận, đôi môi mím chặt thành một đường, hàm răng nghiến chặt. Nhắm mắt, cuối cùng vẫn im lặng.

Tôi quả quyết rút tay ra, sau đó đứng lên, có chút nhẹn ngào nói:

“Lê Trạch, anh đừng trả lời vội. Em cho anh thời gian suy nghĩ, nghĩ xem em có đáng giá hay không, nghĩ xem anh muốn sống cuộc sống như thế nào? Ba ngày sau, em đợi câu trả lời của anh”

Sau đó, tôi chạy ra ngoài.

Ngồi trong taxi, lòng chột đau thắt, lại cảm thấy thực dễ dàng. Trước mắt một mảnh mơ hồ, nhưng tôi không rơi lệ.

Nhìn cảnh vật dần lướt qua ngoài cửa sổ, tôi cười, bởi vì, lòng chết lặng....

9. Chương 9

Ba ngày sau, tôi không nhận được điện thoại của Lê Trạch.

Hôm ấy, tôi ngủ rất sớm, cứ nằm trên giường nhìn màn hình di động như thế, cho đến khi đồng hồ điểm 0h, hẳn không gọi cho tôi, cũng không nhắn tin. Lúc ấy, tôi chỉ biết nhìn trần nhà thờ dài, tắt di động, tháo sim, bẽ lăm hai nửa..

Trong lòng tôi thầm nói: Lê Trạch, tạm biệt....

Tôi làm sim điện thoại mới.

Tôi nói, chỉ có như vậy mới cắt đứt mối quan hệ giữa tôi và Lê Trạch, Hoàng Vũ chẳng qua cũng chỉ đáp một tiếng, không an ủi gì nhiều, nhưng như vậy lại khiến lòng tôi ảm áp.

Sau ngày đó, tôi rất chăm chỉ học hành cùng Viên Viên, hoàn toàn khôi phục cuộc sống học tập bình thường của một sinh viên bình thường. Tôi lại trở về như xưa, hay nói giỡn với mọi người, thấy trai đẹp thì trên chọc huyết gió. Chỉ là, đêm đêm, tôi lại yên lặng nằm trên giường khóc, không nhiều lắm, cũng chỉ mấy phút. Bởi tôi cảm thấy, mình cần buông thả một nỗi đau không lời nào đó trong trái tim, hy vọng rằng một ngày nào đó sẽ không còn vì Lê Trạch mà rơi lệ.

Khi tôi bắt đầu thích ứng với cuộc sống nguy trang bằng vẻ mặt bình thường này, Lê Trạch gọi điện tới ký túc xá, đó là ngày thứ bảy. Do dự mãi tôi mới nhận điện thoại.

“Alô?”

“Kiều Kiều, em ở đây làm gì? Tại sao di động không gọi được?” , thanh âm của hắn khàn khàn, lại mang theo vẻ tức giận.

“Đổi số.” , tôi nhàn nhạt trả lời.

Lê Trạch trầm mặc một hồi, thờ dài, sau đó lên tiếng:

“Bây giờ tới quán bar, anh muốn gặp em!”

“Tôi không muốn, Lê Trạch, anh đã đưa ra quyết định rồi, về sau, đừng tìm tôi nữa, tôi cúp máy đây!”

“Em dám!”

Tôi bị tiếng gầm giận dữ của hắn dọa cho hết hồn, không cúp máy, nhưng cũng không lên tiếng trả lời.

Đầu bên kia điện thoại vang lên tiếng thờ dài:

“Ngày đó gặp em về, anh xuất ngoại, việc bận quên cả thời gian, sau đó gọi điện cho em lại không được, điện thoại ở ký túc xá lại không thông, ngay cả Hoàng Vũ cũng không nhận điện thoại của anh, chiều nay anh mới về nước. Quán bar bên này lại phát sinh rắc rối, anh không đi được, em đến đây được không, anh muốn nói chuyện với em.”

Tôi nhú mày, sau đó che điện thoại, nhìn Viên Viên hỏi:

“Điện thoại ký túc xá mấy hôm trước hỏng à?”

“Ừ, hôm nay mới mua cái mới, chả lẽ bà không biết?”

Tôi ai oán nhìn nó rồi đặt điện thoại lên tai, nói:

“Điện thoại ký túc xá của tôi bị hư, có gì anh nói luôn đi.”

“Đồ ngốc, cho em nửa giờ nữa phải xuất hiện trước mặt anh!”

“Tôi không muốn đi”

“Em có tin anh lật tung trường này lên không?” , Lê Trạch nghiêng răng nghiêng lợi nói, rồi cúp máy.

Tôi im lặng nghe tiếng tút tút kéo dài, một lát sau liền cười, bỏ điện thoại xuống, cầm túi chạy vội ra ngoài.

Tôi đi taxi tới thẳng quán bar của Lê Trạch. Mới vừa xuống xe, liền nhìn thấy thân ảnh quen thuộc đang đứng dựa vào tường. Hắn cúi đầu, hút thuốc.

Tôi lấy hết dũng khí của mình để bước qua đó.

Nghe thấy tiếng động, Lê Trạch đột nhiên ngẩng đầu. Nhìn thấy tôi, ánh mắt lạnh như băng chợt hiện lên nhu tình ấm áp, nhưng sau đó lại lạnh đến đáng sợ. (người kiểu gì mà.... >”

Tôi đứng đối diện hắn, vì chiều cao chênh lệch, nên tôi phải ngẩng đầu. Vừa muốn mở miệng, Lê Trạch liền ném điều thuốc xuống, kéo giật lấy tôi, không chút gì thương xót hung hăng hôn mạnh lên môi tôi. Tôi giãy dụa, đôi môi có cảm giác bị người nhẹ nhàng cắn, sau đó càng ngày càng dùng sức, cho đến khi tôi cảm thấy vị máu tanh nơi đầu lưỡi, mới được thả ra.

Tôi liếm liếm cánh môi còn in dấu răng nhàn nhạt của mình, nhìn ánh mắt tức giận muốn phóng hỏa giết người của hắn, lại bật cười.

“Không cho cười!”, giọng nói nhàn nhạt của hắn vang lên bên tai tôi.

Tôi cười đến càng phát ra vui vẻ, lấy tay vòng lên cổ của hắn, khẽ cắn môi nhìn hắn.

“Bé con, gan em lớn rồi đấy, dám làm anh không tìm được em, có lần thứ hai, anh sẽ lột da em.” Sau đó, Lê Trạch ôm ngang lấy người tôi, vác ra bãi đậu xe, từng lời nói giống như rít qua kẽ răng.

Tôi không nói gì, tiếp tục cười khúc khích, cho đến khi bị hắn đặt trong xe. Nhìn Lê Trạch thắt dây an toàn, tôi cũng ngừng cười.

Hắn vốn định khởi động xe, nhưng nhìn đến ánh mắt của tôi liền ngừng lại. Đôi mắt thoáng động, sau đó trên môi nở nụ cười thần nhiên.

“Anh nghĩ xong chưa?”, tôi học theo ngữ điệu của hắn, nhẹ nhàng mở miệng.

“Rồi.”

“Vậy sau này nếu xảy ra chuyện gì, có khó khăn đến mấy, có mệt mỏi đến đâu, anh cũng không bỏ em lại một mình?”

“Ừ.”

“Thề đi!” , tôi nhìn hắn, nghiêm túc nói.

Hắn cúi đầu cười: “Lê Trạch tôi đời này kiếp này sẽ không bỏ rơi Hoàng Kiều Kiều, nếu không”, nói tới đây hắn hơi nhíu mày lại, tựa hồ đang suy nghĩ đến thứ gì độc địa nhất.

“Nếu không em vĩnh viễn không tha thứ cho anh!”, tôi nói tiếp.

Bàn tay đặt trên vai tôi khẽ run, sau đó hắn cười, gật đầu.

Thời khắc đó, trong mắt hắn không có chút do dự nào, tôi đã tin hắn thật sự muốn bên tôi mãi mãi.

Chỉ là, nếu hắn có thể biết trước tương lai, thì sẽ không gật đầu, mà tôi cũng vậy, vạn lần không nghĩ tới, lời thề có hiệu lực, bắt đầu từ thời khắc này.

Một tháng sau, cha nuôi của Lê Trạch là Đỗ Sinh Bang thông báo với báo giới tin Lê Trạch đính hôn cùng Đỗ Hân Di, còn lấy tính mạng của mình ép buộc hắn phải xuất hiện trong buổi lễ đính hôn.

Đêm hôm ấy tôi đến quán bar, cố ý tìm một người ngồi uống rượu với hắn. Cuối cùng Viên Viên chạy tới đón tôi, nếu không không biết đã có sai lầm gì xảy ra.

Khi tỉnh lại, tôi thấy mình nằm trên chiếc giường lớn trong phòng ngủ của Lê Trạch. Không mở đèn. Tôi nghiêng người ngồi dậy, liền nhìn thấy thân ảnh đang đứng trong bóng tối gần chiếc giường của tôi.

Hắn cầm một cây diêm. “Soạt” một tiếng, ánh sáng mờ ảo nổi bật trong màn đêm, rọi lên gò má của hắn. Lê Trạch đưa điều thuốc lại gần cho tới khi bén lửa, mới dập tắt.

Lê Trạch là người đàn ông dùng diêm để châm thuốc đầu tiên mà tôi gặp, nhưng, không phải duy nhất.

Mỗi lần hắn lấy diêm, tôi lại bắt được trong đôi mắt ấy một tia đau đớn. Tôi nghĩ loại diêm hắn dùng hẳn là có ý nghĩa của nó, chẳng qua lúc ấy tôi còn quá nhỏ, chưa từng thực sự muốn hiểu chuyện gì liên quan tới Lê Trạch, ngay cả việc hắn đã từng là nhà thiết kế trang sức nổi tiếng cũng phải đợi đến một năm sau tôi mới biết. Lúc đó, cả hai đã chia tay.

Tôi khoanh chân ngồi trên giường, nhìn hắn. Vài phút sau, Lê Trạch dập thuốc, đôi chân từng bước từng bước tới, hai tay chống lên giường, giam giữ tôi trong vòng tay rộng lớn. Tôi thấy trong ánh mắt của hắn là lửa giận không thể ức chế, mơ hồ còn có chút run rẩy, hình như, hắn đang sợ....

Tôi không biết đã xảy ra chuyện gì. Nhưng tôi biết rõ, chuyện gì cũng không xảy ra, bởi vì trừ cái đầu hơi đau nhức, trên người cũng không chỗ nào thấy khó chịu. Tôi quay đầu sang nơi khác, không muốn nhìn vào ánh mắt của hắn. Người đàn ông chết tiệt, một ngày trước còn hứa với tôi sẽ hủy bỏ tiệc đính hôn, một ngày sau đã có thể nuốt lời.

Chúng tôi không có nói chuyện, hắn cứ nhìn tôi chăm chú như vậy. Qua một lúc lâu, tôi nghe tiếng hắn thở dài một cái, sau đó một tay kéo lấy tôi. Tôi có cảm giác, thân thể hắn khẽ run.

Tôi vòng tay ôm lấy hông của Lê Trạch, mặt chôn trong ngực hắn, bao nhiêu tủi hờn cũng dần biến mất.

“Anh thật sự không đính hôn.”, hắn ôm tôi ngã xuống giường, từ từ vuốt lưng tôi, giọng nói khàn khàn giống như từ một nơi rất xa vọng đến.

Tôi buồn bực không đáp. Thật ra thì, thời khắc tôi mở mắt ra, nhìn thấy căn phòng này, tôi cũng đoán ra được.

Tôi muốn cầm lấy tay của hắn, lại phát hiện sự tránh né của hắn. Tôi sửng sốt, ngồi dậy kéo lại tay của hắn, trên mu bàn tay còn vết sưng đã thâm đen.

Lòng đau.

Tôi từ từ xoa giúp hắn, giọng nói cũng phát run: “Vì sao vậy?”

Lê Trạch nằm trên giường nhìn tôi, không đáp.

Tôi tiếp tục giúp hắn xoa mu bàn tay, rồi nằm trước ngực hắn, hôn nhẹ lên khuôn mặt hắn. Qua một lúc lâu, Lê Trạch rút tay ra, đẩy tôi, đứng lên, sau đó hai tay nhét túi quần nói: “Anh ngủ phòng khách”

Tôi kinh ngạc đến ngây người nhìn hắn đi về phía cửa, không chút suy nghĩ trực tiếp nhảy xuống giường. Khi bàn tay Lê Trạch đặt lên nắm cửa, tôi ôm chặt lấy cơ thể hắn, từ phía sau.

“Tại sao? Em không muốn, em ngủ phòng khách với anh”

Lưng hắn thẳng đờ. Rất lâu sau, tôi nghe thấy tiếng hắn thở hắt ra. Lê Trạch gỡ từng ngón tay của tôi, xoay người, hai tròng mắt lạnh như băng tràn đầy tức giận, tôi không tự chủ cúi đầu.

“Tại sao? Anh sợ mình sẽ không áp chế được mà bóp chết em, em có biết nếu bạn em tới trễ, sẽ phát sinh chuyện gì không? Nếu cô ta tới trễ một chút, không phải em sẽ.”, nói tới đây, trong mắt hắn hiện lên sự đau đớn cùng sợ hãi.

Chớp mắt một cái, hắn đi ra ngoài.

Tôi nhìn cánh cửa phòng đóng lại, có chút chột dạ liếm môi. Đứng đó nửa ngày, cuối cùng ngoan ngoãn trở lại giường. Nếu hôm nay tôi thật sự dây dưa với với hắn, chưa biết chừng hắn thật sự bóp chết tôi, người biết thức thời là người thông minh, tôi quyết định trong thời gian tới sẽ không trêu chọc hắn nữa.

Ngày hôm sau khi tôi tỉnh lại, trong phòng không có ai. Tôi vào phòng ăn thấy trên bàn có để một tờ giấy, trong lòng lại cảm thấy vui vẻ.

“Ăn sáng rồi đi học! Sữa tươi cùng trứng tự đun nóng, không được ăn lạnh !”

Mấy ngày kế tiếp tôi ngoan ngoãn trở về trường học, cứ cách hai giờ lại gửi cho hấn một tin nhắn đọc đến là buồn nôn.

Ba ngày sau tôi lại đến quán bar, vừa đi vào, có cảm giác mọi người đều nhìn mình bằng một con mắt kỳ lạ, không phải hâm mộ cũng là ghen ghét.

Tôi ngồi một góc, chờ Lữ Hạo đến mới nghi ngờ hỏi hấn: “Xảy ra chuyện gì? Sao ai cũng nhìn em như thể siêu mẫu thế giới thế?”

Lữ hạo kinh ngạc nói, hoàn toàn lơ đi lời đùa cợt của tôi:”Em không biết à?”

“Biết cái gì? >”

“Tiệc đính hôn của anh Trạch với vị tiểu thư họ Đỗ.”

Tôi nhìn hấn một cái, tôi hừ lạnh một tiếng, không nói gì, tiếp tục uống rượu. Lữ Hạo bỏ đi, một lát sau đưa tạp chí lá cải nào đó cho tôi.

Tiêu đề đỏ chói, ngụm rượu vừa mới uống lập tức phun ra ngoài. Anh chàng phục vụ đẹp trai đúng lúc đi ngang qua, một giọt cũng không bỏ sót, bắn hết vào người. Với ánh mắt phẫn nộ ấy, tôi chỉ ngượng ngùng cười, lau miệng, cầm tạp chí gọi ột người.

Máy bạn, khoe miệng tôi giương lên nụ cười rút gân (=.=)

Báo nói trong tiệc đính hôn ngày đó, hấn một thân áo đen xuất hiện, trực tiếp đi tới trước mặt Đỗ Sinh Bang, nói một câu: “Cha, thật xin lỗi!” , rồi quỳ xuống dập đầu ba cái, sau đó đứng dậy, không để ý tới khuôn mặt tức giận của Đỗ Sinh Bang, lập tức rời đi, không chút do dự.

Trên báo còn đăng hình hấn quỳ xuống, tuy là quỳ nhưng không thể nhìn ra vẻ dè tiện nào, ngược lại làm cho người ta cảm thấy hấn là người có tình có nghĩa, con người rắn rỏi.

Một mình tôi ôm báo chạy tới mọi ngõ ngách, vừa gọi điện cho hấn, vừa yên lặng khóc. Thời điểm có người bắt máy, người đàn ông ở đầu kia điện thoại cũng đã đứng trước mặt tôi, tay tôi nắm điện thoại, cặp mắt sưng đỏ ngơ ngác nhìn hấn.

Lê Trạch nhìn tôi, ánh mắt dần trở nên nhu hòa, cất điện thoại, rút tờ báo chết dí trong tay tôi ra, sau đó ôm tôi đi về.

Buổi tối chúng tôi ôm nhau nằm trên giường, tôi ngửa đầu nhìn hấn, có chút đau lòng hỏi”Tại sao phải để tấm hình kia lộ ra ngoài?”

Lê Trạch nhéo cằm tôi, ở trên bờ môi của tôi hung hăng hôn một cái, cười cười:”Ông ấy là người rất sĩ diện , anh làm như vậy, là để cho ông ấy có đường lui”

Mặc dù ngữ điệu êm ái, ánh mắt mím cười, nhưng tôi vẫn bắt được sự chán nản thoáng hiện ra trong đôi mắt hấn. Tôi biết, Lê Trạch có cảm giác áy náy với Đỗ Sinh Bang.

“A Trạch, em yêu anh!”

Lê Trạch cười, ôm siết tôi vào lòng, sau đó bàn tay không có quy củ bắt đầu lộn xộn, tôi cười khanh khách hai tiếng, rồi vòng tay qua cổ hấn, từ từ hưởng thụ.

Mặc dù hiện tại tôi không thể giúp gì cho Lê Trạch, nhưng tôi biết, thời điểm ở cạnh tôi, hấn rất vui vẻ. Nhất là lúc hấn ăn hết tôi, từ trong ánh mắt rực lửa của hấn tôi có thể thấy ý cười.

< align=“center” style=“margin-bottom:10px;”>

10. Chương 10

Sau chuyện này, Lê Trạch bắt tôi làm hai việc: Một, lúc không có hấn bên cạnh tôi không được đi lang thang uống rượu một mình, không nghe điều này hấn sẽ không để ý tới tôi trong một tháng. Hai, hấn dạy tôi chút võ để phòng thân.

Đối với việc thứ nhất, trong lòng tôi cực kỳ bức bối, nhưng mà nhìn ánh mắt như muốn bóp chết người của hấn, tôi đành phải gật đầu đáp ứng.. Mà với việc thứ hai, tôi không chút do dự liền hờn hờ tiếp nhận.

Trong một buổi chiều rảnh rỗi, Lê Trạch dẫn tôi đến câu lạc bộ thể thao cao cấp, chỗ nào cũng chỉ có phòng đơn, tôi liền đổi thành luyện tập game-sport ngoài trời.

Lê Trạch đi ra sân lớn, hấn mặc đồ thể thao, nhẹ nhàng khoan thai giống như lãng tử phong trần, nghe tiếng động đằng sau liền quay đầu lại. Trong nháy mắt, nụ cười vốn ấm áp dịu dàng đã trở nên hắc ám.

Tôi cúi đầu nhìn trang phục của mình, quần thể thao ngắn, áo quây hở rốn bó sát cơ thể, không phải kiểu ăn mặc này rất nhẹ nhàng rất mê người sao? Khiến hấn mất mặt hả?

Lê Trạch đi về phía tôi, trước kéo tôi lại ăn vụng đậu hũ, sau đó vỗ vỗ mông tôi: “Chờ đây một lát, đi chơi chút đi, nhưng không được làm bất cứ cái gì phiền phức.”, nói xong hấn mở cửa rời đi.

Một mình tôi tự kỷ sở sở lung tung khắp nơi, rồi ngồi lên một chiếc xe khách gần đấy. Chừng mười lăm phút sau, cửa phòng lần nữa mở ra, Lê Trạch đưa cái túi trong tay cho tôi.

“Gì đây?”

“Quần áo, đi thay, nhanh lên một chút, buổi tối anh còn có việc.”

Tôi phụng má cầm túi đi tới phòng thay đồ, bên trong là một bộ Nike màu trắng, áo dài tay, quần dài chân >”

“Tránh cho ngã đập đầu.” Hấn xoay cổ tay khởi động, nhàn nhạt nói.

“Ngã đập đầu? ! !” tôi trừng lớn mắt.

“Theo anh làm động tác khởi động cho nóng người..”

Hấn ôm tay ra giữa sân, sau đó làm các động tác vươn tay vặn mình cơ bản.

Thật ra thì từ nhỏ tôi cũng lén học vài chiêu đánh lộn từ Hoàng Vũ, mấy lần đi theo anh ấy cũng thừa dịp đá vài cái đâm vài cú.

Lúc này, lợi dụng thời điểm Lê Trạch vặn hông, tay tôi ra quyền định đánh lén. Chỉ là tay của tôi vừa kề hông hấn, liền nhìn thấy Lê Trạch cực kỳ lạnh lẽo né người, chế trụ cổ tay tôi, tôi há to miệng còn chưa kịp nói gì đã thấy mình té xuống đất.

Tư thế lúc này của tôi chỉ có thể dùng hình ảnh vừa cụ thể vừa sinh động này để miêu tả: Chó- gặm- xương!

Vừa xoa xoa tay, tôi vừa trừng mắt nhìn hấn.

“Ngã đau hả?” hấn ngồi xổm xuống bên cạnh, tay khoanh trước ngực làm bộ như xem kịch vui.

Tôi hừ lạnh một tiếng, đầu hất lên nhưng vẫn cố nặn ra vài giọt nước mắt. Hấn không nghĩ tôi có thể khóc dễ dàng như vậy, hơi sững sốt, sau đó khấn trương ôm lấy tôi: “Ngã đau lắm sao? Không sao chứ? Xin lỗi, xin lỗi, anh không cố ý.”

Hấn ngồi ở bệ cửa sổ, ôm tôi trên đùi, một tay vỗ nhẹ sau lưng tôi, một tay giúp tôi xoa xoa ngực, còn tôi thì cúi mặt ở hõm vai hấn, tiếp tục hừm hừm chít chít (=))), khóe miệng lại sắp vẽ lên thành nụ cười nguy hiểm.

Hấn dỗ gần mười phút, đột nhiên không lên tiếng nữa rồi, tôi có chút chột dạ ngừng rên rỉ, trong chốc lát liền nghe thấy giọng nói của hấn: “Chơi đã chưa?”

Không tự chủ, tôi run lên một cái, ngoan ngoãn từ trên người hấn trượt xuống, nuốt nước miếng, cười xu nịnh chân chó.

Sau đó, Lê Trạch dạy tôi rất nghiêm túc, tôi học mà vô cùng thống khổ, nửa giờ sau buổi học kết thúc, mọi khớp xương trong người tôi, không chỗ nào là không đau.

Cuối cùng, tôi nhũn như con chi chi bị hấn ôm vào lòng, mặt hồng hồng, đầu tựa trước ngực hấn, nghẹn ngào, lần này tuyệt đối không phải giả bộ, cũng tuyệt đối không phải là kiêu tình, cho dù có trâu đến mấy, một khi bị người đàn ông biến thái này đem ra làm bao cát tập dượt nửa giờ, thì cũng phải khóc thôi.

“Ngoan, đừng khóc nữa, tối nay về nhà chờ anh, anh giúp em xoa bóp, nếu không ngày mai lại không rời giường được.”, hấn cười, nụ cười phảng phất sự đau lòng (còn ta thì thấy phảng phất ý đồ đen tối).

Tôi lau khôe mắt, hít vào, bộ dạng đáng thương nhìn hấn:

“Bị anh xoa bóp thì càng không thể rời giường rồi!”

Lời vừa ra, một nụ hôn nóng bỏng liền rơi xuống. Kim lại đau đớn trên thân thể, tôi nhiệt liệt đáp lại hấn, cho đến khi bị hôn hết đường khí, mới hoàn toàn xụi lơ trong lòng ngực hấn.

Khi Lê Trạch ôm tôi đi về phía phòng thay đồ, tôi nghe thấy giọng nói cứng chiều lại mang chút bất đắc dĩ của hấn:

“Bé con, không thở nổi nữa rồi, thì không thể chủ động kết thúc lần thứ nhất?”

Tôi rúc trong ngực hấn, nói: “Em thích anh hôn em, bị anh hôn đến hít thở không thông mà chết là mục tiêu phấn đấu cả đời của em.”

“Léo mép.”

Tôi cười hắc hắc he he, ngửa đầu nhìn hấn:

“Vậy anh thích không?”

“Thích, thích muốn chết!”

Tôi tiếp tục cười khanh khách, Lê Trạch, tôi muốn xem bộ dạng khi hôn tôi của hấn, cả cơ thể đều buông lỏng, chỉ còn lại sự say mê luyến tiếc. Nếu vậy làm sao tôi có thể kết thúc đây? Chỉ cần Lê Trạch vui vẻ, tôi sẽ không bao giờ nói lời kết thúc, cho đến khi Lê Trạch không còn yêu tôi.

Ba tháng dứt quãng học đánh lộn đã kết thúc, kỹ thuật phòng vệ Bodo của tôi khá tốt, đối phó với loại côn đồ các kẻ bình thường thì không có vấn đề.

Kể từ sau lễ đính hôn, Đỗ gia cũng thôi không can thiệp vào cuộc sống của tôi và Lê Trạch, mà Lê Trạch vẫn ở Cảnh Linh Quốc Tế đảm đương vai trò giám đốc, hết thầy đều diễn ra theo chiều hướng tốt đẹp.

Cuối cùng tôi cũng học xong đại học. Viên Viên vừa ra trường, về nhà chưa được mấy ngày lại vội vã đi tới một công ty nhỏ thực tập. Bởi vì khóa trình căn bản kết thúc, tôi liền vác mặt sang trọ luôn ở nhà Lê Trạch, cuộc sống của chúng tôi cứ bình ổn như một cặp vợ chồng già, mình làm cơm, sau đó nói chuyện phiếm, xem ti vi, cuối cùng làm một số chuyện xấu.

Lúc này, Hoàng Vũ và Lê Trạch đã thành bạn thân. Mà cha tôi cũng sớm biết ai là Lê Trạch, hành động cự tuyệt của hấn với Đỗ Sinh Bang trong buổi lễ đính hôn khiến cha vô cùng hài lòng, thời điểm một con bé năm hai như tôi nói với cha rằng Lê Trạch là bạn trai mình, cha vỗ bả vai tôi vui vẻ nói:

“Một người đàn ông có thể vì con quỳ xuống, nói hấn thật lòng yêu con, Kiều Kiều, con phải nhớ, về sau nếu như người đàn ông này làm tổn thương con, tuyệt đối là bất đắc dĩ, con phải cho hấn thêm một cơ hội!”

Cũng chính vì những lời này của cha, mới có màn đập hội trường của tôi sau này, chỉ tiếc là với Lê Trạch, cơ hội tôi cho hấn, dường như là gió thoảng mây trôi. Cuối cùng tôi cũng biết thế nào gọi là hận!

Thật ra thì, lúc tôi nằm trên bàn mổ, cảm thụ sự lạnh lẽo của dao kéo, nó từ từ đưa vào trong cơ thể, tách đứa con còn chưa thành hình của tôi và Lê Trạch ra ngoài. Lúc ấy, tình yêu đến tận xương tủy của tôi với hấn cũng biến mất, vùng vẫy đến mấy cuối cùng vẫn chết trong vô vọng.

Sau khi tốt nghiệp, chắc chắn tôi sẽ không thể tìm được công việc chuyên nghiệp nào ra hồn, cho nên tôi cũng không đi tìm đơn vị thực tập, chẳng qua là để cho Hoàng Vũ giúp tôi đi tìm hiểu một chút, , sau đó cả ngày tôi cùng Lê Trạch ngồi trong quán rượu lắc lư (ôi cái từ ._.)

Khi mà tôi đang hưởng thụ cuộc sống của một cô dâu nhỏ vừa tốt nghiệp, một âm mưu khổng lồ đang từ từ tiến đến....

Đầu tiên là tâm trạng của Lê Trạch thay đổi. Gần tới tháng Mười Một, hần trở về càng ngày càng muộn, nụ cười trên mặt cũng càng ngày càng ít. Mỗi ngày tắm xong cũng chỉ hôn tôi một cái rồi nằm ngủ, số lần làm chuyện xấu cũng giảm đi đáng kể. Chỉ là tôi chưa kịp hỏi chuyện gì, vào một ngày Chủ nhật trời trong nắng ấm, đáp án đã tự đưa tới cửa.

Ngày đó tôi mặc áo ngủ rộng thùng thình của Lê Trạch, ống quần gấp lên N vòng, đầu tóc rối bù. Vừa mở cửa liền thấy một người đàn ông trung niên đang đứng ngoài, nét mặt nghiêm túc, tóc bạc hai lúa. Người đó nhìn thấy Lê Trạch, đáy mắt hiện rõ vẻ không vui, tôi đang định gọi một tiếng “Bác!” thì sau lưng đã truyền đến giọng nói trầm thấp :

“Cha.”

Tôi há hốc miệng, chỉ kịp “A” lên một tiếng rồi cuối cùng bị Lê Trạch ôm lùi về sau, bàn tay đặt ở đầu vai tôi hơi dùng sức, nét mặt lộ rõ vẻ ngưng trọng.

Ông bác đứng ở cửa từ từ đi vào, tôi nhìn bước chân vững vàng của ông ấy mà lòng run lên một cái, thân thể không tự chủ được núp sau lưng Lê Trạch. Không hiểu tại sao tôi lại có cảm giác như mình vừa bị bắt gian tại giường.

Lê Trạch cảm nhận được tâm trạng của tôi, cúi đầu cười cười, hôn tôi một cái nói thật nhỏ:

“Vào trong rửa mặt thay đồ đi..”

Đáy mắt hần nhàn nhạt ưu thương, trong lòng đau nhói, tôi ôm hần một cái rồi quay đầu nói với người đàn ông đang ngồi trên sofa:

“Bác trai, bác ngồi một lát, con đi rửa mặt, lập tức sẽ ra.”, tôi đi lên lầu, lúc xoay người còn thấy ánh mắt cứng chiều của Lê Trạch.

Tôi về phòng nhanh nhẹn đánh răng rửa mặt, thay một bộ quần áo ở nhà. Khi trở lại phòng khách, tôi cảm nhận được một bầu không khí vô cùng bất thường, hai người đàn ông này vẻ mặt đều rất không tốt, tôi chuyển đến cạnh Lê Trạch, hần kéo tôi ngồi xuống, sau đó liền nhẹ nhàng nắm tay tôi.

“A Trạch, về nhà đi.”, ông bác đáng ghét nhìn tôi, từ từ mở miệng.

Tôi nhìn Lê Trạch, ngay lúc tôi cho rằng Lê Trạch sẽ từ chối, thì lại nghe được giọng nói một mối:

“Cha, nhất định phải ép con đến vậy sao?”

Đỗ Sinh Bang có chút bị thương, có chút trầm thống nhìn hần, khuôn mặt già nua lộ ra chút cô đơn:

“A Trạch, cha chỉ có mỗi Hân Di là con, cha không thể không có nó, xem như cha cầu xin con, trở về xem nó được không?”

Tôi thấy Lê Trạch cúi đầu không mở miệng, móng tay bấm sâu vào lòng bàn tay hần, sau đó làm bộ cô gái ngoan hiền chân thành nói:

“Bác trai, chị Hân Di ngã bệnh sao? Vậy buổi chiều con cùng A Trạch qua xem...”

Nắm tay của tôi ghì chặt xuống đệm. Khuôn mặt Đỗ Sinh Bang dần lộ vẻ tức giận, tựa hồ là khinh thường nhìn tôi, ông bác ấy từ từ đứng lên, sửa sang lại vạt áo:

“Buổi tối chờ con về ăn cơm, còn có, Hân Di nói muốn ăn bánh kem trứng, con tìm mua giúp nó.”

Tôi cũng không nén được nữa, vừa định đứng dậy, lại bị người đàn ông bên cạnh kéo xuống. Tôi cắn môi đem những lời vừa định nói ra nuốt lại vào trong, nhìn Lê Trạch. Hần nói, chỉ có hai từ:

“Con biết!”

Cho đến khi ông bác cao ngạo rời đi, tôi mới bực bội dè Lê Trạch lên sofa, nổi giận đùng đùng nhìn hấn, bất mãn mở miệng:

“Chuyện gì xảy ra vậy? Sao anh lại đồng ý, đáp ứng ông ấy trở về ăn cơm, còn phải mua cho con nhà người ta bánh trứng! !”

Lê Trạch hơi mím môi, trên mặt mang chút áy náy, lần đầu tiên không dùng nụ hôn nóng bỏng để áp chế lửa giận của tôi, mà là cực kỳ dịu dàng ôm đầu tôi vào ngực, từ từ hôn lên tóc tôi.

Mặt của tôi dựa sát vào trái tim hấn, theo từng nhịp đập, tôi bất chợt cảm thấy hoảng hốt, ngẩng đầu nhìn hấn, tôi tin rằng nhất định hấn đã thấy vẻ kinh hoàng trong mắt tôi, bởi vì ánh mắt của hấn dần trầm xuống, tràn ngập đau thương. Dù thế nhưng Lê Trạch lại không nói gì, chẳng qua ôm tôi chặt hơn, thật lâu sau mới khàn giọng nói:

“Gần đây trạng thái tinh thần của Hân Di không tốt, xảy ra một vài vấn đề rất phiền toái, cho nên, có thể anh phải về nhà một thời gian.”

Tôi nghe lời nói của hấn mà cơ thể khẽ run lên, lòng chợt lạnh, không biết tại sao tôi lại bắt được trong câu nói của hấn một tia dao động. Giọng nói đầy áy náy ấy, tôi không chớp mắt nhìn hấn, cho đến khi hấn nhắm mắt lại, lông mi dài khẽ run, tôi từ trên người hấn bò dậy, đang muốn đi thì bị một lực mạnh mẽ kéo về, sau đó Lê Trạch hung hăng hôn lên môi tôi, lần đầu tiên tôi không có bất kỳ phản ứng, tôi ghét hấn giấu giếm mọi chuyện với tôi, ghét cảm giác khi nhìn thấy một tia do dự trong đôi mắt của hấn.

“Bảo bối, ôm chặt anh được không?”, cũng là lần đầu tiên tôi nhìn thấy vẻ yếu đuối nơi người đàn ông khinh bạc ấy. Đáy mắt hấn không còn vẻ ưu thương, tôi thấy đau lòng. Vài tích tắc ngắn ngủi, tôi ôm hấn, ngấu nghiến cắn lên đôi môi của hấn, hấn nhắm mắt rồi chuyển sang chủ động. Sau đó lần đầu tiên hấn muốn tôi trên sofa. Mà cũng là lần đầu tiên khi hấn ăn hết tôi, không còn cảm giác vui sướng, chỉ có nồng nặc bi thương với tương lai không xác định.

< align=“center” style=“margin-bottom:10px;”>

11. Chương 11

Đêm hôm đó Lê Trạch cuối cùng vẫn trở về, tôi không biết anh có mua bánh trứng cho Đỗ Hân Di không. Sau khi anh ấy rời đi, tôi mang một cái ghế ra đặt bên ban công, tựa người vào ghế nhìn bầu trời, cho đến khi trời cao điểm tuyết đầy sao, ánh trăng sáng tỏ nhờ nhờ, ánh đèn đường từ từ tắt, tôi không đợi được đến khi chiếc xe kia xuất hiện ở lầu dưới đã ngủ thiếp đi.

Cái lạnh khiến tôi tỉnh giấc, tôi rùng mình một cái, vừa muốn đi vào liền thấy hai luồng sáng từ lầu dưới chiếu qua, chiếc xe quen thuộc càng ngày càng gần, lòng tôi càng thêm ấm áp, tôi vẫn chưa vào nhà, cứ nằm như vậy. Nhìn chiếc xe rẽ trái rồi dừng ở lầu dưới, nhìn người đàn ông kia vội vàng chạy như bay vào nhà, sau đó tôi nghe thấy tiếng cửa phòng bị tông mạnh, một giọng nói hốt hoảng mà phát run vang lên, “Hạt Tiêu, em ở đâu?”

Tôi xoay người nhìn người đàn ông đang chìm trong bóng tối lo lắng lục lọi chốt mở, không lên tiếng, “Tách” một cái, trong nhà sáng bừng ánh điện, tôi híp híp mắt, lúc mở ra, một thân ảnh thon dài đã đứng trước mặt, anh không bước đến, chỉ chăm chú nhìn tôi, mà tôi cũng vậy vẫn không nhúc nhích, ngửa đầu, khẽ mỉm cười nhìn anh, qua thật lâu, tôi mới khàn khàn mở miệng, “A Trạch, em chờ anh suốt cả đêm, em cứ ngỡ là anh không về nữa.”

Sau đó tôi thấy sống mũi mình cay cay, khi nước mắt tôi chảy xuống, Lê Trạch ôm chặt tôi vào lòng, anh không hôn tôi, chỉ ôm tôi như thế, mặc cho nước mắt của tôi thấm ướt ngực áo.

Chờ tôi khóc đủ rồi, anh mới nhẹ nhàng ôm lấy tôi, đặt tôi lên giường, sau đó bọc cơ thể đang run rẩy của tôi vào trong chăn ấm, tôi nhìn đáy mắt anh ngập tràn đau thương lẫn áy náy, trong lòng bỗng thấy rất khổ sở, tôi cởi áo sơ mi của anh, choàng tay ôm lấy người anh.

“A Trạch, nói cho em biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Lê Trạch đưa tay khẽ vuốt ve mặt tôi, động tác vô cùng dịu dàng lại tràn đầy thương tiếc.

“Tinh thần Hân Di có vấn đề, một tuần trước dì giúp việc phát hiện cô ấy cắn tay tự sát, gần đây tâm trạng cô ấy cũng không ổn định, cha muốn anh trở về chăm sóc cô ấy một thời gian.” Giọng nói anh biểu lộ sự bất đắc dĩ.

“Tại sao lại muốn tự sát?” Ngữ khí của tôi thật bình tĩnh.

Lê Trạch tựa đầu vào cổ tôi khẽ hôn, không nói gì.

“Là vì anh sao?”

“Ừ.”

“Vậy anh trở về chăm sóc cô ấy bao lâu? Nếu như cô ấy vẫn không khá hơn thì anh định thế nào? Hơn nữa làm sao anh biết cô ta không nói dối?”

“Sẽ không, coi như cô ấy nói dối, cha sẽ không hòa theo, anh đã xem bệnh án của cô ấy, là trầm cảm.”

“Làm sao anh biết Đỗ Sinh Bang sẽ không hòa theo? Ông ta có thể buộc anh đính hôn, còn có gì không thể làm, hơn nữa bệnh án hoàn toàn có thể ngụy tạo.”

“Hạt Tiêu, không được nói người thân của anh như vậy!” Anh cắt đứt lời tôi, nghiêm nghị lên tiếng.

Tôi cắn môi, trong nháy mắt trái tim tràn ngập chua xót, thì ra Đỗ Sinh Bang và Đỗ Hân Di là người nhà của anh, còn tôi, chỉ là, bạn gái.

Tôi muốn đẩy anh ra, lại nghe được giọng nói phát run, “Đừng rời khỏi anh, Hạt Tiêu, anh hứa với em, anh nhất định sẽ giải quyết ổn thỏa chuyện này, nhất định sẽ hủy bỏ hôn ước!”

Ta ngẩn người, đẩy anh ra một chút, nhìn thẳng vào anh, “Chẳng phải anh và cô ấy đã hủy hôn rồi sao? Trong lễ đính hôn, không phải anh đã thẳng thắn nói với ông ấy rồi sao?”

Trong đáy mắt Lê Trạch bỗng thoáng qua một tia đau đớn, lắc đầu một cái mới nói thật nhỏ, “Cha không đồng ý!”

Tôi nhìn anh ấy với vẻ không dám tin, “Nói cách khác thì ra bốn năm qua anh vẫn luôn là chồng chưa cưới của Đỗ Hân Di?”

Đôi mắt Lê Trạch lộ ra vẻ chán nản, anh muốn hôn tôi, lại bị tôi nhẹ nhàng tránh né.

Con người của anh dường như có chút gì thống khổ, mở miệng, giọng nói đau thương, “Bảo bối, thật xin lỗi, cha đem bản thân ra uy hiếp anh, anh không đành lòng, anh cứ nghĩ rằng thời gian trôi qua, Hân Di sẽ từ từ thông suốt, không ngờ cô ấy lại chui vào ngõ cụt.”

Tôi nhìn ra được sự mệt mỏi trên gương mặt tái nhợt của anh, dừng một chút liền nhẹ nhàng hôn lên mi tâm của anh, tôi ôm lấy đầu anh, có thể cảm giác được sự bất đắc dĩ cùng bị thương, tôi không đành lòng ép buộc anh, thật sự không đành lòng.

“A Trạch, em không muốn làm khó anh, trong khoảng thời gian này anh về nơi ấy đi, em ở chỗ Hoàng Vũ chờ anh.”

Lê Trạch ôm chặt eo của tôi, đầu chôn thật sâu ở trong lòng tôi, qua một lúc lâu, anh nghẹn ngào nói, “Hạt Tiêu, anh yêu em, em hãy tin tưởng anh, anh sẽ nói rõ ràng với cô ấy, sau đó sẽ cưới em!”

Ba tháng sau, mỗi ngày chúng tôi đều gặp nhau, có lúc ở quầy rượu, có lúc anh sẽ đưa tôi về biệt thự, nhưng cứ đến buổi tối là anh trả tôi về chỗ Hoàng Vũ, còn mình trở lại Đỗ gia.

Mùa xuân đi qua, số lần anh gặp tôi càng ngày càng ít, lòng tôi càng ngày càng bất an, nhưng tôi đã nói sẽ không làm khó dễ anh, cho nên tôi nhấn tin, nói tôi sẽ đến biệt thự, sẽ không quấy rầy anh nữa, tôi chờ anh trở lại tìm mình.

Ba ngày sau anh thật sự tới. Chúng tôi không gặp mặt đã hai tuần, anh gầy đi rất nhiều, còn tiều tụy hơn trước, trên khuôn mặt tái nhợt có sự ưu thương đau đớn. Anh nhìn tôi nhưng chẳng nói gì mà chỉ ôm tôi thật lâu, sau đó chúng tôi điên cuồng làm tình, một lần lại một lần, cho đến khi hai người kiệt sức, cuối cùng anh nằm vật xuống, ngửa mặt nhìn trần nhà, ôm tôi trong lòng. Tôi nằm trong vòng tay anh, thực sự

cảm thấy an tâm và hạnh phúc hơn bao giờ hết. Lúc tôi định hỏi có phải hết thấy đều giải quyết xong rồi không, lại nghe được một giọng nói trống rỗng mà tuyệt vọng của.

“Hạt Tiêu, chúng ta chia tay đi, về sau anh sẽ không tới nơi này nữa, biệt thự cũng đã sang tên cho em...”

.....

Ba ngày sau, tôi ngồi trước mặt cha, dùng đũa hai chân, dáng vẻ phờ phạc.

“Tiểu bảo bối, chẳng phải chỉ là một người đàn ông thôi sao? Yên tâm, thủ hạ của cha trai đẹp có rất nhiều, không được thì cha giao Bạch Tấn cho con, cậu ta là người được nhất, cho nên từ trước đến giờ cha không nỡ dùng, sau này để cậu ta làm hộ vệ cho con được không?”

Đầu tôi cúi gằm, hơi lắc, sau đó mặt u oán đáng thương nhìn cha: “Cha, con nhớ mẹ.”

Cha nghe xong liền vỗ trán, thở dài một tiếng mới bắt đầu mở miệng, “Con nói xem, con muốn cha làm sao bây giờ?”

Tôi lấy tài liệu đã chuẩn bị từ trước đưa ra, nghiêm túc nói, “Cha, con muốn biết người phụ nữ này có thật sự bị bệnh trầm cảm hay không, bất kể cha dùng thủ đoạn gì cũng nhất định phải giúp con điều tra cho được, hơn nữa tài liệu phải đầy đủ, nếu cha không tra được, con sẽ trầm cảm cho cha xem!”

Đợi đến khi cha gạt đầu tôi mới đi ra khỏi phòng làm việc của ông ấy, tôi ở trên đường tùy tiện chuyển.

Ngày đó, khi Lê Trạch nói xong, anh ta lập tức đứng dậy mở cửa bỏ đi không chút do dự, tôi nhìn bóng lưng lạnh lùng của người kia, đau lòng đến không thở nổi, cho đến ngày hôm nay điện thoại của người đó vẫn không liên lạc được.

Trong lòng tôi vẫn đau đớn như cũ, nhưng tôi không hận, thật sự không hận, bởi vì tôi biết anh là người có tình có nghĩa, hiện tại tôi chỉ muốn tìm ra chứng cứ chứng minh Đỗ Hân Di và Đỗ Sinh Bang thông đồng lừa gạt anh, đơn giản vì, tôi cảm thấy bọn họ đang nói dối, cảm thấy Đỗ Hân Di căn bản không mắc phải bệnh trầm cảm!

Một tháng sau, cha đưa một sấp tài liệu cho tôi, đó là bản báo cáo giám định tinh thần thật sự của cô ta, bao gồm cả việc cô ta và bác sĩ thông đồng ngụy tạo bệnh án, trong lòng tôi bất mãn vô cùng. Tôi điên cuồng gọi vào số điện thoại của Lê Trạch, sau hơn tám cuộc gọi nhỡ, cuối cùng anh cũng nghe máy.

Đây là lần đầu tiên kể từ sau khi chia tay anh nhận điện thoại của tôi, mặc dù nghe máy, nhưng anh không nói tiếng nào, tôi chỉ nghe thấy tiếng hít thở, vành mắt đỏ lên, qua một lúc lâu mới nghẹn ngào mở miệng: “A Trạch, em điều tra ra rồi, Đỗ Hân Di thật sự không mắc bệnh trầm cảm, là do cô ta cấu kết với Đỗ Sinh Bang để lừa anh, bọn họ.”

“Hạt Tiêu, em thực sự khiến anh thất vọng, không nghĩ tới em lại có thể bức Hân Di đi bệnh viện kiểm tra, em có biết bây giờ cô ấy rất sợ nói chuyện với người lạ không? Xin em từ nay đừng làm phiền đến người nhà anh nữa!” Nói xong lập tức cúp điện thoại.

Tôi đứng ngây ra, anh nói gì? Anh nói Đỗ Hân Di kia nói chuyện với người lạ cũng sợ, vậy người phụ nữ đang vui vẻ nói chuyện trong hình kia là quỷ sao? Bằng ghi âm ghi lại lời nói của cô ta với vị bác sĩ hợp mưu thông đồng lừa gạt anh là tôi nghe nhầm sao?

Lê Trạch, người đàn ông tôi dùng cả tính mạng để yêu, vậy mà không cho tôi bất kỳ cơ hội giải thích nào, cứ như vậy trực tiếp định ra cái chết cho tôi!

Một tháng sau anh cũng không nhận điện thoại của tôi, những tin nhắn tôi gửi cho anh giống như đá chìm xuống biển, đến cuối cùng tôi nhận được tin nhắn từ anh: “”Hạt Tiêu, đừng khiến anh phải hận em!”

Sau đó tôi không gửi tin nhắn đi nữa.

Mười ngày trước lễ đính hôn của anh, tôi phát hiện mình mang thai, ngày đó tôi nhìn trên tờ xét nghiệm ghi dương tính, trong lòng dâng lên một tia hi vọng mong manh, tôi nghĩ nếu tôi nói cho anh biết, anh sẽ trở lại bên cạnh tôi.

Tôi vừa đi trên đường vừa lấy di động ra gửi đi một tin nhắn: “Em có thai!”

Hơn mười phút sau, tôi nhận được tin hồi đáp: “Phá đi”.

Tôi nhìn tin nhắn đơn giản đến mức không thể đơn giản hơn kia, cười cười, ngửa đầu nhìn ánh mặt trời sáng lạn, sau đó gọi cho Hoàng Vũ.

“Hạt Tiêu? Sao vậy?”

“Em mang thai rồi, nhưng em không muốn đứa bé này, giờ em thuê xe tới bệnh viện làm phẫu thuật, một mình em đi hơi sợ, anh tới cùng em được không? Còn nữa, không cần nói cho cha biết!”

Tôi cúp điện, ngồi trên taxi, xe dừng trước một cột đèn xanh đỏ, tôi thấy một studio áo cưới đang vây đầy ký giả, nhìn anh hùng mỹ nhân đứng đó, chỉ cười, quay đầu trong nháy mắt nước mắt rơi cục cũng rơi xuống.

Lê Trạch, mặc lễ phục trắng thật sự rất đẹp!

Chuyện tôi phá thai, vốn dĩ Hoàng Vũ tới để ngăn cản tôi, nhưng bởi vì kẹt xe, thời điểm anh ấy tới, tôi đã nằm trên bàn mổ, mà thực sự là quá bất hạnh, trong quá trình giải phẫu, động mạch của tôi có dấu hiệu xuất huyết nặng, Hoàng Vũ đáng thương ở bên ngoài nhận được giấy báo bệnh tình nguy kịch liền lập tức ký giấy mổ.

Lúc ấy bởi vì mất máu quá nhiều, linh hồn tôi giống như bất cứ lúc nào cũng có thể rời bỏ bản thân. Tôi thấy mình đang nằm trên bàn phẫu thuật, mà trước mặt là bác sĩ y tá; tôi nhìn thấy Hoàng Vũ lo lắng ở ngoài phòng mổ không ngừng đi lại, hốc mắt tôi đỏ lên; sau đó tôi còn thấy trong studio áo cưới, một người đàn ông cực kỳ anh tuấn đang mê đắm hôn vợ chưa cưới của mình.

Mười ngày sau tôi xuất viện, tôi đem chứng cứ chứng minh Đỗ Hân Di giả bệnh, giấy kiểm tra lúc mang thai, giấy chứng minh làm phẫu thuật sinh non cùng giấy thông báo tình trạng nguy kịch có chữ ký của Hoàng Vũ, bỏ tất cả vào một túi hồ sơ màu trắng, khuôn mặt mang theo nụ cười đi vào đại sảnh tổ chức tiệc cưới của Lê Trạch cùng Đỗ Hân Di.

Lê Trạch, em mang tới cho anh một cơ hội, mà cũng có thể là một món quà!

12. Chương 12

Khi ánh nắng mặt trời đầu tiên xuyên qua khe hở của rèm cửa rơi vào, tôi vò tóc, sờ lên đôi mắt gấu mèo 0.0, leo ra khỏi chăn đi về phía cửa sổ. “Roẹt” một tiếng, cả căn phòng trong nháy mắt ngập tràn ánh sáng. Tôi nheo mắt nhìn ánh mặt trời chói chang rồi đi vào phòng vệ sinh.

Ba ngày trước, thời điểm hai người họ đang đi dạo với nhau, Đỗ Hân Di thân mật kéo Lê Trạch xuất hiện trước mặt tôi. Tôi vẫn còn đau lòng vì anh, thậm chí còn dùng 72 giờ đồng hồ để hoàn toàn quên đi. Sáng sớm hôm nay còn đọc 180 lần tên của anh, xác nhận mình không còn cảm giác gì nữa, tôi mới quyết định phải đến quán rượu một chuyến.

Rửa qua mặt mũi, tôi mặc chiếc sơ mi đen, áo khoác đen rồi cầm theo mũ bảo hiểm đi ra cửa.

Không sai, chính là mũ bảo hiểm. Bởi vì tôi không có xe hơi, chỉ có một chiếc Harley cũ rích. Lái xe máy là do Lê Trạch dạy tôi, thật ra thì anh còn dạy tôi rất nhiều thứ nữa, ví dụ như tuyệt tình.

Tôi đến quầy rượu, trực tiếp đi từ cửa hông lên lầu hai. Tôi làm việc cùng khu nghỉ ngơi, trước gõ cửa phòng làm việc của Bạch Tấn một cái rồi mới đi vào.

Bạch Tấn là vệ sĩ riêng mà cha cho tôi, lớn hơn tôi ba tuổi. Là một anh đẹp trai chính hiệu nhưng cực kỳ lạnh lẽo. Trong ấn tượng cùng anh ta chung nhà ba bốn tháng nay, tôi tựa hồ chưa bao giờ thấy anh ta cười.

“Tiểu thư.” Năm Bạch Tấn sáu tuổi được cha từ cô nhi viện nhận về nuôi, sau đó vẫn mang theo bên người, để cho anh ta học tập tấn đả, quyền đạo, thủ đạo, đấu tự do, tấn xạ các loại. Anh ta gọi cha tôi là cha nuôi nhưng lại gọi tôi là tiểu thư.

“Tiểu Bạch, tôi nói rồi bao nhiêu lần, gọi tôi Hạt Tiêu, Hạt Tiêu!” Tôi quản anh ta cái khí gì gọi là Tiểu Bạch, tôi cảm thấy như thế đặc biệt thân thiết, nhưng mỗi lần tôi gọi như vậy, anh ta chỉ cau mày cũng không phản bác gì.

Bạch Tấn nhún vai, không nói gì, đi tới trước mặt tôi, sau đó mày kiếm liền nhíu lại: “Sắc mặt của cô không tốt, bị bệnh sao?”

Tôi lắc đầu một cái, đem mình tựa trên ghế dựa rộng rãi, “Tiểu Bạch, bả vai tôi đau, giúp tôi xoa bóp một chút!”

Bạch Tấn mím môi không nói, yên lặng đi tới sau tôi, chuyên nghiệp ấn vào vài huyệt đạo, tôi thoải mái rên rỉ, ngứa đầu có chút vô ý phát hiện ra bên tai anh ta có một tia đỏ ửng, tôi cười.

“Hai ngày nay quầy rượu không có xảy ra chuyện gì, buôn bán có điều giảm xuống, có liên quan đến quán ăn mới mở bên cạnh. Ông chủ là một con rùa, không bao giờ lộ diện.” Giọng nói của Bạch Tấn trầm thấp mà thuần hậu, như tiếng đàn vậy.

“Ừ, tùy ông ta.” Tôi dựa vào trên ghế, vô lực đáp một tiếng.

“Cô nhìn thấy người kia?” Bạch Tấn có chút do dự mở miệng.

Tôi ngứa đầu nhìn anh ta một cái, gật đầu, “Làm sao anh biết?”

“Trừ hấn ra không ai có thể để cho cô không vui như vậy.”

Tôi cười nhưng lại cảm thấy có chút khổ sở. Anh ta vỗ mu bàn tay tôi một cái, sau đó tay của anh liền rời khỏi bả vai tôi, lẳng lặng đứng ở bên cạnh tôi. Tôi đem cái ghế vòng nửa vòng, mặt ngó về phía anh, duỗi tay, vòng qua hông Bạch Tấn, “Tiểu Bạch, ôm tôi một cái, tôi cảm thấy như linh hồn của mình đã rời bỏ thân thể tôi.”

Cơ thể Bạch Tấn cứng ngắc, từ từ ôm bả vai của tôi, tượng trưng ôm tôi.

“Tiểu Bạch, anh nói về sau nếu tôi miễn dịch với đàn ông thì nên làm sao bây giờ?”

Bạch Tấn hơi nhếch môi không nói lời nào, trên mặt có nhàn nhạt đau lòng chột lóe lên. Tôi vừa lúc ngẩng đầu đem cảm xúc biến hóa của anh thu hết vào mắt, sững sốt một chút, cười cười, “Tiểu Bạch, anh thương hại tôi sao?”

“Cha nuôi gặp lại cô trong bộ dạng này, sẽ khó chịu.” Bạch Tấn cúi đầu nhìn tôi nhàn nhạt nói.

Tôi buông anh ta ra, đem cái ghế vòng lại chín mươi độ, hai chân gác lên bàn làm việc, ỉu xiu nói, “Thân thể cha càng ngày càng yếu, hơn nữa công ty cũng có vấn đề, có thể không trụ được bao lâu...”

Bạch Tấn không phát biểu ý kiến, chẳng qua là thật thấp đáp một tiếng, sau đó liền đem hai tay nhét vào túi đi về phía cửa. Quần dài màu vàng nhạt, áo lông màu trắng cao cổ rộng rãi, thân hình tinh trắng cao ngất khiến cho tôi phải nheo mắt nhìn. Khi anh mở cửa, trong nháy mắt tôi tà ác mở miệng, “Tiểu Bạch, vóc người của anh rất tuyệt.”

Thân thể Bạch Tấn rõ ràng run lên, lão đảo một cái mở cửa rồi vội vã bỏ đi. Tôi nhìn bóng lưng anh có chút chật vật, không có đạo đức cười to một tiếng.

Tám giờ tối, quầy rượu bắt đầu buôn bán. Tôi đi xuống lầu liền thấy bên quầy bar kia một thân ảnh màu trắng, hất tóc đi tới.

“Chị Hạt Tiêu, muốn uống chút gì không ạ?” Em đẹp trai bartender dáng dấp trắng trẻo, giống loại hình tiểu thụ đang lưu hành hiện nay.

Bạch Tấn nghe được lời của hấn, tay cầm ly hơi dừng lại, sau đó quay đầu đi, khuôn mặt lạnh lùng có vẻ hơi lúng túng.

“Tùy thôi, đừng quá mạnh là được.” Tôi nghiêng đầu tựa vào vai Bạch Tấn, nhàn nhạt nói.

“Cô mệt thì đi về trước đi, nơi này có tôi là được rồi.” Bạch Tấn xoay người để tôi có một chỗ dựa thoải mái, nói thật nhỏ.

Tôi lắc đầu một cái, không muốn nói chuyện, từ từ uống rượu, ánh mắt liếc về phía sàn nhảy, vô số nam nữ đang quay cuồng.

Cảm giác được một trận ồn ào, tôi nghi ngờ nhìn về phía cửa. mấy nhân viên phục vụ không ngừng nhìn ra ngoài, châu đầu vào nhau nói nhỏ gì đó.

Tôi đứng lên, đi về phía cửa, Bạch Tấn theo sát phía sau tôi. Nhìn tình cảnh bên ngoài, tôi bĩu môi, tựa vào cạnh cửa xem náo nhiệt.

Một chiếc xe đầu sáng, là loại Bentley châu Âu trực tiếp từ quầy rượu cuối phố đi ra, sau đó vững vàng dừng lại bên cạnh cửa quán rượu.

Bentley châu Âu giá tiền không rẻ, nhất định là có một không hai. Tôi không đợi người trên xe bước xuống liền đứng dậy trở lại quầy rượu. Bạch Tấn bị mấy nhân viên phục vụ gọi đi, tôi tiếp tục ngồi trong quầy bar uống rượu. Nghe được tiếng ồ của mọi người xung quanh, tôi cầm ly rượu, thân thể quay chín mươi độ, một lần nữa nhìn về phía cửa.

Một người đàn ông đi vào, phía sau là hai người đi theo mặc tây trang màu đen.

Anh ta mặc Armani vàng nhạt, trang phục hừ nhân nhưng lại thu hút ánh nhìn của phái nữ, ánh mắt nhìn thẳng, khoe miệng hơi cười, đi tới một góc quán bar rồi ngồi xuống.

Nơi đi qua không khỏi xôn xao, theo bóng lưng của hắn trầm trở hai tiếng, quá đẹp trai, quả thực là cực phẩm trong cực phẩm, ngoài ngũ quan không gì thiếu dịch, người đàn ông này còn có khí chất ưu nhã không gì sánh kịp, độc lĩnh phong tao của Trương Dương, nụ cười nhìn như nhu hoà kia lại thật lạnh lùng, ánh mắt dịu dàng nhưng lại chứa ý gì giễu cợt.

Tôi liếc môi một cái, bộ dáng thỏa mãn. Thật lâu không nhìn thấy đàn ông đẹp như vậy rồi, nghe người bên cạnh kích động mà hét lên, tôi mỉm cười đem chất lỏng trong ly đổ vào cổ họng.

Cả đêm tôi cũng chỉ ngồi ở quầy bar, thỉnh thoảng cùng Bạch Tấn tán dóc, ánh mắt có đôi khi liếc về phía cực phẩm đẹp trai ở bên kia. Đã hơn ba giờ rồi, người hắn chờ tựa hồ vẫn không tới, hai thuộc hạ cũng chỉ ngồi nửa giờ rồi rời đi, mà hắn thì vẫn ngồi một mình ở nơi đó uống rượu.

Đang lúc tôi do dự có nên tiến đến hay không, hắn đã đứng lên, sửa sang lại vạt áo, đứng dậy đi về phía cửa. ách, không phải là cửa, mà là bên quầy bar. Phương hướng của tôi!

Tôi há to miệng, nhìn hắn đi tới bên cạnh tôi, cầm lấy chén rượu của tôi, quơ quơ, sau đó. Uống một hơi cạn sạch!

Khuôn mặt hắn trắng nõn, lộ ra rõ ràng vẻ lãnh tuấn, tròng mắt đen nhánh thâm thúy, sắc trạch phiếm mê người, lông mày đậm, sống mũi cao thẳng, đôi môi tuyệt mỹ, có chút không đành hoàng mà lại toả ra sự cao quý cùng ưu nhã.

Đang lúc tôi gần như tham luyến thềm thường mỹ sắc trước mặt thì hắn đột nhiên hướng tôi đè ép tới, một đôi xinh đẹp tràn đầy ý vị châm chọc, tôi đắm chìm trong ánh mắt hấp dẫn chết người của hắn, hoảng hốt nửa ngày, mới ngơ ngác gần như ngu ngốc nói ra mấy chữ, “Chúng ta có quen biết nhau không?”

Sau khi nói xong tôi liền tự cắn đầu lưỡi của mình một cái, nghĩ tới tôi có phải khi gặp Lê Trạch cũng như vậy, nguyên lai tưởng rằng đối với đẹp trai đã miễn dịch, lại không nghĩ nhanh như vậy liền luân hãm trong nụ cười của một người đàn ông khác. nhưng mới vừa nói câu kia, tôi tuyệt đối không phải bị hoa si mà nói, mà là cảm thấy, hắn cười như vậy rất quen thuộc!

Người đàn ông nghe được tôi nói..., ý cười nơi đáy mắt sâu hơn, khẽ lui về phía sau một chút, cúi đầu, đưa tay từ trong túi tiền móc ra một bao thuốc lá màu vàng kim. lấy ra một điếu thuốc, ngậm lên miệng, đem bao thuốc lá thả lại túi lần nữa móc ra một hộp diêm.

Hình chữ nhật quen thuộc, mùi vị quen thuộc, khiến cho tôi trong chốc lát say mê!

Hộp diêm vừa rồi của hắn nhất định chế phẩm cao cấp Đàn Hương Mộc!

Tại thời điểm tôi vẫn còn cả kinh, không có năng lực suy nghĩ bỗng nghe được một thanh âm vô cùng từ tính, “Hoàng Kiều Kiều?”

Nghe thấy tiếng gọi quen thuộc, tôi há to miệng, không thể tin nhìn của hắn, nín nửa ngày mới khó khăn mở miệng, “Anh, biết tôi?”

“Soạt” một tiếng, người đàn ông tìm một cây diêm, đốt lửa nhìn tôi. Máu quang dần dần sâu, một lát sau xoay người miễn cưỡng tựa vào quầy bar, nhìn về phía cửa, không nói gì.

Tôi nghiêng đầu nhìn người đang đứng bên cạnh, trong ngọn đèn nhu hoà, giữa hàng lông mày của hắn lộ vẻ cô đơn, ánh mắt chỗ sâu như có ba động, trên mặt duy trì nụ cười như có như không. Một điều thuốc rút ra xong, hắn ưu nhã đem tàn thuốc dập tắt trong gạt tàn thuốc, đứng dậy, sửa sang lại ống tay áo, sau đó hai tay nhét vào túi. Trông mắt mị hoặc lưu chuyển, cúi người ở bên tai tôi nhẹ nhàng nói ra một câu, liền vung khê ống tay áo, đặc biệt tiêu sái xoay người rời đi.

Tôi nhìn theo bóng hình càng lúc càng xa rồi biến mất bên ngoài cửa kính, mới từ từ thu hồi tầm mắt, hồi tưởng lại câu nói của hắn lúc gần đi, mặt mê man.

“Tôi là Hàn Dục!”

Tôi ngây người mấy phút, sau đó xoay người, ngửa đầu nhìn khuôn mặt âm trầm của Bạch Tấn, ngây ngốc hỏi, “Hàn Dục là ai?”

Bạch Tấn hé ra khuôn mặt nhỏ, lộ ra nhàn nhạt sát khí cùng tức giận, hơi mím môi, trầm thấp nói, “Chủ quầy bar bên cạnh!”

Tôi đáp một tiếng, sau đó đứng dậy, ngáp một cái, đối với anh ta cười ngọt ngào, “Tiểu Bạch, trước tối mai, tôi muốn tài liệu cận kề về hắn. tôi mệt rồi, đi trước, bye.”

Bạch Tấn mím chặt môi không nói gì, lấy mũ bảo hiểm và chìa khóa xe trong tay tôi, sau đó lôi kéo tay của tôi đi ra ngoài. Đến nhà trọ, anh đưa mũ bảo hiểm cùng chìa khóa giao lại cho tôi, sau đó liền lẳng lặng đứng ở một bên. Tôi nhìn anh cười cười rồi đi vào thang máy. Trở lại nhà trọ, đi tới ban công nhìn phất tay với anh mới thấy anh xoay người rời đi.

Tôi nhìn thân ảnh của anh biến mất ở khúc quanh, mình đi vào phòng ngủ, cẩn thận hồi tưởng lại cuộc diêm ngộ tối hôm nay .

Người đàn ông kia từ từ đến gần tôi, hắn cầm lấy ly của tôi rồi uống, hắn cười với tôi, dùng diêm đặc chế, hắn cúi người bên tai tôi nói nhỏ, hết thấy tất cả cũng chỉ nói lên một điều: Hắn, đang quyến rũ tôi!

Tôi nghĩ đến kết luận này, ngửa mặt nằm vật xuống nhìn trần nhà, sau đó đặt tay lên ngực, nhìn đồng hồ đeo tay đếm tim đập của mình, một phút 82 nhịp, nhịp tim có chút gia tốc.

Tôi từ từ cắn môi của mình, lấy tay đè ép nơi đó nhảy lên trong người, không thể tin nhìn chăm chăm nóc nhà.

Chẳng lẽ, sau năm năm, tôi lại có thể vừa gặp đã yêu một lần nữa?

Nhưng Hàn Dục rốt cuộc là ai? Tại sao tôi cảm thấy nụ cười của hắn, giọng nói của hắn có chút quen thuộc, lại một chút cũng không nhớ ra đã từng gặp người này ở đâu.

13. Chương 13

Ngày thứ hai tôi vừa tới quán bar, Bạch Tấn liền đưa cho tôi một xấp tài liệu , tôi nhìn hắn một cái rồi nở nụ cười tươi sáng, cả người hắn run lên, tôi cũng chẳng để ý mà bắt đầu lật xem tài liệu.

Hàn Dục, nam, hai mươi tám tuổi, là con trai độc nhất của Hàn Mậu Lâm- giám đốc tập đoàn Ý Băng, mười bốn tuổi đã đi Pháp du học, tám năm sau lấy bằng thạc sĩ quản trị kinh doanh MBA của trường đại học Kinh tế đồng thời tốt nghiệp học viện thiết kế chuyên nghiệp nước Pháp, trở về nước hiện đảm nhiệm vai trò quản lý của tập đoàn ăn uống Ý Băng, phụ trách mở rộng quan hệ ra nước ngoài, thiết kế vẫn là ngành phụ.

Trong tài liệu viết gần hai năm qua, hần đột nhiên cảm thấy hứng thú với hoạt động kinh doanh quán bar, một năm gần đây đã bỏ tiền ra thu mua một hộp đêm lớn trong thành phố, tuy nhiên cũng đang ngừng buôn bán để bắt đầu giai đoạn chỉnh đốn.

Tôi xem xong tài liệu, hơi nhếch môi, một lát sau nghe được giọng nói đã hăm nhỏ của Bạch Tấn:

“Hần là con trai của Hàn Mậu Lâm, Hàn Phúc Tường là chú của hần.”

Tôi đóng tài liệu lại ném qua một bên, sau đó cả người gục xuống bàn, trong lòng có chút phiền não:

“Tiểu Bạch, tôi muốn ở một mình.”

Bạch Tấn vỗ nhẹ vai tôi rồi xoay người rời đi.

Tôi tựa đầu vào cánh tay, mắt nhìn nhìn ngoài cửa sổ, rõ ràng là đại tình thiên vận dậm không mây, vậy mà lòng của tôi lại âm hiểm trầm trầm .

Hàn Phúc Tường từng là khách quen nhà tôi, là ông chú hiền lành luôn để cho tôi cưỡi lên cổ, chọc cho tôi cười khanh khách, mà không bao lâu sau khi ông ấy mất, anh trai là Hàn Mậu Lâm lập tức tuyên bố với bên ngoài, một ngày nào đó sẽ làm cho cha tôi không cách nào đặt chân được vào thành phố N.

Mười năm trước, Hoàng Vũ tốt nghiệp trường cảnh sát, bị phân ở đội đặc cảnh, để lập công, anh ấy thông qua quan hệ của cha cùng một người quen, lấy được tin tức giao dịch mật, lần đó cả cảnh đội đều ra binh, nhưng bởi vì tin tức có sai lệch nên không những không bắt được trùm buôn lậu thuốc phiện mà còn khiến cho đội cảnh sát tổn thất nghiêm trọng, hy sinh một cặp cha con.

Trận kia chỉ bắt được người mua của cuộc giao dịch— Hàn Phúc Tường, bởi vì số hàng cùng số tiền mua bán khổng lồ, ông bị bắt giữ tại chỗ , ở trong tù được ba ngày thì bị người ám sát, sau đó, án kiện tuyên cáo hoàn toàn thất bại.

Lần đó Hoàng Vũ bị dạy dỗ thê thảm, mặc dù không bị cảnh đội xử phạt, nhưng anh ấy cảm thấy những đồng đội đã hy sinh kia đều là do mình cung cấp sai thông tin mà ra, toàn bộ tinh thần sa sút nghiêm trọng.

Mặc dù tất cả mọi người cho rằng tâm trạng của Hoàng Vũ như thế bởi vì đau lòng, nhưng tôi biết nguyên nhân quan trọng thực sự trong đó —— thật ra thì Hoàng Vũ từ lâu vẫn luôn thích con gái của Hàn Phúc Tường, Hàn Lăng.

Hàn Lăng trước là một tiểu công chúa sáng sủa hoạt bát lại xinh đẹp, tôi từng nhìn thấy rất nhiều ảnh mà Hoàng Vũ chụp chị ấy, mỗi lần chị ấy đi theo Hàn Phúc Tường tới nhà tôi, Hoàng Vũ cũng sẽ khẩn trương hoảng hốt.

Ba tháng sau khi Hàn Phúc Tường qua đời, mẹ của Hàn Lăng do quá đau lòng liền uống thuốc ngủ tự sát. Mười sáu tuổi, trong vòng một năm Hàn Lăng trở thành trẻ mồ côi mất cả cha lẫn mẹ, sau lại được chú ruột là Hàn Mậu Lâm thu dưỡng, lúc này thì tính cách của chị ấy có sự thay đổi lớn.

Sau, tôi không còn nghe Hoàng Vũ nói về Hàn Lăng nữa, cũng không nhìn thấy những bức hình kia. Hoàng Vũ bây giờ, là sứ giả bảo vệ chính nghĩa, bảo vệ an toàn cho sinh mạng và tài sản của nhân dân, sau khi tan việc thì triệt đãi triệt đuôi trở thành lưu manh côn đồ, những tổn thương trong quá khứ cũng biến mất không còn dấu vết, nhưng tôi biết thật ra anh ấy chưa bao giờ vui vẻ, bởi vì Hoàng Vũ ba mươi một tuổi, chưa từng cặp kè bạn gái.

Hiện tại là chuyện mười năm sau, Hàn Dục với tư thái cao ngút trời xuất hiện. Một khắc sau khi thấy cái tên Hàn Mậu Lâm, tôi liền hiểu tại sao lại có cảm giác quen thuộc với Hàn Dục.

Hần là tên đẹp trai đầu tiên khiến tôi phạm tội, hơn nữa lúc ấy tôi còn mạnh miệng đi hôn hần, năm ấy tôi năm tuổi, hần chín tuổi!

Nhưng bởi vì hần luôn phong bế mình trong trường học, cho nên trước khi ra nước ngoài, tôi và hần cũng không có nhiều dịp gặp mặt. Tôi không biết với chuyện không may năm ấy hần có trở về nước hay không, dù sao thì tôi cũng không thấy. Ấn tượng của tôi đối với hần chỉ là khi bị tôi cưỡng hôn, khuôn mặt hần lúc đó đỏ bừng, mắt ngập tràn vẻ quẫn bách, tuyệt đối không phải là loại Trương Dương mị hoặc.

Nghĩ đến việc dù sao thì hần cũng có nhan sắc trời ban đẹp tựa tranh, lòng tôi lại nhấp nháy một chút.

Buồn bực nhìn ngoài cửa sổ, đêm đã lên đèn, phát giác bản thân lại có chút thấp thỏm, giống như mong đợi nhìn thấy hắn.

Buổi tối, vương tử ưu nhã tôi mong chờ cuối cùng không tới, người tới lại là người tôi không muốn thấy nhất, mỹ nhân lạnh lùng.

Lê Trạch một thân áo đen ngồi ở bên quầy bar, khe vuốt cằm, từ từ uống rượu, tóc mai trên trán rất dài cơ hồ che phủ ánh mắt của hắn, gương mặt hơi gầy, sắc mặt trắng trắng, là loại trắng nhợt do sức khỏe giảm sút. Môi mỏng khe mí, màu sắc vô cùng đậm lại gần như trong suốt, áo sơ mi màu đen ôm sát làm thân hình thon gầy đến kỳ lạ, mặc dù thân thể hắn lúc này xem ra rất tệ, nhưng cũng không chút nào ảnh hưởng đến mị lực cùng lãnh khốc bên trong ánh mắt, hơn nữa bởi vì vẻ mặt nghiêm nghị, nên chung quanh người hắn tản ra... sự lạnh lẽo càng rõ ràng.

So với Hàn Dục cũng làm cho tôi nhìn chảy nước miếng có chút bất đồng, rất ít người dám nhìn thẳng Lê Trạch, mặc dù hắn đẹp trai hơn so với Hàn Dục.

Bên quầy bar chỉ có một mình hắn, tôi đi xuống lầu, nhìn hắn một lát sau đó từ từ đi tới, ngồi bên cạnh hắn, nhận lấy ly rượu từ tay anh bồi, khe mỉm cười, sau đó hơi ngửa đầu liền uống vào, nhận lấy ly thứ hai vừa muốn uống, liền bị người lấy đi, quay đầu, chống lại một đôi mắt đen lấp lánh như hắc thủy tinh, lộ ra chút mê mang cùng đau đớn.

“Tại sao lại nói dối?” âm thanh trầm thấp nhưng mang theo sự lạnh lẽo.

Tôi cười cười, không để ý tới hắn, mở miệng nói với anh bồi đẹp trai :

“Một chén rượu trái cây, còn có, lấy cho vị tiên sinh này một cốc nước nóng.”

Lê Trạch hạ mí mắt, trong mắt bỗng nhiên thoáng qua sự ưu thương, ngón tay thon dài trắng nõn nhẹ nhàng nắm thân ly rượu, từ từ lắc lắc sau đó trực tiếp rót vào cổ họng, xoay người đối mặt với tôi, vừa muốn mở miệng, chân mày chau lại, tay che miệng cúi đầu ho nhẹ mấy tiếng.

Tôi nghe tiếng ho khan bị đè nén bên tai, trong lòng lại thật bình tĩnh, dĩ nhiên không thể nói không có một chút cảm giác, dù sao tôi cũng không có mất trí nhớ, người đàn ông này là người tôi quen biết, nhưng giống như nước hồ đang an tĩnh đập dềnh rung động, có hơi nhỏ xúc động cũng không đủ để ảnh hưởng tới cả mặt hồ phẳng lặng.

Lê Trạch chậm chậm mới quay đầu lại nhìn tôi, có lẽ là giờ phút này tôi bình tĩnh kích thích hắn, chỉ liếc mấy phần sắc mặt, mấp máy môi mới mở miệng:

“Chúng ta rõ ràng từng yêu nhau, tại sao cô nói không biết tôi?”

Tôi nghe giọng nói của hắn không có chút nào chất vấn, chuyển động một chút chén rượu, quay đầu nhìn hắn cười cười:

“Anh đẹp trai, họ gì?”

Lê Trạch hơi nhếch môi, ánh đèn mờ mờ trong quán chiếu lên khiến đôi môi càng thêm trắng nhợt, trong mắt thoáng hiện tia tức giận, lông mày đen như mực hơi nhíu , ánh mắt dần dần trở nên sắc bén mà âm u, nắm lấy cầm tôi, giọng nói có chút run:

“Tôi là Lê Trạch!”

Tôi quay mặt không nhìn hắn nữa, như vậy sẽ không khiến lòng tôi chua xót, người đàn ông này cũng từng giới thiệu mình như thế, khi đó hắn kiêu ngạo lãnh khốc, đối với tôi tránh mà không cùng, đã từng, hắn nhìn tôi bằng ánh nhìn chán ghét, từng có không kiên nhẫn, từng có cảm động, từng có cưng chiều, từng có áy náy, từng có bất đắc dĩ, mà bây giờ hắn nhìn tôi, trong mắt toàn là ý sợ!

Nghĩ tới hai chữ này, khóe miệng tôi hạ xuống, từ từ uống màu sắc xinh đẹp của rượu trái cây:

“Xem ra anh không mất trí nhớ, còn biết mình là ai!”

Lê Trạch cũng không nhìn tôi nữa, lại cầm lên ly rượu bắt đầu uống , chẳng qua là mỗi khi uống xong một ly, hần cũng sẽ che miệng ho nhẹ hai tiếng, ba ly đi qua, hần nghiêng đầu nhìn tôi không chớp mắt, sau đó có chút cô đơn mà cười:

“Thật ra thì tôi cũng không biết mình là ai, là bọn họ nói cho tôi biết, tôi là Lê Trạch, tôi quên mất mọi người, có chuyện, nhưng tôi lại chỉ nhớ một cái tên, Hạt Tiêu, mỗi lần tôi nhớ đến cái tên này, trong lòng sẽ rất đau, tôi đã hỏi bên cạnh, hỏi mọi người, bọn họ nói cho tôi biết họ không biết người này, nhưng tôi biết bọn họ đang lừa tôi, ánh mắt kinh hoàng của bọn họ nói cho tôi biết, Hạt Tiêu, người này khiến cho bọn họ sợ hãi, cho đến ngày đó ở thương trường gặp phải cô, cô để cho tôi cảm giác rất quen thuộc, là trong khoảng thời gian này cảm giác cứ thể trôi qua, ánh mắt lạnh lùng của cô khiến cho tôi an tâm đến kỳ lạ. Cô, chính là Hạt Tiêu, chúng ta đã từng yêu nhau!”

Tôi nằm bên quầy bar, cầm chống đỡ trên mu bàn tay, lẳng lặng nhìn hần:

“Tôi là Hạt Tiêu, đúng là chúng ta đã từng yêu nhau, chẳng những yêu nhau, chúng ta còn ở chung bốn năm, tôi từng mang thai con của anh, nhưng anh lại bỏ rơi tôi, anh không còn quan tâm tới tôi nữa, cũng không cần con của chúng ta, sau đó anh nói anh không còn yêu tôi, ở lễ đính hôn của anh, tôi từng nói một câu, tôi biết anh chắc chắn không nhớ rõ, tôi nói, từ nay về sau, tôi không còn là nữ sinh Tiêu Tiêu, người con gái của Lê Trạch nữa, hôm nay, tôi sẽ nói cho anh biết, Lê Trạch, tôi không còn yêu anh, hoàn toàn không còn cảm giác!”

Nói xong tôi không để ý tới vẻ mặt trắng bệch trong nháy mắt của hần, sắc mặt kinh hãi cùng đau đớn khắc sâu trong ánh mắt, trực tiếp đứng dậy đi về phía cửa, theo sau là một hồi tiếng ho dồn dập, tôi đẩy cửa rời đi.

Đội mũ bảo hiểm, thời điểm nổ máy, tôi nhìn thấy phản chiếu trong gương chiếu hậu là hình bóng một người đàn ông mặc đồ đen đứng ở cửa hộp đêm, lẳng lẽ nhìn về phía tôi.

Nửa đêm gió nhẹ nhàng thổi nâng tóc của hần, có vẻ xốc xếch, cả người lộ ra sự cô đơn cùng tịch mịch.

.....

Sau đó tôi cũng không tới quán bar, Bạch Tấn nói với tôi Lê Trạch mỗi ngày đều im lặng, không nói chuyện, cũng không hỏi về tôi, chẳng qua là ngồi ở bên quầy bar yên lặng uống rượu, cho đến khi hết giờ.

Thứ bảy, gần tới nửa đêm tôi nhận được điện thoại của Bạch Tấn.

“Hần mới vừa ngất xỉu, bị một phụ nữ mang theo mấy người đón đi.” Bạch Tấn nói, âm thanh trước sau vẫn như vậy, không có chút gì biểu cảm.

Tay tôi nắm chặt điện thoại đi tới bên cửa sổ, nhìn ánh trăng sáng tỏ bên ngoài, lòng yên tĩnh như nước:

“Ừ, ngày mai tôi sẽ tới.”

“Trước khi ngất, hần có nhờ tôi chuyển lời, nếu cô không muốn biết, tôi sẽ không nói.”

“Tôi biết là cái gì.” tôi cười cười, nói thật nhỏ.

“.....”

“Hần nhất định nói xin lỗi tôi.”

Bên đầu kia điện thoại, Bạch Tấn dừng một lát:

“Hần nói, nợ cô nhất định sẽ trả!”

Tôi nghe hết không nói gì, cúp điện thoại, nhìn trời thở dài.

Lê Trạch, muộn rồi, mãi mãi là như thế, bởi vì, tôi thật sự không hề yêu anh nữa!

Tác giả có lời muốn nói:

Lê Trạch mất trí nhớ, để ọi người phải chờ lâu, hi, *cúi người chào*!

14. Chương 14

Tôi trở lại quán bar nhưng cũng không còn gặp Lê Trạch, mà Hàn Dục vô hình chung lại biến mất giống như chưa từng xuất hiện.

Mỗi ngày tôi đều lượn lờ quanh quán một vòng, phục vụ sinh nói ông chủ bọn họ đi rồi, quán cũng bàn giao lại cho người khác quản lý, tôi có chút thất vọng, bất quá cũng chỉ là một chút, một tuần sau, cuộc sống của tôi liền khôi phục lại bình thường.

Cuối tháng, Tiểu Bạch bị ba tôi gọi về, tôi đoán nghĩ có thể công ty xảy ra vấn đề. Tối hôm Tiểu Bạch trở về, tôi liền gọi điện thoại cho Hoàng Vũ.

“Hạt Tiêu, có chuyện gì không?”, giọng nói Hoàng Vũ có chút quái dị.

Tôi nghe trong điện thoại hình như rất an tĩnh, dừng một lát mới mở miệng, “Anh, anh đang ở bên ngoài ă?”

“Ừ, ăn cơm cùng bạn, em tìm anh có chuyện gì có chuyện gì?”

“Tiểu Bạch hôm nay về rồi, là xảy ra vấn đề trong công ty ă?”

Hoàng Vũ dừng lại mấy giây, “Vấn đề nhỏ, không đáng lo đâu đừng quan tâm, anh sẽ nghĩ biện pháp, được rồi, anh còn có việc, lát sẽ gọi cho em.”

“Vâng, em chờ anh.”

“Ừ, Bye!”, vừa nói xong anh ấy liền cúp điện thoại.

Tôi nhìn chăm chăm vào cuộc điện thoại đã bị cắt đứt hồi lâu, cảm thấy có chút kinh ngạc, vừa lúc cúp máy, trong nháy mắt tôi nghe được một giọng nữ, đây quả thực thật không thể tưởng tượng nổi, Hoàng Vũ có thể cùng người khác phái ăn cơm! ! !

Buổi tối quán bar cũng không đông lắm, hơn mười một giờ tôi liền rời đi, trở về nhà trọ tắm tấp. Vừa nằm lên giường, điện thoại di động đã vang lên, tôi gặm một miếng táo rồi bấm nút nghe.

“Dạ? Anh

~~” giọng nói của tôi có điểm ngọt đến phát ngán, âm cuối kéo dài như muốn đứt luôn đầu lưỡi.

Bên đầu kia điện thoại, người nghe trầm mặc một hồi, tôi không nghi ngờ chút nào nếu nói lúc này Hoàng Vũ đang giơ điện thoại lên và nhìn chăm chăm vào màn hình, lòng do dự không biết có nên trực tiếp ngắt điện thoại luôn không.

Hai mươi giây sau truyền đến giọng nói run run của Hoàng Vũ, “Hạt Tiêu, em bị trúng gió à?”, giọng nói của anh ấy vẫn như cũ là tránh không kịp, tôi lại nghe ra chút mệt mỏi cùng vô lực.

“Anh làm sao vậy? Mệt chết đi?”

“Không có, mới vừa gặp ba, sức khỏe của ông không tốt.”

“Ba bị sao vậy? Nếu được mai em sẽ qua.” tôi có chút khẩn trương.

“Không sao đâu, bệnh tim, dì Tiểu Di đang chăm sóc cho ông ấy.”

Kể từ sau khi mẹ tôi ngã bệnh rồi qua đời, em gái của mẹ cũng chính là dì Tiểu Di luôn đi theo chăm sóc ba, lúc ba còn trẻ vẫn luôn đào hoa, thích chiều hoa dẫn điệp, bên cạnh mỹ nữ như mây, dì Tiểu Di cũng từng qua lại với ba, có khóc, cuối cùng lựa chọn trầm mặc, im lặng mà ẩn nhẫn bên cạnh ba, nhưng ba lại chưa bao giờ quý trọng, cho đến khi dì Tiểu Di gửi thiệp mời đám cưới đến, ba mới luống cuống, rất cục phát hiện dì Tiểu Di đã trở thành một phần không thể thiếu trong sinh mệnh của mình.

Sau đó, ba tôi anh dùng ôm một bó hoa đến đứng trước cửa nhà dì, cũng là một ngày trước đám cưới, nói ra một câu ba chữ, sau đó dì Tiểu Di không có tiền đồ liền vứt bỏ vị hôn phu, mặt đầm nước mắt đi theo ba..

“Hạt Tiêu, em đang làm gì thế? Sao không nói câu nào?”, giọng nói có vẻ không kiên nhẫn của Hoàng Vũ kéo suy nghĩ của tôi trở lại.

“A, không có gì? Chuyện của công ty nghiêm trọng lắm sao? Rốt cuộc xảy ra vấn đề gì vậy?”

“Có người tố cáo ở hộp đêm của ba có giao dịch độc phẩm, còn cung cấp nguyên vẹn chứng cứ.”

Trong lòng tôi lạch đینگ đینگ một chút, “Coi như là phát sinh ở hộp đêm, nhưng đâu chắc chắn được có liên quan đến ba? Nhiều lắm là cá liên đới trách nhiệm, chẳng lẽ chuyện như vậy anh cũng không giải quyết được?”

“Người bán là Tần Quân.”

“Cái gì? ! ! Vậy là gài tang vật tranh chấp nội bộ?”

“Không tra được, cũng có thể, bắt quá người tố cáo cung cấp chứng cứ vô cùng đầy đủ, không giống gài tang vật đơn thuần .”

“Tần Quân bị bắt đang mua? Tập chủng này, uống công bình thường ba xem hẩn như con ruột.”, tôi phần hặn nói.

“Đừng kích động, đã nói là vẫn chưa tra rõ mà. Coi như có liên quan đến hẩn thì hẩn cũng chỉ là con cờ, đã có người muốn gây sự thì rất có thể sẽ lợi dụng người của ta.”

Tôi cắn cắn môi, một lát sau mới mở miệng, “Anh, có phải anh biết người đứng đằng sau chuyện này?”

Hoàng Vũ nghe được câu hỏi của tôi liền trầm mặc.

Anh ấy trầm mặc như vậy, chứng tỏ ngầm thừa nhận ý nghĩ của tôi, “Hai tuần trước, Hàn Dục tới quán tìm em .”

“Hẩn nói gì với em?”, giọng nói của Hoàng Vũ nghe có chút khẩn trương.

“Anh ta không làm gì cả, chỉ dùng vẻ đẹp trai đùa giỡn em một phen, sau đó nói cho em biết anh ta là ai rồi bỏ đi.”

“Về sau nếu hẩn lại tới tìm em, phải tránh xa hẩn ra, sau đó liên lạc với anh.”

“Vậy đúng là Hàn gia sao?”

Hoàng Vũ lại im lặng .

“Bọn họ muốn gì? Thật sự muốn ba không cách nào đặt chân lên thành phố N sao?”

“Hạt Tiêu, chuyện như vậy, em đừng dính vào, anh và ba sẽ xử lý, Tiểu Bạch ngày mai sẽ trở về, bây giờ em phải ngoan ngoãn không nên chạy loạn, muốn đi đâu chơi phải dắt Tiểu Bạch theo cùng.”

“Anh, anh nên biết, bây giờ không phải là em muốn không muốn dính vào, mà là bọn họ đã để cho em nhúng vào, Hàn Dục biến mất nhiều năm như vậy, vậy mà giờ xuất hiện hết lần này tới lần khác, em không tin đây là trùng hợp, sau này chắc chắn hẩn sẽ còn tới tìm em, anh cho là em tránh được sao? Em cảm thấy anh nên nói rõ cho em biết, coi như không thể giúp anh với ba nhưng ít ra cũng có thể tự vệ, không đến nỗi để cho bọn họ mang em ra uy hiếp.”

Hoàng Vũ nắm điện thoại không lên tiếng, nhưng nghe tiếng hít thở nặng nề, tôi biết anh ấy đang nghiêm túc suy nghĩ những điều mà tôi nói. Mấy phút sau, tôi nghe được giọng nói trầm thấp của anh, “Mặc dù cảnh sát không làm to vụ giao dịch ma túy này, nhưng tin tức vẫn bị tiết lộ, các kênh truyền thông dường như được nhận chỉ thị, cũng trong lúc đó cổ động lên án chuyện này, căn bản không cho chúng ta cơ hội giảm xóc, ba công ty ngân hàng trước cùng ba hợp tác liền nói ngừng cho vay, công ty lúc này gặp phải khủng hoảng tài chính khổng lồ, nếu như không có cách nào bù tiền vào, công ty rất có thể sẽ phải phá sản.”

Tôi có chút kinh ngạc đến ngây người, không nghĩ tới chuyện lại nghiêm trọng như thế, nắm điện thoại không biết nên nói gì, trong đầu đột nhiên nghĩ đến giọng nữ buổi trưa, do dự một chút mới mở miệng, “Vậy trưa nay anh ăn cơm với ai?”

“ ”

“Là Hàn Lăng sao?”

Hồ hấp của Hoàng Vũ càng phát ra nặng nề, nhưng không nói lời nào.

“Là chị ấy tìm anh đúng không?”

“Hạt Tiêu, đối với Hàn gia, trong lòng ba cũng cảm thấy áy náy, ba nói ba chán ghét phải câu tâm đầu giác, cuộc sống người lừa ta gạt, năm sau muốn mang đi Tiểu Di ra nước ngoài sống, thật ra thì anh nghĩ như vậy cũng tốt, thân thể của ba càng ngày càng kém, thay đổi hoàn cảnh sẽ có lợi hơn, ba cũng hỏi xem em có muốn cùng ra nước ngoài.”

“Không muốn, anh đang ở đâu, em sẽ ở đó!”

Hoàng Vũ khẽ cười hai tiếng, “Đồ ngốc, anh giúp em từ chối, em nói Anh vẫn kém như vậy, ra nước ngoài không phải là chết sao?”

Câu nhạo báng này quả nhiên chọc đúng chỗ đau của người ta rồi, tôi cười không nổi, liền bĩu môi nói, “Anh còn chưa nói cho em biết, chị Hàn Lăng có phải đã tìm anh không? Chị ấy muốn làm gì?”

Bên đầu kia điện thoại truyền đến một tiếng thở dài, “Hạt Tiêu, lần này bất kể Hàn Lăng muốn cái gì, anh cũng sẽ cho cô ấy, là do anh nợ cô ấy, thiếu nợ Hàn gia, nhưng mà, nếu Hàn Dục làm em tổn thương, anh sẽ đánh hắn!”

Hốc mắt tôi đỏ đỏ, khịt mũi một cái mới mở miệng, “Anh còn yêu chị Hàn Lăng không?”

Hoàng Vũ không trả lời, tôi cảm thấy nếu phải chấp nhận, trong lòng hẳn sẽ rất khổ sở.

“Nếu vậy thì tổn thương rất sâu, dùng những phương pháp khác thường làm sao có thể được?”

“Hạt Tiêu, Hàn Lăng đã từng phải trải qua rất nhiều di chứng của bệnh trầm cảm nghiêm trọng, hai lần cắt cổ tay tự sát, cô bây giờ có thể tới tìm anh, thật ra thì, đối với anh mà nói là một loại cứu giúp, coi như cô ấy muốn lấy mạng của anh, anh cũng sẽ không cảm thấy khổ sở, huống chi cô ấy cũng không làm như vậy, cho nên, em không cần lo lắng cho anh, anh không sao.”

Nghe được ba chữ “Bệnh trầm cảm”, tôi cắn cắn môi, “Bệnh trầm cảm, tại sao là người lại có thể gặp phải bệnh trầm cảm, tại sao em bị người ta bỏ rơi, phá thai, thiếu chút nữa thì chết rồi, mà trầm cảm không được đây.” Vừa nói nước mắt vừa rơi, sau đó cứ từ từ lại trở thành gào khóc.

Tôi cũng không biết tại sao mình lại có thể khóc đến thương tâm như vậy, có lẽ là vì cảm thấy sự thỏa hiệp của ba không đáng giá, vì sự chịu đựng của Hoàng Vũ mà cảm thấy bị thương, cũng có thể do tuyến lệ đột nhiên co rút nên nước mắt mới chảy ra ngoài.

Hoàng Vũ không cúp điện thoại, nhưng cũng không lên tiếng, chẳng qua là im lặng ở bên đầu kia điện thoại nghe tiếng khóc của tôi, cho đến khi tôi không còn nghẹn ngào nữa, mới khẽ thở dài một cái, “Hạt Tiêu, đừng khóc, so bất luận kẻ nào em cũng là người kiên cường, cũng là người dũng cảm, có một người em gái như em anh cảm thấy rất tự hào.”

Tôi tiếp tục hít hít mũi không lên tiếng.

“Hai ngày trước anh đi bệnh viện gặp Lê Trạch.”

“Em mệt rồi” tôi không muốn nghe câu tiếp theo của anh ấy.

Hoàng Vũ do dự một chút, “Được rồi, trước khi ngủ lấy nước đá chườm lên mắt, nếu không ngày mai sẽ sưng như gấu mèo đó, ngủ ngon!”

“Vâng, anh ngủ ngon!”

Cúp điện thoại, tôi ngửa mặt nằm ngang ở trên giường, trải qua đợt phát tiết vừa rồi, trong lòng bình tĩnh rất nhiều.

Ba cảm thấy mắc nợ Hàn gia, cho nên mới chấp tay mang công ty tặng cho Hàn gia, Hàn gia tuyên bố không để cho ba đặt chân lên thành phố N, ba liền mang theo người phụ nữ của mình ra nước ngoài định cư, một người ba làm cho tôi khâm phục!

Hoàng Vũ cảm thấy mắc nợ Hàn Lăng, cho nên mới chấp nhận lấy chính sinh mạng của mình để đổi lấy một tâm hồn được giải thoát, một người đàn ông yêu nghiệt làm cho tôi thấy khâm phục!

Tôi ở đây, lại chỉ có thể núp dưới cánh của bọn họ, hưởng thụ cuộc sống vô ưu vô sầu sao?

Tôi cảm thấy mình cũng phải làm chút gì, nói ví dụ như mau sớm kết thúc việc kinh doanh quán bar ở bên này để trở về dọn dẹp cục diện rắc rối ở công ty bên kia.

Nói ví dụ như điều tra mục đích Hàn Dục tiếp cận tôi.

Đang lúc tôi bị Thiên Mã Hành loạn, âm báo tin nhắn từ điện thoại liên vang lên nhắc nhở, tôi mở ra xem nội dung, cảm thấy có chút phiền lòng.

“Lê Trạch đã nhớ ra ít chuyện, căn bản tất cả đều là về em, trạng thái tinh thần của hần bây giờ hoàn toàn không tốt, bệnh tình có chuyển biến xấu, nhưng hần vẫn từ chối phẫu thuật, từ chối các loại phương pháp trị liệu, cố chấp ra viện tìm em, Hạt Tiêu, đi thăm hần một lần được không?”

Tôi lấy di động, biên tập một đoạn tin dài, cuối cùng lại xóa toàn bộ, nhấn lại hai chữ, “Không thể!”

Tôi chờ mấy phút, Hoàng Vũ cũng không gửi tin phản hồi, nhưng sự bình tĩnh trong lòng tôi cuối cùng bị phá vỡ,

Lê Trạch trả lại ơn nghĩa cho Đỗ Sinh Bang cũng làm cho tôi tổn thương sâu sắc, những gì hần làm, tôi đều khắc sâu trong lòng. Sự quyết liệt của hần, từng bỏ rơi tôi, không cho tôi con đường lui bước, hôm nay, hần lặp lại chiêu cũ, dùng hung ác, dùng quyết liệt buộc tôi thỏa hiệp, buộc tôi chủ động đi tìm hần!

Nhưng Lê Trạch, sinh mệnh của anh, liên quan gì tới tôi!

Tác giả có lời muốn nói: Kể chuyện ngoài lề thôi

Thanh Hoa là một anh trai rất tuấn tú, từng tập qua thể hình, điển hình là một “kẻ cơ bắp” (tuy nhiên không cái nào phát triển quá mức) . Nghe nói Tam Dậm Truân là Thiên Thượng Nhân Gian có nhiều mỹ nữ, liền muốn đi tìm vận may.

Trong quán rượu, hần phát hiện một PPMM, giật nảy mình, vì vậy thỉnh thoảng vẫn liếc nhìn cô ấy một cái PPMM cũng phát hiện hần, vì vậy ngoắc ngón tay với hần, đưa ra năm ngón tay.

Người anh em này muốn: cái này PP MM mặc dù không tệ, nhưng mình là học sinh, tiền không nhiều lắm, năm trăm nguyên quá mắc. Vì vậy đưa ra ba đầu ngón tay.

PPMM sững sờ một chút, nghi ngờ gật đầu một cái. (còn dư lại chuyện, không nói)

Sáng sớm ngày thứ hai, khi tỉnh lại phát hiện người kia đã sớm đi xa. Chỉ thấy trên tủ đầu giường thật chính tề bày ba trăm đồng tiền.

(Đại ý là anh này đi chơi gái mà bị tướng nhầm là trai bao)

15. Chương 15

Ngày Bạch Tấn trở về, tôi thương lượng bàn giao lại việc kinh doanh quán bar, hần không có bất cứ dị nghị gì, chỉ nói là ba rất nhớ tôi.

Hai tuần sau, Hoàng Vũ tới tìm tôi.

Anh ấy nói, “Khối u trong não Lê Trạch đã áp bách đến dây thần kinh thị giác, có thể sẽ mù tạm thời.”

Anh ấy nói, “Lê Trạch vẫn không chấp nhận giải phẫu, không chấp nhận bất kỳ phương pháp trị liệu nào.”

Anh ấy nói, “Hạt Tiêu, anh biết em hận hần, đừng nói em, ngay cả anh cũng hận hần, nhưng mà, anh không thể nhìn hần cứ chết đi như vậy, anh biết em cũng không thể, cùng anh trở về, để hần giải phẫu, chờ hần hồi phục sức khỏe, coi như em tự tay làm thịt hần, anh tuyệt đối sẽ không ngăn cản.”

Anh ấy nói, “Hạt Tiêu, trở về xem hần đi, dù sao em cũng từng yêu hần như vậy.”

Thời điểm nói những lời này, trên vẻ mặt mang bao nhiêu đau khổ bi ai, đến khi anh ấy nói xong, tôi mới từ từ mở miệng.

Tôi nói, “Điều này có liên quan gì đến em? Ban đầu lúc em phá thai cũng không cần thận trọng phải động mạch dẫn đến xuất huyết nhiều, lúc bệnh tình nguy kịch là anh ở bên cạnh ký giấy mổ, anh có còn nhớ sau khi em tỉnh lại, câu đầu tiên anh nói với em là gì không? Anh nói, ‘Hoàng Kiều Kiều, em nghe kỹ cho anh, nếu như sau này trong đầu của em còn có cái tên của thằng khốn kiếp Lê Trạch này, anh sẽ trực tiếp đi đánh chết hắn’. Những lời này em đã nghe, cũng nhớ rất rõ ràng, hiện tại, em thật sự không còn nhớ cái tên của thằng khốn kiếp Lê Trạch kia nữa rồi, đừng ép em có được không?”

Hoàng Vũ cũng không khuyên tôi nữa, ngồi một lát rồi rời đi, tôi vốn muốn hỏi anh ấy chuyện của chị Hàn Lăng, nhưng nhìn vẻ mặt anh ấy, biết rằng có hỏi cũng không thu được gì.

Sau khi anh ấy đi, tôi liền giam mình trong phòng ngủ.

Tôi mang vông ra nằm bên cửa sổ nhìn ngắm trời chiều, ánh nắng gay gắt của mặt trời đã nhạt bớt, lúc này lộ ra vàng sáng nhu hòa làm cho lòng người ấm áp, trong lòng tôi cũng rất bình tĩnh, nhưng hốc mắt lại chậm chậm chảy ra chất lỏng trong suốt không màu.

Không phải thương tâm vì bệnh tình của Lê Trạch, mà là vì sự tuyệt tình đến khổ sở của bản thân, giống như hiểu được thể nào là máu lạnh, thời điểm nói đến bệnh tình của Lê Trạch, mắt Hoàng Vũ có hơi đỏ, vậy mà lòng tôi lại bình tĩnh đến dị thường, không mảy may đau lòng, không có ưu phiền khổ sở, hệt như đang nói đến bệnh tình của một con người hoàn toàn xa lạ.

Nhìn ánh tà dương sắp biến mất nơi chân trời, tôi nặng nề thở dài, vuốt tóc đứng lên, xem ra người thật sự lạnh lùng vô cảm mới chính là tôi!

Buổi tối tôi lôi kéo Bạch Tấn đi uống rượu, uống một chén lại một chén, day đầu không ngừng làm phiền hắn.

“Tiểu Bạch, nói đi, tình yêu là cái gì?”

Mi tâm của Bạch Tấn hơi chau lại, nhếch môi, muốn lấy ly rượu trong tay tôi, lại bị tôi tròng mắt dữ tợn.

“Làm gì? Đây là rượu của tôi, muốn uống thì uống của anh đi.” tôi nắm thật chặt chén rượu, không chịu cho hắn động vào.

Khuôn mặt Bạch Tấn thoáng qua một tia bất đắc dĩ, xem tôi như quỷ say. Tôi cũng không thêm để ý tới hắn, tiếp tục uống rượu, “Tôi cảm thấy tình yêu giống như uống rượu, lúc ta chưa nếm thử thì tò mò, lúc nào cũng chờ mong, khi bắt đầu nhấp thử sẽ cảm thấy có chút khổ sở, không còn đẹp đẽ như trong mộng tưởng nữa, nhưng một khi nó đã thấm đến cuống họng thì lại có cảm giác ngây ngất mê mê, nhất là lúc đã say hoàn toàn, cảm giác chính là trôi trôi phiêu bồng như ở cõi tiên, quả thật làm cho người ta sống mơ màng màng, chỉ khi nào gặp phải một loại rượu mạnh, để cho bản thân nghiệm thử một loại say đến tê tâm liệt phế, đến đau thương tưởng chết, khi đó sẽ nảy sinh cảm giác sợ hãi với tất cả các loại rượu, sợ phải chịu đựng cái cảm giác tuyệt vọng đến nghẹt thở ấy”.

Tôi nói xong liền quay đầu, chợt nhận ra mình đã tựa trên bả vai hắn từ bao giờ, nhìn khuôn mặt trắng nõn trước mắt không ngừng lung lay, hơn nữa còn có hình ảnh mơ hồ không rõ, tôi lắc lắc đầu, chui vào trong ngực hắn, “Tiểu Bạch, tôi say rồi.”

“Tối đàng kia nằm một lát, sau đó trở về, được không?”

“Ừ!”, tôi ôm cổ hắn, không biết tại sao trên người Tiểu Bạch lại có một mùi vị người nhà, đầu lưỡi đánh cá kết, hô một tiếng trong vô thức, “Anh trai ~”.

Khi tôi tỉnh lại thì bản thân đã đắp chăn nằm trên giường, nhìn bài trí xung quanh, hoảng hốt trong chốc lát mới hiểu được là phòng của Bạch Tấn.

Tôi lấy di động bên gối ra nhìn, trời vẫn chưa đến rạng sáng, gọi cho Bạch Tấn, điện thoại vang lên hai tiếng liền bị cắt đứt, một lát sau cửa phòng mở ra, Bạch Tấn bộ dạng chỉnh chu quần áo chỉnh tề đi vào, tôi nhìn, sau đó nghi ngờ nói, “Không phải bảo tối phòng làm việc của tôi nằm một lát thôi sao?”

Bạch Tấn lắc đầu một cái, giúp tôi rót một cốc nước, “Giờ muộn rồi, cô nằm ngủ chỗ này đi.”

“Vậy anh ngủ ở đâu?” tôi cảm thấy phải cố họng khô muốn chết, ôm lấy cốc uống hết hơn phân nửa mới mở miệng hỏi hần.

“Trên ghế salon.”, hần nhận lấy cái ly, nhàn nhạt đáp một tiếng.

Tôi nhìn ghế sofa nhỏ chỉ ba người ngồi vừa, vò vò đầu, “Ngủ như vậy khó chịu muốn chết, không có chuyện gì, tôi về đây.”

Bạch Tấn kéo tôi xuống, đưa cho tôi một túi đồ, “Bên trong có đồ dùng sinh hoạt với áo ngủ, cô đi tắm rồi sớm ngủ đi.”

Tôi còn muốn nói chuyện nhưng nhìn hần đã đi về phía salon, vẻ mặt như không muốn nói chuyện, bĩu môi đi vào phòng vệ sinh, nửa giờ sau lúc tôi đổi áo ngủ đi ra, thấy Bạch Tấn đã nằm trên ghế salon, thân thể hơn 1m8 cuộn tròn trên ghế, nhìn thế nào cũng thấy khó chịu.

Tôi đi tới lay lay cánh tay hần, “Về giường ngủ đi.”

Bạch Tấn lắc đầu, nhìn tôi một cái, “Cô mau đi ngủ đi.”

Tôi không có rời đi, ngồi bệt trên mặt thảm dựa lưng vào ghế salon, cầm bao thuốc lá dưới bàn trà lên, “Tiểu Bạch, sao tôi chưa thấy anh hút thuốc lá bao giờ?”

Bạch Tấn dừng một cái sau đó lật người ngồi dậy, “Ồ cạnh cô chưa từng hút qua. Chưa muốn ngủ?”

“Ồ.”, tôi ngửa đầu nhìn hần, nhìn đáy mắt màu xanh, cảm thấy có chút ảm ức cho hần, đẩy đẩy thân thể hần, cười hì hì nói, “Hai chúng ta lên giường nằm đi!”

Bạch Tấn sững sốt một chút, có chút quẫn bách muốn đứng dậy, tôi thấy được mang tai của hần lại đỏ, lời kéo cánh tay của hần thuận thể đứng lên, lấy đầu dụi dụi vào người hần, tiếp tục cười bí ỉ, “Lên giường tâm sự.”

Mười phút sau, tôi cùng Bạch Tấn đắp chung chăn nằm chung đệm tựa đầu vào thành giường, nói chuyện phiếm.

“Tại sao hôm nay muốn uống say?”, giọng nói của Bạch Tấn rất thấp, tựa hồ mang theo chút quan tâm.

Tôi ôm chặt dựa đầu trên bả vai của hần, cảm thấy lòng an tĩnh lạ thường, “Trong lòng không thoải mái, buồn cực kỳ.”

“Lần trước trở về tôi có cùng anh cô đi tới bệnh viện.”

“Á.” Thân thể của tôi không tự chủ run lên một cái, ỉu xìu đáp một tiếng.

“Không cần giả bộ.”

Tôi cười cười, “Tiểu Bạch, tôi cảm thấy hình như anh đang đi dép trong bụng tôi.”

“Giống như Hoàng Vũ?”

Tôi gật đầu, một lát sau lại lắc đầu, “Không hoàn toàn giống như vậy, thời điểm anh chăm sóc tôi tôi sẽ thấy rất cảm động.”

Bạch Tấn hơi mím môi không nói gì.

“Tiểu Bạch, anh có thấy hần ta còn khổ sở không?”

“Không có, bất quá, cảm thấy hần có chút đáng thương.”

“Vậy sao ngay cảm cảm giác đáng thương tôi cũng không thấy chứ, kể cả hần có chết, cũng không liên quan đến tôi, anh nói tại sao tôi lại có thể máu lạnh như vậy?”

Bạch Tấn cúi đầu nhìn tôi một cái, đáy mắt lại thoáng qua sự đau lòng quen thuộc, trong lòng tôi cảm thấy rất ảm áp, tôi cảm giác cánh tay của hần bỗng nhúc nhích, qua một lúc lâu mới có một bàn tay nhẹ nhàng ôm lấy đầu vai tôi.

“Không phải cô máu lạnh, là do sợ bị tổn thương.”, giọng nói dịu dàng của hắn từ từ bay vào lỗ tai tôi, để cho khước mắt tôi cảm giác được một hồi chua xót.

Cánh tay ôm lấy tôi đột nhiên xiết chặt, “Khóc lên sẽ thoải mái một chút.”

Sau đó tôi bắt đầu rơi lệ, muốn dừng lại cũng không ngừng được. Có thể là sợ tôi khóc không thoải mái, Bạch Tấn quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, tôi ngẩng đầu nhìn thấy đường cong nơi chiếc cằm hoàn mỹ, trong nháy mắt hoảng hốt, cảm thấy nếu như ban đầu tôi yêu một người đàn ông hòa như vậy thì bây giờ cũng không phải chịu tổn thương nhường này.

Qua thật lâu nước mắt rốt cục cũng không thể chảy ra được nữa, Bạch Tấn nghe thấy tôi không còn nước nỡ nghẹn ngào mới từ từ rút tay ra, đứng dậy đi về phía phòng vệ sinh, lúc đi ra tay cầm hai cái khăn lông, tôi nhận lấy cái khăn khô, sau khi tôi lau sạch nước mắt, hắn đem chiếc khăn còn lại ngâm vào nước lạnh, chậm rãi đắp lên mắt tôi.

Tôi thu tay lại, hơi ngửa đầu, cảm thụ sự mát mẻ truyền đến, tâm tình phiền loạn dần trở nên thanh tĩnh, qua gần mười phút, tôi kéo khăn xuống, cười híp mắt nhìn hắn, “Tiểu Bạch, anh thật tốt!”

Bạch Tấn cười yếu ớt, đem khăn lông để lên bàn, sau đó liền chui vào chăn nằm dựa lưng về phía tôi, “Ngủ ngon.”

Tôi nhìn bóng lưng thon gầy của hắn rồi cũng chui vào trong chăn, dán chặt lấy lưng hắn, cảm giác được thân hình của hắn trong nháy mắt trở nên cứng đờ, tôi đùa dai thổi hơi nhẹ nhẹ lên lưng hắn, “Tiểu Bạch, ngủ ngon!”

Có lẽ là rối rắm trong lòng bị nước rửa sạch, tôi rất nhanh liền thấy buồn ngủ, trước khi ý thức rệu rã, tôi nói với hắn, “Tiểu Bạch, đã lâu rồi tôi không thấy thoải mái như vậy, cảm ơn anh!”

Sau đó cho đến lúc tôi ngủ say, thân thể bên cạnh vẫn cứng đờ như cũ. Nửa năm qua, lần đầu tiên tôi không còn nằm mơ mà ngủ ngon lành!

Vài ngày sau đó, tâm tình của tôi rõ ràng đã khá lên nhiều, mà từ đêm đó, trên mặt Bạch Tấn thỉnh thoảng cũng sẽ xuất hiện nụ cười nhàn nhạt, nhưng mỗi lần nhìn thấy ánh mắt kinh ngạc của tôi thì nụ cười của hắn lại có thêm chút gì quẩn bách.

Thời điểm tôi gọi điện thoại cho Hoàng Vũ nói chuyện này, anh ấy trầm mặc mấy phút rồi nói với tôi, “Hạt Tiêu, Tiểu Bạch là đứa thiện lương lại đơn thuần, em đừng đi giết hại cây giống tốt như thế.”

Tôi: __=

Tôi có đi giết hại hắn sao? Nhiều lắm chẳng qua là thỉnh thoảng đùa giỡn một chút thôi mà, tôi cảm thấy phải làm một khảo nghiệm để kiểm tra xem hắn có làm được vệ sĩ hay không.

Cuộc sống bình an yên ổn của tôi cũng chẳng duy trì được bao lâu, khi mà hai tuần sau, thư báo được gửi đến.

Tôi đứng bên cạnh bàn làm việc, nhìn bốn chữ trên thư báo, lập tức không có năng lực suy nghĩ.

Thư thông báo: BỆNH TÌNH NGUY KỊCH

Họ tên: Lê Trạch

Tôi bóp chặt tờ giấy trong tay, trong lòng dâng lên cảm giác kích động khủng hoảng, hoàn toàn ngây dại, cho đến khi chuông điện thoại di động vang lên mới từ từ phục hồi lại tinh thần, nhìn số điện thoại, hồi lâu mới bấm nút nghe.

“A lô? Hạt Tiêu, thư báo nhận được chưa?”

“Anh, cái này là anh làm giả à?”, giọng nói của tôi có chút run rẩy khó kiểm soát.

Bên kia điện thoại, Hoàng Vũ trầm mặc mấy giây, khàn khàn mở miệng, “Không phải, Hạt Tiêu, là thật, hắn hôn mê rồi, hoàn toàn không thể ăn uống, chỉ có thể duy trì bằng truyền dịch, em mau về đi, coi như là anh van em, nếu không, hắn thật sự sẽ chết!”

Tôi bụm miệng, từ từ trượt xuống, mặc cho điện thoại di động rơi trên mặt đất, trước mắt là một mảnh mơ hồ, trong lòng không có đau đớn, chỉ có sự sợ hãi nặng nề không ai hiểu được. Cảm thấy dường như có người đến gần, tiếp đó tôi bị kéo vào một lồng ngực ấm áp, bàn tay ấm áp từ từ vuốt ve lưng tôi. Tôi cắn chặt môi không để ỉnh khóc thành tiếng, thật lâu sau, mới nhen ngào mở miệng, “Tiểu Bạch, hẳn thật sự sẽ chết, làm sao bây giờ? Tôi không muốn hẳn chết, thật không muốn!”

Bạch Tấn dùng tay áo của mình giúp tôi lau đi nước mắt, trong mắt hẳn lại tràn ngập đau đớn, “tôi đi đặt vé, ngày mai trở về.”

Tôi gật đầu, liều mạng mà gật đầu, nước mắt không cách nào dừng lại, từ trong mắt của hẳn tôi nhìn thấy đáng vẻ hoảng hốt thất kinh của mình.

Thì ra là, không phải tôi máu lạnh, cũng không phải thật sự không để ý đến sự sống chết của hẳn, mà là cảm thấy hẳn chắc chắn sẽ không chết, đến khi hẳn thật sự sắp chết, tôi mới phát hiện, bản thân không cách nào tiếp nhận được chuyện hẳn sẽ mãi mãi rời đi.

Tác giả có lời muốn nói:

Tiểu Bạch có phải là rất nhân từ rồi không? Đàn ông như ấy thích hợp nhất là lấy làm ông xã đó, nhưng mà bất quá bây giờ không phải món ăn của Hạt Tiêu nhà chúng ta

~Phiên ngoại về Viên Viên

Ngoại truyện: Em, là của anh

Viên Viên năm hai mươi bảy tuổi rồi cuộc cũng hạnh phúc trở thành bà xã của Tiểu Bảo, một người là thiên kim tiểu thư của tập đoàn bất động sản lớn nhất thành phố, một người là con trai độc nhất của tập đoàn thực phẩm quốc nội, hôn lễ của hai người phải nói là chấn động cả giới kinh doanh, tất cả giới truyền thông để đạt được mục đích ghi hình lại hôn lễ này đều không từ bất cứ một thủ đoạn nào, nhưng hai nhà trước sau đều giữ bí mật quá cẩn thận, một chút tin tức cũng không bay ra ngoài.

Tham gia hôn lễ trừ bạn bè thân thích của hai nhà ra thì không có bất kỳ tính chất buôn bán nào, sau đó những người tham gia hôn lễ trở về tiết lộ, trong lúc để cho toàn hội trường cười thật to chính là mấy tấm ảnh Viên Viên cường hôn Tiểu Bảo.

Một tấm chụp lúc Tiểu Bảo vẫn còn nằm trong nôi, Viên Viên bốn tuổi nằm bên cạnh cười khúc khích, nhìn thấy thằng bé vừa mở mắt ra, cười khanh khách hai tiếng trực tiếp cúi người nhắm ngay đôi môi non nớt của thằng bé mà hôn một cái vang dội.

Tấm thứ hai là trong buổi tiệc của gia đình, Tiểu Bảo năm ấy ba tuổi, Viên Viên mặc váy công chúa nhưng gương mặt lại không vui, vừa nhìn thấy Tiểu Bảo liền khó chịu hôn ột cái.

Tấm thứ ba chụp một ngày trước khi Viên Viên vào tiểu học, Tiểu Bảo tức giận vừa khóc vừa vứt bọc sách cùng truyện tranh của cô bé đầy đất, Viên Viên nhìn sau đó từ từ ôm thằng bé, giống như chị cả hôn lấy trán nó, chớp mũi rồi cả gương mặt.

Sau khi mấy tấm hình phát hết, cả nhà như cũ là cười đến gãy lưng rồi, mà trong mắt nam trư cùng nữ trư nhanh chóng tràn ngập ánh sáng, trải qua hơn hai mươi năm mưa gió, người có tình sẽ thành thân thuộc, thật là làm cho người ta cảm động!

.....

Một năm sau Viên Viên mang thai, ba tháng đầu mang thai quả thật rất mệt mỏi, ới muốn xỉu luôn, có bầu nhưng thân thể lại không thấy tăng cân, ngược lại gầy đi không ít, mà Tiểu Bảo vì lo lắng đau lòng nên người cũng gầy một vòng, gia đình hai bên lại càng lo lắng, ba tháng sau Viên Viên cùng Tiểu Bảo trở về Tề gia, được Tô Lăng cùng Anh Tử thay phiên chiếu cố.

Hơn sáu tháng sau, Viên Viên mỗi ngày đã có thể ăn có thể ngủ, ngày nào cũng ăn năm bữa, mà buổi tối thì sẽ là cảnh tượng như vậy:

Viên Viên tựa vào đầu giường, gặm quả táo, uống sữa tươi, Tiểu Bảo ngồi ở cuối giường giúp cô xoa bóp chân, mặt đau lòng.

“Tiểu Bảo, có phải em mập lên không?”

“Không có.” Tiểu Bảo ánh mắt cũng không màng đáp một tiếng, vẫn đề như vậy mỗi ngày đều đem ra hỏi, có chút chết lặng.

“Gạt người, hôm nay em so sánh với Tiểu Chu mập lên sáu cân.”

“Ếc.”

“Nhất định bây giờ em rất xấu, rất khó nhìn.”, Viên Viên mặt như đưa đám đem nửa quả táo gặm dở nhét vào trong miệng Tiểu Bảo.

Tiểu Bảo tập mãi thành thói quen cắn một cái, cười cười, “Không sao, anh không ngại!”

“Oh, như vậy nói cách khác anh thật sự cảm thấy em vừa mập vừa xấu?”, Viên Viên nức nở nói.

Sau lưng Tiểu Bảo có một giọt mồ hôi lạnh lặng lẽ chảy xuống, cắn quả táo một cái, không lên tiếng nữa.

“Tiểu Bảo, làm sao anh không nói nữa?”

“.”

“Anh không yêu em nữa!”

Tiểu Bảo lau mồ hôi trên trán, tiếp tục xoa bóp chân cho Viên Viên, giữ vững trầm mặc.

Một lát sau, nghe được giọng nói nghẹn ngào, “Tiểu Bảo, có phải anh cảm thấy em không thể nói lý không?”

Lúc này, Tiểu Bảo âm thầm thở phào nhẹ nhõm, dừng lại động tác trên tay, đi sang ngồi cạnh Viên Viên, vỗ nhẹ phía sau lưng cô một cái, hôn mấy cái lên trán, sau đó cắn một miếng táo dứt vào trong miệng Viên Viên, nghe được tiếng cười khanh khách mới lần nữa xoa xoa mồ hôi trên trán.

Buổi tối trước khi ngủ.

“Tiểu Bảo, anh thích con trai hay là con gái?”

“Con gái?”

“Tại sao?”

“Anh muốn nhìn xem Viên Viên nhà anh trước ba tuổi là hình dạng như thế nào!”

“.”

“Sau đó, anh sẽ gọi nó là Bé Rắc Thối (Nguyên văn: Tiểu thí hài nhi)! ”

-_-|||

Chín tháng sau, Viên Viên thuận lợi sinh hạ một tiểu công chúa, Tiểu Bảo vui mừng kích động đến phát khóc, người nhà hai bên cũng hạnh phúc reo hò.

Ba năm sau.

“Ba ba

~~”, Tiểu Bảo tan việc về mới vừa mở cửa, một khối cầu mềm nhũn liền lăn ra ôm lấy chân hắn.

Cười cười lập tức ngồi xổm xuống, vừa định ôm đứa nhỏ, lại nhìn thấy bàn tay mũm mĩm của đứa bé mở tút để giày lấy ra một đôi dép, ngược khuôn mặt nhỏ nhắn lên, cười híp mắt nói, “Dép dép, đổi!”

Tiểu Bảo cười càng vui vẻ, đổi giày, liền ôm trái tim nhỏ của hắn đi vào, “Nhã nhã hôm nay ở nhà có ngoan hay không?”

“Ng ngoan!” thời điểm nói chuyện, một cái hôn vang dội chút lên gò má hắn.

Tiểu Bảo ôm con bé vào lòng, hôn từ đầu đến chân, cho đến khi con bé cười khanh khách không ngừng cầu xin tha thứ mới cười dừng lại, hai ba bước đã đi lên lầu, trực tiếp vào phòng ngủ, thấy người phụ nữ nằm lỳ trên giường tay chân bện bện, nụ cười trên mặt có chút bất đắc dĩ.

“Bà xã, anh về rồi!”

“Nha! Ông xã, hôm nay anh về sớm vậy? Nhã nhã lại vừa ra đón anh à?” Viên Viên cũng không quay đầu lại tiếp tục kích chuột.

Tiểu Bảo dần dần có chút khó chịu, nhìn bảo bối tròn vo mềm mềm trong lòng, hôn bé một cái rồi đi tới giường, khom lưng để cho bé bò tới trước máy tính, sau đó bàn tay mũm mĩm nhấn nút Power xanh xanh trên máy, thấy màn ảnh máy vi tính trong nháy mắt biến thành một màn đen, Nhã Nhã lập tức chui về ngực ba ba cười khanh khách.

“A a a a a!”, Trên giường, người nào đó nộ khí đằng đằng đứng lên, nhìn hai người một lớn một nhỏ đang cười hả hê, quẹt miệng nín nửa ngày, sau đó liền ừ ừ cúi đầu gấp lại laptop.

Tiểu Bảo đem tiểu công chúa đặt trên đất, vỗ vỗ mông bé một cái, “Nhã Nhã một mình đi chơi được không?”

Hai tay tiểu công chúa bám lấy cổ hần, khuôn mặt dễ thương cọ cọ hần nửa ngày, sau đó mới không tình nguyện chu mỏ bò đi.

16. Chương 16

Sáng sớm ngày thứ hai tôi liền đi ra phi trường. Bởi vì quán bar bên này không thể không có Bạch Tấn nên hần không theo tôi trở về. Trên máy bay, tôi gửi cho Hoàng Vũ một tin nhắn, nói cho anh ấy biết mã số chuyến bay và thời điểm đến. Anh ấy nói, Lê Trạch biết tôi sẽ trở lại, buổi sáng đã chủ động yêu cầu ăn cơm nhưng cơ bản là lại nôn ra hết.

Tôi thấy tin nhắn của anh, trong lòng vô cùng rối loạn, tôi không biết suy nghĩ của mình đối với Lê Trạch là loại cảm giác gì, trong lòng chỉ có một ý nghĩ, tôi không thể để hần ta chết, tuyệt đối không thể.

Máy bay hạ cánh, Hoàng Vũ liền đưa tôi thẳng đến bệnh viện

“Anh, anh ta sao rồi?” Giọng tôi rõ ràng đang run rẩy.

Hoàng Vũ một tay lái xe, một tay nhẹ nhàng nắm tay của tôi: “Hôm nay thời gian ổn định tương đối dài, đến bây giờ cũng còn ngủ mê man nữa, có vẻ như nó đang đợi em đấy”

“Tại sao lại nghiêm trọng như vậy?”

Mặt Hoàng Vũ tái nhợt, có chút đau đớn, quay đầu nhìn tôi một chút rồi mới trầm thấp mở miệng: “Lần trước lúc anh đi tìm em, tình hình đã không tốt lắm rồi. Lúc đầu là nó không chấp nhận biện pháp trị liệu, không chịu dùng thuốc, sau đó thì bệnh càng ngày càng nguy kịch. Bác sĩ cũng không dám tùy tiện dùng thuốc, hơn nữa tâm tình của nó cũng không tốt, từ chối tất cả mọi người đến gần chăm sóc, nên mới thành tình trạng như vậy”.

Tôi mệt mỏi nhắm chặt mắt, nước mắt sắp rơi ra cũng bị nuốt trở về, quay đầu nhìn ra phía ngoài cửa sổ. Dọc theo đường đi, chúng tôi không nói với nhau thêm gì nữa. Đến bệnh viện, Hoàng Vũ trực tiếp đưa tôi về phía khu nội trú. Đến trước thang máy anh chợt dừng lại một chút.

“Sao vậy?”

“Đỗ Hân Di có lẽ đang ở đây”

Tôi cười cười: “Anh à, anh cảm thấy em còn có thể ghen vì anh ta sao? Hoặc là em có thời gian rảnh rồi chơi đùa với cô Đỗ Hân Di đó sao? Chỉ cần cô ta không trêu chọc em thì em cũng sẽ coi cô ta như không khí”

Hoàng Vũ mím môi, đưa mắt nhìn tôi không nói gì rồi kéo tôi đi thẳng về phía phòng bệnh

Đến gần cửa phòng bệnh, tôi đột nhiên lui lại một bước. Hoàng Vũ dường như cảm nhận được sự phân vân của tôi, quay đầu khẽ mỉm cười rồi kéo tôi vào phòng. Nhìn tình cảnh trong phòng, tôi chợt thấy mũi mình hơi ề ảm

Không giống như dự đoán tôi, Lê Trạch nằm trên giường, bên giường không có người nhà cũng như bạn của anh.

Trong phòng Lê Trạch chỉ có một mình. Hắn không nằm trên giường mà mặc quần áo bệnh nhân ngồi chỉnh tề ở đầu giường, sắc mặt xanh xao gầy gò, hai gò má hõm sâu vào, cả người chỉ còn như một bộ xương vậy. Nghe được tiếng mở cửa, hắn vốn dĩ đang cúi đầu đột nhiên đưa mắt nhìn sang. Tròng mắt đen nhánh có vẻ ảm đạm vô sắc, cũng mang theo sự kỳ vọng không thể che giấu, đôi môi không còn chút huyết sắc tím thành một đường, cả người căng ra giống như là đang hết sức căng thẳng.

Hoàng Vũ buông tay tôi ra rồi đi tới bên giường bệnh, giúp hắn ta điều chỉnh đệm gối sau lưng cho thấp xuống rồi mới nhỏ giọng nói: “Hôm nay xem ra tâm trạng có vẻ không tệ”.

Lê Trạch đưa tay mò mẫm trong không trung một cái liền chính xác bắt được tay của Hoàng Vũ, mím chặt môi nhìn anh, tựa như đang đợi một đáp án liên quan đến sống chết.

Hoàng Vũ vỗ vỗ đầu hắn, hốc mắt đỏ lên, vỗ nhẹ vào tay hắn: “Biết rồi”. Sau đó nhìn sang tôi: “Hạt Tiêu, lại đây”

Thời điểm Hoàng Vũ gọi tên tôi, người ở trên giường thân thể chợt run lên, trên mặt thoáng qua một tia sáng. Tôi ngừng lại hai giây rồi liền đi qua đó. Bàn tay đang nhẹ nhàng nắm tay Hoàng Vũ chợt buông ra rồi cầm thật chặt tay tôi.

Tôi cúi đầu, cắn cắn môi. Vừa muốn mở miệng đột nhiên thấy thân thể hắn dần trượt xuống. Tôi đang hoang mang không biết phản ứng thế nào, Hoàng Vũ đã nhanh chóng nhấn chuông ở đầu giường gọi bác sĩ rồi thuận thực đeo bình dưỡng khí cho Lê Trạch. Tôi hoảng sợ nhìn một loạt động tác, sau đó liền nhìn thấy cửa phòng bị người ta đẩy ra. Một đám bác sĩ, hộ lý chạy vào, phía sau còn có Đỗ Hân Di trên mặt lo lắng đi cùng với Đỗ Sinh Bang.

Nhìn thấy tôi, hai người đồng thời đưa ra bộ mặt chán ghét cùng phần hận. Tôi hơi ngẩn ra, từ từ định thân lại rồi lại nhìn thấy tay đang bị Lê Trạch nắm chặt. Vừa định rút tay về, cảm giác được một bàn tay lạnh lẽo đặt trên đầu vai tôi. Quay đầu lại thấy Hoàng Vũ đang nhìn tôi với ánh mắt trìu mến.

“Hạt Tiêu, em ở lại đây chăm sóc nó đi”. Câu nói của anh không mang chút thương lượng mà rất kiên định, giống như đang ra lệnh. Tôi vội vàng nhìn sang bên cạnh. Vì bác sĩ muốn làm cấp cứu nên tôi định rút tay về nhưng lại ngừng lại, lát sau cũng nắm thật chặt tay anh. Hoàng Vũ thở phào một hơi rồi gật đầu với tôi.

Hoàng Vũ thở ra nhẹ nhõm, cứng chiều vuốt tóc tôi sau đó nhìn về phía Đỗ Hân Di và Đỗ Sinh Bang: “Đỗ tiên sinh, Đỗ tiểu thư, hiện tại A Trạch đã qua cơn nguy hiểm, em gái tôi sẽ ở đây chăm sóc nó. Là vì nó quý trọng sinh mạng, nghĩa hiệp giúp đỡ nên tôi hy vọng trong thời gian em gái tôi ở đây sẽ không chịu ủy khuất. Nếu hai người khiến nó không vui, tôi lập tức mang nó trở về.”

Tôi ngửa đầu nhìn Hoàng Vũ, trong nháy mắt nước mắt trực rơi ra, trong lòng chợt cảm thấy ảm ảm và cảm động không nói nên lời.

Đỗ Sinh Bang nghe được những lời này liền nhíu mày, không nói gì. Trong mắt Đỗ Hân Di thoáng qua một tia không cam lòng cùng đau đớn nhưng rất nhanh biến mất rồi nở cười thản nhiên, khẽ gật đầu: “Cảnh sát Hoàng yên tâm đi, Hoàng tiểu thư đã có thể đến là chúng tôi đã vô cùng cảm kích. Trong quá trình A Trạch trị liệu chúng tôi sẽ hết sức chiếu cố Hoàng tiểu thư”.

Tôi nhìn cô ta quần hoa áo lệ, trang điểm tinh xảo nhưng cũng không giấu nổi vẻ tiêu tụy cùng mệt mỏi. Hạ mắt, tôi nghiêng đầu không nhìn cô ta nữa. Đối với cô ta, trong lòng tôi chỉ có hận, nhưng thật ra thì tôi không muốn hận cô ta bởi vì tôi cảm thấy cô ta thật đáng thương. Giả như Lê Trạch chưa từng yêu thương cô ta mà hiện tại cô ta lại có thể cứu tính mạng của hắn, cam chịu uất ức, để cho người mà cô ta hận thấu xương như tôi ở bên cạnh chăm sóc hắn,

Tay Hoàng Vũ vẫn đặt trên vai tôi còn tôi vẫn lẳng lẳng nắm tay Lê Trạch ở bên giường. Cho đến khi các máy móc đều hiển thị số liệu bình thường thì các bác sĩ và hộ lý mới đi ra ngoài, theo cùng là Đỗ Hân Di.

Tôi nhìn người đàn ông đang mang mặt nạ dưỡng khí nằm trên giường trong lòng thấy vô cùng khổ sở. Tôi không biết lúc này hắn đang phải chịu đựng những đau đớn như thế nào cũng không biết làm gì để giảm bớt đau đớn cho hắn nên chỉ có thể giúp hắn lau mồ hôi trên trán và sửa sang lại mái tóc cho hắn ta.

Hoàng Vũ vỗ vỗ bả vai tôi, khẽ thở dài một tiếng rồi đi đến bên cửa sổ, hai tay chống trên khung cửa nhìn ra bên ngoài, không biết đang suy nghĩ điều gì.

Một lúc lâu sau, anh mới từ từ xoay người lại, ánh mắt nhàn nhạt nhìn tôi pha chút áy náy: “Hột Tiêu, chờ khi nó qua khỏi tình trạng nguy hiểm anh đảm bảo sẽ không yêu cầu em làm bất cứ điều gì. Chuyện lần này, thật xin lỗi”.

Tôi lắc đầu, liếc nhìn người đang nằm ngủ mê man trên giường cố nặn ra một nụ cười: “Anh , anh nói đúng. Em không thể nhìn anh ta chết, thật sự không thể. Dù sao em và anh ta cũng đã từng yêu nhau, cứ nhìn anh ta như vậy, lương tâm em sẽ bất an.”

Hoàng Vũ gạt đầu một cái, đứng dậy đi ra cửa: ” Em ở đây chăm sóc nó, anh ra ngoài nghe điện thoại một chút”

“Vâng. Anh, hẳn sẽ hôn mê bao lâu”

“Không nhất định. Có lúc thì chỉ 2-3 tiếng, có lúc thì cả ngày.Cóđiều, hôm nay có em ở đây, chắc nó sẽ sớm tỉnh lại thôi”.

Tôi hơi cắn môi, nhìn bóng lưng anh gầy đi rất nhiều, Do dự một chút cũng cất tiếng hỏi: ” Anh, anh và Hàn Lăng...”

“Tốt vô cùng. Em cứ yên tâm chăm sóc Lê Trạch đi”. Nói rồi trực tiếp đẩy cửa đi ra ngoài.

Hai mắt tôi lại đỏ lên, làm sao có thể rất tốt được chứ. Gương mặt đầy vẻ tiều tụy và cô đơn không che giấu được. Người đàn bà thời điểm bị thù hận làm mờ mắt, tâm ngoan thủ lạt, trên lưng đầy huyết hải thâm thù như Hàn Lăng không biết sẽ giày vò Hoàng Vũ đến mức nào.

Lại nhìn người đang hôn mê trên giường, trong phút chốc bỗng cảm thấy thật mệt mỏi. Tại sao cuộc sống vốn hạnh phúc như vậy liên thay đổi nhanh như vậy? Vốn là một người vô cùng yêu quý sinh mạng, có gia đình viên mãn trong nháy mắt trở nên thê lương như vậy.

Lê Trạch đã hôn mê ba giờ vẫn không tỉnh lại, tay vẫn nắm chặt tay tôi. Đột nhiên hắn thở hắt ra một hơi, mở mắt ra, đưa tay gạt bình dưỡng khí. Tôi vội nhấn chuông gọi bác sĩ. Chờ bác sĩ kiểm tra xong mới nhẹ nhàng đỡ hắn ngồi dậy.

Tôi cứ nghĩ hắn sẽ nói gì đó với tôi thế nhưng hắn chỉ nắm chặt tay tôi, mím môi không nói gì. Cuối cùng để phá vỡ bầu không gian ngọt ngào này, tôiđánh lên tiếng.

“Lê Trạch, anh thật sự rất ngoan độc. đến khổ nhục kể như vậy mà cũng dùng đến quả thực là rất giỏi.”

Lê Trạch nghiêng đầu, liếc tôi một cái rồi kéo tay tôi để từ từ ngồi dậy. Thấy thân thể hắn lảo đảo, tôi vội vàng vịn vào vai hắn. Hắn nhândó liền kéo tôi ngồi về bên cạnh, rồi từ từ trượt xuống, lật người tựa vào lòng tôi, ôm thật chặt eo tôi.

Nhìn hắn gầy đi rất nhiều, chớp mắt một cái tôi nhẹ nhàng ôm lấy vai hắn, trong lòng có chút bi ai. Tôi khẽ vuốt lưng hắn, cúi người ghé vào tai hắn nói nhỏ: ” Lê Trạch, anh thật sự muốn chết sao?”

Người đang tựa trong lòng tôi khẽ run lên, một lát sau chậm rãi lắc đầu.

Tôi cười khê: “Vậy anh là đang ép tôi phải thỏa hiệp sao?”

Anh lại tiếp tục lắc đầu.

“Lê Trạch, bất kể như thế nào, hiện tại tôi đã tới rồi. Trước khi anh qua khỏi cơn nguy hiểm, tôi sẽ ở lại chăm sóc cho anh. Vì vậy, anh sớm khỏe lại đi”

Anh vẫn tiếp tục lắc đầu.

Tôi vừa cười vừa nói: ” Lê Trạch, đừng cho là tôi không trị được anh”

Sau hôm đó, Lê Trạch bắt đầu tích cực trị liệu. Tôi cơ hồ như bên hắn một phút không rời. Chúng tôi nói chuyện với nhau rất ít, hơn nữa cũng không bàn luận về chuyện trước kia hay tương lai. Có lúc tôi sẽ kể

cho hắn nghe những chuyện lý thú trong quán bar nhưng vẻ mặt của hắn vẫn luôn như vậy, không nhìn ra bất cứ cảm xúc gì.

Có điều duy nhất không thay đổi là chỉ cần yên tĩnh, hắn vẫn sẽ nắm chặt tay tôi. Thời điểm thân thể không thoải mái, hắn sẽ kéo tôi ngồi bên giường sau đó tựa đầu vào lòng tôi. Có lúc tôi thấy vai hắn run lên, trong lòng cũng nhói đau nhưng tim đã không còn cảm giác gì nữa.

Trải qua hai tuần điều trị, thân thể hắn đã khôi phục lại, đã có thể tiếp nhận làm phẫu thuật được đặt lịch vào tuần sau. Ánh mắt hắn lộ rõ vẻ cô đơn vì hắn hiểu rõ rằng, thời điểm phẫu thuật thành công cũng chính là lúc tôi phải trở về.

17. Chương 17

Một ngày trước khi phẫu thuật, tôi đến bệnh viện, Lê Trạch đã tỉnh lại, sau hai tuần lễ điều trị, tinh thần của hắn đã tốt hơn rất nhiều, sắc mặt vẫn tái nhợt như cũ nhưng không còn lộ vẻ xám xịt, giống như bây giờ, hắn đang lẳng lặng ngồi trên xe lăn mặt ngó về phía ngoài cửa sổ, ánh sáng mặt trời nhàn nhạt chiếu ở trên mặt của hắn, tạo thành một vầng sáng nhu hòa, trên gò má trắng nõn thấp thoáng những tia sáng đậu lại, hình ảnh đẹp đẽ ấy có chút mộng mị.

“Cô đến rồi à?” Lê Trạch không quay đầu lại, nhàn nhạt nói.

“Ừ, hôm nay thấy thế nào?” Tôi giống như là y tá kiểm tra phòng, thăm hỏi hắn theo phép tắc.

“Rất tốt.” Mi tâm của hắn nhú lại, cúi đầu trả lời thật nhỏ.

Tôi đi tới, choàng cái áo khoác lên trên người của hắn: “Anh có muốn lên giường nằm không?”

“Tôi muốn ra ngoài phơi nắng.” Giọng hắn rất trầm, lại hơi khàn như không còn hơi sức.

Tôi quay đầu nhìn về phía hắn, trên mặt của hắn không có bất kỳ biểu cảm nào, ánh mắt bình tĩnh mà thâm thúy.

“Ừ.”

Giúp hắn mặc áo khoác ngoài xong, lấy một cái thảm khoác lên trên đùi hắn, tôi đẩy hắn đi xuống lầu, dừng lại tại một con đường nhỏ, tuy là một ngày nắng, thời tiết cũng rất ấm áp, nhưng dù sao vẫn là mùa đông, làn gió thổi qua khiến mọi người cảm thấy se se lạnh, tôi nắm thật chặt áo nhưng, lại giúp hắn đeo khăn quàng cổ kín một chút, sau đó ngồi ở bên cạnh ghế dài, xe lăn của hắn ở bên cạnh tôi.

“Năm nay chưa thấy tuyết rơi.” Hắn ngửa đầu, nói thật nhỏ.

“Vậy sao? Thành phố S cũng không có, là một mùa đông ấm áp.” Tôi dựa vào ở trên ghế dựa, ngửa mặt nhìn mặt trời nhàn nhạt đáp lời.

“Tôi muốn đi một chút.” Hắn quay đầu ngó về phía tôi, mặt không chút thay đổi, mở miệng.

Tôi ngăn người, do dự một chút, đứng lên đỡ cánh tay của hắn, hắn nhẹ nhàng nắm lấy tay của tôi, sau mấy phút, tay của hắn đã lạnh như băng, tôi cầm lấy mu bàn tay hắn chà xát, khoe miệng hắn nhếch lên một chút.

Bởi vì phải làm phẫu thuật, tóc của hắn đã cạo sạch, bây giờ hắn đang đội một cái nón màu xám nhạt bằng len, choàng khăn quàng cổ cùng màu, áo khoác ngoài màu đen, tôi nhìn thấy gò má hắn vẫn như cũ nguội lạnh, miệng vẫn cười, người đàn ông này dù bệnh nặng nhưng vẫn đẹp trai làm cho người ta phải chảy nước miếng.

Tôi dẫn hắn đi dọc theo con đường nhỏ: đi từ từ, trong lòng không có bất kỳ gợn sóng, cũng không lo lắng về cuộc phẫu thuật ngày mai của hắn, nào đâu phải là hai người sắp chia lìa khổ sở, tôi chỉ cảm thấy mình chính là một y tá tạm thời, hết thấy đều cẩn thận, chỉ muốn hắn sớm bình phục, nhìn cơ thể của hắn dần dần hồi phục, trong lòng tôi cảm thấy càng ngày càng nhẹ nhõm, nhưng không có bao nhiêu vui sướng.

“Ngày mai, cô sẽ chờ tôi ra khỏi phòng phẫu thuật chứ?” Một trận gió lạnh thổi tới, thân thể Lê Trạch ngăn ở trước thân thể của tôi, thấp giọng hỏi.

Tôi ngẩng đầu, chạm phải hai tròng mắt đen nhánh tinh mịn, dù đã bị mù nhưng hai mắt của hắn vẫn lạnh giá như băng, đâm vào lòng tôi, lòng tôi khẽ run lên, dừng lại mấy giây rồi cho câu trả lời nằm trong dự liệu của hắn: "Không biết."

Lê Trạch hơi mím môi, kéo tay tôi, dừng lại chốc lát rồi ôm tôi vào lòng thật chặt, "Em không thương tôi thật sao? Một chút cũng không sao?"

Tôi cố vùng vẫy và dĩ nhiên là không có kết quả, tôi khẽ thở dài, "Mấy ngày bên nhau này chẳng phải anh đã thấy rõ rồi sao?"

"Tôi không nhìn thấy!" Giọng anh hơi tức giận, phát run, ngữ điệu tiết lộ tình cảm chân thật của hắn.

Tôi bấu môi, vòng tay ôm hông hắn thật chặt, cảm nhận được hắn rung mình một cái, tôi cười khẽ rồi kéo tay hắn đặt lên ngực mình, một phút sau, tôi vỗ vỗ cái lưng vững chãi của hắn, "Cảm giác thế nào?"

Hắn nghiêng đầu, trong mắt thoáng qua một tia mờ lung lẫn hoang mang, mặt tái nhợt không còn chút máu, đôi môi mím thành một đường thẳng, qua một lúc lâu mới lên tiếng, "Nhỏ đi một chút!"

"Đi chết đi!" Tôi đẩy hắn một cái, thuận thế từ trong ngực hắn tránh ra, thấy thân thể ốm yếu của hắn hơi chao đảo, sự đồng cảm trong lòng tôi lại dậy lên, vội vàng nắm chặt tay hắn, sau đó kéo hắn đứng vững lại.

"Nhịp tim dưới 62, hoàn toàn bình thường, cho nên tôi thật sự không có cảm giác với anh." Tôi cúi đầu đi ở phía trước, giọng tôi nhỏ dần.

Người phía sau dừng bước, tôi cố lôi hắn nhưng chẳng nhúc nhích.

"Làm sao." Lời còn chưa nói hết, tôi liền lần nữa bị hắn giam cầm vào trong ngực, hắn đưa tay đặt trên ngực tôi lần nữa, sau đó lôi kéo tay của tôi đặt ở trên mặt của hắn, hình ảnh một đôi có bộ dạng ngu ngốc, yên lặng một phút.

"Dưới 76, em nói láo."

"Éc." Tôi nhìn hắn vẻ mặt nghiêm túc, có chút đỏ khốc đỏ cười.

"Nhịp tim của tôi bao nhiêu?"

"Không có đếm." Tôi thành thật trả lời.

Hắn cười yếu ớt một chút "Có lẽ vốn đã chẳng đập." Nói xong liền lôi kéo tôi tiếp tục đi về phía trước.

Tôi cẩn thận nhìn bóng lưng ngang nhiên cao ngất của hắn, đôi mắt đỏ hoe, nếu như tôi nhớ không lầm, đây là lần đầu tiên từ khi chúng tôi quen biết tới nay, hắn nói một câu để cho tôi cảm động, đáng tiếc tôi trừ cảm động ra cũng không tìm thêm một chút cảm giác nào khác.

Buổi tối hôm đó, Lê Trạch lần đầu tiên yêu cầu tôi ngủ cùng, tôi lập tức đồng ý, không biết tại sao tôi có cảm giác như sắp rời xa hắn, tỷ lệ thành công của cuộc phẫu thuật là bảy mươi phần trăm, cho nên, tôi biết chắc chắn hắn sẽ không có chuyện gì, sau phẫu thuật thị lực của hắn sẽ được hồi phục, sức khỏe sẽ từ từ khôi phục lại giống như người bình thường.

Mà chúng tôi sẽ không còn gặp nhau nữa.

Tôi tưởng là hắn sẽ ở bên cạnh tôi đến rất khuya, nào ngờ vừa qua chín giờ hắn đã chúc tôi ngủ ngon, tôi nằm trên giường, bên cạnh hắn, ngắm bóng lưng của hắn mà chẳng buồn ngủ chút nào, ước chừng qua nửa tiếng, tôi khẽ gọi tên của hắn, "Lê Trạch?"

Người đối diện không trả lời, cũng không nhúc nhích.

"Tôi biết anh không ngủ, chúng ta tâm sự đi."

Vẫn như cũ không có bất kỳ tiếng động nào, nhưng tôi thấy được lưng hắn khẽ nhúc nhích một chút.

Tôi cười cười, nằm ngửa lên nhìn trần nhà, "Năm sau tôi phải trở về rồi, công ty của cha có vấn đề, có lẽ chẳng mấy sẽ phá sản, Hoàng Vũ cũng không ổn, Hàn Lăng trở lại tìm anh ấy rồi, tôi đoán chừng rất nhanh anh ấy sẽ đau khổ đến không muốn sống nữa, tôi muốn bảo vệ bọn họ, cho nên, Lê Trạch, tôi sẽ theo đuổi

Hàn Dục, Anh có biết Hàn Dục không? Anh ta là cháu ruột của Hàn Phúc Tường, anh họ của Hàn Lăng, tôi sẽ phải làm con dâu của Hàn Mậu Lâm, chị dâu của Hàn Lăng!”

Tôi nói xong liền quay đầu, Lê Trạch xoay người nhìn về phía tôi, nhắm mắt không nói gì, tôi nhìn khuôn mặt trầm tĩnh của hắn, nhìn thật lâu, xác định hắn bị tôi kích thích đến nghẹn lời, kéo chăn định ngủ, lại nghe được giọng nói trầm thấp, “Ấu trĩ!”

“Anh!” Tôi tức giận bật dậy, sau đó hung hăng trừng mắt nhìn hắn một cái rồi lại nặng nề nằm vật xuống giường, xoay người không để ý đến hắn nữa.

Qua thật lâu, tôi nghe tiếng hít thở vững vàng của hắn, tôi bỗng thấy choáng váng, hắn cứ thế ngủ mất sao? ! ! !

Ngày hôm sau, khi tôi tỉnh lại, trời đã sáng, tôi nhìn thấy y tá đang đứng ở giường bên cạnh tiêm thuốc tê cho hắn, có chút lúng túng từ từ đứng dậy.

“Rửa mặt đi, đồ dùng ở đầu giường, cô chuẩn bị trước đi, một lát nữa, tôi có lời muốn nói với cô.” Một giọng nói trầm thấp tỉnh táo vang lên, không giống với giọng nói tuyệt vọng vô lực của mấy ngày trước, lần này thì tràn đầy khí phách, giọng nói kia giống như giọng nói lúc cùng hắn ở chung, có chút nhàn nhạt uy nghiêm lại không che dấu được cứng chiu.

Tôi cắn môi, bụng đầy nghi ngờ, cầm một cái túi trên đầu giường đi về phía phòng vệ sinh, hơn 10 sau, lúc đi ra, trong phòng bệnh chỉ còn lại một mình hắn.

“Lại đây.” Người ngồi trên giường giống như đang nhìn thấy tôi, khiến tôi hoài nghi trong khoảng thời gian này liệu có phải hắn đang giả vờ không.

Tôi đi đến bên giường, dù hành động của hắn tối hôm qua đối với tôi là không tôn trọng, tôi không nói gì, cũng không có cầm tay của hắn đang đưa ra.

“Đưa tay cho tôi!”

Tôi không đưa.

“Nhanh lên một chút, tôi bị tiêm thuốc mê rồi, chần chừ sẽ hôn mê mất.” Hắn giữ chặt lấy gương mặt của tôi, có chút nghiêm nghị mở miệng.

Tôi ghen cười, từ từ đặt tay vào lòng bàn tay của tôi, trong nháy mắt liền bị hắn nắm thật chặt.

Hắn giống như là thở phào nhẹ nhõm, khép hờ mắt, một lát sau mới mở miệng, “Chờ tôi ra ngoài.”

“Nhiệm vụ của tôi đã hoàn thành, bây giờ tôi phải đi rồi.”

Mí mắt hắn khẽ rung, vẻ mặt trong nháy mắt căng thẳng, chân mày cũng nhíu lại, “Không nên dây dưa với Hàn gia, chuyện còn lại tôi sẽ giúp cô giải quyết.”

Tôi muốn rút tay ra, nhưng không nhúc nhích được, nhìn hắn nói, “Ngày hôm qua tôi nói cho anh những chuyện kia, không phải là muốn nhờ anh giúp tôi cái gì, tôi chỉ muốn nói cho anh biết, tôi sẽ yêu người đàn ông khác, sẽ kết hôn với người đàn ông khác, sẽ.”

“Câm miệng!” Hắn la lớn cắt đứt lời của tôi.

Tôi hít sâu một hơi, “Lê Trạch, tôi biết anh cảm thấy có lỗi đối với tôi, tôi đã từng hận anh, thế nhưng khi tôi nhìn thấy anh nằm trên giường bệnh một cách vô hồn, tôi đã bình tĩnh lại, anh quá tuyệt tình, nhưng anh cũng vì sự tuyệt tình của bản thân mà chịu hậu quả, cho nên, tôi đã tha thứ cho anh.”

Lê Trạch nghe xong lời tôi nói..., ánh mắt xoạt một cái liền mở ra, hai tròng mắt xinh đẹp tràn đầy đau đớn, “Cho đến tận bây giờ, anh chưa bao giờ cần sự tha thứ của em!”

“Anh, được, được lắm, anh làm nhưng không nhận, nhưng là, tôi không yêu anh, một chút cũng không có!” Tôi giận dữ mở miệng.

Sau đó, không khí trong phòng trong nháy mắt trở nên quỷ dị, tôi quay mặt nhìn bên ngoài cửa sổ, một lát sau, cảm giác được tay hắn dần ra, theo bản năng nắm chặt tay lại, lập tức tôi có chút ảo não.

“Thuốc mê bắt đầu có tác dụng.” Giống như là hiểu ý nghĩ của tôi, hắn giải thích.

Tôi không nói gì, nhẹ nhàng đem tay hắn đặt ở trên giường.

“Hạt tiêu?” Đúng lúc tôi cúi người chuẩn bị giúp hắn đắp chăn, nghe được tiếng kêu mệt mỏi của hắn.

“Ừ.”

“Cứ cho là em không yêu tôi nữa, tôi cũng sẽ không buông tha cho em, trừ phi tôi chắc chắn rằng em không còn yêu tôi nữa.”

Tôi khẽ run lên một cái, không nói gì, một lát sau nhấn chuông, bác sĩ sau khi đi vào liền kiểm tra lần cuối trước khi tiến hành phẫu thuật, xác nhận hết thấy bình thường, hắn bị mang lên trên giường bệnh, đẩy đi ra, lúc tôi cùng đi ra ngoài thì thấy Đỗ Hán Di và Đỗ Sinh Bang đã ở ngoài cửa.

Tôi nhìn Lê Trạch được đưa vào phòng phẫu thuật, nhìn cửa phòng phẫu thuật từ từ đóng, ngọn đèn nhỏ bên cạnh phòng sáng lên, sau đó cười cười, vừa muốn xoa người, liền nghe đến một giọng nói trầm nhẹ lộ ra sự cô đơn, “Hoàng tiểu thư, chúng ta nói chuyện một chút đi!”

Tôi hơi ngẩn ra, xoa người, nhìn cái đống gương mặt bị thương của công chúa, tôi gật đầu, “Được.”

Quán cà phê.

“Hoàng tiểu thư, cảm ơn cô trong khoảng thời gian này đã chiếu cố A Trạch.” Đỗ Hán Di từ từ khuấy coffee, chân thành mở miệng.

Tôi nhìn cô ấy một cái, uống một hộp nước trái cây, “Không cần khách khí.”

“Cô sẽ trở lại bên cạnh hắn sao?”

“Không biết.” Tôi cắn ống hút nói thật nhỏ.

Đỗ Hán Di khẽ cười cười, đẩy mắt chất chứa bi thương.

“Nhưng anh ấy vĩnh viễn cũng không quên được cô, Hoàng tiểu thư, cô thật ác độc, cô góp nhặt từng chứng cứ anh ấy làm cô tổn thương để anh ấy nhớ đến cô cả đời. Cô không nhìn thấy vẻ mặt lúc đó của anh ấy, tôi chưa từng thấy qua dáng vẻ thất kinh ấy, giống như anh ấy phát điên rồi, còn liều mạng đuổi theo xe của cô, cho đến khi bị chiếc xe tải kia đâm vào, ánh mắt của anh ấy còn nhìn chằm chằm về phía cô đi. Hồi tiếc, đau đớn, hiện tại tôi nhớ tới cũng cảm thấy đau lòng muốn chết.”

Lòng tôi cảm thấy có chút chua xót, quay đầu nhìn phía ngoài cửa sổ, từ từ uống nước không nói gì.

“Tôi thật sự yêu anh ấy, cầu xin cô đừng rời xa anh ấy được không?”

Một màn trình diễn này, cô ấy bắt đầu than thở khóc lóc cầu xin tôi, nhưng là trong lòng của tôi chẳng có chút cảm giác sáng khoái nào, mà chỉ thấy hơi mệt. Tôi quay đầu, chạm phải ánh mắt ưu thương và cầu xin của cô ấy thì chỉ biết thâm thở dài trong lòng, “Đỗ Hán Di, cô thật rất đáng thương, thật ra thì cô cũng biết, vấn đề của các người vốn không phải do sự tồn tại của tôi, mà là anh ta cho tới bây giờ chưa từng yêu cô, cho nên cô hãy tự đối xử tử tế với mình đi.”

Nói xong tôi đứng lên, đối với cô ấy khẽ cười cười “Còn nữa, thái độ cầu xin kia thật nực cười!”

Tôi ra bước ra khỏi quán cà phê, khẽ ngẩn ra, bỗng nhiên tuyết lại rơi, ngay vào lúc mùa đông sắp kết thúc. Lúc Lê Trạch nằm ở trong phòng phẫu thuật, trong lòng của tôi đã định sẽ hoàn toàn buông lời mối tình kia,. Cuối cùng cũng được đón trận tuyết đầu tiên này, tôi đứng ở bên lề đường, vươn tay, nhìn những đóa hoa tuyết từ từ tan ra trong lòng bàn tay, cảm giác được sự lạnh lẽo, trong lòng cảm thấy nhẹ nhõm lạ thường. Tôi thở hắt ra, ngửa đầu hướng về phía trời xanh nói thật khẽ, “Bắt đầu từ ngày mai, tôi muốn bắt đầu một cuộc sống hoàn toàn mới!”

18. Chương 18

Lê Trạch phẫu thuật rất thành công, nghe Hoàng Vũ nói phẫu thuật xong được hai tuần thì về cơ bản đã hồi phục được thị lực rồi. Sau khi trở lại thành phố S, tôi lập tức bắt tay vào làm thủ tục chuyển nhượng

quán rượu. Xử lý xong xuôi mọi việc, tôi thu dọn hành lý và nói lời từ biệt để trở lại thành phố N trước khi Tết đến

Đêm ba mươi Tết, tôi trở lại biệt thự của cha cùng Hoàng Vũ và Tiểu Bạch dùng bữa cơm tất niên. Cha còn đặc biệt nhờ người mua mấy thùng pháo hoa, ông nói là năm nay nhất định phải để chúng tôi chơi thật vui vẻ.

Hoàng Vũ và Tiểu Bạch chơi pháo hoa trên bãi đất rộng. Cha ngồi trên ghế dựa, dì nhỏ đứng bên cạnh xoa bóp vai giúp ông. Tôi ngồi cuộn người trong chiếc áo khoác dày, ôm một hũ kem thật lớn, ăn thật vui vẻ.

Khi Hoàng Vũ đốt thùng pháo hoa đầu tiên, chuông điện thoại chọt reo lên. Tôi móc điện thoại rồi đi vào trong nhà. Nhìn thấy tên hiển thị trên màn hình, tôi cười rồi cười bấm nút trả lời:

“Alo?”

“Là tôi.”

“Tôi biết. số điện thoại của anh tôi còn chưa kịp xóa đây.”

Bên đầu kia trầm mặc một chút: “Tôi muốn gặp em.”

Tôi xúc một thìa kem to bỏ vào miệng, vị lạnh khiến tôi suýt xoa.

“Lại đang ăn kem sao?”

“Ừ.”

“Ăn ít thôi kẻo cảm lạnh.”

Tôi chỉ cười rất khẽ chứ không nói gì.

“Pháo hoa rất đẹp.”

“ ”

“Tôi đang ở bên ngoài biệt thự. Tôi muốn gặp em”

Tôi thở dài: “Lê Trạch, thật sự là tôi không muốn gặp anh, một chút cũng không muốn. Tôi nghe Hoàng Vũ nói anh hồi phục không tốt lắm. Tôi khuyên anh nên chấp nhận sự sắp xếp của Đồ gia, ra nước ngoài tiếp tục trị liệu đi. Đừng tiếp tục quẩn lầy tôi nữa được không?”

Lê Trạch trầm lặng một hồi, rồi lát sau trực tiếp cúp điện thoại. Một lát sau nữa tôi nhận được tin nhắn từ anh ta: “Trong vòng 10 phút, nếu em không ra ngoài tôi sẽ vào trong gặp chú Hoàng”

Tôi cẩn mõi nhìn chằm chằm vào màn hình điện thoại rồi vỗ trán nhìn trời, tại sao trước đây tôi không biết Lê Trạch lại vô lại như vậy?

Tôi ôm hộp kem ra khỏi phòng, báo với cha một tiếng rồi đi ra cửa. Nghe thấy tiếng bước chân, xoay người lại thì thấy Bạch Tấn đầu đầy mồ hôi chạy tới.

“Sao thế?” Tôi nghi hoặc nhìn hắn.

“Cha nuôi bảo tôi đi theo cô.” Khuôn mặt Bạch Tấn sáng sủa, không có vẻ già dặn gì cả. Vài năm nữa nhất định hắn sẽ rất đẹp trai.

Tôi cười cười: Tôi ở ngay cửa thôi, không đi xa đâu. Anh về chơi pháo hoa tiếp đi, tôi ở bên ngoài cũng có thể xem được.”

Bạch Tấn nhú mào: “Hắn tới?”

“Ừm, Tôi gặp hắn nói mấy câu rồi lập tức trở lại. sẽ không có việc gì đâu”

Bạch Tấn hơi mím môi: “Vậy có chuyện gì thì gọi tôi”

Tôi gạt đầu một cái rồi làm mặt quỷ với hắn. Nhìn thấy khóe miệng hắn cong lên mới cười hì hì đi ra ngoài. Ở ngoài cửa, một chiếc Land Rover lặng lẽ đậu ở ven đường, đáng xe lộ rõ vẻ bá đạo và thâm trầm, giống như người đàn ông đang hút thuốc trong xe kia vậy.

Mặt tôi không biến sắc, tôi bước đến mở cửa trước rồi tiến vào trong xe. Nặng nề đóng cửa rồi mới quay đầu nhìn về phía người đàn ông bên cạnh.

Áo khoác lông cừu màu đen, khăn quàng cổ màu đen, vẻ mặt lạnh lùng hờ hững. Khuôn mặt lộ ra đường nét thâm thúy, ánh mắt u ám, trước sau chỉ một biểu cảm lạnh nhạt. Chỉ là tôi luôn cảm thấy có chút gì đó không đúng lắm. Vừa cẩn thận nhìn một chút mới phát hiện ra. Thì ra trên đầu hắn đội thêm một chiếc mũ màu đen, thứ đồ phụ kiện dư thừa này khiến sắc mặt hắn càng nhợt nhạt, vừa có nét nhu hòa, vừa có phần lạnh lùng nhưng cũng rất đáng yêu.

Cuối cùng tôi không nhịn được phải bật cười.

Vốn đang nhìn xa xăm hút thuốc, nghe thấy tiếng cười của tôi hắn liền từ từ quay lại nhìn tôi rồi nhú mày. Phát hiện mắt tôi đang nhìn vào cái mũ của hắn, ánh mắt thoáng qua vẻ lúng túng.

“Này, tôi còn phải đi, anh có gì thì nói nhanh lên. Nói xong tôi còn phải về đốt pháo hoa.” Tôi vừa ăn kem, vừa lạnh nhạt nói.

“Trời lạnh, ăn ít kem một chút. Cẩn thận kéo tối lại bị ho.” Lê Trạch cau mày bất mãn nói.

Tôi bĩu môi: “Có chuyện gì thì nói đi, không có thì tôi về”. Vừa nói tôi vừa làm bộ muốn xuống xe.

Lê Trạch bắt lấy cổ tay tôi, chộp lấy hũ kem để sang một bên, do dự một chút rồi đưa cho tôi một phong thư.

Tôi run lên một cái. Mở ra, là một tờ chi phiếu. Tôi nhìn con số trên đó, cười hỏi hắn: “Đây là ý gì?”

“Trước em cứ giữ lấy để cứu công ty của chú Hoàng. Nếu không đủ, anh sẽ có cách khác.”

Tôi cười lạnh, bỏ lại chi phiếu vào phong bì ném trả cho hắn: “Cầm về đi, anh biết rõ là tôi sẽ không lấy mà.”

“Là tiền riêng của tôi, không liên quan gì đến Đỗ gia cả.”

“Giống nhau cả thôi. Lê Trạch, ý tốt của anh tôi xin nhận, còn số tiền này tôi tuyệt đối không thể nhận. Nếu không còn việc gì khác, tôi về.”

Tôi muốn rút tay về nhưng không tài nào rút ra được, tôi nhìn hắn một cái rồi ngoảnh mặt ra ngoài ngấm cửa sổ, trong lòng có chút bị thương. Không nghĩ rằng lại có lúc sự khách sáo như thế này lại chen giữa chúng tôi, nó lớn đến mức phải đem tiền bạc ra để bù đắp.

Lê Trạch nắm chặt cổ tay tôi, dùng sức giống như muốn bóp gãy vậy. Tôi thấy hơi đau, chân mày cau lại nhưng không lên tiếng.

“Hai ngày nữa tôi sẽ ra nước ngoài điều trị.”

Tôi vẫn nhìn ra ngoài không nói gì.

“Ban đầu tôi không muốn ra nước ngoài vào lúc này, nhưng bác sĩ nói nếu không điều trị kịp thời có thể tôi sẽ bị mù lần nữa, tôi muốn đối mặt với chuyện này một mình. Cho nên, tôi sẽ đi một thời gian, sau khi trở lại, tôi sẽ giúp em, chúng ta cùng nhau vượt qua ải khó khăn này.”

Tôi từ từ cúi đầu: “Lê Trạch, anh muốn tôi nói đến thể nào mới có thể buông tha cho tôi đây? Tính cách của tôi, anh cũng đã biết rõ. Khi tôi yêu anh, tôi không sợ anh cự tuyệt, chỉ sợ anh không thương tôi. Nhưng nếu đã không yêu, tôi sẽ không ép anh thỏa hiệp, đây chưa phải là chuyện gì đáng nói, mối thâm tình thể hiện bằng số tiền anh đưa lúc này đây chỉ khiến tôi thấy thật buồn cười và đáng thương. Thế nên sau này chúng ta đừng gặp nhau nữa.”

Im lặng. Bầu không khí lạnh lẽo trong xe khiến người ta thấy ngột ngạt, không gian chật hẹp tràn ngập mùi vị ưu thương. Tôi ngẩng đầu thấy sắc mặt hắn rất bình tĩnh, nhìn về phía xa xăm, hàng mi dài khẽ run, nửa khuôn mặt tuấn tú lộ rõ sự ưu tư, cô độc.

Một lát sau hắn mới từ từ quay đầu lại nhìn tôi. Trong ánh mắt không ánh lên sự tổn thương mà chất chứa một nụ cười cô đơn. Giơ tay lên nhìn đồng hồ, khóe miệng hơi nhếch lên, hơi dùng sức kéo tôi vào lòng, ôm lấy vai tôi rồi đặt lên trán tôi một nụ hôn.

“Bé con, năm mới vui vẻ.”

Khi hắn gọi “bé con”, những thứ trước mắt tôi bỗng trở nên mơ hồ. Ngay sau đó, nước mắt chợt rơi. Tôi giằng tay ra, mở cửa xe rồi chạy thẳng về phía cổng lớn, cho đến khi cửa chính đóng lại tôi mới bùm miệng, ngồi thụp xuống nức nở. Tôi khóc không thành tiếng, mặc cho đôi hàng lệ tuôn, trong lòng tôi rất khổ sở, rất đau.

Giống như là vừa mới phẫu thuật cắt bỏ khối u, vết thương trong lòng vẫn còn rớm máu, đau đớn không cách nào thở được, không hề dễ dàng hay thoải mái, tôi khóc rất lâu, giống như là muốn thải hết độc tố trong lòng, thanh trừ hết tất cả.

Không biết đã qua bao lâu, trước mắt tôi xuất hiện một đôi giày da màu đen. Là Hoàng Vũ, khuôn mặt tái nhợt không giấu được vẻ đau lòng, tôi ngẩng đầu, hai mắt đầm lệ nhìn anh, anh không nói gì chỉ từ từ đỡ tôi đứng lên.

Hoàng Vũ nâng mặt tôi lên, nhẹ nhàng dùng ngón tay lau sạch nước mắt trên mặt, vỗ đầu tôi cười khê: “Được rồi đừng khóc, cha đã đi ngủ rồi, nếu em không ngủ được thì đi hành hạ Tiểu Bạch một chút, thế được không?”

Lau hết nước mắt, tôi nghi hoặc nhìn anh hơi buồn buồn hỏi: “Anh làm gì thế?”

“Trong đội có mấy anh em rủ đi uống rượu, sáng mai anh sẽ quay về ăn cơm. Giờ anh đi đây, em vào nhanh đi kéo cảm lạnh”

Tôi ghen ngào đáp một tiếng, đi vài bước bỗng khựng lại, quay lại nhìn anh, nhìn bóng lưng anh nặng nề, gọi thật khê: “Anh”

Hoàng Vũ dừng lại, quay đầu, nhìn tôi ra chiều không hiểu.

“Anh đi tìm chị Hàn Lăng sao? Nếu là người trong đội biết hôm nay là lễ mừng năm mới nhất định sẽ không làm phiền anh, lại càng không rủ ra ngoài uống rượu.”

Hoàng Vũ hơi sững sốt rồi nở nụ cười thật nhẹ: “Thật sự là đồng nghiệp trong đội đấy, nếu không tin thì em đi cùng anh.”

Tôi cắn môi, đau lòng nhìn anh: “Anh, mấy tháng nay anh gầy đi nhiều quá. Lúc sáng em dọn dẹp phòng còn thấy rất nhiều thuốc giảm đau. Anh bị đau dạ dày, đừng đi uống rượu nữa.”

Hoàng Vũ cúi đầu rồi đi về phía tôi, kéo tôi vào lòng và vỗ lưng tôi: “Anh qua xem một chút rồi sẽ quay lại ngay, đảm bảo không uống rượu, em mau về ngủ đi.”

Tôi ngẩng đầu nhìn vào đôi mắt cười của anh, một lát sau mới gật đầu.

Trở lại phòng, cha và dì nhỏ đã về phòng rồi, trong phòng khách không có ai. Đoán chừng Bạch Tấn cũng đã đi ngủ, tôi liền trở về phòng, tắm vội rồi mặc áo choàng tắm, trên đầu quấn khăn lông. Vừa mới bước ra đã nghe thấy tiếng gõ cửa, tôi hơi sững sốt một chút rồi tiến lại mở cửa.

Bạch Tấn mặc bộ quần áo ở nhà màu lam nhạt, đứng ngoài cửa. nhìn thấy trang phục của tôi, hắn có chút quần bách, nhìn sang chỗ khác: “Đã chuẩn bị đi ngủ chưa?”

“Chưa, tôi muốn uống chút rượu.”

“Để tôi đi lấy”. Bạch Tấn nói xong cũng xoay người, đi được hai bước chợt dừng lại, nói thật nhỏ: “Trời lạnh, mặc nhiều đồ một chút.”

Tôi nhìn bóng lưng cứng đờ của anh, cười vui vẻ: “Áo ngủ của tôi là nhung cao cấp, rất ấm áp.”

Thân thể Bạch Tấn run lên một cái, không để ý tới tôi liền bước thẳng về phía cầu thang. Tôi khê cười rồi trở lại phòng thay quần áo. Trong chốc lát, Bạch Tấn đã trở lại, trên tay còn thêm chai rượu đỏ và hai cái ly.

Tôi ngồi xếp bằng trên giường, cầm ly rượu uống một cách từ tốn. Bạch Tấn tựa vào tủ đầu giường, lắc nhẹ ly rượu, cúi đầu không biết đang nghĩ gì,

“Tiểu Bạch, anh có biết bố mẹ anh là ai không?”

“Không biết.”

“Vậy anh không muốn đi tìm họ sao? Tôi sẽ nhờ cha giúp anh tìm cha mẹ ruột của mình, được không?”

“Không cần.” Giọng Bạch Tấn rất thấp, nghe không ra tâm tình gì.

Tôi cắn môi, di chuyển đến bên giường, nửa quỳ giữa đầu nhìn anh: “Anh rất hận bọn họ sao?”

Bạch Tấn ngược mắt nhìn tôi, ánh mắt u ám sâu thẳm thoáng một tia ưu thương. Một lát sau, hắn cùng nhẹ ly rượu với tôi rồi uống cạn. Hắn lắc đầu một cái rồi đứng dậy bước đến bên cửa sổ, lặng lẽ nhìn ra bên ngoài.

Tôi đặt ly rượu xuống bên giường, đi tới bên cạnh hắn, nghiêng đầu nhìn. Trên mặt hắn không hề có chút xao động, lộ rõ vẻ cô đơn. Cảm nhận được ánh nhìn của tôi, hắn quay lại nhìn tôi một cái rồi giơ tay chỉ lên ngôi sao sáng nhất trên bầu trời đầy sao, nói nhỏ: “Rất đẹp phải không?”

Tôi sửng sốt, không biết phải phản ứng thế nào với câu hỏi của hắn, đành ngây ngốc gật đầu một cái.

Khóe miệng Bạch Tấn hơi nhếch lên: “Trước kia có một cô bé nói với tôi, ‘sau này nếu ai có thể hái cho em ngôi sao sáng nhất, em sẽ gả cho người đó.’”

Tôi há hốc miệng, nuốt ngụm nước bọt, không nói gì.

“Em có biết khi tôi nghe được câu này của cô ấy đã nói gì không?” Vẻ mặt Bạch Tấn rất dịu dàng, vẫn nhìn ra ngoài cửa sổ.

Tôi lắc đầu, tôi cảm thấy là ánh trăng dịu dàng đang bao phủ lấy người đàn ông đang đứng trước mặt tôi. Đây tuyệt đối không phải là Tiểu Bạch mà tôi biết.

“Tôi nói, vì trái đất quay tròn nên mỗi tháng ngôi sao sáng nhất kia đều sẽ thay đổi.”

“À.” Tôi kinh ngạc.

Bạch Tấn nghe được tiếng của tôi liền quay đầu nhìn tôi cười nói: “Lúc đó cô ấy phản ứng hết như cô bây giờ, thế nhưng cô ấy còn một câu hỏi khác.”

“Câu hỏi gì?”

“Cô ấy nói, xí

~~ đầu gỗ nhà anh sau này nhất định sẽ không lấy được vợ.”

Tôi thấy trong mắt hắn tràn ngập tình cảm, trong bất chợt tôi cảm thấy mình chưa bao giờ hiểu rõ về Bạch Tấn.

“Không còn sớm nữa, cô đi ngủ đi.” Bạch Tấn xoay người, vuốt tóc tôi rồi đi về phía cửa.

“Tiểu Bạch?” tôi nhìn bóng lưng cao ngất của hắn, gọi nhỏ.

Hắn dừng bước nhưng cũng không có quay đầu lại.

“Cô bé kia nhất định là đồ ngốc, anh là người đàn ông tốt bụng, đáng yêu nhất. Anh nhất định sẽ lấy được một người vợ tốt nhất thế gian.”

Bạch Tấn trầm mặc một hồi, nói nhỏ: “Cô bé kia khi nói câu ấy chỉ mới có 5 tuổi.”

“Chà.” Tôi một lần nữa lại kêu thành tiếng.

Sau đó tôi nghe thấy Bạch Tấn cười nhẹ, trước khi đóng cửa phòng còn để lại một câu: “Năm mới vui vẻ.”

Mười giây sau tôi mới hoàn hồn. Sau đó tôi chợt phát hiện ra rằng thế giới này tràn đầy những điều kì diệu. Trong tình cảm, ngay đến như Bạch Tấn ngốc nghếch kia cũng có thể lãng mạn và mơ mộng như vậy, vậy thì có điều gì không thể xảy ra chứ?

Tôi quay đầu nhìn về phía cửa sổ, chiếc Land Rover kia vẫn đậu trong bóng tối, tôi nói thật nhỏ: “A Trạch, năm mới vui về! Chúc anh sớm quên được tôi, bắt đầu lại một cuộc sống mới.”

19. Chương 19

Đêm đến, phòng ngủ không ánh đèn tràn ngập sự lạnh lẽo. Tôi đốt một điếu thuốc đứng ở phía cửa sổ, nhìn về phía ánh sáng leo lắt ngoài kia, không thấy được chút ấm áp nào, chỉ có sự thê lương và tuyệt vọng vô cùng.

Một tháng trước, khi Hân Di khóc lóc đưa cánh tay tím bầm cho tôi xem, tôi lập tức hiểu rằng phải chấm dứt tại đây. Không thể để Kiều Kiều sống trong ảo tưởng nữa. Nếu không, thật không biết được em sẽ làm ra chuyện gì.

Lần này cha cô ấy ức hiếp Hân Di như vậy, còn bắt Hân Di đi kiểm tra thần kinh, tôi thật không dám nghĩ đến khi cô ấy biết tin cưới hỏi của chúng tôi, có khi cô ấy còn bắt cóc cả cô dâu cũng nên. Tôi nghe Hân Di khóc lóc kể lể, nhìn sắc mặt già nua không giấu được sự đau lòng và tức giận của cha nuôi, trong lòng tôi cảm thấy rất mệt mỏi. Thật ra thì tôi cũng không trách em, tôi biết tính tình của em rất nóng giận, cũng biết em sẽ không cam lòng mà kết thúc như thế, nhưng dù thế thì em cũng không nên dùng cách thức cực đoan như vậy, em không nên chọc vào Đỗ gia, cha nuôi hẳn là sẽ không dễ dàng mà bỏ qua cho em.

Lúc em gọi điện tới, tôi đang ở trong phòng ngủ của Hân Di. Điện thoại không ngừng rung trong túi, tôi nắm nó rất chặt nhưng lại không dám nhận. Đến khi cha nuôi đi vào, tôi mới nhấn nút nhận cuộc gọi. Nghe giọng nói khàn khàn của em khiến tôi rất kích động, cảm thấy rất đau lòng. Cô ngốc này đúng là còn không biết mình đã gây ra bao nhiêu tai họa, bây giờ còn cao hứng nữa.

Tôi ngắt lời em, lạnh lùng nói: “Hạt tiêu, cô khiến tôi rất thất vọng. Cô như vậy mà lại kêu người đi ức hiếp Hân Di, cô có biết bây giờ cô ấy rất sợ hãi khi gặp người lạ không. Xin cô, sau này đừng động đến người nhà của tôi.”

Sau khi nói xong, tôi tắt luôn điện thoại, không hề cho em cơ hội phản bác. Tôi thấy nắm đấm trong tay cha nuôi buông ra, xoay người rời đi. Sự thấp thỏm trong lòng tôi cũng dần lắng xuống. Tôi cúi người hôn lên khuôn mặt đang ngủ say của Hân Di, giúp cô ấy đắp chăn lại rồi đi tới phòng làm việc của cha nuôi.

“Cha, qua một thời gian ngắn nữa con sẽ tuyên bố chuyện hôn sự cùng với Hân Di với người bên ngoài.” Tôi đứng ở cạnh bàn làm việc đưa ra lời đảm bảo.

“Chỉ cần các con thuận lợi tiến hành hôn lễ, cha sẽ không động đến cô bé kia.”

“Cám ơn.”

Lúc đóng cửa lại đi ra ngoài, tôi nắm chặt tay, không biết bắt đầu từ lúc nào mà quan hệ cha con này bây giờ lại như là trở thành quan hệ giao dịch như vậy.

Tôi đã dùng lời nói tàn nhẫn nhất để tổn thương em, cũng chẳng cho bản thân mình một con đường lui. Tôi biết em nhất định rất hận tôi. Tôi đã cảm nhận được nỗi đau đớn lẫn khuất ở góc ngách nào đó trong trái tim mình. Không phải sự đau đớn sắc nhọn, mà là nỗi đau âm ỉ kéo dài không dứt.

Cả đêm hôm đó tôi không chợp mắt nổi. Nhìn vào cái gạt tàn thuốc lá tràn đầy, chỉ còn có thể tự chế giễu bản thân mình. Nhiều lần tôi cũng rất mong có thể gửi được tin nhắn này.

Bé con, thật ra tôi không trách em, bất kể em làm cái gì, tôi cũng sẽ không giận em, coi như đây là một trò đùa dai của em. Tôi cũng biết tất cả là vì em rất yêu tôi, nhưng tôi lại không thể cho em hạnh phúc, sống thật tốt, quên tôi đi!

Đến lúc trời sáng, tôi nhấn phím hủy tin nhắn, cắt điện thoại vào túi. Tôi tự nhủ: Lê Trạch, mày tàn nhẫn với cô ấy để đổi lấy sự yên bình trong cái nhà này, đời này mày đã không còn tư cách có được hạnh phúc nữa rồi!

Kế tiếp, tôi tiết lộ với giới truyền thông tin tức hôn lễ, mà từ sau sự kiện kia, cảm xúc của Hân Di vẫn chưa ổn định, tôi lúc nào cũng ở bên chăm sóc cô ấy. Thật ra thì nhìn vào ánh mắt sợ hãi ấy, trong lòng tôi thấy

khổ sở vô cùng. Từ nhỏ tôi đã coi cô ấy như em gái, nếu không gặp gỡ cô bé kia, chắc hẳn tôi vẫn sẽ cho rằng người vợ tương lai của mình là Hân Di.

Chẳng qua là, khi tình yêu đến, tôi cố gắng vượt qua, nhưng cuối cùng vẫn phải thỏa hiệp, từ bỏ. Tôi biết mình là một người đàn ông hèn nhát, nhưng tôi thật sự không thể nhìn người cha nuôi hơn sáu mươi khúc không thành tiếng, lại càng không thể nhìn cô tiểu công chúa kia cả ngày chịu hoảng hốt về tinh thần.

Sau khi quyết định chia tay với Hạt Tiêu, tôi không liên lạc với em suốt hai tuần. Đêm hôm đó nhìn thấy thân hình gầy nhỏ trên lan can, lòng tôi đau như bị ai giằng xé, bầu không khí xung quanh em đầy những ưu thương, khuôn mặt nhỏ trông thật cô đơn, nhưng ánh mắt em vẫn luôn trong trẻo tràn đầy hi vọng.

Tôi cảm thấy rất vui mừng. Cô bé kia của tôi rất cuộc vẫn rất kiên cường, cái dũng khí kiên định không chịu thua ấy của em sẽ khiến em quên tôi rất nhanh, bắt đầu một cuộc sống mới.

.....

Tôi bật đèn, nghe thấy âm báo tin nhắn của điện thoại trên khay trà. Trong lòng tôi run rẩy, một thứ cảm xúc đau lòng xen lẫn ngọt ngào trong trái tim chợt lóe lên.

Tôi lấy di động, nhìn vào nội dung tin nhắn, trong lòng tràn ngập nỗi chua xót không thể cất thành lời..

A Trạch, anh không để ý em nữa à, mỗi tối em đều nằm ngủ ngoài lan can, hôm nay lại bị cảm. Anh về là tốt rồi, em thật sự rất muốn gặp anh. Nếu như anh thật sự muốn kết hôn, em sẽ làm tình nhân của anh, thế có được không? Em thề, em tuyệt đối không quấy rầy cuộc sống của anh, chỉ cần anh thỉnh thoảng quan tâm đến em một chút là tốt lắm rồi.

Tôi rít một hơi thuốc dài rồi ho khan không dứt, có lẽ là ho đến ong đầu, tự nhiên nước mắt tôi rơi, rồi sau đó tôi lại cười, đúng là đau lòng chẳng kém khi bị ngạt thở.

Tôi lấy điện thoại di động nhắn lại cho em.

Hạt Tiêu, đừng khiến tôi xem thường em.

Còn có nửa câu tôi chưa nói, em đừng hủy hoại bản thân mình như vậy, tôi không chịu nổi!

Một khoảng thời gian sau đó, tôi ở lì trong công ty cả ngày. Kể từ lúc xác định thời gian đính hôn, tình hình của Hân Di đã khá nhiều, cô ấy lại bắt đầu cười, còn tích cực chuẩn bị cho đám cưới. Thế nhưng mỗi lần nhìn thấy nụ cười thanh thoát của cô ấy, trước mắt tôi lại thoáng hiện một đôi mắt tràn đầy nước mắt u oán, tôi cố tự huỷ hoại mình, nhưng chỉ khiến lòng càng thêm phiền não.

Kể từ sau khi trả lời tin nhắn của em hôm đó, tôi không nhận được thêm tin nhắn nào từ em nữa. Có lúc tôi lại nhìn chằm chằm điện thoại di động đến ngây ngô, cho tới lúc thư kí nhắc nhở, tôi lại cảm thấy sự tiện của mình, rõ ràng là phải đoạn tuyệt, thế mà sao lòng còn ảo tưởng. Mỗi lúc tan sở, sau khi tắt cả mọi người rời khỏi, tôi lại lấy điện thoại di động ra, xem lại từng tin nhắn của em. Cô bé này nói chuyện thật rất hay trên chộc, tôi đọc đi đọc lại rất nhiều lần, thế nhưng không lần nào có tin nhắn mới cả.

Khuya về nhà, Hân Di nói với tôi là áo cưới đặt từ Paris của cô ấy đã được gửi đến, lúc nào rảnh thì đưa cô ấy qua thử một chút, tiện thể lấy luôn lễ phục của tôi về, tôi bèn thuận miệng nói, “Vậy thì ngày mai đi.”

Sáng ngày hôm sau, tôi cùng Hân Di đến hiệu ảnh. Ngoài cửa đã có không ít phóng viên tụ tập, đối với hoạt động tuyên truyền kiểu này tôi thừa sức ứng phó. Dường như tâm tình Hân Di rất tốt, theo chân bọn họ nói chuyện rất vui vẻ, không ngừng thay đổi tư thế chụp hình cho bọn họ. Tôi lấy di động ra ngồi ở góc trên ghế sa lon, cảm thấy nhàm chán nên lấy tin nhắn ra xem.

“A Trạch, anh thấy bộ nào đẹp?”

Hân Di mặc một bộ váy trắng lộ vai đứng trước mặt tôi, tôi mơ mơ hồ hồ nhìn tin nhắn trong điện thoại.

Hôm nay lão soái ca khoa tiếng Pháp mặc một bộ vest trắng đấy, chào ôi, khiến em chảy nước miếng. A Trạch, lúc nào chúng ta kết hôn em cũng sẽ mặc váy cưới màu trắng, anh mặc lễ phục màu trắng, nhất định rất hoàn mỹ, O(_)O ha ha ~

“Bộ này được đấy.” Tôi hoảng hốt chốc lát rồi mới đáp một tiếng.

“Sao thế? Sắc mặt khó coi vậy? Anh không khỏe à?” Hân Di có chút lo lắng nhìn tôi.

Tôi cất điện thoại di động không dấu vết, cười đứng lên, ôm ôm bả vai Hân Di “Không có, còn có những kiểu dáng khác thì sao?”

“Không, là bộ này, anh đi thử lễ phục đi.”

“Được.” Tôi cười cười đi về phía phòng thay đồ.

“Để em cầm áo khoác giúp anh.”

Tôi sửng sốt một chút rồi gạt đầu một cái. Nhìn cô ấy giúp tôi cởi bỏ áo, tôi vuốt vuốt tóc của cô rồi đi vào căn phòng phía trong. Lúc thay xong lễ phục ra, tôi nghe được tiếng khen ngợi của mọi người. Nhìn Hân Di trước mặt cười hạnh phúc cùng phóng viên chụp ảnh, trong lòng của tôi cảm thấy mất mát kì lạ, sự trống trải vô hạn vô biên ấy không giúp cho tôi có thể thoát khỏi xúc động.

“Đưa áo khoác cho anh.” Tôi nhìn Hân Di có chút vội vàng nói.

Trong mắt Hân Di lướt qua một tia chán nản, đem áo khoác đưa cho tôi. Trong lòng của tôi run lên một cái, nhanh chóng lấy điện thoại di động ra, trong lòng không biết vì sao vô cùng hoảng hốt, tôi rất hi vọng có thể nhận được tin nhắn của cô bé kia, tôi còn nghĩ thậm chí nếu lần này em nói với tôi, tôi có thể sẽ liều lĩnh trốn cùng em!

Không có tin nhắn, cũng không có cuộc gọi nhỡ, lúc tôi đang chuẩn bị nhấn dây số ấy thì Hân Di đến, ngừng đầu nhìn tôi, trong đôi mắt cô ấy chất chứa oan uất lẫn ưu thương. Tôi mím môi nhìn cô ấy lấy điện thoại di động của tôi, nhấn nút tắt máy rồi bỏ vào túi của mình.

Trong tay không còn, lòng của tôi cũng hoàn toàn ngã vào đáy cốc. Một lát sau, tôi khoác vai cô ấy để mặc cho giới truyền thông chụp hình. Lúc đi về phía cửa, tôi đột nhiên ngừng ra, nhìn chằm chằm vào một chiếc xe taxi một lúc lâu, sau đó cười tự giễu, tôi lại sinh ra ảo giác, thấy cái cô bé kia nước mắt đầy mặt ngồi ở bên trong.

Ba ngày sau, Hoàng Vũ tới phòng làm việc của tôi. Hân Di không nói lời nào đá văng cửa, trực tiếp vùng vằng nắm. Tôi không kịp phản kháng, bị hân đánh ngã trên mặt đất, Tôi thấy đầy mắt hân phần hận và đau đớn, ngồi dưới đất cúi đầu cười khổ sở.

“Lê Trạch, mắt tao bị mù mới có thể làm bạn với mày, con mẹ nó mày đúng là một thằng hèn!” Nói xong hân mặc vào áo khoác không hề quay đầu rồi đi.

Tôi nhìn chằm chằm cửa phòng bị hân đá, một lát sau đứng dậy đi về phía phòng vệ sinh, tôi bỗng cảm nhận sâu sắc cái cảm giác có xác không hồn là như thế nào.

Lễ đính hôn hôm ấy, tôi nhanh chóng đến hội trường, Hân Di vẫn còn ở trong phòng trang điểm chuẩn bị. Lúc người điều khiển chương trình bàn bạc chi tiết với tôi thì bỗng có tiếng ồn ào, nhìn về phía cửa trong nháy mắt, trong lòng của tôi vô cùng rung động.

Sao em lại mang theo một đám hộ vệ tới phá hội trường. Tôi không thể dùng từ ngữ nào để diễn tả cảm giác của mình lúc này, có lòng đau, có bất đắc dĩ, nhưng hơn nữa là tuyệt vọng, đến bây giờ, hết thấy đều không cách nào thay đổi được nữa.

Em quật cường giãy giụa lần cuối cùng.

Em nói: “Lê Trạch, anh đừng đính hôn có được không?”

Tôi nói: “Không thể!”

Em liền nói: “Vậy em sẽ làm tình nhân của anh, em thề tuyệt đối sẽ không quấy rầy đến cuộc sống của anh.”

Tôi nói: “Tôi không cần!”

Em nói: “Lê Trạch, đừng như vậy, để cho em tiếp tục yêu anh được không? Anh chỉ cần thỉnh thoảng để ý em một chút là tốt rồi.”

Tôi nhìn em nước mắt ứa khuất sắp chảy xuống, trong lòng đau đớn không thể nào diễn đạt, tôi nháy mắt một cái đem từng tia dao động che giấu, lạnh lùng nói, “Tôi không yêu cô!”

Sau đó em đột nhiên cúi đầu, tôi kiềm chế ý muốn ôm em vào lòng, lúc em ngẩng đầu lên, trong mắt sự yếu ớt và đau đớn đã không còn, chẳng qua là sự kiên định và kiên quyết vô cùng!

Thân thể của tôi không tự chủ được run rẩy...

“Lê Trạch, có phải dù có chuyện gì anh cũng sẽ không hối hận?”

“Đúng vậy!”

“Được, rất tốt, cực kì tốt, không hổ là người đàn ông tôi coi trọng!” Em bắt đầu cười to, sau đó đem một túi văn kiện ném lên người tôi, tôi nhìn túi màu trắng trên mặt đất, thế nhưng không có dũng khí nhặt lên.

Tôi nhìn em bước nhanh ra cửa, đi tới cuối đại sảnh, em dừng bước, xoay người nhìn tôi. Em vừa cười vừa ngẩng đầu lên, hướng về phía tôi nói câu nói cuối cùng, “Lê Trạch, anh nghe kỹ cho tôi, từ nay về sau, tôi không còn là người của Lê Trạch anh nữa!”

Trong nháy mắt, tôi như bị vạn tiễn xuyên tâm, đau đớn đến không thở nổi, phải bám vào chiếc ghế bên cạnh mới miễn cưỡng đứng thẳng được. Tôi nhìn cái bóng lưng gầy yếu mà quật cường đó không chút do dự đẩy cửa rời đi. Linh hồn giống như mất đi thứ gì đó, lại không có bất kỳ phản ứng nào. Thật lâu sau đó, tôi khom lưng nhặt lên túi giấy trên đất. Lúc mở ra, tôi cảm nhận rõ được sự run rẩy của chính mình.

Tôi nhìn nội dung bên trong, trong nháy mắt sợ ngây người, miệng thở hổn hển. Tôi thật sự không thở nổi, cầm túi giấy liều lĩnh xông ra ngoài. Liều mạng chạy đuổi theo chiếc xe màu đen chạy như bay kia, tôi căn bản không nhìn thấy bất kỳ vật gì khác, cũng không nghe thấy bất kỳ thanh âm gì. Ngay sau đó tôi cảm giác được như mình ngã xuống, tôi giãy giụa muốn đứng dậy, lại phát hiện chân của mình chân lại không nghe lời. Tôi nhìn bóng dáng chiếc xe kia từ từ biến mất trong tầm, cảm thấy trời đất như sụp đổ, mọi hy vọng vụn vụn tắt.

20. Chương 20

Ngày mừng một đầu năm mới, lúc tôi mở mắt ra thì trời đã sáng hẳn, tôi ngồi trên giường xoa trán, đầu óc trống rỗng, tối hôm qua sau khi Bạch Tấn đi rồi, tôi chỉ nhớ mình ngồi bên cửa sổ ôm chai rượu, mắt nhìn một chiếc xe màu đen dưới lầu, miệng lầm nhảm mấy lời vô nghĩa, sau đó ngủ thiếp đi trên ghế dựa, cũng chẳng nhớ mình về giường lúc nào.

Sau khi đánh răng rửa mặt, tôi ra khỏi phòng ngủ, đập vào mắt tôi là một màn khiến tôi phải trợn mắt há mồm.

Dưới lầu, Bạch Tấn nhét tay trong túi quần vừa từ ngoài đi vào, Hoàng Vũ đang châm trà, cha và dì nhỏ ngồi trên ghế sa lon, cùng hai người ngồi ở ghế bên cạnh – Hàn Dục và Hàn Lăng – nói chuyện phiếm.

Tôi căn môi nhìn một phòng vui vẻ ấm áp, trong lòng không biết có tư vị gì, Bạch Tấn nghiêng đầu nhìn tôi, khẽ cười, tôi ném cho hắn một ánh mắt nghi hoặc, hắn nhún vai ra chiều không hiểu vì sao. Tôi trừng mắt nhìn một cái, lúc thu hồi tầm mắt thì chạm phải một đôi mắt hấp dẫn ẩn chứa ý cười, lòng tôi run rẩy, trái tim như đập loạn, không nói gì cúi đầu đi xuống cầu thang.

“Cha, dì, năm mới vui vẻ!” Tôi làm bộ như không nhìn thấy ánh mắt thâm tình vẫn theo đuổi mình kia, đi tới trước mặt cha và dì Tiểu Di, sau đó ngồi ở bên cạnh ghế, nghi ngờ nhìn về phía Hoàng Vũ.

Hoàng Vũ cúi đầu cười nhưng không nói gì.

“Con bé này, thấy khách sao không chào hỏi?” Cha vuốt vuốt tóc của tôi, cười nói.

Tôi mím môi một lát mới mở miệng, “Anh Hàn Dục, chị Hàn Lăng, xin chào.”

Hàn Lăng gật đầu, “Tiểu Hạc Tiêu đã lớn thế này rồi.”

“Chị Lăng càng ngày càng đẹp, chẳng trách bao năm mà anh Hoàng Vũ vẫn chưa có bạn gái.” Tôi thừa nhận là mình cố ý nói như thế, Hoàng Vũ nghe được những lời này, chén trà cầm trong tay hơi chao đảo, khuôn mặt tái nhợt bỗng nhiên đỏ ửng lên.

Trong khi đó Hàn Lăng chỉ ngượng ngùng nhìn Hoàng Vũ, mị nhãn như tơ, trong đôi mắt kia vẫn chưa xóa hết ý cười dịu, khoe miệng tôi cong lên, đảo mắt qua thì thấy Hàn Dục nâng chén trà nhắc một ngụm, khoe môi nhếch lên tạo thành nụ cười ý vị như có như không, áo khoác len lông cừu màu vàng nhạt của hắn hơi mở, để lộ ra lớp áo lông bên trong, cơ thể vẫn tỏa ra khí chất cao sang, ưu nhã như vậy.

“Hình như nhiều năm rồi Tiểu Dục chưa gặp lại Hạt Tiêu?” Cha nhẹ nhàng nắm tay tôi cười hỏi Hàn Dục.

“Dạ không, là rất nhiều năm chưa gặp rồi, lúc con ra nước ngoài em ấy mới lên mười, có lẽ một chút ấn tượng với con cũng không có.” Giọng nói Hàn Dục rất nhẹ, lại rất lễ phép, khi nhìn tôi đầy mắt còn mang theo ý cười.

Tôi mím môi trao đổi ánh mắt với Hoàng Vũ, không nói gì.

Dì giúp việc gọi mọi người ra ăn cơm, dì nhỏ đỡ cha ngồi xuống, Hoàng Vũ nhận lấy áo khoác giúp Hàn Lăng treo lên, Bạch Tấn nhìn tôi một cái rồi đi vào phòng bếp.

Hàn Dục đứng cạnh tôi vẫn không nhúc nhích, cả hai chèn nhau một cái đầu, cười cười, cởi áo khoác ngoài ra đưa cho tôi.

“Phiền em rồi.”

Tôi cắn môi dưới, nhìn chằm chằm vào ánh mắt của hắn, muốn xuyên thấu qua nụ cười nguy trang kia để thấy rõ bản chất thật sự của con người này, hai người nhìn qua nhìn lại tầm mười giây đồng hồ, so với Hoàng Vũ, tôi càng ngu muội để bị chìm ngạt vào trong ánh mắt dịu dàng đầy tình ý của người kia, mặt đỏ hồng tim đập mạnh, tôi nhận lấy áo từ tay hắn rồi chột vật quay đi.

Lúc xoay người tôi nghe được giọng nói cổ nén cười của hắn: “Tiểu Hạt Tiêu, em vẫn háo sắc như vậy sao!”

Sau đó mặt của tôi càng đỏ hơn, một chiếc áo khoác tôi treo mất ba phút, cho đến khi tiếng ho của Hoàng Vũ và tiếng cười của cha vang lên, tôi mới ảo não đi về phòng ăn, ngồi xuống chỗ trống duy nhất còn lại bên trong, thấy người ngồi cạnh giúp mình gấp đồ ăn, tim tôi càng đập loạn.

“Nhiều năm không đông vui như vậy, chúc cả nhà trong năm mới mọi sự bình an!” Cha nâng chén rượu, nói hết liền uống một hơi cạn sạch.

Sau khi bữa ăn bắt đầu, tôi nhìn Hoàng Vũ trước mặt đang ân cần gấp đồ ăn cho Hàn Lăng, Hàn Lăng bộ dáng một cô gái ngoan ngoãn, đột nhiên tôi thấy đau lòng thay cho anh, dù biết rõ mục đích của Hàn Lăng nhưng tôi không hiểu tại sao anh ấy còn có thể cười ngọt ngào như thế, là nụ cười hạnh phúc, thấy mình sắp sửa rơi nước mắt, tôi cúi đầu che giấu, vừa định uống một ly rượu, liền nhìn thấy một ly nước trái cây đưa tới.

“Những lúc như thế này uống rượu dễ sặc.” Hàn Dục cúi người nói nhỏ bên tai, hơi thở đàn ông phảng phất mùi rượu vẫn vút trên gương mặt tôi.

Tôi nhận lấy cái ly, khẽ cắn môi, không dám quay đầu lại, nói một câu, “Cám ơn anh!”

Trong lòng áp chế không được mà run lên, người đàn ông dịu dàng tao nhã này quả nhiên là khắc tinh của phái nữ, tôi có cảm giác nếu như Thánh mẫu Maria ngồi ở vị trí của tôi bây giờ, nghe được giọng nói nhẹ nhàng của hắn cũng phải lập tức nộp khí giới đầu hàng, chớ nói gì đến tôi là kẻ vốn mê trai siêu cấp.

Một bữa cơm cực kỳ ấm áp hài hòa, trừ Bạch Tấn từ đầu tới cuối vẫn trưng ra vẻ mặt lạnh lùng thì mỗi người đều mang gương mặt vui vẻ, nhất là tôi, bên cạnh có một người đàn ông đẹp trai ân cần hầu hạ, tôi lằng lằng cũng không biết mình họ gì.

Sau khi ăn xong cha gọi Hàn Dục và Hàn Lăng vào thư phòng, tôi với Hoàng Vũ ngồi trên ghế sofa mắt to trừng mắt nhỏ nhìn nhau, thấy Bạch Tấn mặc áo khoác đi về phía cửa, tôi đứng lên hỏi, “Tiểu Bạch, anh đi đâu vậy?”

Bạch Tấn dừng bước, quay đầu lại nhìn tôi, ánh mắt lộ ra chút cô đơn, “Ra ngoài đi dạo.” Nói xong hắn mở cửa bước ra ngoài, tôi nhìn bóng lưng dần khuất với vẻ khó hiểu, quay đầu hỏi Hoàng Vũ, “Anh ấy làm sao vậy?”

Hoàng Vũ cho tôi một cái liếc mắt, “Mùng một hàng năm Tiểu Bạch sẽ tới cô nhi viện thăm bọn trẻ.”

“Ồ?! Sao em lại không biết nhỉ?” Tôi kinh ngạc hỏi anh ấy, mặc dù lúc trước Bạch Tấn thường không ở nhà, nhưng đêm ba mươi hàng năm, cha sẽ gọi hắn về ăn cơm tất niên, sau đó mùng một ăn bữa cơm đoàn viên.

“Trước năm nay, không phải mùng một nào em ăn cơm xong cũng đi luôn à, biết được mới là lạ.”

Tôi ghen hòng, ngượng ngùng cười cười, không nói gì thêm, lại nhìn ra cửa, nghĩ đến ánh mắt khi nãy của Bạch Tấn, trong lòng cảm thấy có chút khổ sở. Đang lúc tôi do dự không biết có nên đuổi theo hay không, cửa thư phòng ở lầu trên mở ra, tôi nhìn dáng người cao lớn của người nọ, ánh mắt lại bắt đầu mơ hồ.

Hàn Dục từ thư phòng ra cũng không xuống lầu ngay mà nói vài câu với cha tôi, cha nhìn thoáng qua tôi, sau đó gật đầu cười rồi gọi tôi, “Hạt Tiêu, con lên đây.”

Tôi vẫn đứng dậy nhưng trong lòng đầy hoài nghi, thấy Hoàng Vũ đã tiễn Hàn Lăng ra cửa, hai người tình chàng ý thiếp vẫn vương lưu luyến, trong khi tên tiểu tử Hoàng Vũ thấy sắc mà quên mất người thân thì Hàn Lăng trái lại còn cười nhạt với tôi, ánh mắt vẫn tỏ vẻ như chưa đạt tới.

Tôi mím môi đi lên lầu.

“Hạt Tiêu, Tiểu Dục có chuyện muốn nói với con, hai đứa cứ hàn huyên, cha đi nghỉ ngơi.”

Tôi cắn môi nhìn Hàn Dục một cái, gật đầu.

Nhìn cha đi xuống lầu rồi cùng dì nhỏ vào phòng, tôi mới quay người nhìn Hàn Dục hai tay đang nhét túi quần, nuốt một ngụm nước bọt sau đó hỏi, “Anh muốn nói chuyện với em?”

Hàn Dục gật đầu, con người đen như mực giống đang khẽ cười, như tính chất nhẫn nại mực nghiên mực một loại lóe ôn nhuận sáng bóng, tôi cảm thấy mình sắp hôn mê, ngây ngốc hỏi lại, “Chuyện gì?”

Nụ cười trên môi Hàn Dục trở nên rõ ràng, vươn tay nhẹ nhàng lướt qua cằm tôi, lúc hắn thu tay về mới cười lớn một tiếng, “Về phòng của em nói chuyện.”

Trong nháy mắt khi hắn chạm vào da thịt, tôi cảm thấy bản thân như có một luồng điện chạy qua, bất giác run lên một cái, hơi mở mắt, nghe được giọng nói ẩn chứa sự quyến rũ, vốn dĩ nên cự tuyệt nhưng không hiểu sao quỹ thần xui khiến thế nào mà tôi lại chỉ nói một chữ, “Được.”

Tôi đi trước hắn, luôn giữ khoảng cách hai bước an toàn, lúc bước vào phòng, đầu óc tôi mới dần suy nghĩ được. Nghe phía sau truyền đến tiếng cười khẽ, tôi u oán quay đầu nhìn hắn, sau đó đi về phía bên giường bắt đầu xếp chăn màn, ôm áo ngủ, áo lót trên giường lẫn y phục vứt ngổn ngang trên đất vào phòng vệ sinh rồi ném vào máy giặt, đến khi trở lại phòng ngủ, Hàn Dục tựa người vào cửa sổ, hai tay khoanh trước ngực, nhạo báng nhìn tôi.

Tôi đỏ mặt, nhưng cũng chỉ một lúc rồi làm bộ ho khan hồng hồng giấu đi sự lúng túng, sau đó đi tới cạnh hắn, ngồi xuống, nghiêm túc hỏi, “Có chuyện gì?”

Hàn Dục cười nhạt, tròng mắt đen ngưng đọng nhìn tôi, lông mi thật dài hơi rung động, “Chú Hoàng đã đồng ý chuyển nhượng công ty cho Hàn gia.”

Tôi cười, quay mắt đi nhìn phía ngoài cửa sổ, “Dù gì năm sau cha cũng sẽ đưa dì nhỏ ra nước ngoài định cư, các người đã thành công để cho cha không cách nào đặt chân được vào thành phố N.”

Hàn Dục xoay đầu tôi để tôi nhìn thẳng vào mắt hắn, nụ cười trên mặt biến mất, vẻ mặt khiến tôi nhìn không ra bất kỳ tâm tình gì, “Sản nghiệp dưới cờ của công ty sẽ do tôi tiếp quản.”

“Chúc mừng anh.” Tôi muốn giữ nụ cười nhưng không thành, trong lòng dần dần cảm thấy có chút khổ sở.

“Cô không có điều gì muốn nói với tôi sao?” Hàn Dục nhìn về phía tôi, ánh sáng buổi trưa chiếu vào khuôn mặt tức giận của hắn, giống như độ thêm một tầng kim quang, sáng quắc rực rỡ.

Lòng tôi bồn loạn, vội vàng chuyển ánh mắt sang nơi khác, “Chúng ta thân thiết đến thế cơ à? Chẳng phải tôi nói gì anh cũng cho là cứt mèo sao?” Vì che giấu nội tâm hốt hoảng nên lời nói của tôi hình như hơi thiếu văn hoá.

Tròng mắt đen nhánh của Hàn Dục nhìn tôi, vẻ mặt nhẹ như gió thoảng mây bay, lát sau trên khuôn mặt xuất hiện nụ cười yếu ớt, hần cúi người đè ép lên cơ thể tôi, đáy mắt chớp động lưu quang phát ra ngọn lửa nóng bỏng, cũng là ý trên đùa.

“Tôi nói với chú Hoàng hy vọng cô có thể tới công ty của tôi.”

“Tại sao?” Tôi kinh ngạc nhìn hần, vô tình chớp mũi ma sát với chớp mũi hần, chợt lui về phía sau hai bước, cùng hần giữ vững khoảng cách an toàn.

Hàn Dục nhìn tôi cử động trong quần bách, hần nhếch miệng lên cười khế, sau đó rời khỏi người tôi tiếp tục tựa vào cửa sổ nhìn tôi với vẻ như không, ánh mặt trời từ cửa sổ chiếu vào khiến tôi không nhìn rõ khuôn mặt Hàn Dục.

“Không tại sao cả, chẳng qua là cảm thấy cô rất được.” Giọng nói lộ ra mấy phần vô lễ.

Tôi cắn môi, nhét hai tay vào túi, cúi đầu nhìn mình chầm chầm chân mình, một lát sau mới ngẩng đầu nhìn hần, “Mục đích của anh và Hàn Lăng giống nhau, có phải không? Các người thật sự muốn huỷ diệt hết thầy của cha tôi? Công ty, danh dự và cả con gái của ông?”

Hàn Dục liếc nhìn tôi một cái, trên mặt là nụ cười như có như không, “Hàn Lăng có mục đích gì tôi không biết, nhưng tôi cảm thấy tình cảm giữa tôi và cô không giống như thứ tình cảm của Hoàng Vũ và Hàn Lăng. Chẳng lẽ, lần trước vô tình gặp mặt đã khiến cô vừa gặp đã yêu tôi rồi?”

Tôi mím chặt môi không nói lời nào, vừa gặp đã yêu, không thể nào, nhưng tim tôi đập nhanh là thật, tôi không thích nói dối, cho nên tiếp tục im lặng.

Hàn Dục không thấy tôi phản bác, hần hơi kinh ngạc, sau khi sừng sốt khoé miệng dần dần giãn ra, cơ thể từ từ đứng thẳng, ngón tay nâng cằm của tôi, buộc tôi phải nhìn vào đôi mắt ma quỷ của hần, nụ cười trên mặt không che dấu chút nào.

“Vậy cô theo đuổi tôi đi, nếu tôi yêu cô, tôi sẽ trả lại công ty cho chú Hoàng...” Nhìn thấy tôi muốn thoát ra khỏi sự giam cầm của hần, tay hần đột nhiên dùng lực, lúc tôi đau đến trợn mắt thì nghe thấy hần tiếp tục nói, “Và ngăn cản kế hoạch báo thù của Hàn Lăng.”

Tôi ngẩn ra, nhìn đôi mắt mềm nhẹ như nước lại thâm trầm mị hoặc của hần, gạt đầu, “Được.”

21. Chương 21

Lúc Hàn Dục rời đi, chân trời đã bị ánh nắng chiều nhuộm thành một màu đỏ, một mình tôi đứng bên cửa sổ nhìn hàng cây khô thưa thớt bên ngoài, nghĩ đến lời nói lúc hần sắp rời đi, trong lòng cảm thấy rất kỳ quái.

Hần nói công ty của cha sẽ không còn là Ý Băng, mà đổi thành Tập đoàn Thực phẩm Quốc tế Kim Dục, hiện tại đang đưa vào hoạt động, toàn bộ hạng mục dừng lại, năm sau hần sẽ tiến hành cải cách toàn bộ công ty, mà tôi được hần bổ nhiệm làm trợ lý riêng tổng giám đốc!

Hần nói để cho tôi theo đuổi hần, sắp đặt cho tôi như vậy có thể dễ dàng lấy quyền mưu tư chức vị, dù cho tôi đầu óc có thông minh thế nào cũng không thể nào đoán được trong lòng người đàn ông này rốt cuộc muốn làm gì, nếu như hần không phải là con trai độc nhất của Hàn Mậu Lâm, nếu như tôi không biết Hàn gia hận cha tôi thấu xương, tôi sẽ cho là hần có hứng thú với tôi, trước mắt như thế này gọi là muốn bắt thì phải thả!

Tôi ngây ngô đi xuống lầu, Di Tiểu Di đã chuẩn bị cơm tối, tôi cười híp mắt qua giúp một tay.

“Di Tiểu Di, cha còn đang ngủ phải không?”

“Đang xem văn kiện, tổng cộng ngủ được hơn hai mươi phút.” Di Tiểu Di mặt buồn bã than thở.

“Công ty không phải đã chuyển cho Hàn gia sao? Cha còn xem văn kiện gì nữa a?”

“Chuyển chuyển giao khá là phiền phức, đúng rồi, di nghe cha con nói Hàn Dục muốn con vào công ty giúp hắn.”

Tôi gật đầu một cái “Ừ, di Tiểu Di, Di cảm thấy hắn vì mục đích gì mà phải làm như vậy?”

Di Tiểu Di cau mày suy nghĩ một chút, sau đó lắc đầu, “Hàn Dục, con người này không đơn giản, chỉ trong mấy năm ngắn ngủi đã mở rộng tài chính của công ty Y Bằng ra ngoài thị trường, tuổi còn trẻ mà lòng dạ lại thâm sâu, làm việc với hắn phải thật cẩn thận.”

“Cẩn thận cái gì chứ, chẳng lẽ hắn có thể bán con sao?” Tôi bĩu môi, mặt khinh thường.

“Nha đầu ngốc, bán con đi không đáng sợ, sợ nhất chính là ăn hết con.”

“A!” Tôi kinh ngạc quay đầu, thấy di Tiểu Di mặt hí hửng nhìn tôi, tôi nuốt nước bọt nghi ngờ hỏi lại, “Ý của Di là Hàn Dục có ý với con?”

Di Tiểu Di nhún nhún vai, dáng vẻ không thay đổi, “Có ý là khẳng định, về phần tốt thì không, cũng không biết.”

Tôi sờ sờ mũi, “Di Tiểu Di, hắn nói để cho con theo đuổi hắn, còn nói nếu có thể làm cho hắn yêu con, liền hai tay đem công ty trả lại.”

Di Tiểu Di tay cầm dao khê run, quay đầu ý vị thâm trường nhìn tôi, “Hạt Tiêu, ngoài việc ân oán giữa cha con và Hàn gia, hai người các con trước đây đã từng quen biết sao? Hay là con đã đắc tội với hắn?”

Tôi nhú mày, lắc đầu, một lát sau lại gật đầu.

“Là thế nào? Rốt cuộc là có hay không có?”

“Con không biết, lúc năm tuổi con cưỡng hôn hắn, như vậy có tính là đắc tội hắn không?” Tôi gãi gãi đầu mặt khốn khổ trả lời.

Di Tiểu Di sững sốt chốc lát, cười cười, “Nếu chỉ là lời như vậy thì ý nghĩ này của hắn không biết là thâm sâu tới cỡ nào.”

Tôi ngưng ngưng cười cười, nhìn đồng hồ, “Di Tiểu Di, di biết Tiểu Bạch tới cô nhi viện nào không?”

“Chính là nơi trước kia nó được nuôi dưỡng.”

“A, vậy con đi gọi hắn về ăn cơm.”

Di Tiểu Di thấy tôi muốn xoay người đi, xoa xoa tay kêu tôi một tiếng, “Khoan đã, ở đây có một chút bánh ngọt di làm, con mang theo cho bọn nhỏ ở đó.”

Tôi mang theo hai hộp đồ ăn, lúc ra cửa trời đã tối rồi, tôi lái xe chạy trên đường phố vắng vẻ, nhìn những ánh đèn nhỏ ngoài cửa xe, trong lòng đột nhiên cảm thấy hơi hụt hẫng. Mấy năm trước vào lúc này tôi đang ở trong ngôi biệt thự đó, làm xong cơm chờ Lê Trạch tới đây, hai người cùng nhau ăn bữa cơm đoàn viên đúng nghĩa, sau đó xem ti vi, nói chuyện phiếm, làm chuyện xấu, gần tới nửa đêm hắn đưa tôi về nhà, chúng tôi lưu luyến không rời.

Tình yêu không có, nhưng lại là một thời điểm đặc biệt, những thứ ngọt ngào tốt đẹp đã trải qua này thỉnh thoảng lại xuất hiện ở trong đầu, tôi không cố ý coi thường, tôi tin tưởng thuận theo, dĩ nhiên cách tốt nhất là lãng quên.

Đến ngoài cửa cô nhi viện, nhìn chiếc Harley dựng ở bên cạnh, như cô độc, như thê lương, bất chợt nghĩ đến ánh mắt của Bạch Tấn buổi trưa lúc rời đi, trong lòng đột nhiên sinh ra cảm giác đau lòng.

Lúc tôi đi vào, nghe được tiếng cười đùa, nhìn về phía phát ra âm thanh ấy, ngọn đèn sáng duy nhất trong phòng học lớn làm nổi bật một thân hình thon gầy cao lớn, trên mặt của hắn giống như che thứ gì, khe khom người hai tay ở trước từ từ dò tìm, Tôi nhìn hình ảnh mơ hồ đó, trong lòng có một chút rung động.

Ở nơi hàng vạn gia đình cùng sống này được gọi là nơi “Vứt bỏ”, trông như một hình ảnh ấm áp tốt đẹp, tôi cảm thấy sống mũi mình cay cay, chỉnh lại đầu tóc rồi mang theo nụ cười thanh thoát đi tới.

Tôi gõ cửa, không nghe tiếng trả lời, một lát sau bèn đẩy cửa ra đi thẳng vào, trong nháy mắt tiếng cười đùa trong phòng đã im bật, bọn nhỏ nhìn tôi bằng ánh mắt khác thường, lẫn lộn có, e sợ có, hờ hững mơ hồ cũng có.

Bạch Tấn khựng lại hai giây rồi kéo miếng vải đen che trên mắt xuống, thấy vẻ mặt mọi người quái dị, từ từ xoay người nhìn thấy tôi, hần chột ngẩn ra, một tia vui mừng rất nhỏ trong ánh mắt hần chột lóe lên.

Tôi không ngờ tới việc mình đến lại dẫn đến phản ứng thế này, tôi nuốt một ngụm nước bọt, gượng gạo giơ hộp bánh lên quơ quơ trước mặt hần.

“Tôi có đem bánh ngọt đến đây.”

Bạch Tấn chớp mắt đáy mắt chân tình khác thường, đứng thẳng người, nhìn tôi cười cười, “Vào đi.”

Tôi có chút lúng túng chào hỏi các bạn nhỏ, đáp lại tôi vẫn là sự tĩnh lặng, tôi bước đến bên cạnh Bạch Tấn, đưa cái hộp cho hần, kéo ống tay áo của hần, nói thật nhỏ, “Đường như bọn trẻ không thích tôi.”

Bạch Tấn cười cười, trực tiếp ngồi trên chiếu, sau đó mở hộp ra, hướng về ánh nhìn của mọi người, vỗ tay một cái, “Lại đây ăn bánh ngọt.”

Tôi vuốt mũi nhìn những người bạn nhỏ lập tức vây quanh Bạch Tấn, từng người một thật biết điều đứng ở chung quanh hần, tự động lấy bánh ngọt trong hộp ra, chỉ một lát sau không khí trầm lặng biến mất.

“Anh Bạch Tấn, chị này là bạn gái anh à?” Một bé gái tám tuổi đứng sát bên cạnh Bạch Tấn, vừa ăn bánh trứng, vừa ngửa đầu nhìn tôi hỏi.

Tay cầm nĩa của Bạch Tấn khẽ run lên, “Không phải, chị ấy là em của anh.”

“A, tốt, tốt.” Bé gái vỗ vỗ ngực, vừa tiếp tục ăn bánh trứng, vừa chớp đôi mắt to trong veo con người như nước thăm dò tôi.

Tôi cúi đầu vừa đúng lúc nhìn thấy bên tai Bạch Tấn có chút đỏ lên, cười hì hì ngồi chồm hổm xuống, nhìn cô bé cười nói, “Tại sao lại tốt?”

“Bởi vì lớn lên em phải làm bạn gái anh Bạch Tấn !”

“Xì

” Tôi cười ra tiếng, ngồi xuống đất cạnh Bạch Tấn, nhận lấy bánh hần đưa, cánh tay khoác lên trên bả vai của hần cùng cô bé xinh đẹp đó nói chuyện phiếm.

“Nhưng chờ khi em trưởng thành anh Bạch Tấn đã biến thành ông già rồi, em muốn một ông già làm bạn trai em sao?”

Bạch Tấn cúi đầu bất đắc dĩ cười yếu ớt, vẻ mặt rất dụi dằm.

Cô bé nghiêng đầu nhìn chằm chằm gò má Bạch Tấn một lúc lâu, sau đó cau mày nhỏ, từ từ đứng lên nhìn Bạch Tấn nói, “Anh Bạch Tấn, khi em lớn lên anh thật sự sẽ biến thành ông già sao?”

Bạch Tấn quay đầu trừng tôi một cái, buông nĩa trong tay ra , xoa xoa tay, kéo cô bé ôm vào trong ngực, cười nói “Đúng vậy, khi Đậu Đậu lớn lên thì anh đã già rồi.”

Tôi gật đầu một cái với Đậu Đậu, thấy cô bé bắt mồm chui vào lòng Bạch Tấn, sau đó hai tay vịn cổ hần buồn bã nói, “Vậy bây giờ em làm bạn gái của anh Bạch Tấn có được không?”

Tôi sững sờ một chút sau đó cất tiếng cười to, Bạch Tấn hung hăng trợn mắt nhìn tôi một cái sau đó có chút bất đắc dĩ dỗ dành cô bé, “Bây giờ Đậu Đậu còn quá nhỏ, sau này Đậu Đậu gọi anh là chú được không?”

Đứa bé đang chôn mặt trong ngực hần tất nhiên là không hài lòng, không nói gì mà chỉ liên tục ngo ngoáy trong lòng hần, một lát sau ngẩng đầu lên với cặp mắt đầm nước.

Tôi sững người, định trêu chọc cô bé thì đã thấy cô bé ầm ục nhìn Bạch Tấn, “Em đã không làm bạn gái của anh rồi, giờ còn không được gọi anh Bạch Tấn là anh sao?”

Bạch Tấn thấy khuôn mặt đầy mây đen che kín của cô bé, luống cuống tay chân giúp bé lau nước mắt, còn chưa kịp trả lời thì nghe thấy tiếng nghẹn ngào, “Vây để cho chị này làm bạn gái anh, anh Bạch Tấn đừng làm chú của em, có được không vậy?”

“Được, được, Đậu Đậu đừng khóc, khóc không đẹp đâu.” Bạch Tấn vội vàng đáp, không ngừng dỗ dành cô bé.

Tôi mím môi, mặt buồn bực nhìn đôi mắt đầm lệ của tiểu mỹ nữ bên cạnh, sờ sờ mũi, vậy là tôi bị nhóc tiểu quỷ này giao cho Bạch Tấn rồi sao? ! ! !

Từ cô nhi viện ra ngoài, tôi lái ô tô, Bạch Tấn cười Harley (hãng xe máy), hai người chúng tôi lái xe với tốc độ 30km/h chạy song song nói chuyện phiếm.

“Tiểu Bạch, bao lâu anh mới tới nơi này một lần?”

“Nếu như ở thành phố N thì tuần nào cũng đến.” Bạch tấn không đội mũ bảo hiểm, ban đêm gió nhẹ thổi tóc hất có chút xốc xếch, vẻ mặt vẫn bình lặng như cũ, nhưng đáy mắt dường như mang theo nụ cười.

Tôi một tay lái xe, nhìn gò má hất một lát, cười cười, “Vây về sau khi nào đi nhớ gọi tôi cùng đi, tôi thích những người bạn nhỏ ở nơi này, bọn chúng làm cho tôi có cảm giác mình ở thế giới này vẫn còn có ích.”

Bạch Tấn nghe được lời tôi nói, hất chột ngừng lại, tôi sửng sốt vội vàng đạp thắng xe, đầu đưa ra ngoài cửa sổ có chút kinh ngạc nhìn hất, “Làm sao vậy?”

Bạch Tấn không nói gì cũng không cử động, chẳng qua là ngưng mắt nhìn tôi, qua một lúc lâu, đang lúc tôi chuẩn bị xuống xe thì hất khởi động xe chậm rãi lái xe đến trước mặt tôi, đưa tay vuốt vuốt tóc của tôi khẽ mỉm cười nói, “Rất nhiều người vì sự tồn tại của cô mới cảm thấy cuộc sống rất tốt đẹp, về sau đừng suy nghĩ như vậy nữa.”

Tôi ngơ ngẩn nhìn bóng lưng hất đi xa, trong lòng có một dòng nước ấm lướt qua, hốc mắt ươn ướt.

Qua Tết vài ngày thì Lê Trạch ra nước ngoài, hất gọi điện thoại cho tôi, tôi không bắt máy mà chỉ nhắn cho hất hai chữ “Bảo trọng!”

Cha và dì Tiểu Di đã có giấy xuất cảnh, chẳng qua là cha cứ chần chừ, mãi mà chưa xác định được thời gian ra nước ngoài, tôi đi hỏi Hoàng Vũ, anh ấy ậm ừ nói là có một số việc chưa thể kết thúc có thể phải qua một thời gian ngắn nữa. Tôi cố hỏi thêm thế nhưng anh ấy chẳng nói câu nào, tôi biết tám phần là có liên quan đến công ty, dù sao công ty của cha bây giờ có rất nhiều người đều là anh em trước kia, bây giờ nói bán liền bán, muốn trấn an bọn họ cũng không phải là chuyện dễ dàng.

Đầu mừng tám, tôi nhận được điện thoại của Hàn Dục, hất muốn tôi sớm lên công ty nhận việc, Tôi do dự một chút nói với hất mừng chín đi làm.

Ngày làm việc hôm ấy, cảnh xuân tươi đẹp, tôi một thân nhàn nhã tinh thần sảng khoái đi tới văn phòng cao ốc.

Nhân viên lúc trước giờ đã được đổi, bảo vệ cũng toàn người mới, tôi được một cô gái đưa đến phòng Tổng giám đốc trên tầng cao nhất bằng thang máy chuyên dụng, đến trước cửa phòng làm việc, cô gái nọ cười chào tôi rồi rời đi.

Tôi gõ cửa, nghe được câu trả lời, đẩy cửa vào liền nghe thấy thanh âm giễu cợt.

“Hoàng Kiều Kiều, ngày đầu tiên đi làm cô đã đến trễ một phút hai mươi ba giây, nếu như trong quá trình làm việc cô vẫn giữ thái độ như vậy thì tôi sẽ thu hồi cam kết ngày đó!”

22. Chương 22

Tôi gõ cửa nghe được câu trả lời, vừa đẩy cửa vào đã nghe thấy giọng giễu cợt.

“Hoàng Kiều Kiều, ngày đầu tiên đi làm cô đã tới trễ một phút hai mươi ba giây, nếu như trong quá trình làm việc cô vẫn giữ thái độ như vậy thì tôi sẽ thu hồi cam kết ngày đó!”

Tôi ngẩn ra, nghiêng đầu nhìn cái người mang khí phách ông chủ ngồi sau bàn, người đàn ông mặt lạnh không có lấy một nụ cười. Cổ dần lỏng, tôi thận trọng mở miệng “Phải tìm chỗ đậu xe nên hơi mất thời gian.”

Hàn Dục hôm nay mặc tây phục màu xám tro, vai và thân áo được cắt rất tỉ mỉ, phối với cà vạt vân chéo màu tím, toàn thân càng phát ra khí phái anh tuấn bất phàm. Nghe được câu trả lời của tôi, khóe miệng của hắn hơi cong lên, trên khuôn mặt tuấn mỹ hiện lên vẻ châm chọc, hắn giơ tay lên ngoắc tôi để lộ một phần ống tay áo màu tím đậm, khuy cài bóng bẩy được chạm thành hình bông hoa hồng thật bắt mắt.

Tôi sờ sờ mũi giấu đi vẻ si mê trên mặt, rồi đi tới.

“Rầm!” Một chồng tài liệu được đặt trước mặt tôi.

Tôi nhìn hắn một cái, cầm lên lật vài tờ với vẻ mơ hồ.

“Cái gì đây?”

“Công ty đổi chủ, việc đầu tiên là các hạng mục, lấy về nghiên cứu cho kỹ, ba ngày sau nộp bản thiết kế dự án cho tôi, không được dưới một vạn chữ.”

“Hả?! Ba ngày? Thiết kế dự án?” Tôi trợn to mắt nhìn hắn.

Hàn Dục khẽ mỉm cười, ngả người về phía sau, dựa vào thành ghế xoay, hai chân gác chéo, ngón tay nhẹ nhàng gõ mặt bàn, mày kiếm chau lại, “Có vấn đề gì sao?”

Có, đương nhiên là có, thứ tôi học được là kiến trúc chứ không phải thị trường marketing, ngay đến cái gì gọi là thiết kế dự án tôi cũng không biết, muốn tôi hoàn thành công việc này trong vòng ba ngày, trừ phi tôi chuyển kiếp!

Tôi theo dõi ánh mắt cười như không cười của hắn, cắn môi gật đầu một cái, “Tôi không làm được.”

“Ồ? Thế tức là ra oai phủ đầu tôi ngay trong ngày đi làm đầu tiên à?”

Tôi cúi đầu, âm thầm liếc hắn một cái, anh chàng đẹp trai, là tôi bị anh phủ đầu đấy chứ. Căn cứ theo chức vị thì tuyệt đối không thể xung đột với cấp trên trực thuộc, tôi ngoan ngoãn yên lặng không nói gì.

Sau vài giây, Hàn Dục cầm điện thoại lên, gọi một cú điện thoại.

“Trương Tuấn, giúp tôi tìm một trợ lý khác”

Lời của hắn còn chưa nói hết, tôi đã lao đến gác máy, đôi mắt đen láy ẩn chứa nụ cười, hắn đặt điện thoại xuống nhún nhún vai, chờ tôi mở miệng.

Tôi ôm lấy chồng tài liệu trên bàn, u oán nhìn hắn, “Tôi làm, nhưng ba ngày thì quá ngắn, một tuần có được không?”

“Năm ngày, bàn làm việc của cô ở bên ngoài.” Hàn Dục mở một sấp văn kiện ra, chẳng buồn nhìn đến tôi đã quả quyết mà rằng.

Tôi mím môi hung hăng trừng mắt liếc hắn một cái, ôm tài liệu vừa muốn xoay người đi thì lại nghe thấy hắn lên tiếng.

“Tôi không có thư ký, công việc đó sẽ do cô đảm nhiệm.” Hắn cũng chẳng thèm ngẩng đầu lên khi nói câu này.

Tôi lần nữa trợn to hai mắt, nhìn hắn với vẻ không dám tin.

Không nghe thấy tôi đáp lại, Hàn Dục hơi ngẩng đầu nhìn về phía tôi, nhìn thấy biểu tình của tôi, hắn nhàu mày, “Không phải là cô không biết trách nhiệm của một thư ký đấy chứ?”

Tôi cắn răng, “Xin lỗi, tôi thật sự không biết.”

Khóe miệng người đàn ông anh tuấn kia tiếp tục cong lên, ánh mắt chuyển sang màn hình máy tính, ngón tay trắng non thon dài nhấp chuột hai cái, liền sau đó máy in bên cạnh đã in ra mấy tờ, hắn cầm lên đưa cho tôi.

“Những thứ này chính là công việc thư ký của tôi phải làm, cô làm quen một chút, hôm nay coi như xong, ngày mai bắt đầu giúp tôi lên kế hoạch.”

Tôi mím chặt môi, cau mày, mặt buồn bã nhận lấy bản in chằng chịt chữ viết, nhìn những công việc được ghi phía trên, tôi thật muốn gào khóc.

Dường như Hàn Dục rất hài lòng với vẻ mặt của tôi lúc này, lại khẽ cười hai tiếng, “Tôi biết lượng công việc hơi, nhưng tôi tin là cô đủ sức gánh vác.”

Tôi cau mày, “Tôi có thể hỏi anh dựa vào đâu mà có lòng tin như vậy không?”

Hàn Dục nghe tôi nói vậy hần liền chớp nhẹ đôi hàng mi, nhìn tôi với ý cười, ngón trỏ trên con chuột gõ hai cái, ngạo mạn lên tiếng, “Một cô bé năm tuổi dám đứng lên ghế cường hôn một cậu bé hơn cô bé ấy đến bốn tuổi, không biết Hạt Tiêu nhỏ có hài lòng với lý do này chăng?”

Nghe được lời của hần, tôi xoay người bỏ đi không chút do dự, lúc đóng cửa phòng tôi còn nghe thấy giọng cười có phần suồng sã của hần ở bên trong, tôi hơi lúng túng, lảo đảo bước ra phòng làm việc.

Tôi quan sát xung quanh, phòng làm việc rộng lại chỉ có một chỗ ngồi, tôi đặt chồng tài liệu nặng nề lên bàn làm việc, hậm hực ngồi trên ghế.

Nhìn đồng dự án đầu tư không thua gì thiên thư, tôi thấy có lẽ lúc hần đưa ra đề nghị đầu óc tôi chắc đã bị kẹp cửa rồi nên mới chấp nhận, cái gì đuổi theo trai đẹp, cái gì mà làm hần yêu tôi, cái gì mà giúp tôi ngăn chặn kế hoạch báo thù của Hàn Lăng, cái gì mà lợi dụng chức vị giải quyết chuyện tư, hần vốn dĩ chỉ là một tên tư bản lòng dạ độc ác muốn đưa tôi đến đây để hủy hoại và chà đạp một cách vô nhân đạo! ! !

Tôi mất hai tiếng để xem qua một lần các tư liệu, cuối cùng đã đi đến kết luận: Chẳng khác gì lúc chưa xem!

Đến gần trưa, Hàn Dục bước ra từ phòng làm, hần chỉnh trang lại tay áo rồi đi tới trước mặt tôi, tôi không đứng dậy, mặt không đổi sắc ngược lên nhìn hần.

“Tôi phải ra ngoài, cô sắp xếp công việc chiều nay vào lịch trình ngày mai, giúp tôi hủy bữa tiệc tối, đổi thành trưa mai.” Giọng nói của hần thật trầm lắng êm ái, giống như đang trò chuyện với cộng sự hay bạn bè, thế nhưng tinh thần tôi trải qua sự tàn phá của hần đã trở nên chậm chạp vô cùng, tôi ỉu xìu đáp một tiếng rồi cúi đầu.

Một lát sau, tôi có cảm giác hần vẫn chưa đi, nên len lén ngẩng đầu, cất tiếng hỏi nghe như đang trêu chọc.

“Hàn tổng còn có điều gì cần dặn dò?”

“Cô, buổi trưa ăn cơm thế nào?”

“Ngài muốn mời tôi sao?” Tôi nhìn hần với hai tròng mắt xinh đẹp nhàn nhạt nói.

Hàn Dục mấp máy môi, giơ tay lên nhìn đồng hồ, “Hôm nay không được, tôi có hẹn, hôm nào khác đi, tôi đi đây.”

“Ngài đi thông thả!” Tôi ngửa đầu ê ẩm nói một câu.

Đi được mấy bước thân thể cao to chợt dừng lại, xoay người nhìn tôi, nụ cười trên mặt có phần đùa cợt, “Thật ra buổi trưa hôm nay tôi có hẹn với một mỹ nữ, nếu lần là một chàng đẹp trai, tôi sẽ đưa Hạt Tiêu nhỏ hao sắc theo.”

Tôi cắn răng giận dữ hừ lạnh một tiếng, nghe được một tràng cười sang sảng. Chờ sau khi hần đi khỏi, tôi đẩy ghế xoay nặng nề dựa vào vách tường phía sau, sau đó lại kéo đến trước mặt, lần nữa đẩy tới vách tường, qua lại mấy lần, cơn giận trong lòng tôi mới vơi dần.

Mười phút sau, tôi gác hai chân lên bàn làm việc, cầm một tờ giấy trên tay, phía trên là lịch trình làm việc hôm nay của Hàn Dục.

Mười hai giờ rưỡi, nhà hàng bí tết, đối tượng hẹn: Linda

Tôi nhìn chăm chăm mấy chữ này chừng năm phút đồng hồ, sau đó để hai chân xuống, sửa sang lại trang phục, sắp xếp lại đồng tài liệu bữa bọn trên bàn, sau đó đứng dậy, cầm túi đi về phía thang máy.

Tôi lái xe đến nhà hàng rồi đẩy cửa bước vào, đứng ở cửa nhìn một vòng thì bắt gặp bóng dáng anh tuần ngồi gần cửa sổ, trên mặt của hắn là nụ cười rất dịu dàng, từng cái gợn tay nhắc chân đều mang khí chất ưu nhã không gì sánh kịp, đó là khí phách cao quý rất đặc biệt, được hình thành khi sống trong cuộc sống ưu tú lâu dài; cô gái đối diện hắn khẽ mỉm cười duyên dáng, khắp người quý khí, vừa nhìn là biết đó chính là tiểu thư danh môn.

Tôi nhìn chăm chăm hai người họ thật lâu, rung động từ từ biến mất khi lý trí quay về, cho đến khi cảm giác buồn thương nhói lên bên ngực trái, tôi cúi đầu xoay người đi ra khỏi nhà hàng.

Tình cảnh này như lạ lại như quen, tôi không muốn nghĩ để rồi vì thế mà đau lòng, chỉ là khi nhìn ý cười trên gương mặt Hàn Dục, tôi cảm thấy như lòng tin có thể khiến hắn yêu tôi đã không còn, một chút cũng không. Hắn là một công tử ưu tú tao nhã, chỉ thích những danh viện công chúa như thế kia, trong khi tôi chỉ là một con vịt con xấu xí không biết tự lượng sức mình!

Năm mười chín tuổi, tôi có thể tự tin chỉ vào một mình tinh bốc lửa đang theo đuổi mình mà nói rằng: “Ngoài chiều cao, những thứ khác tôi đều hơn cô ta, chẳng những thế tôi còn trẻ trung hơn, xinh đẹp hơn!”

Năm hai mươi lăm tuổi, ngay cả dũng khí tiến lên tôi cũng không có, thậm chí còn không dám nhìn thẳng vào nàng công chúa cao quý ấy, tôi cúi đầu nhìn vóc người mình, bộ ngực chẳng đáng tự hào, eo thì nhỏ nhưng là cái mông lại chẳng cong, tôi ngắm gương mặt phản chiếu trên tấm gương thủy tinh trong vắt, đôi mắt hơi sinh, sắc mặt nhợt nhạt không chút sức sống, vẻ mặt luôn mệt mỏi, không vẻ đẹp lung linh lẫn khí chất ưu nhã của một nàng công chúa. Lần đầu tiên, tôi không thể không thừa nhận, một lần thất bại trong tình cảm quả thật có thể hủy diệt toàn bộ lòng tin của một người phụ nữ.

Một hồi thương cảm dần tan biến biến, tôi vỗ vỗ mặt mình, nhếch miệng tự nhủ: đôi mắt sưng vù là vì tối hôm qua xem phim nên ngủ muộn, sắc mặt tái nhợt là do chưa ăn cơm trưa, làn da không sáng mịn là bởi tôi muốn bảo vệ da nên không trang điểm, vẻ mặt mệt mỏi là bởi vì buổi sáng bị tên giám đốc biến thái kia hành hạ !!!

Cuối cùng, tôi xoay người hướng về phía mặt trời hít thở sâu ba lần, sau đó ngẩng đầu mỉm cười, cuộc sống vẫn tốt đẹp như cũ!

Tôi hất túi xách nhỏ màu trắng ra phía sau, nhìn quanh một chút, sau đó mắt sáng lên, đi về phía quán ăn ở con đường đối diện.

Tôi tiện tay ném cái túi xách Chanel lên trên cái bàn nhỏ, cầm đĩa bắt đầu lựa chọn, nhìn những món ăn quen thuộc hấp dẫn khiến tâm trạng tôi tốt hẳn lên, ăn xong một tô hằm thập cẩm nóng hổi vào bụng, những tối tăm trong lòng đã biến mất, tôi ợ lên no nê, nhai kẹo cao su đi ra khỏi tiệm, đúng lúc thấy Hàn Dục cùng Linda từ nhà hàng bước ra.

Hai người đi song song về phía bãi đậu xe, dừng lại trước chiếc Bentley trang nhã. Hàn Dục lịch sự giúp cô ấy mở cửa xe sau đó mới đi sang bên ghế lái, lúc mở cửa đột nhiên hắn quay đầu nhìn lại.

Tôi kinh ngạc quay đầu nhìn xung quanh một chút, xác định là hắn đang nhìn tôi, tôi nhếch miệng cười một tiếng, gợn tay lên vẫy vẫy, hắn chỉ dừng lại mấy giây đã lên xe.

Bởi vì cách nhau một con đường nên tôi không thấy rõ biểu hiện trên mặt hắn, nhưng bằng trực giác tôi cảm thấy hình như hắn đang cười, là cái nụ cười nhân nhật mang theo chút nhạo báng.

Tôi giương mắt nhìn cỗ xe xa hoa kia đi xa sau đó mới đi hướng ven đường, vừa định qua đường thì nghe tiếng chuông di động vang lên, tôi móc điện thoại ra thấy một số lạ, do dự một chút bấm nút nghe.

“A lô? Xin chào!”

“Đã đến giờ làm việc rồi, bây giờ xem như là cô bỏ bê công việc.” Giọng nói trầm lắng nhẹ nhàng mang theo ý cười.

Tôi hơi mím môi, không cần hỏi tôi cũng biết rõ là ai.

“Hàn tổng, tôi đang nghiên cứu về việc thiết kế dự án.”

“Ồ? Thế sao? Vậy đã có thu hoạch gì chưa?”

“Việc này tôi sẽ trình bày cặn kẽ trong bản thiết kế dự án.” Tôi nghiêm trang trả lời.

“Tốt, trẻ nhỏ dễ dạy.”

“Cám ơn đã khích lệ, chủ yếu là ngài có cách dạy tốt.”

“Chứ sao, nhưng tôi thấy cô cần phải xem lại quy định của nhân viên công ty, chuyện ra ngoài cần phải được lãnh đạo cấp trên ký, hôm nay vẫn xem như cô bỏ bê công việc!”

“Anh!” Tôi cắn răng, hít một hơi thật sâu mới mở miệng “Tôi biết, Hàn tổng!”

” Về công ty sớm một chút, một lát có hai bản fax gửi cho tôi, vậy đi!”

Tôi còn chưa kịp trả lời, đối phương đã cúp điện thoại, tôi cầm di động đứng ở ven đường, tinh thần vừa được bồi dưỡng biến mất hầu như không còn, tôi cau mày nhìn dòng xe tấp nập, chợt thấy mình cũng nên điều chỉnh kế hoạch một chút, trước là tìm hiểu xem lão giám đốc biến thái này thích cái gì, sau đó sẽ quyết định có muốn làm cho hắn yêu tôi hay không, bởi vì tôi cảm thấy được hắn yêu có khi cũng không phải là một chuyện tốt!

23. Chương 23

Trở lại công ty, sau khi cất tài liệu Hàn Dục đưa cho, tôi đi tới phòng đọc sách.

Lúc công ty mới vừa thành lập, cấp dưới phần lớn là anh em quen biết, cho nên ba mới cố ý để trống một tầng làm phòng đọc sách báo, ra lệnh cưỡng chế bọn họ mỗi tuần nhất định phải đọc xong mười quyển sách, mỗi một chi tiết trong đó cũng phải viết ra bài cảm tưởng về cảm xúc, ý nghĩa.

Tôi đi qua từng giá sách, nhìn mấy sách về marketing trên kệ, thực sự có thể hiểu được tại sao lúc mọi người nghe được đề nghị này của cha, trên mặt đều ra vẻ như phải chịu cực hình, tôi cầm lấy một quyển sách gốc nặng trình trịch, bên trong đều là từ ngữ chuyên ngành nhìn nhiều thôi cũng đã thấy choáng váng. Lúc tôi chọn được một quyển trang trí mới mẻ đọc đáo rồi cầm về thì đã qua giờ tan sở.

Bấy giờ, ba phải xử lý vài việc riêng của mình, cho nên Tiểu Bạch cũng phải đi theo phụ giúp, cảm giác cô đơn đã lâu không xuất hiện chợt dấy lên trong lòng tôi.

Tôi cầm một tách cà phê nóng đứng trước cửa sổ, đèn đường ban đêm vàng vàng mờ ảo dịu dàng, làn khói trắng bốc lên từ tách cà phê lơ lửng trước mắt khiến tôi thấy mơ hồ, giai điệu của bài hát êm dịu nhẹ nhàng phiêu đảng khắp căn phòng, có chút cô liêu mà lại có thể khiến tâm tình tôi trở nên bình ổn. Tôi mím môi trên mép tách cà phê, nhìn hình ảnh phản chiếu của mình trên cửa sổ thủy tinh, tóc ngắn chạm vai hơi lộn xộn, trên mặt là vẻ lãnh đạm, trầm tĩnh. Tôi khẽ cười rồi trở về bên cạnh bàn làm việc.

Tôi của năm năm trước không ngờ được rằng có một ngày mình lại có thể nghiêm túc làm việc ở một nơi như thế này, uống một ly cà phê, vì phải làm thêm buổi tối nên ngồi dưỡng sức, nhiệt huyết đam mê lẫn mưu đồ đầu trí dường như chưa từng phát sinh qua. Nhìn phòng làm việc rộng rãi, nghĩ đến người đàn ông anh tuấn buổi sáng đã ngồi đó định thần, tôi cảm thấy tình yêu với mình đã trở nên quá mức xa xỉ.

Tôi không ngồi nghiên cứu tài liệu mà mở máy tính, xem lịch hành trình của giám đốc, tôi cảm thấy so với việc để cho tôi làm hỏng mất đề án thiết kế thì bảo tôi hoàn thành công việc thư ký sẽ nhẹ nhõm hơn rất nhiều.

Sau khi sắp xếp lại lịch trình ngày mai, tôi khoanh tay, xoay ghế, có chút buồn bực.

[Mười hai giờ trưa, quán Hương Dừa, đối tượng: Mina]

Tôi nhìn tờ hóa đơn hắn đưa buổi sáng, tháng này mỗi buổi trưa đều có người đến tìm, tất cả đều là phái nữ, giai nhân mỹ nữ nổi tiếng có, tinh anh ngành kinh doanh có, có người giống như mình tính, cũng có

người là ký giả như Mina, dường như ngành gì cũng có nghề gì cũng không thiếu, sau đó tôi đưa ra một kết luận: Hàn Dục, người này là trai đẹp độc thân siêu cấp kim cương, là thế gia phong lưu chính cống!

Điện thoại di động vang lên âm báo, nhìn tên trên màn hình, uất ức trong lòng tản đi hơn phân nửa.

[Ăn cơm tối chưa?]

Tôi cầm điện thoại di động cười hì hì nhấn tin trả lời, [Chưa, mọi người hết bận chưa?]

Vài giây sau, nhận được tin nhắn, [Đang ở tiệc rượu, dì Tiểu Di nói em vẫn chưa về, đang ở đâu thế?]

[Trên bàn rượu còn gửi tin nhắn, cẩn thận ba xử anh, em ở công ty làm thêm giờ, sầu quá, Hàn Dục là cái tên biến thái! ! !]

[Tiệc gì chán phèo. Ngày đầu tiên đã bắt em làm thêm giờ, đúng là quá biến thái, muốn ăn gì không, anh đưa qua.]

Nghĩ đến lão đại Bạch Tấn cúi đầu ngồi nhấn tin giữa một đám xã hội đen la lối om xòm, tôi không nhịn được cười ra tiếng.

[Mọi người đang ở quán nào? Có thể đi được không? Em đói rồi.]

[Vương Triều, có gân bò sốt mù tạt em thích.]

Tôi cười đến không mở mắt nổi.

[Món tôm nộm bóc vỏ ở đó nổi tiếng lắm đấy, còn có cà phê hạt dẻ và ốc sên kiểu Pháp.]

[Bốn mươi phút nữa anh tới công ty em.]

[Được, Tiểu Bạch, em yêu anh chết mất, ôi, chảy nước miếng rồi này. . .]

Để điện thoại di động xuống, tôi vuốt vuốt cái bụng trống rỗng, trong đầu toàn bộ đều là thức ăn ngon sắp tới, lật vài tờ giấy, lại ngược mắt nhìn ánh đèn neon ngoài cửa sổ, sau đó gọi điện thoại cho Viên Viên.

“Hạt Tiêu ~” , giọng nói của con bé này vẫn ngọt ngào trong vắt như thế, lòng tôi bị khuấy động đến tê dại.

“Đang làm gì đấy?”, tôi hỏi.

“Vừa mới ăn cơm, tìm tao có chuyện gì không?”

“Tiểu Bảo nhà mày có ở đấy không?”

“Ừ, đi rửa chén rồi, mày tìm anh ấy? Để tao đi gọi.”

”Thôi cứ để hần rửa chén đi”

“Hắc hắc, ngày đầu tiên đi làm cảm giác như thế nào?”

“Bốn chữ thôi: hồng mẹ nó người!”

“Hở? Thế tên vương tử đối xử với mày tốt không?”

“Cái gì mà vương tử, chính là đệ nhất lưu manh!”

“Ủa? Hần vô lễ với mày à?”

“Nếu hần muốn còn phải đợi tao đồng ý.”

“À, vậy hần đi vô lễ người khác?”

“Tên cầm thú này, tao đoán chừng tất cả phụ nữ xinh đẹp ở thành phố N này đều bị hần động qua.”

“Khụ khụ, bình tĩnh bình tĩnh, đàn ông như vậy mới là kim cương trong phi thủy, giá trị liên thành đó, à Tiểu Bảo tới, mày nói chuyện với anh ấy này.”

Tôi đáp một tiếng, đối với năng lực tư duy logic của nó mà có chút im lặng, như thế nào là kim cương trong phi thủy? ! !

“Alo?”, giọng nói vô cùng dễ nghe, khiến ặt tôi nháy mắt nở nụ cười tươi như hoa.

“Anh đẹp trai, có một chuyện muốn anh giúp một tay.”

“Chuyện gì?”

Tôi bĩu môi, đối diện với thái độ lạnh lùng trầm tĩnh của cái tên yêu nghiệt đẹp trai này riết mãi cũng thành quen, người này ngoại trừ đối tốt với bà xã Viên Viên nhà hắn thì những người khác phái khác đều là rầm thối chẳng đáng để tâm trong mắt hắn.

“Tôi được phân làm bản thiết kế mở rộng thị trường thực phẩm của công ty, anh đẹp trai cho chút ý kiến đi.”

“Cô làm bản thiết kế? Đầu óc giám đốc bên đó có vấn đề rồi à?”

Mặt của tôi hơi nhăn một cái, “Anh nói thế là có ý gì? Xem thường tôi à, tiểu tử thối, cẩn thận kẻo tôi lừa bắt Viên Viên nhà anh chạy mất!”

“Ấy, tôi nào có ý này, muốn tôi giúp cô thế nào?”, giọng của tiểu suất ca lập tức trở nên cung kính rất nhiều.

“Chia đôi, anh viết giúp tôi.”

“No!”

“Aiz, chứ cự tuyệt dứt khoát như vậy, anh cảm thấy để ột người cho tới bây giờ chưa từng học qua khoa quản lý khách sạn phải nộp ra bản thiết kế mười ngàn chữ trong vòng năm ngày khả thi sao?”

“Năm ngày, lâu như vậy?”, tiểu suất ca nói vẻ khinh thường, cũng không giống chỉ là khinh thường, còn lộ ra mấy phần nghiêm túc.

Tôi suy sụp hạ hai vai, thở dài một cái, uể oải nói, “Anh đẹp trai, không phải ai cũng được trời phú ột bộ óc thiên tài, tôi biết anh chỉ cần làm sơ hai đêm cũng có thể đem hết toàn bộ tinh hoa của công ty ra nghiên cứu trọn vẹn, nhưng tôi chỉ là người bình, nếu không muốn viết hộ thì cũng nên chỉ cho tôi xem phải làm thế nào để viết một bản thiết kế trong thời gian ngắn mà nội dung cũng không đến nỗi nát quá chứ.”

Người bên kia điện thoại trầm mặc một hồi mới mở miệng, “Nếu chỉ là một vì bản báo cáo, vậy tốt nhất ngày mai cô đi tới phòng marketing tìm mấy phương án cũ không được sử dụng, chấp vạ lung tung vào, căn bản là có thể ứng phó.”

Tôi cắn môi nghiêng đầu suy nghĩ một chút”Vậy nếu như không chỉ đơn giản là báo cáo thì sao?”

“Vậy thì chịu khó làm suốt đêm đi.”

“Mẹ nó, cần phải chịu đựng suốt đêm sao? Một ngày mười hai tiếng còn chưa đủ dùng sao?” Tôi cau mày hỏi.

“Cô hiểu rõ bao nhiêu về khoản marketing của khách sạn ?”

“Hoàn toàn không biết.” Tôi thành thật trả lời.

“Cho nên, bước đầu tiên là tạo một hệ thống trong đầu, cái này phải ba ngày, kết hợp với tình huống thực tế sửa sang lại ra ý mới ít nhất một ngày, lấy ý tưởng của cô lồng ghép vào bản thiết kế cần vừa đến hai ngày, sau đó là cân nhắc tính khả thi cần hai đến ba ngày. . .”

“OK, OK, tôi biết, anh đừng nói nữa, tôi sẽ cố gắng hai mươi tiếng một ngày, nói đi, giờ tôi phải bắt đầu làm như thế nào?”

Người bên đầu kia điện thoại khẽ cười hai tiếng, “Lát nữa kiểm tra tin nhắn, đều là thứ trước kia tôi sắp xếp lại, chỉ cần cô có thể xem và hiểu thì viết một bản thiết kế không quá tệ tuyệt đối không thành vấn đề.”

Đôi mắt của tôi trong nháy mắt ngập tràn ánh quang mạo hiểm, “Tiểu Bảo, nếu có ai nói anh là thần thánh tái sinh, tôi tuyệt đối sẽ tin! Cảm ơn nhé, việc lần này anh giúp tôi tôi sẽ ghi nhớ, trước cúp nha, nói với Viên Viên một tiếng, nếu rảnh tôi sẽ đi gặp nó, bye!”

Tôi vội vã cúp điện thoại vốn đang ở chế độ chờ, vừa nhấn nút trả lời tin nhắn Tiểu Bạch vừa đi về phía thang máy.

Mười phút sau, bàn làm việc bữa bọn đến không chịu nổi của tôi đã được dọn dẹp sạch sẽ, phía trên để đồ ăn tỏa mùi thơm ngào ngạt nức mũi, tôi vừa cầm đầu vào ăn vừa nói chuyện phiếm cùng Bạch Tấn .

Nửa giờ sau, mấy món ăn trên bàn đều bị tôi càn quét sạch sẽ, tôi vuốt vuốt cái bụng tròn vo, tựa lưng vào ghế ngồi hừ hừ, “Aiyo, thật thỏa mãn!”

“Em ăn tốt thật.” Bạch Tấn nhìn tôi rồi bất đắc dĩ cười nói.

Tôi nhếch miệng cười một cái, “Em còn phải chịu đựng suốt đêm, đương nhiên phải bổ sung thể lực.”

Bạch Tấn cau mày, “Chịu đựng suốt đêm?”

Tôi gật đầu một cái, tay kích chuột, in bản Tiểu Bảo gửi tới, Bạch Tấn nhìn máy đánh chữ không ngừng in giấy, sắc mặt dần dần trở nên âm trầm, “Hắn cố ý gây khó dễ em?”

Tôi xoay ghế, bất mãn mở miệng, “Mặc kệ hắn, dù sao em cũng đang rảnh rồi nhàm chán, từ trước tới giờ chưa một lần được cảm nhận cái cảm giác chiến thắng ông chủ, coi như lần đầu mạo hiểm vào trò chơi này, có vậy mới biết nó khó như thế nào!”

Bạch Tấn mím môi nhìn sâu vào mắt tôi một lúc, sau đó khẽ cười cười, cũng không nói lời nào.

“Anh cười cái gì? Cảm thấy em đang mạnh miệng à?” Tôi bất mãn nói.

Bạch Tấn lắc đầu, “Không phải, đang nghĩ đến một câu Hoàng Vũ từng nói với anh.”

“Câu gì?”

“Anh ta nói, bất kể gặp phải khó khăn như thế nào, em vẫn giữ được thái độ lạc quan, bất kể ai ở cạnh em cũng sẽ thấy cuộc sống vô cùng tươi đẹp.”

Tôi ngẩn ra, gãi gãi đầu, cảm thấy có chút ngượng ngùng, “Em nào có tốt như vậy!”

Bạch Tấn nhướn mày, “Anh có nói em tốt sao? Cuối cùng Hoàng Vũ tổng kết một câu, em là đồ ngọc không tìm không phổi.”

Tôi m(__*)m sau đó trừng mắt liếc hắn một cái, tay nhìn tờ giấy vừa được in ra

Bạch Tấn cầm lấy thứ trong tay tôi, sắp xếp lại gọn gàng, “Kể cả có muốn chịu đựng suốt đêm cũng không nhất thiết phải ở lại phòng làm việc. Về nhà đi, tắm nước nóng, lấy lại tinh thần một chút.”

Tôi xoa bụng tròn tròn, nhìn phòng làm việc vắng không bóng người, hai tay chống bàn đứng lên, “Được, chúng ta tới chỗ ba trước, sau đó về nhà!”

Bạch Tấn nghe được những lời này tôi, mỉm cười, trong mắt tràn ngập nhu hòa, giữa ánh đèn chiếu xuống lòng tôi cảm thấy ấm áp, tôi cười hì hì xách túi theo hắn đi về phía thang máy, lúc điểm quay đầu nhìn qua cửa sổ lại cảm thấy ánh đèn ngoài kia không còn buồn bã cô liêu như trước nữa.

.....

Sáng ngày hôm sau, tôi xuất hiện ở phòng làm việc của Hàn Dục với gương mặt tiêu tụy và đôi mắt thâm quầng. Hắn nhìn tôi chừng mười giây, khóe miệng hiện ra nụ cười như có như không, nhận lấy lịch hành trình trong tay tôi, cơ thể tựa nhẹ vào lưng ghế, nhàn nhả ung dung mở miệng, “Tối qua ngủ không ngon?”

Tôi cười hợ hợ yếu ớt, cố gắng nhin một cái ngáp, buồn bã ỉu xiu gật đầu, nghĩ ngợi không tốt, ngay cả giác quan cũng chậm chạp đi rất nhiều, nhìn người đàn ông đẹp trai trước mắt, ầy thế mà tôi lại chẳng thấy si mê, trong đầu tôi chỉ toàn là những hình thức kinh doanh với kế hoạch marketing mới nhất, đối với thái độ quan tâm khác thường của hắn, trong lòng cũng không cảm giác nào, chỉ muốn nộ au bản thiết kế rồi pha một tách cà phê nóng thưởng thức lấy tinh thần.

“Công việc có vấn đề gì sao?” Giọng nói vẫn lạnh nhạt như thế.

“Không.” Tôi thật sự muốn rút guốc đập hấn một cái, đây không phải là nói nhảm sao? Giả như tôi bắt anh hoàn thiện một bản thiết kế trong vòng năm ngày, lúc ấy rồi xem có vấn đề hay không.

“À, vậy thì tốt, có chỗ nào không hiểu, có thể tới hỏi tôi bất cứ lúc nào, dù sao quan hệ của chúng ta cũng không chỉ là ông chủ và nhân viên.”

Tôi hơi sững sờ, ngẩng đầu nhìn hấn, chạm phải đôi mắt cong cong ẩn chứa ý cười, từ từ cắn chặt môi, người đàn ông này tại sao có thể cười đến mị hoặc như thế, mặc dù biết rõ nụ cười này không ý tốt nhưng lòng tôi vẫn run lên một cái.

“Vậy giữa chúng ta là quan hệ gì?”, tôi nghiêng đầu, mơ hồ hỏi lại.

Dường như người đàn ông anh tuần kia rất hài lòng với phản ứng của tôi, nhưng lại không trả lời ngay mà cầm tách cà phê lên nhấp một ngụm, sau đó khẽ nhú mày, nói tiếp, “Quan hệ, rất thân thiết.”

“Hả?” Tôi nghi hoặc nhìn hấn.

Sau khi khiến tâm trạng vốn đang bình tĩnh như mặt nước không gợn sóng của tôi rồi nù lên, hấn ta không nói tiếp đề tài này nữa, ánh mắt chuyển sang màn hình máy vi tính, nụ cười bất cần đời trên mặt từ từ rút đi, nâng mắt nhìn tôi, không bất kỳ tình cảm nào mà nói, “Không sao, đi ra ngoài làm việc đi.”

Tôi há miệng, cuối cùng suy sụp xuống hai vai, đối với tên này, dường như tôi không biết cái gì là phản bác hay cự tuyệt, đáp một tiếng liền xoay người, lúc tôi mở cửa còn nghe được một âm thanh nhẹ nhàng phiêu đảng.

“Tôi không uống Instant Coffee.”

Tôi nhú mày, trước khi đóng cửa còn không quên trừng mắt nhìn hấn một cái, hấn cũng không ngẩng đầu, khóe miệng lại hơi nhếch lên, lộ ra mấy phần nghịch ngợm, tim tôi lỡ một nhịp.

Trở lại chỗ ngồi của mình, tay tôi vuốt ngực, nửa nằm ở trên bàn, một lát lại xuất thần nhìn tấm thủy tinh ngăn cách, sờ sờ cái mũi của mình, mặt buồn bực!

Tôi, dường như đã thật sự động lòng!

24. Chương 24

Năm ngày bốn đêm cố gắng làm việc đến mất ăn mất ngủ, thời gian làm việc buổi sáng kết thúc, sau khi làm xong công việc nhỏ của thư ký, lấy văn kiện đã chuẩn bị trước đó đưa sang phòng giám đốc, lòng thấp thỏm bất an.

Sau bàn công tác, trạng thái tinh thần của người đàn ông này so với bữa mất ăn mất ngủ mấy đêm là tôi không khá hơn bao nhiêu, bộ đồ Tây màu tím làm cho người hấn có chút trầm muộn, sắc mặt hơi chút mệt mỏi, gò má cũng gầy đi. Một tay xoa mi tâm, một tay từ từ đảo qua văn kiện, mím môi không nói.

Tôi lo lắng đến nín thở, chăm chú nhìn vẻ mặt hấn đến không dám chớp mắt.

Sau mấy phút yên lặng, vẻ mặt Hàn Dục hơi giãn ra, ngẩng đầu nhìn tôi một cái, mắt cong cong ẩn chứa ý cười, có chút kinh ngạc cùng tán thưởng, buông lỏng cà vạt, giọng khàn khàn nói, “Ngồi đi.”

Tôi hơi sững sờ, từ lúc tôi đến làm việc tại văn phòng của hấn cho tới nay, đây là lần đầu tiên hấn nói chuyện với tôi như vậy, giọng nói nghiêm túc lộ ra mấy phần tôn trọng, hoàn toàn không giống vẻ khinh thường giấu cợt như lúc trước.

Tôi không ngồi xuống ngay mà đi lấy giúp hấn một ly cà phê, tự rót ỉnh một ly nước ấm rồi mới ngồi đối diện hấn, lúc tôi đưa ly cho hấn, tôi thấy khóe miệng hấn nhếch lên, mắt cúi xuống, lông mi hơi rung động.

“Là cô tự viết?”, Hàn Dục nhấp một ngụm cà phê rồi hỏi.

Tôi gật đầu, nhìn hấn với ánh mắt chân thành, “Một người bạn giúp tôi tìm ít tài liệu, tôi tham khảo rồi viết ra, cũng không quá tệ chứ?”

Tôi dùng một câu nghi vấn, nhưng vẻ mặt lại mang sự bình tĩnh, tự tin.

“Rất chuyên nghiệp, đối với một người chưa từng tiếp xúc với mảng marketing của khách sạn, có thể nói là tương đối khá.”

Tôi mừng thầm, nhưng cũng thấy hơi ngượng kùng với sự khích lệ thẳng thắn này của hấn, đang lúc tôi nghĩ mình nên nói câu gì khiêm tốn, lại nghe được hấn tiếp tục mở miệng.

“Nhưng đây không phải ý tưởng mới, cũng chẳng có tính khả thi.”

Tôi thu lại nụ cười trên mặt, mấp máy môi, cúi đầu suy nghĩ một chút, dè xuống mắt mát trong lòng, “Tôi cũng vậy cảm thấy như vậy.”

Hàn Dục hơi ngẩn ra, có chút kinh ngạc nhìn tôi, cầm cốc uống một ngụm cà phê mới khẽ cười nói, “Cô biết? Vậy tại sao không thay đổi?”

Đôi vai tôi chùng xuống, buông lỏng thân thể, có chút u oán nhìn hấn một cái, “Thời gian quá ngắn, tôi vốn dĩ không có đủ thời gian, nên chưa xét đến tính khả thi.”

Trên mặt Hàn Dục xuất hiện một tia nhạo báng, “Cô rất thành thật, nếu cảm thấy thời gian không đủ, tại sao không xin tôi thêm thời gian, cố gắng hoàn thành bản thiết kế này?”

Tôi nghe thấy giọng nói phiêu dang của hấn, trong lòng dần dần cảm thấy có chút khổ sở, hơi mím môi, quật cường mở miệng, “Tôi biết mình đã làm hỏng bản kế hoạch này, nhưng từ ban đầu tôi không hề làm qua loa cho xong chuyện, tôi đã tỏ rõ thái độ với công việc này, tôi là nghiêm túc thực hiện nó. Hơn nữa một bản thiết kế tốt không phải chỉ cần ba năm ngày là có thể hoàn thiện, cộng thêm hiểu biết của tôi với khoản marketing của khách sạn quả thật còn quá ít, bất kể là trên lý thuyết hay là thực hành. Tôi cảm thấy việc anh cho tôi năm ngày không phải vì muốn tôi nộp một bản thiết kế hoàn hảo mà là muốn xem thái độ của tôi đối với công việc, mà kết quả cũng khiến anh hài lòng còn gì?”

Hàn Dục cúi đầu nghe xong câu trả lời của tôi. cũng không lập tức đáp trả, ngón tay thon dài vuốt nhẹ thân ly, trên mặt là vẻ vân đạm phong khinh gần như nhu hòa, khóe miệng chứa đựng nụ cười ẩn nhẫn, một lát sau, ngược mắt nhìn tôi, ánh mắt trong trẻo lần nữa xuất hiện nụ cười tán thưởng.

“Nói rất hay, hoàn toàn không giống người mới, tôi thật sự muốn hiểu rõ thái độ làm việc của cô, nhưng cô cũng nói sai một điểm rồi, cái tôi muốn cũng phải là một bản thiết kế hữu dụng, cho nên, cô cần bao lâu mới có thể cho tôi một bản thiết kế hoàn hảo?”

Tôi ngơ ngẩn, nhìn vẻ mặt nghiêm túc của hấn, trong nháy mắt hoảng hốt, thế nào mà tôi lại thấy sự khích lệ mơ hồ trong mắt hấn? Cau mày nghĩ một lát, có chút do dự mở miệng, “Một tháng.”

Hàn Dục nghe được câu trả lời của tôi, điểm đen trong mắt cũng hoàn toàn được khai sáng, trên mặt lại bày ra nụ cười quen thuộc, “Được, vậy thì một tháng, nếu như cần trợ giúp cô có thể tìm đồng nghiệp, hoặc là trực tiếp tìm tôi.”

Nghe được hấn trả lời dứt khoát, trong lúc bất chợt tôi có chút hối hận, cảm thấy thời gian mình tự đưa ra quá ngắn rồi, chính là cảm giác khi đi chợ mua đồ mà mình trả giá, sau đó lại biết giá mình trả là quá cao, đang lúc tôi do dự không biết có nên xin thêm mấy ngày để làm hay không, lại nghe được giọng nói có chút nhạo báng của hấn.

“Thế nào? Hối hận đã xin quá ít thời gian?”

Mặt tôi đỏ lên, nhìn hấn mím môi không nói.

“Thời hạn là một tháng, giờ cô ra ngoài làm việc đi.”

Tôi gật đầu một rồi cái đứng lên, nhìn hấn chỉ chỉ ly cà phê, tôi cầm lấy ly không đi ra ngoài, lần nữa trở lại đem cái ly đặt ở trong tay hấn, lúc rời đi nghe được một giọng nói bất mãn, “Đây là cái gì?”

Tôi le lưỡi một cái mới cười hì hì xoay người, “Vị hảo khác lực!”

Trên mặt Hàn Dục thoáng qua một tia kinh ngạc, nhìn chằm chằm cái ly trên tay, nhú mày một cái, nhấp một miếng, mày nhú lại chặt hơn, muốn mở miệng, nhưng chỉ là bất đắc dĩ nhìn tôi, “Tôi không thích mùi vị này.”

Giọng nói thật thấp, âm thanh lộ ra oán trách, giống như nói với tôi lại như đang tự nói một mình, không nụ cười ngượng trang cùng lạnh lẽo, vẻ mặt tùy tâm mà làm, cực kỳ giống đứa trẻ đang làm nũng, tôi mím môi ghen cười, thật thấp đáp một tiếng sau đó vội vàng xoay người mở cửa rời đi.

Trở lại chỗ ngồi, nghĩ đến vẻ mặt đáng yêu vừa rồi của hắn, tôi không tự chủ muốn cười to, nhưng chỉ là không tiếng động há to miệng, ngồi ở trên ghế vừa mới chuyển hai vòng, lại nghe được một giọng nói trong trẻo lạnh lùng.

“Trông tâm trạng cô có vẻ rất tốt?”

Tôi bị giọng nói đột nhiên xuất hiện làm cho kinh ngạc, suýt chút là từ trên ghế lật xuống, vội vàng đứng dậy, nhìn Hàn Dục đang đứng khoanh tay, thân hình cao lớn tựa vào cánh cửa, nụ cười trên mặt nhàn nhạt, ánh mắt lại lộ ra sự lạnh lùng cổ hữu, tôi nuốt một ngụm nước bọt, sờ mũi ngượng ngùng cười, “Không, không, Hàn tổng, tìm tôi sao?”

“Hủy cuộc hẹn buổi trưa và buổi tối.”, giọng nói lạnh lùng trong trẻo lại hơi chút khàn khàn.

Tôi gật đầu một cái, nhìn hắn xoay người trở lại phòng làm việc, sau đó đem khép lại cửa phòng, tôi cần một hồi, cảm thấy Hàn Dục của hôm nay và quá khứ quả thật quá khác nhau, nhưng mà không thể phủ nhận, khí chất u buồn nhàn nhạt phảng phất trên cơ thể hắn, toát ra sức hấp dẫn kì lạ.

Tôi bĩu môi ngồi trở lại ghế, nếu nói tôi không hiểu kì về sự khác thường của hắn là giả, nhưng mà cũng không hứng thú theo dõi. Thứ nhất, quan hệ của tôi và hắn trước mắt mà nói chỉ là cấp trên và cấp dưới, về phần người khác nói hắn cái gì rất tài giỏi, tôi cũng không muốn tìm hiểu, cho nên không tư cách đó đi qua hỏi. Thứ hai, dù có là bạn bè, người thân, tôi cũng rất ít đi hỏi lý lịch người ta. mỗi người đều có một hai việc không muốn cùng người khác nói, giống như tôi, hỏi về cuộc sống là điều cấm kỵ.

Cho tới buổi trưa tôi cũng phải ở lại phòng marketing, tôi đã cảm nhận trọn vẹn cái cảm giác bị của người qua đường bị kẻ giàu có bài xích, sau khi Hàn Dục tiếp quản công ty, chuyện đầu tiên hắn làm chính là thanh lọc nhân viên, dùng nguyên văn câu nói của hắn là như này, “Cái tôi muốn chính là một công ty bình thường, không phải chỗ tụ tập lưu manh.”

Ba giờ sau tôi từ phòng marketing đi ra, nhìn một chút mười mấy phương án hoàn chỉnh trong tay, cười đến mức gò má phát cương mới huyết sáo đi về phía thang máy.

Bắt nạt thì sao, chèn ép thì sao, cổ nhân đều không ngại học hỏi kẻ dưới, thế kỷ hai mươi mốt rồi, da mặt dày như thế lẽ nào còn sợ ánh mắt khinh thường của người khác? Coi như quản lý Thái bản tính khó chịu lại kiêu ngạo, nhưng chức phụ tá giám đốc của tôi cũng không phải là để ăn cơm khô, đơn giản chính là bởi người khuôn mặt tươi cười, nghe người khác chê cười mấy câu, cuối cùng còn không phải đem phương án dĩ vãng chấp tay đưa tiễn, tôi thật sự khó hiểu rốt cuộc trong đầu vị tinh anh đã có kinh nghiệm làm bảy tám năm trong nghề này rốt cuộc là cấu tạo từ cái gì, hắn cũng không sợ tôi về sau được thể mà nói xấu hắn trước mặt Hàn Dục sao?

Lúc trở lại lầu cuối, tôi đem tài liệu đặt trên bàn, do dự một chút có nên đi tới phòng Hàn Dục hay không thì cửa phòng liền bị kéo ra, người bên trong nhìn thấy tôi liền ngăn người, mà tôi lại kinh hô kêu lên một tiếng.

“Cái, cái gì thế? Làm tôi sợ muốn chết!” Tôi vỗ ngực một cái, nhưng nhìn đến người đàn ông đang ra thì trong nháy mắt liền ngậm miệng lại.

Hàn Dục trên mặt lộ ra một vẻ âm lãnh, nhíu mày một cái mới khàn khàn mở miệng, “Mới vừa đi đâu?”

Tôi nuốt nuốt nước miếng, thận trọng mở miệng, “Đến phòng marketing tìm một chút tài liệu.”

Hàn Dục như có điều suy nghĩ, nhìn tôi một lát, sau đó buông lỏng cà vạt, đem một cái ly đặt vào tay tôi, “Pha cà phê giúp tôi, cảm ơn.” Nói xong xoay người trở về phòng làm việc.

Tôi xem nhìn ly cà phê trong tay, buồn bực gãi đầu đi về phía phòng giải khát, lúc bưng cà phê đi tới, Hàn Dục đã bắt đầu làm việc, vẻ mặt vẫn nghiêm trọng như cũ, đều là băng sương, tôi đặt ly cà phê lên bàn, cần một chút dưới mới mở miệng, “Anh không sao chứ?”

Người đàn ông đang chuyên tâm làm việc sau bàn công tác nghe tôi nói mà khóe môi từ từ cong lên, cũng là màu sắc hơi nhạt, một lát sau lắc đầu một cái, nhìn tôi một lúc rồi chuyển sang màn hình máy tính.

Tôi nhìn vẻ mặt nghiêm túc chuyên chú của hắn, trong lòng khẽ run lên một cái, mới vừa lúc ngẩng đầu lên, từ trong mắt hắn, tôi thấy được một tia ưu thương chưa từng có.

Tôi không rời đi, mà hắn cũng không hạ lệnh đuổi khách, phòng làm việc rộng rãi chỉ còn lại tiếng hít thở tưởng đều đặn của hai người chúng tôi, mấy phút sau, tôi lấy dũng khí mở miệng, “Tôi mời anh đi ăn cơm trưa nhé?”

Sau một thời gian dài yên lặng, Hàn Dục không nói gì, cũng không nhìn tôi, chẳng qua là cúi đầu không biết đang suy nghĩ gì, ngay lúc tôi cảm thấy không khí có chút lúng túng, muốn mở miệng lần nữa thì hắn mới từ từ ngẩng đầu lên nhìn về phía tôi, trong mắt không có bất kỳ biểu cảm, một lát sau cười cười, “Ăn gì?”

Tôi sững sốt một chút, sau đó nhếch miệng cười một tiếng, “Lẩu cay thì sao?”

Hàn Dục nhíu mày có chút kinh ngạc nhìn tôi, “Bây giờ đang là buổi trưa!”

“Buổi trưa thì thế nào? Người nào quy định buổi trưa không thể ăn lẩu cay?” Tôi giương mắt không phục nhìn hắn.

Khuôn mặt hắn thoáng qua một tia ánh sáng, gật đầu một cái, “Đúng là không có quy định buổi trưa không thể ăn lẩu cay, nhưng mà...” Nói tới chỗ này hắn hơi dừng lại, sau đó trong mắt hiện ra nụ cười thần nhiên, “Nếu như thế, có coi là bỏ bê công việc buổi chiều không?”

Tôi ngẩn ra, sau đó nghiêm túc nhìn hắn, “Hàn tổng, vậy buổi chiều sẽ ra ngoài nghiên cứu.”

Hàn Dục nhếch miệng lên, nhìn tôi rồi từ từ mở miệng, “Được, nhưng trước đó đánh máy cho tôi một phần báo cáo, chú thích mục đích nghiên cứu và lộ trình cụ thể.”

“A!!!” Tôi trừng mắt kêu thành tiếng, nhìn nụ cười tà ác của hắn lập tức phần hận xoay người, mới vừa đi được hai bước liền nghe đến giọng nói mang ý cười, “Báo cáo viết xong, buổi chiều đi làm đưa cho tôi. Bây giờ là lúc ăn cơm, không phải giờ làm việc.”

Tôi cắn răng, xoay người, trừng mắt thật to ngó hắn, sau đó ngẩng đầu mà đi ra cửa.

“Đi viết báo cáo?” Mỉm cười, cực kỳ đáng đánh.

Tôi hừ lạnh một tiếng, “Đi gọi đồ ăn nhanh!”

Lúc đi tới cửa, sau lưng truyền đến tiếng cười, tôi nặng nề đi về phòng, khóe miệng cong cong, vừa về chỗ ngồi vừa sờ lỗ mũi, đối với sự phức tạp của hắn mà tôi vẫn cảm thấy không thể không khó chịu, thế mà nghe được tiếng cười của hắn, lại cảm thấy có chút nhẹ nhõm, tôi không muốn đi tìm hiểu xem cảm giác của mình đối với hắn là gì, nhưng mà không thể phủ nhận, nếu thấy hắn không vui tôi cũng sẽ thấy buồn.

Đang lúc tôi rối loạn như nui thì một bóng đen phủ xuống, sau đó trán bị người ta búng nhẹ một cái, tôi ngẩng người, ngửa đầu nhìn đôi mắt cực kỳ xinh đẹp kia, có chút ngẩn người nói, “Sao vậy?”

“Đi ăn lẩu.”, giọng nói nhẹ mà trầm, thực sự là hấp dẫn vô cùng.

Tôi mấp máy môi, lắc đầu một cái, “Không được, báo cáo của tôi còn chưa viết xong.”

Đỉnh đầu truyền đến một tiếng cười, “Chẳng lẽ cô không biết, có một thứ quyền lợi gọi là nhóm đặc biệt sao?”

Tôi khẽ cắn môi nhìn thẳng vào hắn, chỉ vài giây sau đã vô dụng buông thả chìm đắm trong sự dịu dàng ấy, mặt đỏ hồng cúi đầu, khẽ đáp một tiếng, thu lại túi xách đi theo hắn về phía thang máy, lẩm bầm câu, “Quyền lợi này hay thật.”

Người đàn ông phía trước hơi dừng lại, lúc đi vào thang máy, hắn quay đầu cười nói, “Thật ra thì vẫn còn có một cách gọi là ‘tiền trạm hậu tẩu’!”

25. Chương 25

Trong quán ăn.

Tôi nhìn nồi lẩu không ngừng bốc lên hơi nước, nụ cười trên môi càng lúc càng lớn.

“Tôi nói này Hàn tổng, lẩu là anh muốn ăn, đừng có bày ra vẻ mặt cảm thù đến tận xương tủy như thế chứ.” Tôi cẩn thận đồ thịt dê cùng rau sống vào trong nồi, nhìn người đàn ông khuôn mặt cau có nhăn nhó đang ngồi trước mặt.

Hàn Dục mím chặt môi, nhìn không gian nhỏ hẹp với bốn vách tường sữa sang đơn giản, một lát sau mới khó khăn mở miệng, “Chỗ này ngay cả lỗ thông khí cũng không có.”

Tôi gấp một đĩa lớn rau vào trong bát, nhìn xung quanh, sau đó đứng dậy, mở cửa sổ, “Như vậy là có rồi, gió tự nhiên, cảm giác thật tuyệt.”

Hàn Dục ngồi đối diện cửa sổ, lúc cửa mở ra, trong nháy mắt tôi thấy được thân thể của hắn khẽ run lên một cái, nhin cười ngồi về chỗ cũ, nhạo báng, “Mau ăn một chút, giờ không lạnh nữa rồi, thật.”

Hàn Dục nhìn nồi lẩu cay một lát, sau đó giống như hạ quyết tâm, cầm đũa lên gấp một miếng rau, từ từ bỏ vào trong miệng.

Tôi nhìn vẻ mặt ẩn nhẫn của hắn, vừa định cười to, đột nhiên thấy chân mày hắn nhíu lại, khuôn mặt vốn trắng nõn trong nháy mắt đỏ bừng, tôi sững sờ vội vàng đem cốc nước của mình đưa cho hắn.

Hàn Dục không nhìn mà cầm lấy ực mạnh vài hớp, cho đến khi uống hết một cốc nước trái cây vào bụng mới để ly xuống, nhìn tôi muốn nói điều gì, nhưng chỉ che miệng ho không ngừng.

Tôi cầm cái chén không rót đầy nước vào, sau đó đưa cho hắn, “Hàn tổng, uống một cốc nữa đi.”

Hàn Dục nhìn cốc nước đang nắm chặt trong tay, mím môi nói, “Cám ơn.”

Tôi uống nước, nhìn hắn, cười vui vẻ, “Thật xin lỗi, tôi vốn định nhắc nhở anh nếu không thể ăn cay, tốt nhất không được ăn rau, không nghĩ anh lại nóng lòng bỏ vào miệng.”

Sắc mặt Hàn Dục đã khôi phục lại bình thường, hừ lạnh một tiếng, uống một ngụm nước rồi nói, “Sao tôi lại có cảm giác cô đang cố ý?”

Tôi nhíu mày bất mãn nhìn hắn, “Anh còn nói tôi xấu như vậy, vừa rồi việc đầu tiên tôi làm là đưa nước cho anh đó.”

Hàn Dục nhìn tôi một cái rồi cúi đầu cười yếu ớt.

Tôi cũng cười, sau đó dùng muống vớt một ít ngư hoàn cùng vươ ngư, đưa tới bát hắn, “Thử ăn cái mấy cái này đi, không cay lắm đâu.”

Hàn Dục vội vàng lấy tay ngăn miệng bát, “Tôi no rồi, cô ăn đi, cám ơn.”

“Sao vậy? Thật không cay, ai lừa anh là con chó, đưa bát đây, nhanh lên một chút, tay tôi mỏi rồi.”

Hàn Dục buông tay ra, tôi cười hì hì đem đồ ăn trong muống để vào bát hắn, hắn cầm đũa bỏ một miếng ngư hoàn nhỏ vào trong miệng, chân mày nhíu chặt dần dần buông lỏng, một lát sau chiếc đũa lần nữa gấp đồ ăn trong bát.

Tôi vừa ăn rau vừa không ngừng uống nước, còn người đàn ông kia mặc dù vẫn duy trì thần thái ưu nhã nhưng chớp mũi hơi hồng cùng giọt mồ hôi trong suốt óng ánh trên trán chứng tỏ hắn ăn rất ngon miệng.

Thời điểm bàn ăn trống trơn một nửa, tôi vuốt cái bụng tròn vo, hơi tự nhiên mà ợ một cái, nhìn hắn nhíu mày chán ghét, hai chân tôi bắt chéo, giả bộ lão thành nói, “Thật ra thì, tôi cảm thấy chuyện cả đời của con người là như vậy, mọi việc đừng nên cưỡng ép, cứ thuận theo tự nhiên là được, làm người, đừng bao giờ gây khó dễ ình, thật, làm khó ai cũng đừng làm khó dễ mình, khi còn sống nên để cho bản thân được vui vẻ mà sống.”

Hàn Dục nhàn nhã tựa lưng vào ghế ngồi, cà vạt đã bị hắt gạt ném qua một bên, tay trái tùy ý đặt lên bàn, tay phải cầm cốc nước thỉnh thoảng uống một ngụm, trên mặt có nụ cười thản nhiên, ánh mắt trong trẻo mà ôn hòa, cả người lộ ra vẻ đẹp trai không nói nên lời, nghe được lời nói của tôi, khoé miệng hơi nhếch lên, lắc đầu một cái, nói thật nhỏ, “Cô đã trải qua bao nhiêu mà cho rằng cuộc sống đơn giản như vậy?”

Tôi cười, cắn miệng cốc, dùng giọng cực thấp tự nói một mình, “Bốn tuổi mẹ mất, hai mươi tư tuổi con cũng mất, bị người yêu vứt bỏ, đi một vòng qua Quỷ Môn Quan, chuyện như vậy người bình thường hẳn là ít gặp.”

“Cô nói gì?” Hàn Dục nhíu mày, nghi ngờ nhìn tôi.

Tôi bĩu môi, nhìn về phía hắn, “Không có, không nói gì cả, tâm trạng của anh khá hơn chút nào chưa?”

“Tâm trạng của tôi vẫn luôn rất tốt.” Hàn Dục từ từ nói.

“Cùng người khác chia sẻ phiền não của mình là phương pháp tốt nhất, nếu như anh muốn tìm người kể khổ, tôi cũng không ngại làm vật hy sinh.”

“Tại sao?”

“Bởi vì tôi không tìm không phải chứ sao.” Tôi cười đáp.

Hàn Dục đang uống nước, bị sặc một cái, ngẩng đầu nhìn vào mắt tôi, sau đó cười lớn.

Rồi tôi nghe thấy giọng nói trầm thấp nặng nề của hắn, “Ngày hôm qua sinh nhật mẹ tôi, tôi ở cạnh bà, đến rạng sáng cũng không nhận được điện thoại của cha, bà không ngừng tự trấn an mình, nói rằng hẳn là do cho bận việc nên quên mất, nhìn hốc mắt bà phồng đỏ, trong lòng tôi cảm thấy khó chịu, bởi vì tôi biết cha không phải bận công việc mà là đang ở một căn nhà nào đó của thành phố này, cùng tình phụ của mình thâu hoan, mẹ còn lo lắng cho thân thể của cha, sợ ông ấy làm việc quá mức vất vả, thật châm chọc.”

Đáy mắt Hàn Dục dần xuất hiện tia đau đớn, mà ngón tay cầm cốc nước vì dùng sức cũng trở nên trắng bệch.

Tôi không nhìn hắn, trong lòng tự nhiên cảm thấy có thứ gì đang tràn ra, một lát sau mới nói, “Tôi kể cho anh nghe chuyện này.”

Hàn Dục ngẩn ra, nhìn về phía tôi, không nói gì.

“Lucien là một tiểu thuyết gia nổi tiếng của nước Pháp, mỗi ngày anh đều đến quán Đồ thư để sáng tác, vợ anh lo liệu việc nhà, cũng lo việc in truyện ngắn của anh. Ngày nào anh về cũng đều làm một chuyện dường như không thay đổi: Ôm vợ một cái, hôn lên trán cô ấy, nói ‘Bà xã, nếu anh không có ở nhà, em đừng bao giờ phiền muộn, được chứ?’

Vợ của anh cũng trả lời một câu không thay đổi, ‘Không có, trong nhà cũng có nhiều việc phải làm, nhưng anh về rồi, em rất vui.’

Kết hôn 23 năm, ngày nào cũng như thế.

Nhưng không ai có thể nghĩ tới, Valle Sika lấy thân phận người thứ ba xông vào gia đình bọn họ, Sika là một cô gái xinh đẹp, độc thân không có gì cản trở, thậm chí là một người phụ nữ không biết xấu hổ, cô hàng phục tiểu thuyết gia, hơn nữa còn nói muốn cùng anh kết hôn.

Tiểu thuyết gia dù sao cũng là tiểu thuyết gia, anh nghĩ ra một chủ ý, là viết một truyện ngắn, biến cuộc sống của mình cùng vợ thành những điều hư cấu trên trang sách, để cô ấy có thể hiểu ra, anh còn cố ý trích dẫn những chi tiết hàng ngày của bọn họ. Kết thúc câu chuyện, anh để vợ chồng ly hôn, cũng cố ý viết: Cô vợ đã không còn tình yêu với người chồng cũ, không rơi một giọt nước mắt liên ra đi, về sau sống trong một căn phòng nhỏ ở rừng rậm phía nam, nhờ những đồng Frãng của chồng cũ đưa à sống một cuộc sống tự tại an nhàn.

Thời điểm anh đem bản thảo này đưa cho vợ, trong lòng không khỏi thấp thỏm bất an, nhưng buổi tối về nhà vợ anh không có bất kỳ biểu hiện gì khác thường, tiểu thuyết gia suy đoán, chẳng lẽ cô ấy xem không hiểu, hoặc là cô ấy định in bài vào ngày mai? Vậy mà, vợ nói cho anh biết, truyện đã in rồi, cũng đã được đọc qua cẩn thận rồi mới gửi cho ban biên tập.

Nhưng tại sao một chữ cô ấy cũng không đề cập tới tình tiết trong câu chuyện vậy? Chột dạ, tiểu thuyết gia cũng không hỏi nhiều, anh bị tình cảm đan xen làm cho đau khổ. Đến khi truyện ngắn được in, đáp án mới công bố, thì ra là, vợ anh đã sửa lại kết cục: Nếu người chồng đã đưa ra yêu cầu này, người vợ chỉ có thể nén lại bi thương. Hai vợ chồng ly hôn, nhưng mà, người vợ sau 23 năm kết hôn vẫn duy trì tình yêu chân thành của mình. Trên đường đi đến căn nhà nhỏ trong rừng rậm ở phía nam, người vợ bị trầm cảm mà chết.

Tiểu thuyết gia kinh hãi, sấm hối rồi, lập tức chia tay với người phụ nữ từng khiến anh thần hồn điên đảo.

Mặt trời lặn rồi lại mọc, cuộc sống của bọn họ vẫn tiếp tục, người vợ không nói đến việc mình đã sửa đổi kết cục câu chuyện kia, tiểu thuyết gia cũng không nhắc lại chuyện này.

‘Bà xã, lúc anh không ở nhà, em đừng phiền muộn, được chứ?’ Khi về nhà, Lucien vẫn nói một câu như vậy, nhưng mà, so với lúc trước càng thêm thâm tình.

‘Không có, trong nhà có nhiều việc phải làm, nhưng anh về rồi, em rất vui.’ Người vợ trước sau vẫn trả lời như một, như mà so với dĩ vãng càng thêm dịu dàng.’

Tôi kể xong rồi uống một ngụm nước lớn, nhìn người đàn ông đối diện vẫn nắm chặt cốc nước, vì hấn cúi đầu nên tôi không thể thấy được biểu cảm trên khuôn mặt ấy, chẳng qua là lông mi không ngừng run rẩy.

Tôi không nói gì thêm, bởi vì tôi biết hấn đang suy nghĩ.

Ước chừng mười phút sau, tiếng cười trầm nhẹ vang lên.

“Nhóc con, hiểu biết đúng là không ít, tại sao lại muốn kể chuyện này cho tôi?”

“Tôi chỉ muốn nói cho anh biết, đàn ông dù ở nơi nào trên thế giới, dù làm nghề gì đi nữa cũng có thể xảy ra chuyện như thế này, bây giờ việc đáng sợ nhất là làm rõ trắng đen với người vợ, cho nên, chỉ có thể dùng trí không thể dùng lực.”

Hàn Dục cười khê, “Thế nào là lực, thế nào là trí?”

“Lực ở đây chính là anh nói cho bác gái biết mọi chuyện, sau đó dẫn đến việc bọn họ ba mặt một lời, như vậy anh và bác gái hoàn toàn mất đi phần thắng rồi.”

“Ha ha, hình như cũng đúng, vậy dùng trí thế nào?” Hàn Dục mỉm cười rót thêm vào cốc của tôi một ít nước trái cây.

Tôi cắn miếng cốc, nhấn nhá nói, “Cái này anh tự nghĩ đi, tình huống cụ thể cần phân tích cụ thể, không phải là vài ba lời có thể nói rõ ràng.”

Hàn Dục cười lớn, “Cô đúng là tự biến mình thành trí giả rồi, nói có

da có thịt. Được rồi, ăn cũng ăn no, giờ về đi làm đi.”

Tôi trừng mắt nhìn hấn rồi đứng lên. Lúc ra cửa, thân thể hấn đột nhiên dừng lại, tôi chưa kịp chuẩn bị liền đụng phải tấm lưng không tính là mềm của hấn, xoa mũi, bất mãn mở miệng, “Anh làm cái gì vậy?”

Hàn Dục xoay người nhìn tôi, không có nụ cười toan tính, chỉ còn lại sự nghiêm túc, “Vì sao nhà chúng tôi thâu tóm toàn bộ sản nghiệp của cha cô, chẳng những cô không tức giận mà còn chọc cho tôi vui vẻ?”

Tôi sờ mũi, “Tôi có chọc cho anh vui vẻ sao?”

Hàn Dục nhún vai, tiếp tục nhìn tôi.

Tôi cúi thấp đầu, khê cười, “Cha tôi không để ý, tôi tức giận thì có ích gì? Tiền tài vốn là vật ngoài thân, cha dùng những thứ này để đổi lấy an nhàn nửa đời sau, thật sự tôi chẳng nghĩ ra lý do gì để tự vui lấp bản thân trong ân oán tình thù.”

Ánh mắt Hàn Dục ngưng đọng nhìn tôi, đáy mắt ý vị như có tâm tình đang nhảy nhót. Một lát sau, hấn vươn tay, xoa nhẹ đỉnh đầu tôi một cái, sau đó cười nhạt, “Đúng là một đứa ngốc.”

Tôi nhìn ánh mắt dịu dàng của hấn, nhịp tim dần dần gia tốc, đầu óc trống rỗng, tôi cảm thấy đáy lòng lẽ ra nên bình lặng của mình có thứ gì từ từ dậy sóng.

26. Chương 26

Kể từ sau ngày đó, quan hệ giữa tôi và Hàn Dục, thật sự giống như lời hần nói, rất vi diệu!

Ví dụ như hần sẽ bảo tôi huỷ đi tất cả lịch trình buổi trưa. Giờ ăn cơm, tôi gọi mua hai phần đồ ăn nhanh, nếu đúng lúc hần rảnh rỗi thì sẽ mang vào hai người cùng ăn. Khi ăn cơm Hàn Dục không thích nói chuyện, mà tôi lại sợ bầu không khí bị nhạt nhẽo nên kể vài ba chuyện cười. Đoán chừng hai lần đầu là do hần không muốn làm tôi bẽ mặt nên cũng âm ừ cho có, đến lần thứ ba, hần hoàn toàn lơ tôi đi. Cuối cùng, vừa nhìn thấy tôi mở miệng, ánh mắt sắc bén của hần sẽ quét qua đây, đợi tôi ngoan ngoãn im lặng, mới tiếp tục ngồi ăn cơm, cho đến khi ăn xong, tôi nhận lấy hộp đồ ăn của hần, nghe được hần giải thích:

“Ăn không nói, ngủ không nói, đây là truyền thống tốt đẹp của Trung Quốc.”

Cho nên vậy mới bảo Hàn Dục tuyệt đối là một người đàn ông gia trưởng, nhưng không thể không thừa nhận, chuyện này hần nói đúng, tôi không thể nào phản bác, nhưng như thế không có nghĩa là tôi thoả hiệp với sự gia trưởng này của hần.

Ví dụ như hiện tại, sau hai tuần lễ căn kê nghiên cứu, tôi giao bản thiết kế sơ thảo cho hần một lần nữa, mà hần chỉ dùng năm phút đồng hồ để xem, cuối cùng nhẹ nhàng nói ra hai từ: “Làm lại!”

Bây giờ tôi cảm thấy mình nên trao đổi với hần, cho hần hiểu thế nào là tôn trọng thành quả lao động của người khác.

“Tại sao phải làm lại?” Tôi kéo một cái ghế, ngồi xuống, mặt hất lên muốn cùng hần đàm luận.

“Tôi không hài lòng.” Hàn Dục cầm tách cà phê, theo thói quen nhấp một ngụm, sau đó nhìn tôi một cái.

Tôi làm như không thấy ánh mắt bất mãn của hần, trong lòng cười thầm, hiện tại đồ uống sau khi ăn trưa của Hàn Dục từ cà phê toàn bộ đều bị đổi thành chocolate nóng, mà người nào đó lúc ban đầu có thái độ khó chịu bây giờ cũng chuyển thành bất mãn tiếp nhận.

“Không hài lòng điểm nào?”

“Toàn bộ!”

Tôi cắn răng, “Nói cách khác, hai tuần lễ tôi làm báo cáo, bất kể nắng mưa, mỗi ngày ngồi phân tích, cuối cùng làm ra một vật hoàn toàn vô giá trị sao?”

Hàn Dục nhìn tôi, khóe miệng giật giật, cố gắng kìm lại nụ cười, “Cần gì như vậy, tôi chỉ nói là phương án của cô tôi không hài lòng, cũng không huỷ bỏ kết quả làm việc của cô, chẳng qua chỉ nghĩ thoáng đón nhận sai lầm, kết quả dĩ nhiên không thể nào làm người vừa lòng.”

Tôi sững sốt, nghi hoặc nhìn hần, “Nghĩ thoáng đón nhận sai lầm? Chẳng lẽ công ty chúng ta không phải thuộc ngành thực phẩm mà là bất động sản?”

Hàn Dục liếc tôi một cái, lại cầm phương án của tôi lên, “Tại sao cô cho rằng xây dựng nhiều cửa hàng fast-food sẽ dễ dàng đưa ra thị trường hơn?”

“Bởi vì nó có tính đại chúng, tuy chỉ tập trung vào một nhóm người cố định nhưng số lượng lại nhiều.”

“Tuy nhiên cạnh tranh cũng không phải kịch liệt bình thường, cửa hàng ăn nhanh trước mắt đã phát triển tương đối thuần thực, rất khó để có thể đưa ra ý tưởng mới đột phá, hơn nữa với mong muốn trong vòng ba năm mở rộng nguồn tài chính của tập đoàn ra thị trường thì phương án này của cô, hoàn toàn không thích hợp.”

“Mở rộng nguồn tài chính ra thị trường? Ba năm?” Tôi không thể tin nhìn hần.

“Chỉ là bước đầu của ý tưởng, cho nên mới bỏ qua đề xuất của cô, cái tôi muốn chính là một nhà hàng cao cấp, một con rồng trong lĩnh vực thực phẩm chứ không phải chỉ là quán ăn nhanh.”

“Cao cấp? Cao cấp đến đâu?” Tôi xoa trán không hiểu.

Hàn Dục lắc đầu chịu thua với tôi, tựa lưng vào ghế ngồi, hai tay ôm trước ngực, nhạo báng nói: “Vậy cao cấp nhất với cô là thế nào?”

Tôi nghiêng đầu nhìn khuôn mặt đẹp trai của hắn, nuốt một ngụm nước bọt mới mở miệng, “Anh thật sự muốn tôi nói?”

Hàn Dục nhìn tôi khinh thường, vẻ mặt như sắp mất hết kiên nhẫn.

Tôi cắn môi, chậm rãi nói, “Hoàng tử anh tuần mang theo công chúa của mình xuống khỏi xe ngựa bí đỏ, hai người tay trong tay đi vào một nhà ăn tráng lệ nguy nga như cung điện, tùy tiện chọn một thứ cũng là dị bảo quý hiếm giá trị liên thành, tất cả thức ăn đều do đầu bếp đứng đầu cả nước làm nên, ở chỗ này anh có thể gặp ngôi sao điện ảnh hoặc minh tinh truyền hình, thậm chí cũng có thể thấy được cả tổng thống.”

Tôi nói xong liền nghe thấy một hồi vang động, ngẩng đầu, thấy người kia đang ôm bụng cười không dứt, tròng mắt liếc hắn một cái, sau đó tôi cũng cảm thấy xấu hổ đỏ mặt.

“Này anh cười đủ chưa vậy? Buồn cười đến thế sao? Là anh muốn tôi nói.” Tôi bắt mắt nhìn hắn.

“OK, không cười, không nghĩ tới cô vẫn còn rất có ngây thơ chất phác như thế, còn cái gì mà xe ngựa bí đỏ...” Nhìn thấy ánh mắt bức bối của tôi, hắn rất tự giác đem nửa câu sau nuốt vào trong bụng, từ từ lấy lại bộ dạng đứng đắn, chăm chú nhìn tôi, “Thật ra thì ý tưởng của cô rất hay, lướt qua những điều về hoàng tử công chúa kia, cũng chính là thứ tôi muốn, tôi muốn tạo lập một vương quốc, một nơi tượng trưng cho thân phận, địa vị và tầng lớp cao quý. Ở đây ngoài minh tinh điện ảnh quốc tế, cô còn có thể thấy Tổng thống Mỹ hoặc Thủ tướng nước Anh! Cô không cần kinh ngạc, chỉ cần chúng ta có phương pháp, việc này hoàn toàn có thể làm được.”

Tôi há to miệng, nhìn ánh mắt loé lên hưng phấn của người đàn ông trước mắt. Ánh mắt cơ trí cùng vẻ mặt kiên định tràn ngập tự tin, khiến hắn cơ hồ được bao phủ trong ánh hào quang rực rỡ, càng toả ra mệnh lực và nét nam tính vô ngần.

Tôi trộm đưa tay lên sờ vào ngực trái, nơi đó trái tim đang đập loạn, mắt thoáng qua sự cảm động cùng sùng bái, tôi không biết đứng trước một người đàn ông như vậy có thể có người phụ nữ nào không bị hạ gục không, dù sao tôi cũng chống đỡ không được rồi. Người đàn ông ưu nhã anh tuấn như vậy, khi hắn cùng tôi nói về dự định, về giấc mộng sự nghiệp của hắn, cả cơ thể hắn tản mát ra một loại kích thích khiến tôi không cách nào phản kháng.

Trong vẻ đẹp trai lại lơ đãng toát ra sự dịu dàng làm tôi say mê, đáy mắt chợt lóe lên ưu thương làm cho tôi đau lòng vô tận, đối với kế hoạch tương lai để cho tôi kính nể cùng khâm phục, tôi biết những thứ này không tính là yêu, nhưng không thể phủ nhận, tôi đang dần dần bị hắn hấp dẫn.

Lúc này tôi lại nhớ tới một câu triết lý: Biện pháp tốt nhất để quên đi một đoạn tình cảm chính là bắt đầu một đoạn tình cảm mới.

Mà biện pháp tốt nhất để hoàn toàn quên đi một người đàn ông chính là yêu một người đàn ông khác.

Buổi tối về đến nhà, theo thường lệ chỉ có dì nhỏ, tôi thay quần áo ở nhà rồi nằm dài trên ghế salon xem tivi, không phải là tôi không muốn giúp dì Tiểu Di, mà là càng giúp càng rối.

Tám giờ hơn, tôi nhận được tin

nhắn của Tiểu Bạch.

Về nhà chưa?

Về rồi, anh và cha lại đi xã giao à?

Ừ, nói với dì hôm nay về muộn.

OK!

Tôi cầm di động đến phòng bếp thông báo cho dì nhỏ một tiếng, mới vừa nói chuyện một lát liền nghe được tiếng chìa khoá mở cửa, quay đầu lại nhìn thấy Hoàng Vũ mệt mỏi đi vào, chào dì với tôi một tiếng rồi đi lên lầu.

“Đi để con đi xem anh ấy.” Nói xong tôi liền theo Hoàng Vũ vào phòng.

Hoàng Vũ không để ý đến tôi, cởi áo khoác vứt lên ghế sofa rồi nằm ngửa trên giường. Tôi xoay người rót một cốc nước nóng, lục tìm trong ngăn kéo ở tủ đầu giường một lúc, khó chịu nhìn anh đang nằm nhắm mắt trên giường, trán lấm tấm vài giọt mồ hôi, “Sao chỉ có thuốc giảm đau? Thuốc đau dạ dày đâu rồi?”

“Uống hết rồi, cho anh thuốc giảm đau, nhanh lên.” Giọng nói của Hoàng Vũ khàn đi rất nhiều.

Tôi trừng anh ấy một cái, bật ra hai viên thuốc đặt vào lòng bàn tay của anh, sau đó đưa một cốc nước tới, “Anh đang tự làm khổ mình hả? Em đã nói với anh, nếu là người phụ nữ tâm địa ngoan độc, coi như anh có tự ngược mình đến chết, cô ta cũng chẳng thèm chớp mắt lấy một cái đâu.”

Hoàng Vũ đưa cốc nước không cho tôi, lấy cái gối gối lên, hừ hừ hai tiếng, khò có khí lực phản bác lại tôi.

Tôi nhìn trán anh càng ngày càng chảy ra nhiều mồ hôi, lòng buồn bực gần chết, lấy chăn chiên đắp lên người anh rồi ngồi xếp bằng bên cạnh, thỉnh thoảng lại lấy khăn lau mồ hôi cho anh.

Hoàng Vũ run lên một cái, khoe miệng hơi nâng, “Anh không sao.”

“Bây giờ anh với Hàn Lăng thế nào rồi? Mấy ngày nay nửa đêm anh mới về.”

Hoàng Vũ nhìn tôi, “Gần đây có một vụ án mạng, không liên quan gì đến cô ấy.”

Tôi nhìn anh, không giấu được đau lòng, khoe mắt hơi cay, “Có phải đau lắm không? Môi anh trắng nhợt rồi, nếu không chịu nổi thì đến bệnh viện đi.”

“Không sao, mấy ngày nay anh cũng không trông nom được em, thằng nhóc Hàn Dục kia có bắt nạt em không?”

“Không có đâu, anh ta rất tốt với em, mặc dù có lúc tương đối biến thái.”

Hoàng Vũ cười khê, “Bị em nói biến thái, đoán chừng thật sự cậu ta bị biến thái.”

Tôi cười he he hai tiếng, sau đó như có điều suy nghĩ nhìn anh.

“Thế nào? Muốn nói gì với anh à?”

Tôi gật đầu, mặt thấp thỏm, “Hình như em động lòng với anh ta rồi.”

Hoàng Vũ nghe được lời của tôi liền ngẩn ra, tay chống lên giường để gượng dậy, nhìn tôi với vẻ kinh ngạc, “Em nói thật?”

Tôi cắn môi một lát, sau mới gật đầu, “Em nghĩ thế, mặc dù em không chắc chắn cảm giác này có phải là yêu không, nhưng bây giờ mỗi ngày em đều mong được gặp anh ta.”

Biểu tình của Hoàng Vũ có chút nặng nề, khuôn mặt bất an cùng phiền não, “Đừng nói với anh là vì muốn quên Lê Trạch nên em mới thích cậu ta?”

Tôi từ từ cúi đầu, “Em thừa nhận lúc bắt đầu là do háo sắc với anh ta, cũng từng nghĩ đến việc nhờ anh ta mà có thể thay đổi tình cảm của mình, nhưng em chưa bao giờ miễn cưỡng bản thân đi quên Lê Trạch, hoặc là đi yêu người đàn ông khác, hết thấy đều để ọi việc thuận theo tự nhiên, sau đó em phát hiện ra thật sự em có thể yêu người khác, thật sự có thể yêu lần nữa, anh à, anh cũng nên vui mừng cho em chứ?”

Hoàng Vũ mím môi nhìn tôi, sau đó cười, đưa tay nhéo mũi tôi rồi lại nằm xuống, từ từ nhắm mắt lại. Tôi cho rằng anh ấy muốn nghỉ ngơi, vừa định đứng dậy lại nghe được tiếng thở dài.

“Cậu ta thì sao? Thái độ của cậu ta thế nào?”

“Ồ rất vi diệu.”

Hoàng Vũ mở mắt cười khê, “Đồ ngốc, định đánh Thái Cực với anh à? Nói thật cho anh biết, cậu ta thích em không?”

Tôi nghiêng đầu suy nghĩ một chút, “Cũng có, hoặc không, à cứ coi như thích chút chút đi.”

“Từ khi nào mà Tiểu kim vô địch nhà anh lại trở nên mất tự tin như vậy rồi?”

“Em đâu có mất tự tin, chỉ là không muốn để cho anh ta phải sớm quỳ dưới váy của em, chơi thử một thời gian trước sẽ tính.”

Hoàng Vũ cười vui vẻ, vừa định nói gì thì điện thoại đổ chuông, bảo tôi đi lấy, tôi xuống giường lấy điện thoại từ trong túi áo anh, thấy cái tên nhấp nháy trên màn hình, có chút kinh ngạc.

Hoàng Vũ nhận lấy điện thoại di động, vẻ mặt ngay lập tức thay đổi, từ ngạc nhiên biến thành quần bách sau đó là phiền não, cuối cùng khi ấn xuống phím trả lời, trên mặt chỉ còn sự bất đắc dĩ.

“Alo?”

“Cô giáo Mạc, cô tha cho tôi đi, tôi thật sự không thể tới trường học của các người diễn giảng được.”

“Ừ, tôi đang ở nhà.”

“Cô tới nhà tôi làm cái gì? Tôi không có nhà đâu. A-”

Tôi nhin cười nhìn lông mày Hoàng Vũ đang bình thường giờ chụm lại vào nhau, cắn răng, sau đó từ từ đứng dậy.

“Anh, cái người tên Mạc Bì Bì này là con gái hả?”

Hoàng Vũ ôm chần ngồi trên giường, phiền não túm tóc, “Ừ, phụ đạo viên, quen lần đầu lúc diễn tập đặc huấn, sau đó cô ta liền bắt anh đi thuyết giảng cho học sinh, nói cái gì mà con người Hoàng Dương tinh thần rần rở, giờ cũng chẳng còn tinh thần nữa, có khi sắp bị biến thành thần kinh rồi cũng nên.”

Tôi sửng sốt, sau đó cười lớn, “Quả thật nhiều năm em chưa thấy anh tràn đầy sức sống như vậy rồi, em phải gặp cái người tên Mạc Bì Bì này mới được, khi nào thì gọi cô ấy tới nhà chơi vậy?”

Hoàng Vũ tiếp tục túm tóc, mặt u oán nhìn tôi, “Không cần đợi đến khi nào, cô ta tới ngay giờ đây.”

“A? Ngay cả địa chỉ nhà mà anh cũng nói cho người ta nữa hả?”

“Anh đâu có!”

“Vậy sao cô ấy biết? Không phải là theo dõi anh đó chứ?”

Hoàng Vũ từ trên giường nhảy xuống, tức giận ném một câu, “Làm sao anh biết, người phụ nữ này bản lĩnh lớn đấy!” Sau đó đã phi vào phòng vệ sinh.

Tôi nhìn bóng lưng cao ngất của anh, trong lúc bất chợt tôi thấy tò mò về người tên Bì Bì kia, thật sự là nhiều năm không nhìn thấy bộ dạng phần chấn Hoàng Vũ rồi, đừng nói là tâm trạng bức bối tức giận hay là những cái khác, tóm lại, làm cho người ta cảm thấy anh ấy đang tràn đầy sức sống.

27. Chương 27

Trong phòng khách đèn điện sáng rõ, không khí ngượng ngùng.

Tôi uống một lon cola, ngồi trên salon, mắt nhìn không chớp cô gái phía đối diện.

Người nhỏ, hơi gầy, tóc ngắn, mắt to và sáng, da rất trắng, không trang điểm, chỉ tô ít son nước màu hồng nhạt, cả người tràn đầy sức sống thanh xuân, dù khung cảnh xa lạ cũng không nhìn ra chút e ngại nào, cô gái nhỏ này vừa nhìn thì giống như giáo viên dạy kèm tại nhà, tuổi cũng nhỏ hơn so với tôi, ánh mắt so với tôi trong trẻo hơn rất nhiều, đơn thuần, lại giống đứa trẻ.

“Xin chào, cô Mạc, anh tôi xuống bây giờ đó, mời cô uống trà.” Tôi nhận được ánh mắt của dì Tiểu Di, mở miệng chào hỏi.

“Gọi tôi Bì Bì là được rồi, cô là em gái của cảnh sát Hoàng sao?”

Tôi cười hắc hắc “Gọi Hạt Tiêu là được rồi.”

Mạc Bì Bì nhếch miệng cười lộ ra hai hàng răng trắng nhỏ xinh tề, nơi khóe miệng có hai má lúm đồng tiền nho nhỏ, nhìn đặc biệt khả ái, không biết tại sao tôi lại có cảm giác khá tốt đối với cô gái này.

“Tôi nghe Hoàng Vũ nói cô mời anh ấy làm diễn giảng?”

Mạc Bì Bì gật đầu “Cảnh sát Hoàng trong mắt tôi rất có khí khái của nam tử hán, tôi biết mấy vụ án buôn lậu thuốc phiện đều là do anh ấy phá, tôi muốn để cho anh ấy trao đổi cùng các học sinh của tôi, đem tinh thần này truyền bá cho các thanh niên bây giờ, nhưng anh ấy luôn lấy đủ mọi lý do để từ chối.”

“Cho nên cô đã hỏi địa chỉ của anh ấy rồi tìm đến chỗ này?”

Khuôn mặt của Mạc Bì Bì đỏ lên “Cũng không phải, tôi biết từ trước rồi, chẳng qua là hôm nay tôi đến đồn cảnh sát để tìm anh ấy, nghe đồng nghiệp nói anh ấy không khỏe đã về nhà trước nên thuận tiện mua ít thuốc qua thăm.”

Tôi nhìn cái túi màu trắng bên cạnh, rồi nhìn chằm chằm khuôn mặt nhỏ nhắn đang phấp hờn của cô, sau đó tươi sáng cười “Bì Bì, có phải cô thích anh tôi không?”

Mặt của Mạc Bì Bì càng đỏ hơn, còn chưa mở miệng thì một giọng nói trầm thấp vang lên “Hạt tiêu, chớ có ăn nói lung tung!”

Tôi quay sang anh ấy le lưỡi, Hoàng Vũ đã thay quần áo ở nhà, phong cách nhẹ nhàng thoải mái. Tôi nhìn Mạc Bì Bì, mắt cô gái này tròn tròn rồi, cái miệng nhỏ nhỏ khê nhếch, cặp mắt tiểu đào như muốn lộ ra ngoài, mà đồng chí Hoàng Vũ của chúng ta lại quay mặt đi có chút mất tự nhiên, tôi thấy mang tai anh ấy đỏ ửng, không có hảo ý ho nhẹ một tiếng “Cái đó, tôi đi giúp dì Tiểu Di mang thức ăn lên, Bì Bì, tí nữa ở lại đây ăn cơm đi?”

“Được...” Trước khi Hoàng Vũ mở miệng, Mạc Bì Bì đã đáp ứng trả lời trước, vẫn không quên nhìn tôi bằng ánh mắt cảm kích.

Khi thấy được vẻ mặt thất bại cùng lúng túng của Hoàng Vũ tâm tình tôi thật sự rất tốt. Tôi cảm thấy Mạc Bì Bì đơn thuần khả ái này chính là thiên sứ mà thượng đế phái tới cứu vớt Hoàng Vũ, mỗi khi đứng trước cô gái này, tất cả tính tình thật của Hoàng Vũ đều lơ đãng lộ ra, sẽ tức giận, sẽ phiền não, sẽ không kiên nhẫn... Chủ yếu nhất là biết đỏ mặt!

Một bữa cơm ba người phụ nữ lú lú cùng một người đàn ông ngại ngùng cười yếu ớt trá kết thúc. Sau khi ăn xong, Hoàng Vũ với thân phận là cảnh sát ưu tú đã được tôi giao cho nhiệm vụ hộ tống Mạc Bì Bì về nhà. Nhưng trời không chiều lòng người, khi bọn họ sắp ra cửa, điện thoại của Hoàng Vũ có âm báo cuộc gọi tới, lúc anh ấy lấy điện thoại ra về mặt hơi đỏ, thấy được số điện thoại hiện trên màn hình, nụ cười nhẹ nhàng trên mặt đã biến mất.

Tôi nhìn anh ấy bằng ánh mắt dò hỏi, anh ấy gật đầu với tôi rồi cầm điện thoại đi ra phía cửa sổ nói chuyện.

Mạc Bì Bì là một cô gái thông minh, lập tức cảm nhận được có cái gì không đúng, cô ấy nghi ngờ nhìn về phía tôi, tôi bất đắc dĩ lắc đầu, không nói gì.

Mấy phút sau, Hoàng Vũ mang theo vẻ mặt nặng nề, áy náy nhìn Mạc Bì Bì “Thật ngại quá, bạn tôi gặp chuyện tôi phải lập tức đến đó, đành để Hạt Tiêu đưa cô về vậy.”

Tôi trừng mắt với Hoàng Vũ, đồ đàn ông không có tiền đồ!

Mạc Bì Bì có vẻ thất vọng, đôi mắt trong suốt có chút ưu thương, lông mi cong vút chớp hai cái sau đó nghiêng đầu nhìn Hoàng Vũ “Vậy nếu anh đồng ý dạy học sinh của tôi thì tôi sẽ không so đo với anh nữa!”

Tôi hơi sững sờ, sau đó cũng cười rất vui vẻ, quay đầu nhìn Hoàng Vũ.

Hoàng Vũ cười bất đắc dĩ “Được rồi.”

Tôi nhìn sang Mạc Bì Bì, thấy đáy mắt cô ấy có chút đau lòng, còn chưa kịp tiêu hóa loại tâm tình này thì đã nghe thấy cô ấy nói “Tôi không muốn làm khó anh, nếu anh thật sự không muốn đi thì coi như bỏ đi, không có chuyện gì đâu.”

Hoàng Vũ rõ ràng sững sờ, hoảng hốt chốc lát sau mới cười nói “Không có gì đâu, chỉ là tôi không thích được người khác sùng bái, cô quyết định thời gian rồi cho tôi biết là được, tốt nhất có một đề cương hay cái gì đó, cho tới bây giờ tôi vẫn chưa có lần nào diễn giảng trước mặt học sinh, sợ đến lúc đó lại làm cho cô bẽ mặt.”

Về mặt chán nản của Mạc Bì Bì trong chốc lát biến mất, không ngừng gật đầu, đôi mắt xinh đẹp tràn đầy nụ cười “Vậy tôi sẽ gửi đề cương khởi thảo cho anh sau nhé?”

Hoàng Vũ còn muốn nói điều gì nhưng nhìn đồng hồ khẽ gật đầu rồi trực tiếp mở cửa rời đi, tôi nhìn bóng lưng vội vã của anh ấy nặng nề thở dài “Bì Bì, tôi đưa cô về.”

“Không cần đâu, tôi có lái xe tới đây, Hạt Tiêu, người vừa gọi điện thoại là ai vậy?”

Tôi nhìn khuôn mặt thanh lệ của cô ấy lại thở dài “Chủ nợ của anh ấy, một người luôn muốn cho anh ấy xuống địa ngục!”

Về mặt Mạc Bì Bì hơi đổi, sau đó cười nhạt, nhìn hướng Hoàng Vũ rời đi, giống như tự nói với chính mình “Anh ấy sẽ không xuống địa ngục, thượng đế sẽ không để ột người như thế xuống địa ngục.”

Tôi nhìn khuôn mặt điềm tĩnh của Bì Bì mà có chút cảm động, tôi biết bằng câu nói vừa này của cô gái này ” Tôi không muốn làm khó anh, nếu anh thật sự không thích đi thì coi như bỏ đi, không có chuyện gì đâu” đã thành công khơi gợi được những bọt sóng nho nhỏ trong lòng của Hoàng Vũ.

.....

Mọi việc của cha trong công ty rất cực cũng được sắp xếp thỏa đáng, một tuần sau lên máy bay bay sang Úc. Sau khi đi Tiểu Di rời đi, Hoàng Vũ mời một người phụ trách nấu cơm, tên Mỹ Hồng, chúng tôi gọi cô ấy là Chị Hồng.

Một tháng sau, phương án thiết kế King Club của tôi cũng được Hàn Dục thông qua, tôi thấy được vẻ mặt bức dọc của quản lý Thái phòng marketing, nghe những người khác bàn tán xôn xao, mà trên mặt của tôi từ đầu tới cuối cũng chẳng có chút ý cười vui vẻ nào, một nhân viên mới không muốn khắp nơi đều là lời nói thù địch, quan trọng nhất phải hiểu được thế nào là khiêm tốn, bởi người ta thường nói không ai đưa tay đánh kẻ đang cười (*), Hàn Dục từng nói “Coi như sau lưng bọn họ gai mắt với cô, nhưng sẽ chìa vào trợ lý tổng giám đốc, chỉ cần cô mỉm cười chờ đợi, bọn họ cũng sẽ không lấn tới.”

Cho nên chỉ trong một tháng tại công ty, tôi không chỉ nộp một phần bản thiết kế dự án rất hoàn mỹ, mà còn học được kỹ năng đặc thù, chính là mọi lúc mọi nơi bày ra khuôn mặt tươi cười cực kỳ vô tội, hơn nữa có thể giữ như thế trong vòng ba giờ mà không khiến cơ mặt cứng lại.

Cả ngày tôi chạy đi chạy lại như thoi ở các bộ phận, bởi vì phương án được thông qua, muốn sửa lại phong cách phải đến bộ công trình, muốn xây dựng thực đơn món ăn phải đến bộ thực phẩm, hơn nữa Hàn Dục nói thông thương với nước ngoài mới là vấn đề trọng điểm, cho nên tôi lại phải chạy đến bộ ngoại giao thỉnh giáo. Sau khi chờ tất cả công việc được thông qua thì đã qua giờ tan sở, tôi quay trở lại phòng, thấy phòng làm việc của Hàn Dục trống vắng, trong lòng có chút mất mát.

Từ ký túc xá đi ra, tôi đi về phía bãi đậu xe, bởi vì thang máy ra tầng hầm mấy ngày nay đang được tu sửa nên xe của tôi tạm thời đỗ trong bãi đậu xe ở phố đối diện, tôi lê bước đi nặng nề. Vừa qua đến bên kia đường lập tức nhận ra sự khác lạ, đưa mắt nhìn ba chiếc xe màu đen đang dừng ở ven đường, mà bên cạnh xe của tôi có mấy người đàn ông mặc tây trang màu đen không biết đã đứng từ lúc nào, tôi nhìn gương mặt mang kính cùng một biểu cảm của bọn họ, khẽ cười, đi tới.

“Tìm tôi sao?” tôi nhìn người dẫn đầu, cười nói.

“Tiểu Hạt Tiêu, đã lâu không gặp, Ngũ Gia nói muốn cùng cô uống trà.”

Tôi nhún nhún vai chỉ vào xe mình “Tôi có thể lái xe của tôi chứ?”

Hắn làm tư thế “xin cứ tự nhiên”, tôi mở khóa, lên xe, mới vừa khởi động xe, cửa phụ liền bị người khác mở ra, tôi không nhìn hắn, chẳng qua chỉ cười khinh thường một cái.

“Để ngửa vạ nhất.”

“Đi đâu?” tôi khởi động xe, quay đầu lại nhìn hắn.

“Hộp đêm Ngũ Gia.”

Tôi gạt đầu trực tiếp lái xe ra ngoài, dọc theo đường đi chúng tôi không nói chuyện với nhau nữa, Ngũ Gia này lúc trước là bạn của cha, nhưng kể từ khi Hoàng Vũ tìm ra hàng cấm trong hộp đêm của hắn, cha dần dần ít qua lại với ông ta, nhất là những năm gần đây sau khi Hoàng Vũ trở thành đội trưởng đã quét dọn mấy hộp đêm của ông ta, cho nên quan hệ của hai người gần như là chấm dứt. Hiện tại phải người tôi tìm tôi, dĩ nhiên tôi sẽ không cho rằng mục đích chỉ đơn giản là để ôn chuyện, nếu như tôi đoán không lầm thì nó có liên quan đến vụ án đang được truy xét gần đây của Hoàng Vũ.

Thời điểm tôi được một người đàn ông đưa vào căn phòng, bên trong đã ngồi bốn năm người, Ngũ Gia mặc áo khoác màu trắng dày, tay cầm điếu xì gà, khuôn mặt hiền lành nhìn tôi.

“Tiểu Hạc Tiêu, thấy Chú Ngũ sao không chào hỏi? Nhớ ngày bé ta từng bế con không?”

Tôi cúi thấp đầu, hai tay nhét vào túi đi tới “Chú Ngũ, mời con đến đây không phải là muốn ôn chuyện chứ?”

Ngồi ở trên ghế sa lon, người đàn ông trung niên rít một hơi thuốc, nụ cười vẫn ôn hòa như cũ “Ngồi xuống trước đi, muốn uống chút gì không?”

Nghe lời nói của ông ấy tôi khẽ thở phào nhẹ nhõm, để cho người ngồi, còn dẫn trà cho người chứng tỏ chỉ muốn đàm phán, nhất định sẽ không đánh người.

Tôi ngoan ngoãn ngồi ở bên cạnh trên ghế sa lon “Nước trái cây đi, cảm ơn Chú Ngũ.”

Thức uống được mang lên, tôi không định uống, ở chung một chỗ với Lê Trạch mấy năm, mặc dù anh ta không hề nhắc tới chuyện tình cảm nhưng lại dạy tôi rất nhiều quy tắc. Giống như hiện tại, tôi chưa xác định được trong ly nước này rốt cuộc có thuốc hay không, nhưng tôi lại không thể không uống, bởi vì như thể đối với Ngũ Gia là không vâng lời, bây giờ chỉ có thể cẩn thận một chút, nếu như không phải cố ý gây khó khăn thì bình thường cũng sẽ không miễn cưỡng.

“Cha con coi như là tiêu dao, cùng người đẹp ra nước ngoài hưởng hạnh phúc rồi. Nhưng mà cũng không chịu suy nghĩ, lúc đi cũng không cho ta biết, dù sao đã có mấy chục năm giao tình, nói không chừng về sau ngay cả cơ hội gặp mặt cũng không có.”

Tôi cười cười “Cha con đi vội, đưa tiễn chỉ vài người trong nhà, bạn bè của cha cũng không biết.”

Ngũ Gia gạt đầu, nụ cười trên mặt biến mất, ánh mắt dần dần trở nên âm trầm vô cùng “Ta không vòng vo với con, lần này mời con tới đây là muốn con giúp ta nói với anh con một tiếng, tha cho ta một mạng, bảo cậu ta đừng điều tra nữa, nhóm hàng này ta sẽ nhanh chóng đưa ra nước ngoài, bảo đảm không lưu thông trong nước.”

Tay tôi đặt trong túi nắm chặt thành quyền, lòng bàn tay bắt đầu đổ mồ hôi, trường hợp như vậy tôi đi theo Lê Trạch đã biết qua nhiều lần, nhưng một mình đối mặt vẫn là lần đầu tiên, trong lòng bắt đầu lo sợ, lúc vừa tiến vào tôi đã cố ý để điện thoại di động ở trên xe, hiện tại tôi hy vọng Bạch Tấn có thể nhanh chóng phát hiện ra sự khác thường mà tìm được tôi, nếu không tôi thật sự không biết kế tiếp sẽ phát sinh chuyện gì.

Tôi ổn định tâm tình mới từ từ mở miệng “Chú Ngũ, công việc của anh con tới bây giờ đều không nói với con, con nghe không hiểu lắm chú nói vậy là có ý gì.”

“Tiểu Hạc Tiêu, chớ cùng Chú Ngũ chơi trò mèo vờn chuột, hiện tại cho con gọi điện thoại cho anh con, đem nguyên vẹn lời của ta nói với anh con một lần là được.”

Trán của tôi đã bắt đầu đổ mồ hôi, ngượng ngùng cười cười “Điện thoại di động của con rơi trên xe rồi, có thể cho con mượn điện thoại để gọi không?”

Ngũ Gia nhìn tôi, sau đó nói với người của mình, lập tức có người lấy điện thoại di động ra đưa cho tôi, tôi cầm điện thoại di động không chút do dự gọi một cuộc điện thoại, sau đó tôi đưa điện thoại qua cho ông ấy “Anh con tắt máy.”

(*) Không đánh người đang cười: ý nói không làm hại người có ý tốt với mình

28. Chương 28

Tôi biết buổi tối Hoàng Vũ có nhiệm vụ, thời điểm nhận lấy điện thoại, nỗi sợ hãi trong lòng tôi không ngừng tăng cao. Bất quá cũng có chút may mắn, bằng không anh ấy nhận được điện thoại của tôi nhất định sẽ cùng Ngũ Gia thỏa hiệp, hiện tại điện thoại không liên lạc được cũng không thể trách tôi.

Nhưng tôi còn quá non nớt, cũng quên mất nếu đi lên con đường này sẽ không có ai chịu giảng đạo lý với mình cả, Ngũ Gia nghe được lời tôi nói..., cười nhạt một tiếng, sau đó thổi ra một vòng khói thật to, một lát sau mới mở miệng “Tiểu Hạt Tiêu thật càng ngày càng mạn mà, thời điểm ban đầu người ở đây bên cạnh A Trạch ta thấy mấy anh em cũng đã thấy thèm, không biết tối nay có thể để cho bọn họ ăn đồ thèm không đây?”

Trong phút chốc tôi cứng họng, cố gắng để mình không biểu hiện quá mức kinh hoàng, nhưng quả đấm nắm chặt đã ức chế không được bắt đầu run rẩy, tôi tin ánh mắt của tôi đã triệt để bán đứng mình, bởi vì tôi nhận thấy mấy người đàn ông trong phòng trong mắt tràn đầy nụ cười, là vẻ mặt hài lòng khi thấy con mồi đang hốt hoảng.

Tôi thấy tay Ngũ Gia từ từ nâng lên, thời điểm đang chuẩn bị liều chết chạy trốn thì cửa bị đẩy ra, một người đàn ông áo đen cầm điện thoại đi vào, trực tiếp đi tới ngay chính giữa, trước nhìn tôi một cái sau đó mới che điện thoại hướng Ngũ Gia hạ thấp giọng nói “Ngũ Gia, điện thoại của A Trạch!”

Nghe được lời của hắn, tôi thở ra một hơi thật sâu, đưa tay lau mồ hôi lạnh trên trán rồi lại nhìn về phía ghế sa lon ở giữa, Ngũ Gia cau mày nhìn tôi chằm chằm, nhận lấy điện thoại di động.

“A Trạch.”

Người bên đầu điện thoại kia không biết nói cái gì, sắc mặt Ngũ Gia có chút tối tăm, nhìn tôi lần nữa mới mở miệng “Ừ, ở chỗ này của ta.”

Sau đó chính là trầm mặc, xì gà trong tay Ngũ Gia đã cháy hết, ông ta trực tiếp quăng nó đi, cúi đầu giống như là đang trầm tư, qua gần nửa phút mới nghe được thanh âm trầm thấp của ông ta “Được, ta chờ người trở lại, A Trạch, lần này ta hoàn toàn là nể mặt người, nhớ kỹ cam kết của người.”

Nghe được những lời này của ông ấy, trái tim lơ lửng của tôi mới hoàn toàn để xuống, chẳng qua có một chút xiu cảm xúc không nói được từ từ tản ra từ trái tim, tôi thấy Ngũ Gia đưa điện thoại cho tôi, sưng sốt một chút mới nhận lấy.

“Cậu ta tìm con.”

Tôi gật đầu đem điện thoại đặt ở bên tai, nhưng không có lên tiếng, chỉ là hô hấp có chút nặng nhọc.

“Hạt Tiêu?” Bên đầu điện thoại kia truyền đến giọng nói khàn khàn quen thuộc, làm cho lòng tôi khẽ run.

“Ừ.” Giọng nói của tôi mang theo nhàn nhạt nhện ngào, là thật bị sợ hư.

“Em không sao chứ?” Nghe được tiếng của tôi, anh ta thở phào nhẹ nhõm.

“Không sao.”

Sau khi nói xong, chúng tôi liền trầm mặc, thời điểm tôi đang định cúp điện thoại thì nghe anh ta mở miệng lần nữa “Đừng sợ.”

Trong mắt tôi đã có nước mắt, cắn chặt môi không nói gì.

“Anh sẽ nhanh chóng trở về, tự bảo vệ mình cho tốt, có chuyện gì gọi điện thoại cho anh...”

Không đợi hắn nói xong, tôi trực tiếp cúp điện thoại, sau đó đưa cho người đàn ông bên cạnh, nước mắt trong mắt tôi tụ lại càng nhiều, trong lúc tôi sắp không thể khống chế được nữa thì cửa phòng lại mở ra, tiến vào như cũ là một người áo đen.

“Ngũ Gia, Hàn Dục và Bạch Tấn đến.”

Lúc tôi nghe được tên của hai người này, nước mắt cũng nhịn không được nữa từng giọt rơi xuống.

Căn phòng yên tĩnh truyền đến mấy tiếng cười khê “Tiểu Hạt Tiêu, không nghĩ tới con lại có nhiều người bảo vệ như vậy, cũng được, ta cho qua, con đi đi.”

Tôi cúi đầu đứng lên, không nhìn lấy ông ta một cái, giống như là thoát đi chạy ra cửa, mới vừa đi tới bên ngoài liền bị kéo vào một lồng ngực rộng lớn, tôi ngửi được mùi vị quen thuộc trên người anh ta làm cho tôi an tâm, mặt chôn trong ngực của anh ta cắn chặt môi không ngừng chảy nước mắt, qua mấy giây, nghe được một thanh âm cực kỳ ôn nhu “Trước hết đưa cô ấy rời khỏi chỗ này đi.”

Tôi ngẩng đầu lên, Bạch Tấn thận trọng lau đi nước mắt trên mặt tôi, ôm lấy bả vai của tôi “Chúng ta về nhà trước.”

Tôi gật đầu, sau đó hướng về phía người đàn ông đang đứng bên cạnh cố nặn ra vẻ tươi cười “Cám ơn anh!”

Hàn Dục đưa tay vuốt tóc tôi, trong mắt có nhàn nhạt đau lòng “Đi thôi.”

Bạch Tấn lái xe của tôi chạy nhanh về hướng nhà, xe của Hàn Dục vẫn đi theo phía sau chúng tôi. Cho đến khi dừng trước biệt thự mới thấy anh ta quay đầu rời đi, tôi bị Bạch Tấn ôm vào phòng, trực tiếp lên lầu hai đến phòng của tôi, Bạch Tấn từ trong tủ quần áo của tôi lấy ra một bộ áo ngủ sau đó lôi kéo tôi đi về phía phòng vệ sinh.

“Tắm nước nóng đi, anh ở bên ngoài canh cho, đừng sợ.”

Tôi cắn môi gật đầu, nước mắt một khắc cũng không có ngừng, tôi nằm trong bồn tắm, cảm giác ấm áp làm cho cho thân thể run rẩy của tôi dần dần bình phục, hai tay tôi che mặt, nước mắt theo khe hở chảy vào trong bồn tắm, trong lòng của tôi vẫn như cũ sợ muốn chết. Tôi không dám nghĩ tới nếu Lê Trạch không gọi tới kịp thời, hoặc là Hàn Dục cùng Bạch Tấn không chạy đến, tôi hiện tại sẽ ở nơi nào, sẽ như thế nào.

Lần đầu tiên tôi cảm thấy mình thật sự là quá lỗ mãng cùng tùy hứng. Khi thấy người của Ngũ Gia ở bên ngoài công ty thì tôi cũng có ý nghĩ cách thông báo cho Bạch Tấn hoặc là thoát đi, mà không phải cố giả bộ trấn định xâm nhập hồ huyệt, cũng là lần đầu tiên tôi phát hiện lúc còn ở bên cạnh Lê Trạch, anh ta bảo vệ tôi rất tốt!

Tôi không biết mình nằm trong bồn tắm bao lâu, cho đến khi nghe được giọng nói có chút khẩn trương của Bạch Tấn âm vang lên mới cảm giác được nước đã lạnh như băng, tôi đáp lời anh ta, mặc đồ ngủ đi ra, Bạch Tấn đứng trước cửa kéo tôi đến bên giường, giúp tôi đắp chăn, sau đó đi vào phòng vệ sinh lấy một cái khăn lông ướt, lập tức lên giường ngồi sát bên tôi lưng tựa vào đầu giường, sửa sang lại tóc của tôi, nhìn tôi cười cười “Nhắm mắt lại nghỉ ngơi một chút đi.”

Tôi nghe lời nhắm mắt lại, sau đó trên mắt truyền đến nhẹ nhàng mát mẻ, đưa lên một cánh tay, bàn tay lập tức bị ai đó nắm thật chặt, tôi cảm nhận được lòng bàn tay của anh liên tục không ngừng truyền tới ấm áp, sợ hãi trong lòng từ từ biến mất, một lát sau tôi thật thắp mở miệng “Hàn Dục làm sao lại xuất hiện ở đó?”

Bạch Tấn vỗ nhẹ mu bàn tay tôi “Anh gọi điện thoại cho em nhưng không ai nhận, sau đó đến công ty cũng không tìm được em, anh thấy hơi lạ, cho rằng em với Hàn Dục ra ngoài ăn cơm, liền gọi điện thoại cho hắn, sau đó hắn chạy đến, điện thoại di động của em có định vị GPS nên cũng nhanh chóng tra được địa điểm.”

“Là anh thông báo cho Lê Trạch sao?”

“Ừ, đến đó cũng phải mất một lúc, anh sợ em gặp chuyện không may.”

Tôi gạt khăn lông, quay đầu nhìn hắn, trong mắt lần nữa hiện đầy hơi nước “Tiểu Bạch, cảm ơn anh, thật cảm ơn anh, nếu Lê Trạch gọi đến trễ một chút nữa thì em đã bị thủ hạ của Ngũ Gia mang đi rồi, em thật sự bị dọa chết mà, thật khủng khiếp.” Thanh âm của tôi đã rõ ràng phát run, một câu nói nói nhẹn ngào không ngừng.

Bạch Tấn ôm chặt tôi trong ngực, từng phát từng phát vỗ phía sau lưng của tôi “Không sao, không sao, anh bảo đảm sau này những chuyện như thế này tuyệt đối sẽ không xảy ra nữa, đừng sợ, ừ?”

Tôi không thể nói được tiếng nào, chỉ có thể liều mạng gật đầu, một lát sau hơi thở vững vàng mới ngửa đầu nhìn hắn “Phải nói cho anh Hoàng Vũ biết sao?”

Bạch Tấn dùng khăn lông giúp tôi lau nước mắt trên mặt “Ừ, ngày mai anh sẽ nói với cậu ta, chuyện như vậy em đừng có động vào.”

“Ngũ Gia nói hành động lần này của Hoàng Vũ là chuẩn bị tịch thu hàng của ông ta, em sợ nếu anh ấy cố ý truy xét lời nói sẽ gặp nguy hiểm.”

Ánh mắt Bạch Tấn ảm đạm “Xem như là đã tìm được em, nói rõ nhóm này hàng đối với Ngũ Gia rất quan trọng, Hoàng Vũ sẽ biết nên làm như thế nào, coi như cậu ta không phá vụ án này, cũng sẽ không lấy sự an toàn của em ra để đánh cược.”

“Tiểu Bạch, em không muốn Hoàng Vũ có chuyện, anh đi bảo vệ ấy có được không?”

Bạch Tấn cười cười, ngắt lỗ mũi của tôi “Đồ ngốc, Hoàng Vũ không có việc gì cả, chỉ cần cậu ta tạm ngừng hành động, Ngũ Gia cũng sẽ không làm khó, mọi chuyện đều sẽ có cách giải quyết, người kia sau khi trở lại sẽ phải giải quyết.”

Bạch Tấn gọi Lê Trạch là ‘người kia’.

Tôi ngửa đầu mặt khó hiểu “Anh ta có bản lĩnh lớn như vậy sao?”

Bạch Tấn nhìn tôi gật đầu “Mặc dù hắn đã rút khoit con đường này, nhưng lực ảnh hưởng của hắn rất lớn, cha nuôi của hắn đã từng thống nhất hơn nửa các băng đảng xã hội đen Trung Quốc, cho nên ai cũng phải nể mặt hắn, anh nghĩ hắn lần này sẽ không dễ dàng bỏ qua cho Ngũ Gia.”

Tôi càng thêm mơ hồ “Tiểu Bạch, làm sao anh biết nhiều như vậy? Tại sao ở bên cạnh anh ta năm năm mà em cũng không biết anh ta lợi hại như vậy?”

Bạch Tấn mím môi, lát sau mới mở miệng “Thật ra thì hắn bảo vệ em rất tốt.”

Tôi khẽ cắn môi, từ từ cúi đầu, trong lòng dâng lên cảm xúc khác thường, nhưng lại không rõ là loại cảm giác gì, cho đến lúc tôi tiến vào mộng đẹp, Bạch Tấn vẫn ngồi ở đầu giường ôm chặt tôi vỗ nhẹ trên lưng tôi, thời điểm tôi mất đi ý thức nghe được anh ta thì thầm “Anh cũng vậy, sẽ không dễ dàng bỏ qua!”

Không biết là do kinh sợ quá độ hay là do có người chăm sóc ở bên cạnh, đêm nay tôi không gặp ác mộng. vừa cảm giác đến trời sáng, mở mắt ra thời điểm, trong phòng chỉ có một mình tôi, sờ qua điện thoại di động mới phát hiện tắt máy, mở máy, tiếng chuông tin nhắn vang không ngừng, tôi liếc nhìn, khi thấy tên của Hàn Dục trong lòng có một cảm giác ấm áp lướt qua.

“Hôm nay không cần đi làm, ở nhà nghỉ ngơi thật tốt, tỉnh dậy thì gọi cho tôi.”

Nụ cười trên mặt tôi còn chưa xuất hiện thì nhìn thấy tên của một người đàn ông khác, tay cầm điện thoại run lên. Lê Trạch chưa bao giờ gửi tin nhắn, lúc trước mỗi lần tôi nhắn tin cho anh ta, anh ta chỉ trực tiếp gọi lại, mà nay trên màn hình điện thoại di động hiện lên ba chữ anh nhớ em.

Trong lòng của tôi cảm thấy ê ẩm, một tháng trước ta cùng trải qua đủ loại hoàn toàn cáo biệt, một tháng sau tôi đã động tâm đối với người đàn ông khác, mà Lê Trạch lại cố ý nín giữ, để bản thân hoàn toàn vùi lấp trong hành lang quá khứ, không chịu bước ra một bước.

Tôi không trả lời tin nhắn của Lê Trạch, cũng không gọi cho Hàn Dục chỉ đơn giản đi rửa mặt. Tôi ngồi ở phiêu trên cửa nhìn bên ngoài, ngay cả tôi cũng bắt đầu bội phục năng lực chịu đựng của lòng mình, sự sợ hãi của ngày hôm qua đã biến mất hầu như không còn, hiện tại trong lòng của tôi mặc dù không tỉnh là bình thản lắm nhưng cũng đã có thể mỉm cười với mặt trời.

Nghe được tiếng mở cửa, nụ cười trên khóe miệng tôi trở nên lớn hơn, cảm giác được có người đến gần nghĩ được mùi thơm của chén cháo mới cười hì hì quay đầu.

Bạch Tấn nhìn tôi bộ dạng hơi ngẩn ra, sau đó đưa chén cho tôi “Ăn sáng.”

Tôi gật đầu nhận lấy chén, từ từ ăn, Bạch Tấn cũng ngồi ở phiêu trên cửa, từ trong túi móc ra một cái bật lửa vuốt vuốt, thỉnh thoảng liếc tôi một cái, vẻ mặt nhu hòa mang theo nụ cười thản nhiên.

Nhìn tôi ăn sạch chén cháo, anh ta mới từ từ mở miệng “Còn sợ sao?”

Tôi lắc đầu, nhìn đến đáy mắt nồng nặc màu xanh cùng gương mặt mệt mỏi của anh ta, trong lòng cảm thấy có chút áy náy “Tiểu Bạch, có lúc em cảm thấy anh so với Hoàng Vũ càng giống anh trai em hơn.”

Bạch Tấn không nói gì cũng không cười, chẳng qua là xoay người nhìn phương xa, gò má cương nghị lộ ra chút cô đơn, tôi nhìn thấy Bạch Tấn như vậy bất chợt cảm thấy trong lòng run lên, một nghi vấn chưa bao giờ có xuất hiện, anh ta đối với tôi như vậy chỉ vì là vệ sĩ của tôi thôi sao?

Tôi có chút hốt hoảng thu hồi tầm mắt, vừa định mở miệng thì nghe thấy thanh âm trầm thấp “Tên Hàn Dục đó thích em.”

29. Chương 29

Sau giờ Ngọ nhàn nhã, ánh nắng ôn hòa rơi vào, tôi ngồi trên ghế dựa, tay trái cầm ly cà phê nồng đậm hương thơm, tay phải cầm một quyển tiểu thuyết. Cuộc sống như thế này thật không còn gì bằng, nếu không phải trong lòng có chút phiền não thì tôi cảm thấy cuộc sống của mình đúng là viên mãn.

Buổi sáng Bạch Tấn dần dần phán một câu “Hàn Dục thích em” làm cho đầu tôi như muốn rớt xuống. Lúc đầu khi Hoàng Vũ hỏi tôi đã làm mặt dày nói hấn có thể có một chút thích tôi, nhưng những lời từ miệng của Bạch Tấn lại làm cho lòng hung hăng của tôi bị chùn xuống.

Lấy lại tinh thần tôi trở mắt hỏi hấn làm sao hấn nhìn ra được, hấn nhìn ra lúc nào, thế nhưng hấn lại im lặng không nói, cuối cùng lại nói một câu “cảm giác.” Sau đó Hoàng Vũ trở lại, hai người liền vào thư phòng cho tới bây giờ còn chưa ra ngoài.

Tôi lấy điện thoại di động từ trong túi ra, chần chờ một lúc mới gọi một cú điện thoại, điện thoại chỉ vang hai tiếng liền có người người bắt máy, khóe miệng tôi nhếch lên có chút đắc ý, rõ ràng người bên kia đang chờ điện thoại của tôi.

“A lô?” Âm thanh dồi dào từ tính, cảm giác tê dại trong lòng tôi từ từ nảy sinh.

“Đang ở đâu, làm gì vậy?” Tôi nghiêng người dựa vào ghế, lưỡi biếng mở miệng.

“Ở đây, công việc, cô có khỏe không?”

“Anh chỉ là cái gì?” Tôi nhìn vào cửa sổ thủy tinh làm mặt quỷ, thấy bên trong phản chiếu gương mặt mang nụ cười xấu xa.

“Ngày hôm qua cô bị dọa không nhẹ.” Giọng đàn ông đầu điện thoại kia thật thấp, có thể nghe ra chút mùi vị trầm thống.

“Anh lo lắng cho tôi à?”

“Ừ.”

“Là lãnh đạo cấp trên lo lắng cho nhân viên à?”

Đối phương do dự một chút “Ừ.”

“Vậy tôi rất tốt, cảm ơn Hàn tổng quan tâm, tôi còn muốn nghỉ ngơi trước, tạm biệt!”

“Này?”

Tôi cười trộm căn bản không muốn cúp điện thoại.

“Sao? Hôm nay ngài đã cho phép tôi nghỉ ngơi, có tin nhắn làm chứng!”

“Không phải, cô không sao thật chứ? Có muốn tôi ghé qua thăm không?”

Tôi sững sốt một chút “Anh nghĩ đến tôi à?”

“Ừ.”

“Là cấp trên đối với nhân viên sao?”

Đối phương không nói, vài giây sau âm thanh có chút ản nhĩn vang lên “Tiểu Hạc Tiêu, tôi thấy cô đúng thật là không sao, hành động trực tiếp đùa giỡn với cấp trên của cô như vậy không sợ sẽ bị cho thôi việc sao? !”

“Sợ, tôi sợ không thể sống ở bên cạnh anh.” Tôi nói thật nhỏ .

Sau một lúc trầm mặc.

“Chờ tôi!”

Cúp điện thoại, tôi ôm điện thoại di động cười khúc khích, hai người đàn ông từ trên lầu bước xuống nhìn thấy bộ dạng của tôi đều sửng sốt, Hoàng Vũ vẻ mặt lo lắng bước tới sờ trán của tôi vừa cẩn thận nhìn mặt của tôi mới mở miệng “Ngày hôm qua bị sợ quá nên ngốc rồi hả?”

Tôi đẩy tay anh ấy ra, sẵn tiện lườm một cái “Anh mới ngốc đấy. Thương lượng xong rồi à?”

Hoàng Vũ sờ sờ trán của tôi lần nữa xác định không có nóng mới gật đầu “Ừ, Hàn Dục gọi điện thoại nói trong khoảng thời gian này em không cần phải đi làm.”

Tôi cau mày “Tại sao? Em không muốn cả ngày đều ở nhà, không muốn đâu!”

Hoàng Vũ cũng vặn lông mày “Không được, Tiểu Bạch phải trông chừng em nhất định một tác cũng không rời!”

“Vậy lúc em tắm thì sao đây?”

“Hắn đứng bên ngoài.”

“Em không chịu, em không chịu, anh độc tài! ! !” Tôi nhảy lên.

Hoàng Vũ ấn tôi trở về trên ghế dựa, muốn bóp mũi của tôi, tôi liền né tránh.

“Nghe lời, mặc dù vụ án này ta sẽ tạm hoãn, nhưng Ngũ Gia không phải người bình thường, trước khi hàng của hắn còn chưa hoàn toàn chuyển ra ngoài, rất có thể hắn sẽ ra tay với em lần nữa, anh muốn bảo đảm em phải tuyệt đối an toàn.”

Tôi hừ lạnh một tiếng “Lần trước là em khinh thường, anh để cho Tiểu Bạch mỗi ngày đưa đón em là được rồi.”

“Không được!”

“Tại sao không được?”

“Anh nói không được là không được, anh còn có việc, đi trước.”

Tôi thấy Hoàng Vũ chuẩn bị rời đi vội vàng kéo cánh tay của anh ấy lại “Ở trong công ty cũng có người bảo vệ em!”

Hoàng Vũ hé mắt, mặt âm trầm nhìn tôi “Người nào? Tên nhóc kia?”

Tôi ngẩng đầu nhướn mày nhìn anh ấy “Chính là người đó, anh ấy không phải tên nhóc, bây giờ anh ấy là bạn trai của em!”

Hoàng Vũ sửng sốt, Bạch Tấn đang cúi đầu bỗng nhiên ngẩng lên nhìn tôi sau đó xoay người rời đi, tôi ngẩn ra, tự nhiên cảm thấy có chút chán nản.

“Chuyện khi nào?” Hoàng Vũ ổn định tinh thần, móc ra một điều thuốc từ từ đốt.

Tôi cắn môi vừa định mở miệng thì nghe được tiếng chuông cửa vang lên, dừng một lát mới xoay người đi.

“Người tới rồi?”

“Ừ.” Tôi không quay lại thấp giọng trả lời.

“Vừa đúng lúc, anh cần nói chuyện với cậu ta.” Nói xong Hoàng Vũ trực tiếp đi về phía cửa.

Tôi há miệng không nói được gì liền xoay người đi xuống nhà bếp. Lúc bưng khay nước đi ra Hàn Dục đã ngồi trên ghế sa lon, mà Hoàng Vũ tay cầm một cái gạt tàn thuốc lưng dựa vào sofa đang nhìn ra bên ngoài hút thuốc lá.

Tôi mím môi đem chén trà đặt trên bàn nhìn Hàn Dục một cái, sau đó kéo ống tay áo Hoàng Vũ, nhìn ánh mắt thẳng trầm của hắn mới nuốt một ngụm nước bọt thấp giọng mở miệng “Anh, em mới vừa gạt anh, chúng em không có. . . .”

Nét mặt Hoàng Vũ vẫn không thay đổi im lặng nhìn tôi, trong mắt không che giấu thương yêu.

Tôi cúi đầu nhìn mình chằm chằm chân của họ không nói gì thêm.

Trong phòng cực kỳ yên tĩnh, một chút âm thanh cũng không nghe được, Hoàng Vũ trầm mặc, Hàn Dục cũng không mở miệng, tôi cảm thấy không khí càng ngày càng lúng túng.

Mấy phút sau, đỉnh đầu của tôi truyền đến một tiếng thở dài, Hoàng Vũ xoa xoa tóc của tôi sau đó bước mấy bước đến ngồi trên ghế sa lon, lại đốt một điếu thuốc mới nhìn Hàn Dục mở miệng “Em gái tôi thích cậu, cậu cảm thấy như thế nào?”

Tôi ngẩn người, nhẹ đẩy Hoàng Vũ.

Hàn Dục rõ ràng cũng ngẩn ra, nhìn tôi khóe miệng co giật một chút “Tôi biết.”

“Tôi hỏi cậu thấy sao?” Hoàng Vũ có vẻ nóng nảy.

Hàn Dục không có tức giận cúi đầu suy nghĩ chốc lát mới mở miệng “Tôi muốn cô ấy làm bạn gái của tôi.”

Mắt Hoàng Vũ hạ xuống hít hai hơi “Nếu như tôi không đồng ý thì sao?”

Tôi lại đẩy tay Hoàng Vũ xuống lần nữa bị hắn hung hăng trừng mắt liếc.

“Có được hay không cũng phải nghe ý kiến của Hạng Tiều một chút chứ?” Hàn Dục nhìn tôi nói.

Hoàng Vũ dập tắt khói, hơi ngả về phía sau tựa vào ghế salon dùng ánh mắt sắc bén nhìn về phía Hàn Dục “Hàn Dục, thật sự mà nói tôi không thích cậu, cậu quá không thực tế, bên ngoài phong lưu khoản nợ một đồng lớn, tôi không tin cậu đối với Hạng Tiều là thật tâm, huống chi còn ân oán của hai nhà trước kia, cho nên hiện tại tôi thay Hạng Tiều xin từ chức, hơn nữa cũng khuyên cậu về sau đừng đến trêu chọc em gái tôi nữa.”

Tôi khiếp sợ há to miệng, mà Hàn Dục hiển nhiên cũng đã hết kiên nhẫn, ánh mắt dần dần lạnh như băng, đáy mắt thoáng hiện nhàn nhạt phiền não cùng không kiên nhẫn, lòng tôi cảm thấy đau.

Hàn Dục rốt cuộc không yêu tôi.

“Hiện tại, Hạng Tiều đã trưởng thành cô ấy có ý kiến riêng của cô ấy, anh không có quyền thay cô ấy quyết định bất cứ việc gì, tôi chỉ coi trọng thái độ của cô ấy, dĩ nhiên nếu như anh có thể ủng hộ tôi vạn phần cảm tạ, nhưng nếu như anh phản đối thì tôi cũng sẽ không sợ.”

Hoàng Vũ hừ lạnh một tiếng “Nhiều lời, tôi không đồng ý, ngay cả cái cửa này con bé cũng không được bước ra, tôi muốn cái gì cậu cũng biết, có làm được không thì trả lời, đừng lằng nhằng như đàn bà thế này.”

Hàn Dục mím chặt môi nhìn tôi, ánh mắt thoáng nhàn nhạt giãy giữa cùng mê mang, một lát sau tâm tình phức tạp trong mắt từ từ biến mất trở nên trong trẻo mà kiên định, thở phào một hơi, nhìn Hoàng Vũ mở miệng “Cho tôi một tuần.”

Hoàng Vũ ngậm lấy điếu thuốc cười lưu manh “Một tuần đã đủ? Theo tôi được biết Hàn Dục cậu phong lưu bên ngoài, số đàn bà bên người cậu không phải mười ngón tay đã đếm hết.”

Tôi cắn môi âm thầm liếc Hàn Dục, cảm thú!

Hàn Dục không để ý đến lời nhạo báng của Hoàng Vũ, đứng dậy vỗ vỗ vạt áo, hai tay nhét vào túi nhìn tôi “Vì an toàn của em trong khoảng thời gian này cũng không cần phải đi làm, cuối tuần tôi tới tìm em.” Nói xong gạt đầu chào Hoàng Vũ, sau đó mở cửa rời đi, bóng lưng anh tuần lại lộ ra vẻ cô đơn.

Khi nghe tiếng động cơ xe hơi bên ngoài từ từ biến mất, tôi mới quay đầu lại mặt u oán nhìn Hoàng Vũ “Anh, anh dọa hấn chạy rồi.”

Hoàng Vũ đốt một điếu thuốc, phun điếu thuốc vòng, như có điều suy nghĩ nhìn tôi “Tình cảm của em đối với hấn đến mức nào rồi?”

Tôi nghiêng đầu “Chính là buổi tối lúc ngủ sẽ nghĩ đến hấn.”

“Nếu anh kiên quyết phản đối thì sao?” Lúc Hoàng Vũ nói những lời này vẻ mặt có chút phức tạp.

“Tại sao anh lại phản đối? Anh, anh nên biết, một khi em đã yêu thì không có người nào phản đối được.”

Hoàng Vũ nhíu nhíu mày, ngửa đầu tựa vào ghế sa lon, vuốt vuốt mi tâm, qua một lúc lâu mới sâu kín mở miệng “Hoặc giả, hấn đối với em là thật tâm, Hạt tiêu, nếu như em cảm thấy hấn là hạnh phúc cuối cùng của em thì anh sẽ chúc phúc cho em!”

.....

Sau khi Hoàng Vũ rời đi, tôi không lên lầu mà đến gõ cửa phòng Bạch Tấn.

“Vào đi.”

Tôi cẩn thận đẩy cửa ra, lộ đầu vào nhìn, thấy hấn đang tựa vào đầu giường hút thuốc lá, sững sốt một chút mới đi qua.

“A a, rốt cục em lại bắt quả tang anh đang hút thuốc lá.”

Bạch Tấn cười dập tắt khói, đứng dậy mở cửa sổ, giành lại bao thuốc lá trong tay tôi đặt ở trong tủ đầu giường.

Tôi bĩu môi “Khẩn trương cái gì, ai giành với anh.”

Bạch Tấn không nói gì, mở nhạc, âm nhạc êm dịu được bao phủ bởi ánh tà dương đầu xuân ấm áp tràn ngập trong phòng.

Tôi ngồi xếp bằng trên giường của hấn tiện tay cầm lấy cuốn sách bên gối, Nội quy quản lý khách sạn , “Tiểu Bạch, anh đang xem sách quản lý khách sạn?”

Bạch tấn đưa cho tôi một ly rượu nhìn cuốn sách trong tay tôi, nhàn nhạt nói “Tùy tiện xem một chút.”

Tôi uống một hớp rượu đỏ ngửa đầu nhìn hấn “Tiểu Bạch, anh không vui sao? Hôm nay em nói Hàn Dục là bạn trai em, anh mất hứng à.”

Bạch Tấn lắc đầu, nụ cười trên mặt rất cạn “Không có.”

“Vậy anh thích hấn sao?”

“Không thích.” Bạch Tấn thành thật trả lời.

Tôi cười cười “Hoàng Vũ cũng không thích hấn.”

“Ừ.”

“Vậy em cũng không thích hấn!” Tôi tiến tới trước mặt hấn cười hì hì nói.

Bạch tấn mím môi cười một tiếng “Tốt!”

Tôi ngẩn người, giả bộ tức giận chống nạnh nói “Tiểu Bạch, anh không thể xấu tính như vậy, anh phải nói là chỉ cần em thích là tốt rồi.”

Bạch Tấn cầm ly rượu nhìn tôi, ánh mắt dịu dàng trong trẻo “Chỉ cần em thích là tốt rồi.”

30. Chương 30

Tôi dành ba ngày triệt để chui rúc trong nhà, đến sáng ngày thứ tư thì liền vác gương mặt bất mãn đến oán trách Bạch Tấn.

“Tiểu Bạch, em muốn đi ra ngoài.”

Bạch Tấn cầm một quyển sách nhàn nhã ngồi trên ghế sa lon, mắt cũng không thèm nhìn trực tiếp phủ quyết “Không được.”

“Em sắp thành mồi meo rồi!” Tôi đứng trước mặt hắn không ngừng dụ dỗ.

Bạch Tấn làm như không thấy, không thèm để ý tới tôi.

Tôi giật quyển sách trong tay hắn, dí sát mặt đến trước mắt hắn “Em muốn đi ra ngoài!”

Bạch Tấn lúng túng đưa hai ngón tay đẩy trán của tôi về phía sau “Không được.”

Tôi quệt miệng, mặt ủy khuất nhìn hắn “Tiểu Bạch, đợi tiếp nữa em sẽ chết mất.”

Bạch Tấn giương mắt nhìn tôi, con ngươi đảo một vòng “Thật muốn đi ra ngoài?”

Tôi gật đầu.

Bạch Tấn đứng lên, vỗ tay phát ra tiếng “Chúng ta đi.”

Tôi ngẩn người “Đi đâu?”

“Chọn quán ăn.”

“Quán ăn? Quán gì?”

“Quán lẩu!”

.....

Nửa giờ sau Bạch Tấn lái xe chở tôi bằng qua tất cả các đường phố phồn hoa, thấy quảng cáo chúng tôi sẽ xem xét hiểu rõ tình huống, cả ngày khảo sát thu hoạch cũng không nhỏ.

Buổi tối hắn đưa tôi đi ăn cơm tại một gian phòng riêng đã được thuê trong quán ăn, trong lúc chờ món ăn được dọn lên tôi xem lại xấp tài liệu đã thu thập được chợt cảm thấy hưng phấn.

“Tiểu Bạch, anh quyết định muốn khai hỏa nồi thành từ lúc nào?” (chịu)

“Rất lâu rồi.”

“A, vậy sao anh không nói em biết?” Tôi bất mãn hét lên.

Bạch Tấn chỉ cười không nói.

“Em cũng muốn góp vốn.”

“Được.”

“Nhưng em không có tiền.”

“Anh cho em mượn trước.”

Tôi bĩu môi “Vậy chẳng phải là em tay không bắt sói trắng, rất không có đạo đức sao?”

“Anh không ngại.”

Tôi nhếch miệng cười “Tiểu Bạch, anh thật tốt.”

Bạch Tấn tiếp tục cười khê, ánh mắt lóe sáng nhìn về phía tôi rất dịu dàng, trong không gian với ánh đèn mờ chiếu lên gương mặt anh tuần của hắn trông như một vầng sáng mộng ảo.

Ánh mắt tôi híp lại “Tiểu Bạch, em cảm thấy người được anh yêu sau này nhất định sẽ là người hạnh phúc nhất trên thế giới.”

Bạch Tấn im lặng thu lại ánh mắt cười yếu ớt.

Sau khi món ăn được đưa lên đủ tôi bắt đầu ăn cơm, vừa định giúp hấn thêm một chút nước uống thì nhìn thấy khoe miệng hấn giật giật, một câu nói giống như thì thầm nhẹ nhàng phát ra “Em sẽ hạnh phúc .”

Tôi ngẩn người, nhìn hấn với ánh mắt khó hiểu, còn hấn chỉ cười nhẹ nhận lấy chai nước lớn trong tay tôi.

Tôi cầm chiếc đĩa nhìn gương mặt trầm tĩnh của hấn, sau đó bưng tỉnh vồ ốt như chợt hiểu ra, tôi hét ầm lên “Tiểu Bạch, có phải là anh đã yêu ai rồi không?”

Bạch Tấn đang uống nước chợt nghe tôi kêu lên liền phun hết ra ngoài, mà sau một giây kích động ấy, khuôn mặt tôi lập tức dính đầy nước.

.....

Mỗi ngày vừa tỉnh dậy tôi liền mang tinh thần kích động đến tìm Bạch Tấn thảo luận về việc trùng tu và các hình thức kinh doanh của quán lẩu cay. Bình thường Bạch Tấn đối với việc tôi lú lú luôn giữ vững trầm mặc rất ít phát biểu ý kiến của mình, đến khi cảm thấy tôi thật sự đáng ghét hấn sẽ trực tiếp ném tôi ra khỏi phòng sau đó khóa cửa, bất quá không được mười phút sau tôi có thể nghe được tiếng mở khóa.

Hoàng Vũ mấy ngày nay cũng không có trở lại, gọi điện thoại cho hấn mấy lần tôi có cảm giác dường như hấn rất mệt mỏi, cuối cùng tôi cảm thấy vụ án kia không phải là chuyện thường, giác quan thứ sáu nói cho tôi biết việc này hấn là có liên quan đến Hàn Lăng.

Cách kỳ hạn của Hàn Dục một ngày, tôi nhận được điện thoại của hấn, lúc ấy tôi đang ở trong phòng Bạch Tấn cùng hấn thảo luận vấn đề canh lẩu cay liệu có hợp khẩu vị người bên này hay không và có cần điều chỉnh chỗ nào không, thấy trên tên trên điện thoại, lòng tôi khẽ run, một lúc lâu cũng không bắt máy trả lời.

Bạch Tấn nhìn tôi sau đó liền đuổi chân đứng lên, hai tay nhét vào túi miễn cưỡng đi về phía cửa, lúc rời đi vẫn không quên giúp tôi đóng cửa phòng.

Khi tinh thần hồi phục tôi mới nhận điện thoại.

“A lô?”

“Tại sao lâu như vậy mới chịu nghe điện thoại?” Giọng nói của đối phương hiển nhiên không phải là rất tốt.

Tôi nhú nhú mày, có ý gì?

“Em làm sao vậy? Ai chọc giận em rồi?”

“Em đang ở nhà hả?”

“Ừ, bề quan .”

Nghe tiếng của tôi có chút đáng thương, thanh âm của nhân tài bên kia điện thoại dịu lại “Có nghĩ đến anh không?”

Tôi cắn môi mặt đỏ hồng đáp một tiếng, đối với sự thay đổi quan hệ của hai người không thể không thừa nhận tôi còn là con cá nhỏ dễ dàng bị bắt nạt.

“Em đoán xem hiện tại anh đang ở đâu?”

Tôi hơi sững sốt đi tới bên cửa sổ nhìn ra xung quanh nhưng cũng không thấy xe của hấn “Ở công ty?”

“Thông minh!”

Tôi đại “Hàn tổng, anh có thấy nhàm chán không?”

“Tại sao lại nói là nhàm chán, trong lúc cấp bách lúc nào anh cũng nhớ đến em, ai giống như em , cái đồ không có lương tâm, còn chưa nói đến việc liên lạc đều do anh chủ động.”

Tôi tiếp tục , nuốt một ngụm nước bọt không để ỉnh nghẹn chết “Mấy cô oanh oanh yển yển bên cạnh anh hấn là lúc trước đều do họ chủ động rồi?”

Đầu điện thoại bên kia trầm mặc, một lúc sau lại cho ra một đáp án mờ mịt “Không sai biệt lắm.”

Tôi cầm điện thoại chống nạnh, bất mãn mở miệng “Cái gì mà không sai biệt lắm? Anh không xử lý sạch sẽ thì anh của em chắc chắn sẽ không đáp ứng cho chúng ta quen nhau.”

Người bên kia có chút ầm ỹ lẩm bẩm “Cũng không phải nói yêu thương cùng với cậu ta, dù sao anh cũng đã nói rõ với các cô ấy, các cô ấy phải nhìn thấy tận mắt mới có thể tin được, cho nên Tiểu Hạt Tiêu khi nào thì em mới chính thức chịu làm bạn gái của anh vậy?”

Tôi bị hấn đùa giỡn mặt đỏ hồng, ôm điện thoại bắt đầu phát xuân “Không phải anh đã tự động ở trên rồi sao?”

“Anh đã tự giác thực hiện nghĩa vụ rồi, nhưng em cũng phải khẳng định thì anh mới có thể hưởng thụ quyền lợi!”

Tôi tiếp tục trầm luân khi hấn đùa giỡn, méo mó nói ra một câu nói “Vậy anh muốn hưởng thụ quyền lợi gì đây?”

“Cũng giống như em, chờ anh 30 phút.”

Sau đó điện thoại liền bị cúp, tôi cười ngu ngơ nhét điện thoại vào trong túi, quay lại thì nhìn thấy Bạch Tấn tay ôm ngực tựa vào khung cửa nhìn tôi như có điều suy nghĩ.

Tôi sờ sờ mặt “Thế nào? Trên mặt em có dính gì à?”

Bạch Tấn cúi đầu đi đến bên giường, từ bên gối đầu cầm lên hai cuốn sách rồi đi về phía cửa, sau đó giống như là nhớ tới cái gì liền dừng bước xoay người lại nhìn tôi “Một lát nữa hai người muốn đi ra ngoài sao?”

Tôi sững sờ một chút mới hiểu được người hấn đang nói là Hàn Dục và tôi, tôi bất mãn “Anh nghe lén điện thoại của em.”

“Anh có gõ cửa nhưng em không nghe thấy. Anh ở thư phòng, một lát nếu đi ra ngoài thì nói cho anh biết một tiếng.” Nói xong cũng không chờ tôi trả lời liền trực tiếp xoay người rời đi.

Tôi nhìn bóng lưng thon dài cao ngất của hấn, trong lòng có cảm giác rất kỳ quái. Tại sao mỗi lần nói đến Hàn Dục tôi lại cảm thấy Bạch Tấn đều mang bộ dạng cực kỳ khó chịu? Tôi gãi đầu liều mạng suy nghĩ một chút, sau đó liền trở lại bình thường.

Bởi vì tôi phát hiện, chỉ cần nói đến Hàn Dục Hoàng Vũ so Bạch Tấn còn không thoải mái hơn, Hoàng Vũ nói hấn không thích Hàn Dục, Bạch Tấn cũng đã nói giống vậy, như vậy bọn họ đều là lấy thân phận huynh trưởng sợ tôi bị người ta ức hiếp cho nên hai người không hện mà cùng chọn vẻ mặt giống như nhau: khó chịu!

Lúc Hàn Dục đến, tôi đã hướng phía cửa nhìn quanh vài chục lần rồi, cho nên khi hấn từ trên xe bước xuống nhìn thấy bộ dạng trông chờ của tôi trong mắt lập tức tràn đầy nụ cười, tiêu sái đóng cửa xe liền bước nhanh đến bên tôi.

Tôi chưa kịp căng thẳng đã bị hấn ôm lấy bả vai, sau đó một âm thanh mềm mại liền quanh quẩn ở bên tai tôi “Hạt tiêu, anh thật sự nhớ em.”

Tôi lại bị người này đùa giỡn đỏ mặt, ồm ồm bị hấn ôm vào trong nhà.

“Chỉ một mình em?” Hàn Dục vào nhà sau đó nhìn một vòng quanh nhà giống như là dò xét địch tình rồi âm thầm thở phào nhẹ nhõm nhìn tôi hỏi.

“Tiểu Bạch ở thư phòng, anh ấy không có ở đây, anh sợ hấn?”

Hàn Dục có chút lúng túng gãi gãi đầu, kéo tay của tôi đi lên lầu, vừa đi vừa lẩm bẩm “Cũng không phải là sợ hấn, em cũng biết đặc cảnh bọn họ tính tình cực kỳ hung hãn, lần trước ánh mắt ấy hết như sợ anh ăn mất em vậy, chẳng khác gì đề phòng cướp, làm cho lòng người không thoải mái.”

Tôi xì cười vui vẻ “Không phải là đề phòng cướp, là phòng sói.”

Tôi nói những lời này vừa đúng lúc chúng tôi đi tới cửa thư phòng, cửa thư phòng thế nhưng mở rộng, người nào đó mang theo sách nói là đi thư phòng nghiên cứu thế mà lúc này đang khoanh tay đứng trước cửa phòng.

Nghe được tôi nói, khóe miệng hắn cười nở nụ cười nhạt, hướng chúng tôi gật đầu nói phác thảo “Tôi đi rót nước.”

Tôi lại cảm thấy hắn khó chịu.

Hơn nữa Hàn Dục cũng cảm thấy từng tia một tâm tình không mấy thiện cảm trong không khí, khẽ nắm tay tôi thật chặt, cau mày kéo tôi tiếp tục đi về phía trước, lúc dừng trước cửa phòng tôi nghe thấy tiếng của Bạch Tấn “Hoàng Vũ nói sẽ lập tức trở về.”

Qua cái nắm tay tôi nhận thấy thân thể của người đàn ông này rõ ràng ngẩn ra, tâm tình không vui lập tức hiện ra trên gương mặt đẹp trai, tôi ngắt lòng bàn tay của hắn bày tỏ an ủi.

Quay đầu hướng về phía người nào đó vẫn đang đứng ở cửa thư phòng chuẩn bị “Rót ly nước” le lưỡi làm mặt quỷ, nhìn thấy khóe miệng hắn khom khom, tôi đang muốn kéo Hàn Dục vào phòng thì lại nghe hắn tiếp tục mở miệng “Còn có người kia.”

Sau đó đầu óc của tôi như muốn rớt ra, mà khi tôi tìm lại được ý thức thì tôi phát hiện ra người đàn ông bên cạnh so với tôi dường như còn khiếp sợ hơn, không chỉ khẽ run lên mà thân thể cũng trong trạng thái căng thẳng.

Tôi nhìn về mặt khăn trương chuẩn bị chiến tranh của hắn, khổ rồi, mới vui mừng chạm mặt, giờ lại gặp phải bị thương, khó xử nhất chính là tôi, hắn đây là vui mừng cùng kích động, hưng phấn sao? Khăn trương như vậy làm cái gì?

Đúng lúc tôi đang quan sát biểu tình thay đổi không thể hiểu nổi trên gương mặt của hắn thì lâu dưới vang lên tiếng chìa khóa mở cửa, tôi ngẩn ra không tự chủ được nhìn sang.

Hoàng Vũ một thân một mẩy đi vào, mà người đi theo phía sau hắn chính là Lê Trạch!

Một thân áo đen như vạn năm không đổi, thân hình cao lớn, chẳng qua gầy hơn trước rất nhiều, vẻ mặt lạnh lùng, chẳng qua có chút phong trần mệt mỏi, ánh mắt lạnh đậm lạnh như băng, chẳng qua khi nhìn thấy tôi, trong nháy mắt thoáng qua một tia sáng, nhưng khi nhìn đến người bên cạnh tôi thì trở nên âm lãnh, khi thấy tư thế của chúng tôi thì trong con ngươi thâm thúy dần dần hiện lên đau đớn.

Tôi trong lúc bất chợt có chút không biết nên đối mặt với hắn thế nào, trong đầu lại nhớ đến Ngũ Gia khi tôi gặp nguy hiểm hắn đã nói câu kia “Đừng sợ.”

Trong lúc tôi đang suy nghĩ về những phiền loạn không rõ ở trong lòng thì thân thể của ta đã phản ứng, ta khẽ ngắt lòng bàn tay Hàn Dục một cái.

Khi tay bị nắm thật chặt, tôi ngẩng đầu chống lại một đôi ánh mắt ẩn nhẫn tức giận thoáng giật mình, đẩy mắt hắn cứ nhiên hiện lên nhàn nhạt bị thương.

Thời điểm trong lòng của tôi bị quấy đến rối rùi thì Hàn Dục làm một động tác cực kỳ cường hãn, mà cái động tác cường hãn này của hắn trong nháy mắt đã làm cho tôi hóa đá.

Tay của Hàn Dục đặt ở bả vai tôi dần dần nắm chặt, sau đó dụng lực nhắm ngay môi của tôi hôn xuống!

Nụ hôn của hắn cường thế mà bá đạo, mà tôi không có một chút phản kháng mặc cho hắn ôm người tôi thật chặt vào trong ngực, cho đến khi đầu lưỡi hơi đau nhói, tôi hơi luống cuống muốn đẩy hắn ra nhưng căn bản không làm được, hắn hôn rất dùng sức, tôi cảm thấy đôi môi tê dại, đang nghĩ định đẩy hắn ra lần nữa thì đúng lúc nghe được một thanh âm mơ hồ không rõ “Anh yêu em!”

.....

Nửa giờ sau, Lạc Nhật dư âm quang xuyên qua cửa sổ sát đất chiếu vào, vàng sáng nhu hòa sương được có chút không thành thật, cũng không cách nào triệt tiêu hơi thở hết sức căng thẳng âm lãnh tràn ngập trong phòng khách to lớn.

Lúc này, Hàn Dục ngồi ở mặt bên trên ghế sa lon, ta ngồi trên lan can ở bên cạnh, mười ngón tay tay của chúng tôi bắt chéo nắm chặt.

Hoàng Vũ ngậm một miếng xì gà cau mảy mặt khó chịu nhìn chúng tôi.

Còn Bạch Tấn thì thật sự đứng như hắc nói, rót một chén nước và trở về phòng nửa giờ trước.

Mà ở phía trước cửa sổ kia là thân ảnh gầy gò cô đơn vô hạn của Lê Trạch .

Ta cúi đầu nhìn chằm chằm ngón tay xinh đẹp của Hàn Dục không dám thở mạnh còn Hàn Dục tựa hồ căn bản như không có ý định mở miệng, trong ánh nắng ban chiều người đàn ông này giống như một pho tượng điêu khắc giữ vững yên lặng.

Cuối cùng “bình” một tiếng, Hoàng Vũ ném cái bật lửa lên khay trà, đứng lên nhìn Hàn Dục “Vào thư phòng nói chuyện một chút đi.”

Hàn Dục mím chặt một cánh môi, mi mắt hạ xuống, buông tay tôi ra vỗ vỗ lên mu bàn tay tôi, sau đó đứng lên “Được.”

Tôi vội đứng lên theo hắc, cùng lúc nhận được ánh mắt sắc bén của Hoàng Vũ sau đó ngoan ngoãn đứng tại chỗ không dám động.

Trong lúc xoay người đi về phía cầu thang Hàn Dục sâu sắc nhìn Lê Trạch một cái, tôi vẫn đuổi theo hắc cho nên cái nhìn này tôi thấy rất rõ ràng, tôi hơi ngần ra.

Tại sao trong ánh mắt của hắc lại mang theo hận ý! Ánh mắt đó tuyệt đối không phải bởi vì người đàn ông này đã từng là bạn trai cũ của tôi mà tỏ ra ghen tỵ, kỳ này khổ nữa rồi, chẳng lẽ trước đây Hàn Dục cùng Lê Trạch từng kết oán? Nhưng không thể nào, nếu như giữa bọn họ có chuyện thì Hoàng Vũ nhất định sẽ biết.

Tôi đang suy nghĩ lung tung thì chợt ngửi thấy mùi nước hoa quen thuộc cùng giọng nói lạnh lùng vang lên.

“Em có khỏe không?”

31. Chương 31

Đúng lúc tôi đang suy nghĩ lung tung, một mùi nước hoa quen thuộc cùng giọng nói trong trẻo lạnh lùng vang lên từ bên cạnh.

“Em có khỏe không?”

Tôi xoay người, cổ dè nén sự hốt hoảng dấy lên trong lòng, nhìn về phía ánh mắt kia tràn đầy đau đớn, khẽ gật đầu “Rất tốt, còn anh?”

Dường như sự bình tĩnh của tôi khiến cho nỗi đau đớn trong mắt người đàn ông kia tăng thêm mấy phần, Lê Trạch quay đầu nhìn ra phía ngoài cửa sổ, giống như cố gắng để cho giọng nói của mình trở nên vững vàng, “Rất khỏe.”

Tôi ngửa đầu nhìn gò má gầy gò tái nhợt đến dị thường của hắc, trong lòng có chút xót xa, “Sức khỏe anh hồi phục thế nào rồi?”

Nghe được sự quan tâm trong giọng nói của tôi, khóe miệng Lê Trạch hơi nhếch lên, cũng lộ ra chút khổ sở, “Không chết được.”

Lòng tôi run lên một cái, không để lại dấu vết lui hai bước giữ vững khoảng cách nhất định với hắc, sau đó cả hai nhìn nhau chẳng nói gì.

Lê Trạch vẫn nhìn ra ngoài cửa sổ, lúc sau tôi có điện thoại, ánh mắt của hắc trong nháy mắt đậm đi một chút.

Tôi cảm thấy bầu không khí lúng túng dị thường, muốn phá tan sự im lặng, lại thật không biết phải mở miệng thế nào, sau khi hắc gọi cú điện thoại kia cho Ngũ Gia, sau khi hắc phờ phạc xuất hiện tại nơi này,

lại thấy tôi cùng người đàn ông khác hôn nhau đến kích tình, đến nóng bỏng, tôi vẫn không hạ được quyết tâm phải đối xử quá đáng, tuyệt tình với hắn.

Tôi thấy sắc mặt của hắn càng ngày càng tái nhợt, cắn cắn đôi môi thấp giọng mở miệng, “Ngồi một chút đi, mới vừa xuống máy bay chắc chắn rất mệt mỏi.”

Lê Trạch rốt cục thu ánh mắt lại, liếc tôi một cái sau đó ngồi xuống, tôi nhìn bàn tay hắn đặt ở bên người đã nắm chặt thành nắm đấm, trong lòng bất chợt cảm thấy có chút bi ai, vì người đàn ông cố chấp này mà cảm thấy bi ai.

Đứng dậy giúp hắn rót một ly nước ấm, sau đó chạm vào bàn tay đặt trên đầu gối của hắn.

Thân thể Lê Trạch khẽ run lên, ngẩng đầu nhìn tôi sững sốt mấy giây mới nhận lấy ly nước.

Tôi cười với hắn, “Bộ dạng anh bây giờ cũng không tốt hơn so với trước lúc đi bao nhiêu! Xem ra cuộc sống ở nước ngoài cũng không phải dễ.”

Hắn nghe được ngữ điệu buông lỏng của tôi, thân thể từ từ bớt căng thẳng, cầm ly nước từ từ vuốt ve, “Cái này chắc liên quan đến tâm trạng.”

Tôi gật đầu, uống một ngụm nước lớn, “Tôi cũng cảm thấy vậy, cuộc sống của anh quá mệt mỏi, không phải đùa nhưng anh nên học tập tôi đi, nên buông thì buông, quá khứ cũng chỉ là hồi ức, những thứ không đáng nhớ, cần quên thì hãy quên đi, vui vẻ bắt đầu cuộc sống mới như tôi vậy...”

“Hai người bắt đầu từ lúc nào?” Hắn cắt đứt lời tôi, cúi đầu hỏi.

Tôi trầm mặc một hồi, “Bắt đầu từ bao giờ cũng không còn quan trọng, quan trọng là, thật sự tôi đã có thể yêu lần nữa.”

“Em, yêu hắn sao?”

Tôi nghiêng đầu nhìn tay hắn nắm chặt ly nước đến mức trắng bệch, trong giọng nói của hắn có phần đau đớn mà ức chế không nổi, khiến tôi cũng cảm thấy rất khó chịu.

“Lê Trạch, chuyện này tôi không muốn trả lời, bộ dạng anh bây giờ làm cho tôi cảm thấy rất không thoải mái, khiến tôi có cảm giác như bị phản bội. Dĩ nhiên tôi biết nói như vậy rất không phù hợp, nhưng tôi hiện tại thật sự có loại cảm giác này, tôi không thích cảm giác như thế, vô cùng không thích. Cho nên, sau này chúng ta có lẽ không còn cơ hội gặp lại, tôi, đã là bạn gái của người khác.”

Thời điểm nói những lời này, lỗ mũi tôi hơi ê ẩm, tròng mắt đỏ hoe, giọng nói phát run, nhưng mà âm thanh phát ra thì vô cùng kiên định.

Sau khi nói xong tôi liền cúi đầu, tôi không muốn lại nhìn thấy vẻ mặt đau đớn của hắn.

Lê Trạch vẫn trầm mặc, trong phòng khách an tĩnh có chút quỷ dị, thỉnh thoảng phát ra một tiếng quẹt diêm, dường như ngay cả hô hấp của hai người chúng tôi cũng không nghe được.

Không biết qua bao lâu, tôi nghe thấy trên lầu có tiếng mở cửa, mới vừa ngẩng đầu lên, tay của mình đã bị người ta nắm lấy.

Lòng bàn tay Lê Trạch lạnh như băng lại ướt ươn ướt, hắn nắm rất chặt, mắt hắn chạm mắt của tôi, điểm sâu trong đôi mắt ấy là sự đau thương cùng u ám, đang lúc tôi nghĩ muốn rút tay ra, hắn đè tay tôi lên ngực trái mình, sau đó đứng phắt dậy, sửa sang lại ống tay áo, không nhìn tôi một cái đã bỏ đi, tôi nhìn mu bàn tay bị hắn nắm đỏ, trong mắt dần dần tụ đầy khí nước.

Tôi vô lực tựa vào ghế sa lon, cho đến khi một bóng đen phủ xuống.

Ngửa đầu nhìn đôi mắt xinh đẹp mang theo vẻ tò mò của hắn, cổ nặn ra vẻ tươi cười, “Hoàng Vũ tìm anh nói chuyện gì rồi?”

Hàn Dục không nói gì, nhìn vào mắt tôi một lúc lâu, sau đó ở trên trán tôi nặng nề hôn một cái mới miễn cưỡng ngồi xuống bên cạnh tôi, thuận tiện kéo tôi qua, tôi khẽ quấy người một cái, nghe được giọng nói hắn không vui, “Anh ấy đi rồi.”

Tôi hơi mím môi, “Em không phải là ý này.”

“Vậy ý em là gì? Nhìn thấy Lê Trạch, em sẽ luôn giữ khoảng cách với anh, là tình cũ khó quên không đành lòng bỏ lại sao?”

Hàn Dục ôm cánh tay tôi càng ngày càng chặt, mặt tôi cùng tôi i hần cũng càng ngày càng gần, tư thế của chúng tôi càng ngày càng thân mật, nhưng ngữ điệu của hần lại càng ngày càng lạnh.

Tôi sợ run cả người, sau đó mặt mê man nhìn hần, “Hàn Dục, anh nói cho em nghe sau mấy ngày quan hệ của chúng ta đã biến thành cái dạng quái quỷ gì thế này?”

Hàn Dục nhú mày, “Giải thích cho anh xem cái dạng quái quỷ kia là như thế nào?”

Tôi ngượng ngừng cười cười, sờ sờ khuôn mặt trắng nõn nhỏ nhắn của hần, “Chúng ta, tiến quá nhanh đi, một tháng trước còn là quan hệ cấp trên cấp dưới đơn thuần, hiện tại đã. . . .”, tôi nhìn gương mặt hần gần trong gang tấc, lại nhìn một chút bàn tay ôm trên vai mình, “Ừ, ừ, đúng không?”

Hàn Dục rõ ràng đã không nhìn được, đưa ra hai ngón tay nhẹ nhàng nắm được cằm của tôi, âm hiểm cười cười, “Đúng không cái gì?”

Hơi thở đàn ông cùng mùi thơm bạc hà mát lạnh của hần nghịch ngợm vắn vít trên mặt tôi, tôi có cảm giác xuân tâm nhộn nhạo, nhiệt độ khuôn mặt không ngừng tăng cao, khi một đôi môi mềm mại trơn nhẵn phủ lên môi tôi, tôi hoàn toàn không có khí lực phản kháng.

Không thể phủ nhận kỹ thuật hôn của tên cầm thú Hàn Dục đã xuất thần nhập hóa đến gần như biến thái, đầu lưỡi mang hương vị ngọt ngào tựa như con rắn nhỏ đem tôi cuốn lấy, không ngừng biến hóa các loại tư thế, tôi bị hần hôn đến nóng đầu, đại não tê dại, tứ chi hoàn toàn mất khống chế, quả thật là tạo nghiệt rồi!

“Tập trung một chút, em đang nghĩ gì vậy?”

Không biết lúc nào thì đầu lưỡi kia đã lui ra ngoài, hần vỗ ót tôi bất mãn nói.

Tôi hồ đồ nhìn hần, qua một lúc lâu mới thật dài thở một hơi, “Bực chết em”

Hàn Dục cứng chiều nhìn tôi cười nói, “Đồ ngốc, em trước lui ra ngoài đi.”

Tôi sưng sốt một chút, trong lòng có loại cảm giác đau nhói chột lóc lên, hắc hắc cười ngậy ngô hai tiếng, tránh đi ánh mắt của hần, “Anh đói bụng không, buổi tối muốn ăn cái gì, em gọi điện thoại cho chị Hồng chuẩn bị.”

Hàn Dục vuốt vuốt tóc của tôi, “Không được, một lát còn phải về công ty họp.”

Tôi cau mày nhìn đáy mắt màu xanh của hần, có chút đau lòng, “Không thể ăn xong rồi đi sao?”

“Không ăn, ăn cơm với anh của em anh sợ tiêu hóa không được.”

Tôi đánh hần một cái, bị hần thuận thế nắm lấy tay.

“Anh Hoàng Vũ có nói cho anh biết em lúc nào thì không thể chọc không?”

“Hình như không, ừ, trong khoảng thời gian này em ở nhà đi, vì an toàn của em, em đừng tìm anh. Chẳng bao lâu nữa anh phải ra khỏi nước một chuyến, em có đến công ty cũng không gặp được anh.” Hàn Dục xoa mi tâm, trên mặt có phần mệt mỏi.

Tôi ngẩn người, “Ra nước ngoài? Ra nước ngoài làm gì?”

“Liên lạc với thầy, còn phải khảo sát nữa, thế nào, không nỡ xa anh?”

Tôi cắn môi nhìn người đàn ông mị hoặc bên cạnh mà thu lại nụ cười, cảm thấy có chút khó chịu, “Hàn Dục, anh thành thật nói đi, anh ở bên ngoài rốt cuộc có bao nhiêu bạn gái?”

“Chỉ có một mình em.”

Tôi hừ lạnh một tiếng, muốn tránh thoát khỏi ngực của hần nhưng không được.

Hàn Dục đem đầu tôi đặt trên bả vai mình, trầm giọng mở miệng, “Thật.”

“Vậy trưa nào anh cũng gặp gỡ những người kia là sao?”

“Mọi người đều là người lớn, cùng đi ăn cơm, cùng đi dạo phố, không có gì.”

“Vậy đã lên giường chưa?”

“Thỉnh thoảng có.”

“Hàn Dục, anh là đồ cầm thú!”

“Không thể nói bạn trai em như vậy.”

“Em đổi ý rồi!”

“Hàng hóa đã mua không thể đổi!”

“A, anh đang làm gì thế?”

“Hành xử theo quyền lợi của bạn trai.”

“Lấy tay anh ra, ghét quá, không cho nhéo em!”

“Co dãn không tệ, hơi nhỏ một chút.”

“ ”

“Hai cái còn không bằng một cái lớn.”

“ ”

“Bộ này của hãng Versace ?”

Tôi đang đỏ bừng cả khuôn mặt chống lại bàn tay xâm lấn của hắn, nghe được lời hắn nói, đầu óc chưa kịp biến chuyển, ngẩn người mới ngây ngốc gật đầu một cái.

“Về sau đồ của hãng này phải vứt hết đi!”

“ ”

“Thiết kế quá thất bại, nút áo quá nhiều!”

32. Chương 32

Ngày Hàn Dục ra nước ngoài, Bạch Tấn thuê tầng ba của quầy rượu, tôi không ra sân bay tiễn Hàn Dục mà cùng Bạch Tấn đi ký hợp đồng.

Trên đường về, nhìn một đồng hồ lớn trong tay, mặt tôi sùng bái, “Tiểu Bạch, anh quá trâu rồi, tất cả đồ dùng đều đầy đủ hết, thế này chẳng phải là trùng tu xong liền có thể khai trương quán sao?”

Bạch Tấn chuyên tâm lái xe, trên gương mặt hiện lên nụ cười thản nhiên, tay cầm lái gõ nhẹ hai cái, khi quay đầu tóc rơi trên trán bị gió thổi bay lên, thật sự là quá đẹp trai.

Tôi nuốt nước miếng một cái, “Tiểu Bạch, em cảm thấy càng ngày anh càng có mùi vị.”

Bạch Tấn có chút lúng túng đỏ mặt, “Thiết kế nội thất em làm tới đâu rồi?”

Tôi sững sốt một chút sau đó liền há miệng cười to, vươn tay vỗ hai cái nặng nề lên vai Bạch Tấn, “Tiểu Bạch, lần này coi như anh tìm đúng người, em là người giỏi nhất trong phòng thiết kế đấy. Này này này, mau quay đầu đi mua bản vẽ, em thấy bản thân đang tràn đầy ý tưởng đây!”

Bạch Tấn khẽ cười hai tiếng, nắm cánh tay đang giương nanh múa vuốt của tôi, sau đó từ từ dời xuống chế trụ cổ tay tôi, tiếp trượt đến bàn tay, nhẹ nhàng cầm lấy nó.

Tôi ngẩn ra, cảm nhận được lòng bàn tay truyền tới nguồn nhiệt ấm áp, cắn cắn môi mặt khốn hoặc nhìn, “Tiểu Bạch, anh cầm tay em làm gì?”

Bạch Tấn hơi mím môi, nhìn tôi một cái, từ từ buông ra.

Tôi nhìn thấy rõ ràng vẻ mặt khó chịu của Bạch Tấn, sừng sốt một chút, lập tức cầm lại tay của hắn, “À, anh nắm thích cực, không có sao, không có sao.”

Ánh mắt Bạch Tấn nhìn thẳng phía trước, rút tay về nắm chặt tay lái, một lát sau khóe miệng nhếch lên một chút, thở dài một tiếng, giờ tay vượt tốc tôi, “Đi đâu mua bản vẽ?”

Tôi bị hành động quái dị của hắn làm cho có chút phát mộng, nhìn gò má hắn một lát, nói, “Đi phố Học Phủ đi.”

.....

Từ sau khi tốt nghiệp đại học căn bản tôi không còn động tay vào việc thiết kế, thế nhưng khi tôi một tay cầm thước chữ T một tay cầm bút vẽ bản đồ đứng trước bản vẽ, đáy lòng lại dâng lên cảm giác hứng thú quen thuộc. Lần đầu tiên tôi phát hiện, thì ra là tôi cũng có thể yêu thích, mặc dù năm năm đại học kia là cảm khu tôi không muốn nhớ lại, nhưng mà, không thể phủ nhận, tôi thích chuyên ngành của mình, thích thiết kế.

Tôi mất ba ngày để hoàn thành bản thiết kế sơ thảo, sau đó vẽ lên máy tính rồi bắt đầu hoàn thiện và sửa đổi, năm ngày sau tôi có thể giao bản thiết kế hoàn thiện đầu tiên từ khi tốt nghiệp. Nhìn từng tờ một in ra đóng thành sách, tôi xúc động đến muốn khóc, thì ra khi thực hiện mơ ước cảm giác lại tuyệt vời như thế, mặc dù giấc mộng này của tôi rất nhỏ bé, nhưng nó khiến cho tôi có loại cảm giác thành tựu cùng rung động không thể nói rõ.

Trong khoảng thời gian tôi làm bản thiết kế này, Bạch Tấn không oán thán cũng chẳng hối thúc, hắn cứ mặc tôi sai khiến. Lúc không có việc gì, hắn sẽ ôm một quyển sách ngồi bên cạnh tôi, thường là hết buổi chiều, tôi không nói một lời vùi đầu vẽ bản thảo, mà hắn cũng không nói tiếng nào chỉ lẳng lặng đọc sách; gáy tôi tê mỏi, vừa dừng một chút, hắn sẽ để quyển sách xuống, đứng dậy giúp tôi xoa bóp một lát, cảm giác ấm áp như thế khiến cho tôi cảm thấy không giống thật.

Nhưng cũng có thứ không thể không để ý, ví dụ như tôi không liên lạc được với Hàn Dục từ hôm qua, mấy ngày nay hắn ra nước ngoài, mỗi ngày đều gọi điện thoại cho tôi, kể một ít em em tôi tôi lời đầy tình ý, đùa giỡn tôi cười đến mất cân đối nội tiết mới chịu dừng lại. Không biết có phải vì bận rộn thiết kế khiến cho tôi có chuyện có thể làm, tôi không suy nghĩ nhiều về hắn, nhưng khi điện thoại hắn tắt máy hơn hai mươi giờ, tôi lại thấy bận tâm. Tôi phát hiện, dường như mình không hiểu rõ Hàn Dục, đối với việc hắn vô duyên vô cớ biến mất, ngoại trừ không ngừng gọi điện thoại cho Hàn Dục, tôi thật sự không biết làm cách nào để liên lạc được với hắn.

Sau bữa cơm chiều, tôi ngồi trên ghế sa lon xem ti vi, ánh mắt thỉnh thoảng liếc về phía chiếc điện thoại di động im lìm nằm trên bàn trà, mà khi nó chớp nháy ánh sáng báo cuộc gọi đến tôi chợt giật mình, vỗ vỗ ngực, cầm máy lên, thấy số điện thoại phía trên màn hình, tôi có chút thất vọng.

“Hạo Tử.”

“Tiểu Hạc Tiêu! Nhớ anh không?”

“Không nhớ, anh ở đâu vậy? Ồn ào quá.”

“Đồ vô lương tâm, hôm nay sinh nhật anh, mở Party ở quán, tới đây chơi đi.”

“Không đi, tôi rút lui từ lâu rồi.”

“Vớ vẩn, mau tới đây đi, nếu em dám không đến, anh sẽ tuyệt giao với em.”

Tôi bĩu môi, “Hắn thì sao?”

“Không có ở đây.”

“Anh next đi, nếu hắn không có ở đó thì sao tự dưng anh lại nhớ tới em.”

Bên đầu kia điện thoại có người cười ngậy ngô hai tiếng, “Thật không có ở đây, vừa tới được một lát đã than mệt nên đi về trước rồi, đến đây đi, từ lúc em về vẫn chưa có thời gian gặp mặt, anh thật sự rất nhớ em.”

Tôi nhìn tiết mục giải trí nhàm chán trên tivi, nghiêng đầu suy nghĩ một chút, “Em đã nói với anh, nếu để cho em biết được anh vì hấn ta nên mới cố ý dụ em qua, em sẽ bảo anh Hoàng Vũ cần quét địa bàn của anh mỗi ngày...”

“Biết rồi, biết rồi. Nhanh lên một chút, anh chờ em!”

Cúp điện thoại, tôi gọi cho Hàn Dục một lần nữa, vẫn tắt máy, sau đó tôi tức giận ném di động trên ghế sofa, đi tới phòng Bạch Tấn gõ cửa một cái rồi trực tiếp đẩy cửa đi vào.

“Hôm nay sinh nhật Lữ Hạo, bảo em tới đó chơi, chúng ta có nên đi không?” Tôi có chút phiền não tóm lấy tóc mở miệng.

“Nếu muốn đi anh đi cùng em.”, giọng nói Bạch Tấn trầm thấp không có bất cứ tình cảm gì.

Tôi bất mãn nhìn vẻ mặt khinh thường của hấn, mấy bước đi tới bên giường, trực tiếp nhảy lên, ngửa mặt nằm vật xuống.

“A a a a! Tiểu Bạch, thật là phiền!”

Bạch Tấn kinh ngạc hạ sách xuống, mặt không hiểu nhìn tôi, “Sao thế?”

“Hàn Dục chết tiệt vẫn tắt máy.”

Bạch Tấn nghe thấy tên Hàn Dục, lo lắng trên mặt từ từ biến mất, ôn hoà nói, “Em để Hoàng Vũ tra một chút không phải là được rồi sao?”

Tôi quay đầu không hiểu nhìn hấn, “Tra cái gì?”

“Có phải đã lên máy bay trở về nước hay không.” Bạch Tấn cầm sách lên bình thần mở miệng.

“Hừm? Đúng rồi, làm sao em lại không nghĩ tới việc này, điện thoại tắt máy hai mấy tiếng, nhất định là ở trên máy bay, Tiểu Bạch, anh thật là thông minh!”

Bạch Tấn phiền chán nhìn tôi một cái, lôi cánh tay của tôi để cho tôi ngồi dậy, “Em cười cái gì?”

Tôi lau khóe miệng, mặt dê tiện, “Hấn nhất định là muốn làm cho em bất ngờ, nên mới cố ý không nói cho em biết.”

Khóe miệng Bạch Tấn co giật một chút, “Đi, đi thay quần áo.”

“Đi đâu?”

“Không phải em nói muốn đi quán bar sao?”

Tôi vỗ vỗ ót, nhảy xuống giường, “Ồ đúng rồi!”

Lúc tôi vội vã chạy ra cửa, loáng thoáng nghe được một tiếng thở dài.

Bạch Tấn gần đây càng ngày càng thích giả bộ thâm trầm rồi, thỉnh thoảng lại thở dài mà chẳng rõ vì sao, chẳng lẽ là vì tôi đang yêu nên kích thích đến hấn? Tôi vừa lên cầu thang vừa nghĩ, khi nào giới thiệu bạn gái cho hấn đi.

.....

Lúc tôi và Bạch Tấn đến quầy rượu, không khí bên trong đã lên tới cao điểm, tôi tìm được Lữ Hạo, hấn đang ôm vỏ chai rượu ngồi trên ghế sofa cười khúc khích, bên cạnh là một em gái tôi chưa từng thấy qua.

“Hạo Tử, sinh nhật vui vẻ.” Tôi đưa quà đã chuẩn bị cho hấn.

Hấn nhận quà rồi kéo tay tôi một cái, tôi vội vàng trụ ghế sa lon mới không bị ngã vào trong lòng hấn.

“Anh lại muốn ăn đòn à?” Tôi chẳng khách khí hất tay hấn ra, vừa định đánh cho hấn một cái, nhìn hấn lão đạo đứng lên, sau đó cười cực kỳ bỉ ổi tiến tới bên tai tôi.

“Anh Trạch tới.”

Tôi nghe hết chợt xoay người, vừa đúng lúc chạm phải một đôi mắt lạnh lùng thâm thúy, không có bất kỳ tâm tình, lãnh mạc lạnh nhạt nhìn tôi.

Tôi quay đầu hung hăng đẩy Lữ Hạo một cái, chỉ mũi hần, “Anh gạt người!”

Lữ Hạo đã ngà ngà say, cười hắc hắc hôn mỹ nhân đang ôm trong lòng, tôi giận dữ xoay người tìm kiếm Bạch Tấn, nhìn hần đang đi tới, vừa muốn chạy đến liền nghe thấy giọng nói trong trẻo lạnh lùng, “Vẫn không muốn gặp tôi đến thế sao?”

Tôi sửng sốt một chút, quay đầu nhìn hần, mấp máy môi mới mở miệng, “Không phải.”

“Vây đi uống một chén đi.” Lê Trạch nhìn thẳng vào mắt tôi, nhàn nhạt mở miệng.

Tôi cúi đầu không nói gì.

Bạch Tấn cũng đã đi qua, nhìn chúng tôi một cái, “Anh chờ em bên ngoài.”

Tôi duỗi tay, cũng không có bắt lấy cánh tay hần.

Mà cánh tay tôi một khắc liền bị người cầm chặt, tôi bị kéo vào một gian phòng, sau khi ngồi xuống, Lê Trạch lấy điện thoại ra gọi.

“Vào đây một chút.”

Một lát sau người phụ trách đã đi vào, “Anh Trạch, có chuyện gì ạ?”

Thân thể thon gầy tựa trên sô pha, ném một cái chìa khóa cho hần, “Trong hầm có hai chai rượu lấy qua đây giúp tôi.”

Sau khi đám người lui ra ngoài, hần lấy hộp diêm ra rút một cây, đốt điếu thuốc đang ngậm trong miệng mới quay đầu nhìn về phía tôi, hai tròng mắt đen bóng lại mang theo nụ cười thản nhiên, cũng lạnh như băng khiến cho tôi rét lạnh, không tự chủ sợ run cả người.

Lê Trạch nhíu mày một cái, “Lạnh à?” Nói xong liền đứng dậy điều chỉnh điều hòa nhiệt độ, lúc ngồi xuống thì ngồi gần tôi hơn một chút.

Hai tay tôi vặn xoắn, người hơi dịch về sau.

Lê Trạch hút thuốc, phun ra một vòng khói rồi dựa vào người tôi.

Tôi đưa tay đẩy hần một cái, “Anh không thấy nhàm chán ư?”

Khóe miệng Lê Trạch nhếch ột chút, “Nhàm chán, nhàm chán đến phát điên rồi.”

Tôi liếc hần một cái, nghe được tiếng gõ cửa, không cử động nữa.

Người phụ trách bỏ đồ xuống rồi rời đi.

Lê Trạch ngậm điếu thuốc trên môi, mở hộp, là hai chai rượu sâm banh, hần rót hai chén sau đó đưa một ly cho tôi, “Nếm thử một chút, mùi vị này em cũng thích.”

Tôi nhận lấy cái ly, trước dùng đầu lưỡi liếm, rất thơm, mùi vị rất thuần lại ngọt ngào, chân mày trong nháy mắt giãn ra ra, cười hì hì ngửa đầu uống vào, “Rất ngon.”

Lê Trạch cười, lại giúp tôi rót rượu, cùng ly với tôi một cái, sau đó tựa vào ghế salon từ từ uống.

Tôi nhìn hần một lát, cảm thấy hần không có ý định lên tiếng, trong lòng dần dần buông lỏng, ngồi xếp bằng ở trên ghế sofa, ôm bình rượu rót một chén lại uống một chén.

“Uống chậm một chút, không ai tranh uống với em.”, giọng nói Lê Trạch nhu hòa.

Tôi uống đến có chút ảm đầu, cầm ly rượu cùng một cái với anh ta, “Cạn ly!”

Lê Trạch nhìn tôi một cái, sau đó nhíu mày, muốn đoạt lấy chai rượu của tôi thì đã bị tôi ôm vào lòng, “Không!”

Sau đó tôi lại đảo nửa ly, vui rạo rức, “Uống ngon, uống ngon thật, rượu này tên là gì?”

Lê Trạch nhìn bộ dạng ngu ngốc của tôi, bất đắc dĩ cười cười, “Rượu sâm banh.”

Tôi trừng mắt nhìn hắn, “Tôi dĩ nhiên biết là rượu sâm banh rồi, tôi hỏi tên gọi cụ thể là gì?”

Trong miệng hắn huyền thuyên nói một chuỗi, tôi nâng cằm lên theo dõi một lát, bất mãn cau mày, “Anh nói ngôn ngữ gì vậy? Tôi nghe không hiểu.”

“Là tiếng Pháp.”

“Tên tiếng Trung gọi là gì?”

“Không có tên tiếng Trung, trong nước không bán.”

Bộ dạng say rượu, tôi nhú mày, “Vậy nguy rồi, sau này vẫn còn muốn uống làm sao bây giờ?”

“Lúc nào muốn uống nói cho tôi biết, tôi đi mua cho em.”

Tôi cười khúc khích gật đầu, sau một lúc lâu lại cảm thấy không đúng, liền mạng lắc đầu, “Không được, anh đã không còn liên quan tới tôi rồi, bây giờ tôi đã có bạn trai, tôi sẽ bảo bạn trai tôi mua cho tôi, ừ, tôi để Dục Bảo mua cho tôi.”

Tôi vừa nói xong, cả chai lẫn ly rượu trong tay liền bị người đoạt lấy, còn chưa phản ứng kịp, cơ thể liền bị người ôm chặt, tôi ngửi được mùi vị quen thuộc, cảm nhận được xúc cảm ấm áp đã bị trấn phong ở đáy lòng đã lâu, nhất định là tôi đã say rồi, bởi vì tôi không đẩy hắn ra, đầu óc choáng váng, tôi nghe được giọng nói trầm thấp ẩn nhẫn bên tai.

“Anh thật sự rất nhớ em, cho tới bây giờ vẫn rất nhớ.”

Tôi bị hắn ôm chặt trong ngực, một chút đều không thể nhúc nhích, khi trong mắt có chất lỏng chảy xuống, tôi vui mặt trong ngực hắn, nói thật khê, “Lê Trạch, tôi hận anh!”

33. Chương 33

Nửa đêm, chiếc xe màu đen phóng qua đường phố yên tĩnh

Tôi ngồi trong xe, đầu óc còn choáng váng, nhúc nhích đầu, tay tôi bị Bạch Tấn nắm thật chặt, mặt nhìn ra phía ngoài cửa sổ, trong lòng thật bình tĩnh, cuối cùng tôi cũng nói với Lê Trạch là tôi hận hắn rồi, bất kể tôi che giấu thế nào, tự lừa gạt mình thế nào, thỉg khi nghe thấy giọng nói trầm thấp vô hạn của hắn, trong lòng cũ kng không đau, cũng không hốt hoảng, chỉ có hận thù, mà mượn rượu cuối cùng tôi cũng nói được với hắn ta câu này,

“Có muốn ăn chút gì không?” Giọng nói ấm áp của Bạch Tấn phá vỡ bầu không khí trầm mặc trong xe.

Tôi lắc đầu một cái “Tiểu Bạch, vừa rồi em nói em hận hắn, nhưng bây giờ lại thấy hối hận, anh nói xem tại sao em lại nhu nhược như vậy đây? Em nói em hận hắn, không phải là thừa nhận mình còn có tình cảm với hắn sao? Nhưng bây giờ em đã là bạn gái của người khác rồi? Thế này có tính là bắt cá hai tay không?”

Bạch Tấn phì cười “Không sao, Hàn Dục không biết thì không tính.”

Tôi quay đầu hung hăng lườm anh ấy một cái “Đừng chọc em, đúng rồi, em quyết định ngày mai về công ty làm, Hàn Dục muốn em bắt ngờ, em cho hắn bắt ngờ trước.”

Bạch Tấn nắm chặt tay tôi, sau đó từ từ buông ra, môi mím lại ậm ừ một tiếng.

Tôi nhìn gò má nguội lạnh của hắn, bất mãn mở miệng “Tiểu Bạch, sao anh lại ghét Hàn Dục như vậy? Mỗi lần em nói đến anh ấy, anh đều mang vẻ mặt như vậy.”

Trên mặt Bạch Tấn thoáng qua vẻ lúng túng, ho nhẹ hai tiếng “Anh không có.”

“Gạt người, anh xem đi giọng điệu anh cũng thay đổi, còn nói không có, anh phải thành thật nói với em, nếu về sau em lấy Hàn Dục, có phải anh cũng tuyệt giao với em luôn không?”

Bạch Tấn dừng xe trước một quán ăn đêm, quay đầu nhìn tôi, vẻ mặt có chút phức tạp, qua một lúc lâu mới mở miệng “Anh cảm thấy hắn đối với em không đơn thuần chỉ là tình cảm.”

Tôi ngăn người “Tại sao nói như vậy?”

“Cảm giác, hơn nữa, em không thấy hấn quá chủ động sao?”

Tôi không vui “Làm gì vậy? Chẳng lẽ chỉ có em mới được quyền theo đuổi trai đẹp, lại không thể có trai đẹp theo đuổi em sao?”

Bạch Tấn thất bại gãi đầu “Ý anh không phải như vậy, được rồi, coi như anh không nói gì đi, em thích là tốt rồi.”

“Tiểu Bạch, anh thích em à?”

Khuôn mặt Bạch Tấn cứng đờ, không biết làm sao nhìn tôi.

Tôi bắt mẫn “Về mặt anh là sao vậy, chẳng lẽ anh không thích em?”

“Hi, thích.”

“Anh nói lấp cái gì?? Tiểu Bạch, anh đã thích em, nên yêu ai yêu cả đường đi lối về, nên bạn trai của em anh cũng phải thích, về sau lúc nào em nói đến anh ấy, không cho phép anh mang về mặt khó chịu như vừa rồi.”

Ánh mắt Bạch Tấn âm u, gật đầu một cái “Đi thôi, đi ăn chút gì.”

Tôi kéo cánh tay của hấn, chân thành nói “Tiểu Bạch, ý kiến của anh với em rất quan trọng, nếu như bạn trai của em không có sự ủng hộ của người nhà, em cũng sẽ không vui, thật đó.”

Bạch Tấn nhìn ra chỗ khác, hồi lâu, khoe miệng xuất hiện một nụ cười thần nhiên, ngắt ngón tay của tôi “Anh biết, về sau sẽ không thể nữa.”

Tôi gật đầu một cái cười hì hì đi theo hấn xuống xe, vào cửa trước, tôi vỗ phía sau lưng của hấn một cái “Tiểu Bạch, anh thích loại con gái nào, bạn em có rất nhiều đứa xinh đẹp, nhất định sẽ giới thiệu cho anh.”

Bạch Tấn cười nhẹ, quay đầu nhìn chăm chăm vào mắt tôi một lúc lâu mới từ từ nói “Không tìm không phải.”

Tôi lão đảo, mặt u oán lôi cánh tay của hấn đi vào.

Người không tìm không phải, cái này là yêu cầu gì đây?

Tại sao lúc trước tôi lại không biết Bạch Tấn lại thích người như vậy chứ?

Ăn uống no nê, vừa về đến nhà cũng đã rạng sáng, tôi rửa mặt xong nằm ở trên giường nhìn chăm chăm điện thoại di động, cuối cùng không chịu được gọi vào số Hàn Dục, máy thông.

Lòng của tôi lập tức liên nhảy tới cổ họng. Loại kích động này khiến cho tôi cười đến không khép được miệng.

Ba phút sau, nụ cười trên mặt tôi biến mất hầu như không còn, bởi vì, Hàn Dục không nhận điện thoại của tôi.

Tôi cúp điện thoại, trong lòng có chút bức bối, vừa định gọi lại, liền nhìn thấy màn hình điện thoại nhấp nháy sáng, liền ấn xuống nút trả lời.

“Hạt Tiêu.” Giọng nói Hàn Dục rất khàn, lộ ra sự mệt mỏi.

“Anh đang ở trong nước à?”

“Ừ.”

“Vậy sao không nhận điện thoại của em?”

“Hạt Tiêu, hôm nay anh rất mệt, có gì ngày mai chúng ta nói được không?”

“Anh làm sao vậy?”

“Không sao, em nghỉ ngơi sớm chút đi, ngủ ngon.”

“A! Anh đừng tắt máy.”

“...”

“Anh đang ở đâu, em tới đó.”

“...”

“Hàn Dục?”

“Bệnh viện.”

“Anh bị làm sao?” Tôi lập tức ngồi dậy.

“Không phải anh, là mẹ anh.”

“Bác sao rồi?”

“Ba nói muốn ly hôn, mẹ không chịu nổi kích động nên ngất xỉu..”

“Vậy bây giờ như thế nào?”

“Không sao, mới vừa ngủ.”

Tôi nghe giọng nói có chút thương cảm của hắn, trong lòng hơi đau “Anh đang ở bệnh viện nào, em tới.”

Trầm mặc trong chốc lát, sau đó Hàn Dục đọc ra một cái tên.

Cúp điện thoại, tôi liền thay quần áo, xuống lầu lại thấy Bạch Tấn từ trong phòng đi ra.

“Đi đâu vậy?”

“Mẹ Hàn Dục xảy ra chuyện, em qua xem một chút.”

Bạch Tấn nhíu mày “Anh đưa em đi.” Nói xong cũng trực tiếp đi về phía cửa.

Tôi sửng sốt một chút mới đi theo hắn ra ngoài, lúc chờ xe mới phát hiện anh ấy còn mặt đỏ ban nãy, tôi mím môi không nói gì, trong đầu toàn bộ đều là giọng nói mệt mỏi của Hàn Dục.

Lúc đến bệnh viện, Hàn Dục đã đợi bên ngoài, nhìn thấy chúng tôi, hắn gật đầu với Bạch Tấn một cái rồi ôm lấy cả vai tôi, tôi nhìn khuôn mặt tiêu tụy không chịu nổi của hắn, khóe mắt cay cay.

“Tiểu Bạch, anh về đi, giờ em muốn ở đây.”

Hàn Dục ôm tôi thật chặt “Tôi sẽ chăm sóc cô ấy, yên tâm.”

Bạch Tấn không nói gì, gật đầu một cái rồi lái xe rời đi.

Tôi bị Hàn Dục ôm đi về phía khu nội trú, vào thang máy, tôi vừa định dùng nghĩa vụ bạn gái an ủi hắn, hắn nhấn một tầng lầu, sau đó trực tiếp xoay qua cả vai tôi, hành xử theo quyền lợi của bạn trai, lúc tôi mở miệng liền hung bạo hôn xuống.

‘Đinh’ một tiếng, chúng tôi kết thúc nụ hôn cuồng dã nóng bỏng xong lại ngẩn ngui này, đi ra thang máy trước, Hàn Dục mấp máy môi, tôi xoa xoa đôi môi bị hắn mút đến đỏ, buồn cười lại cảm thấy không đúng lúc, biểu hiện trên mặt hắn rất khả ái.

Tôi bất mãn chùi miệng, dẫn đầu đi ra thang máy “Đi thôi, đi xem bác gái một chút.”

Hàn Dục một tay lôi tôi trở lại, chỉnh sửa lại quần áo của tôi, sau đó mới dắt tôi về phía phòng bệnh.

Tôi mím chặt môi, cảm thấy nhiệt độ gương mặt ngày một tăng, hung hăng trợn mắt nhìn người đàn ông phía trước một cái, cảm thấy chính là cảm thấy, bất kể ở địa phương nào, trường hợp nào cũng có thể thú tính đại phát!

Vào phòng bệnh, mẹ Hàn Dục đã ngủ, không nhìn thấy ba hắn Hàn Mậu Lâm, chỉ gặp được Hàn Lăng, cô ta nhìn thấy tôi rõ ràng rất sửng sốt.

Tôi cũng cảm thấy có chút lúng túng, mím môi cười với cô ấy.

Hàn Lăng gật đầu một cái sau đó liền nhìn về phía Hàn Dục, giảm thấp giọng nói “Dì mới vừa tỉnh lại, tâm tình vẫn còn bất ổn định, bác sĩ nói thuốc có tác dụng phụ, dì mới ngủ.”

Hàn Dục gật đầu một cái, sau đó kéo tay tôi “Tối nay bọn anh sẽ ở đây, em về nghỉ đi.”

Hàn Lăng khẽ cau mày “Anh, hai người?”

“Kiều Kiều bây giờ là bạn gái của anh.”

Hàn Lăng sâu sắc nhìn tôi một cái, không nói gì, cầm túi lên, lúc ra cửa nói thật nhỏ “Chú sẽ không đồng ý.”

Hàn Dục cười lạnh một cái “Không cần ông ấy đồng ý.”

Tôi quay đầu thấy thân thể Hàn Lăng cứng ngắc, không nói gì thêm trực tiếp mở cửa rời đi.

Phòng bệnh mà mẹ Hàn Dục ở là một phòng nhỏ, sau khi treo bình dịch xong, Hàn Dục liền lôi kéo tôi ngồi trên ghế salon, bởi vì câu nói trước lúc đi của Hàn Lăng, tâm tình của tôi hơi có chút buồn bực.

Hàn Dục vuốt tóc tôi “Mất hứng?”

Tôi lắc đầu một cái “Không có, anh mệt không? Nếu không dựa vào em một lát đi.”

Hàn Dục xoay mặt tôi lại, nhìn thẳng vào mắt tôi, sau đó hừ lạnh một tiếng “Mặt cũng nhăn thành một đồng rôi, còn nói không tức giận.” Nói xong hôn lên chóp mũi tôi, từ từ dời xuống, khi hôn sắp tới môi của tôi, tôi đẩy hắn một cái “Đừng làm rộn, bác gái vẫn còn ở đây.”

Hàn Dục rất bất mãn với sự phản kháng của tôi, trợn mắt nhìn tôi một cái, sau đó đôi môi liền đắp xuống, bất quá lần này hiển nhiên hắn cũng có chỗ cố kỵ, trong chốc lát liền kết thúc chiến đấu, nhưng tôi vẫn như cũ không có chút phản kháng xui xẻo ở trong lòng hắn.

Thở dốc, cảm giác được hai tay hắn bắt đầu di chuyển lung tung, tôi hung hăng bấm hông hắn một cái, nghe được hắn “A” một tiếng.

“Ồng ngốc, sao em nhéo ở đấy?”

“Eo thôi mà.”

“Chỗ đó không thể nhéo.”

“Tại sao?”

“Đó là ngang lưng.”

“Ngang lưng thì thế nào?”

“Như thế nào, phía dưới có một vật rất quan trọng, em đừng nói với anh là em không biết.”

Trên mặt tôi là nụ cười ngu ngốc “Thật sự em không biết.”

Hàn Dục nhú mày nhìn tôi, đôi mắt lộ ra chút mệt mỏi, càng thâm sâu nhưng cũng mệt mỏi, nâng cằm tôi nhìn một chút, sau đó liền cúi người đè ép tới “Thật sự rất thuần khiết.”

“Này, anh định làm gì?”

“Anh mệt rồi, muốn ngủ.”

“Vậy anh cởi nút áo em làm gì?”

“Ai kêu em mặc áo sơ mi.”

“...”

“Không phải là đồ này em đều ném hết sao?”

“Ê, mau lấy tay anh xuống, lạnh quá!”

“Vừa lúc cho em ầm áp, a, thật thoải mái.”

“Hàn Dục, đồ lưu manh!”

“Ừ? Vậy để anh lưu manh thêm nữa.”

“Anh dám!” Mặt tôi đỏ bừng.

Hàn Dục một tay chống đầu nhìn tôi, trong mắt có ngọn lửa nhỏ đang bùng cháy, trên mặt là biểu cảm tôi nhìn không rõ, giống như là khốn hoặc lại giống như phiền não, cuối cùng hắn chỉnh lại áo sơ mi cho tôi, lật người đè tôi vào ghế salon rồi ôm chặt.

“Ngủ đi, mệt chết đi được.”

Tôi nhìn lông mi dài cong vút của hắn một lúc lâu, trong lòng có loại cảm giác nói không ra lời, cảm thấy bây giờ hết thấy tựa hồ giống như một giấc mộng, một giấc mộng khiến người ta lưu luyến.

“Hàn Dục, tại sao anh lại chọn em làm bạn gái của anh?”

“Có ý gì?” Hàn Dục vẫn nhắm mắt.

“Em cảm thấy hết thảy mọi việc xảy ra đều không chân thật, bắt đầu từ đùa giỡn trong quán rượu, từng bước một đi tới, giống như trước đó anh bày ra bộ dạng tử tế, em hoàn toàn không có đường sống để phản kháng, anh nói anh yêu em, nhưng em lại cảm thấy giữa chúng ta thiếu mất thứ gì.”

“Cho nên?” Hàn Dục mở mắt nhìn trần nhà, giọng nói bình tĩnh gần như lạnh lùng.

Tôi cắn môi “Hàn Dục, em muốn nói cho anh biết, khi em đã yêu ai, bất kể phải trả giá bao nhiêu, bất kể khó khăn thế nào em cũng sẽ cố gắng để ở cạnh người đó, cho nên, nếu anh không yêu em, chỉ muốn đùa giỡn thì chúng ta dừng lại tại đây đi.”

Trầm mặc hồi lâu.

Hàn Dục quay đầu nhìn sâu vào mắt tôi “Nói cách khác, bây giờ em không yêu anh đúng không?”

“Vậy còn anh?”

“Trả lời anh.”

Tôi cắn môi nhìn hắn “Em nghĩ em đã yêu, nhưng mà, em không biết anh có cần phần tình cảm này không, cho nên, hôm nay anh cho em câu trả lời chắc chắn đi, bất kể như thế nào, em cũng không muốn tình cảm của mình đem đến phiền phức cho người khác.”

Thời gian như ngưng đọng.

“Giống như với Lê Trạch?” Giọng nói Hàn Dục khàn khàn mà trầm thấp, nghe không ra tâm tình gì.

Trái tim tôi thất lại “Em với anh ta đã không còn quan hệ.”

Khóe miệng Hàn Dục hơi nâng, mỉm cười nhìn tôi “Anh thích em, là nghiêm túc, cũng cần phần tình cảm này của em.”

Tôi lật người nằm trên lòng ngực vững chắc của hắn, ánh mắt trong trẻo nhìn Hàn Dục, ngón chỗ vuốt ve cằm của hắn “Vậy không cho phép anh hối hận đâu, từ nay về sau, anh chính là người đàn ông của em.”

34. Chương 34

Ngày thứ hai, sau khi mẹ Hàn Dục tỉnh lại, tâm tình đã vững vàng hơn rất nhiều, lúc Hàn Dục giới thiệu tôi với bà ấy, bà cũng không có biểu hiện gì kinh ngạc, chẳng qua chỉ cười dịu dàng với tôi, nụ cười tuy có chút suy yếu nhưng lại làm cho người ta cảm thấy ấm áp, lúc Hàn Dục đi ra ngoài mua đồ ăn, bà nắm lấy tay tôi nói, đây là lần đầu tiên Hàn Dục mang bạn gái đến ra mắt bà, bà nói rất thích tôi.

Trong lòng tôi thật sự có chút hoang mang, bởi vì qua một đoạn tình cảm thất bại, tôi đâm ra sợ hãi chuyện gặp mặt trường bối, nếu không phải tình huống lần này đặc biệt, tôi cảm thấy cho dù có đánh chết cũng sẽ không đi gặp người nhà Hàn Dục, cho nên khi bác gái nắm tay tôi kể lại chuyện hồi nhỏ của Hàn Dục, hốc mắt tôi nóng lên, vậy nhưng lại cảm thấy hạnh phúc.

Mẹ Hàn Dục phải ở lại bệnh viện quan sát hai ngày mới được ra viện, lúc rảnh tôi sẽ đến bệnh viện chăm sóc bà, Hàn Dục trên căn bản đều là một tác cũng không rời, Hàn Lăng mỗi ngày tới đây đưa cơm, nhưng bố Hàn Dục lại chưa từng xuất hiện

Ngày đó xuất viện, Hàn Dục dẫn tôi về nhà ăn cơm, bởi vì Hàn Lăng và Hàn Mậu Lâm không ở đây, cho nên bữa cơm này trôi qua thật âm áp.

Mẹ Hàn Dục không ngừng gấp thức ăn cho tôi, thỉnh thoảng còn quở trách Hàn Dục mấy câu, tôi nhìn Hàn Dục nhíu mày bắt măn oán trách, có chút hâm mộ anh ấy, khái niệm ‘mẹ’ với tôi có thể nói là vô cùng mơ hồ, mặc dù di nhỏ vẫn luôn đối xử tốt với tôi, nhưng từ nhỏ tôi đã biết, bà ấy không phải mẹ tôi, cho nên tôi không thể làm nũng, không thể đòi hỏi, phải ngoan ngoan nghe lời.

Bởi vì cha thường không ở nhà, cho nên từ nhỏ tôi rất thân với Hoàng Vũ, anh ấy chiều chuộng tôi, mặc tôi giày xéo, nhưng dù sao anh ấy cũng là đàn ông, không thể hiền lành hòa ái như người mẹ trước mặt này.

“Nghĩ gì thế? Mẹ đang hỏi em đấy” Hàn Dục gõ một cái đũa lên đầu tôi, nụ cười ẩn chứa nhìn tôi.

Tôi sửng sốt “Ngại quá, cháu không nghe thấy, bác vừa nói gì ạ?”

“Bác nói con với Tiểu Dục khi nào rảnh cứ đến đây.”

Không biết tại sao nhìn nụ cười hiền lành của bà ấy, lỗ mũi tôi thấy ê ẩm, nặng nề gật đầu một cái “Vâng, chỉ cần bác không ngại, nhất định con sẽ thường xuyên tới chơi.”

“Đứa bé ngốc nghếch này, bác làm sao hiềm khi con được, con từ nhỏ đã thông minh lanh lợi, vừa nhìn chính là đứa bé ngoan.”

“Bác còn nhớ bộ dạng con lúc nhỏ ạ?”

“ Dĩ nhiên nhớ, nhất là hôm sinh nhật năm tuổi của con, con mặc chiếc váy công chúa màu trắng, đi giày búp bê, từ trên lan can trượt xuống khiến mọi người giật thót tim, cha con lúc đó bị dọa đến mức bệnh tim xém nữa tái phát, bác còn nhớ sau đó con được Tiểu Dục nhanh tay lẹ mắt đỡ lấy?”

“A?” Tôi kinh ngạc kêu lên một tiếng, nét mặt nghi ngờ nhìn về phía Hàn Dục.

Mà anh ấy đã sớm ngửa đầu cười to “Không tệ, cũng bởi vì biểu hiện anh tuần lúc ấy của anh, Tiểu Hạc Tiêu sau khi thổi nến, ăn một miếng bánh sau đó cướp đi nụ hôn đầu của anh.”

Mặt tôi đỏ bừng, đầu cúi xuống giả bộ ăn cơm, trong phòng chỉ còn tiếng cười sảng khoái của Hàn Dục và tiếng cười nhẹ của bác gái, vốn bởi vì chủ nhà vắng mặt nhưng bữa ăn lại không có chút gì ảm đạm thê lương, tôi biết cuộc sống mà tôi hưởng tới chính là như vậy.

Hơn chín giờ tối, Hàn Dục lái xe đưa tôi về nhà, trên mặt cả hai đều là nụ cười ngọt ngào, anh ấy một tay lái xe, tay còn lại nắm lấy tay tôi, khoe miệng nhếch lên một độ cong nho nhỏ, khoe miệng nhu hòa.

Lúc đèn đèn xanh, Hàn Dục quay sang tôi, ánh mắt tỏa sáng “Hai ngày nay cảm ơn em.”

Tôi vuốt ve ngón tay thon dài của anh ấy, le lưỡi nói “Sao phải cảm ơn em?”

“Mẹ anh đã lâu rồi không được vui như vậy.”

“Em cũng rất vui vẻ, bác gái là một người mẹ tốt.”

“Vậy sau này có thể cùng anh đến đó được nữa không?”

Tôi gật đầu, lại gật đầu.

Hàn Dục cười khẽ, cúi người hôn môi tôi một cái “Anh yêu em”

Gương mặt tôi lại đỏ bừng.

“Em có yêu anh không?”

Tôi nhẹ nhàng gõ đầu, lại nhìn ánh mắt Hàn Dục, cắn môi nói “Yêu.”

“Yêu cái gì?”

“Anh rảnh quá rồi.”

Hàn Dục dừng xe , tôi quay đầu mới phát hiện đã về đến nhà.

Hàn Dục khóa cửa xe lại, cúi người áp tới “Nói anh nghe.”

Hai tay tôi chống lên ngực anh ấy “Anh buồn nôn không?”

Ánh mắt Hàn Dục trở nên nóng bỏng, đáy mắt có ngọn lửa kích tình đang thiêu đốt.

Tôi nuốt nước miếng “Em yêu. . .”

Một chữ cuối cùng bị Hàn Dục trực tiếp ngậm vào trong miệng, hai tay anh ấy có lực ôm chặt lấy tôi, cởi dây an toàn, sau đó cả người liền đè ở trên người tôi, tay dần dần mò mẫm vào trong quần áo tôi, khi bàn tay ấy dịu dàng cầm lấy eo tôi, tôi có cảm giác người mình như tê dại, không nhận được rên rỉ thành tiếng, mà Hàn Dục nghe được tín hiệu kích lệ từ tôi, hôn càng thêm sâu.

Tay Hàn Dục dọc theo sống lưng tôi không ngừng di chuyển, mà đầu lưỡi của anh đã lui ra ngoài, lúc này đang dọc theo vành tai của tôi từ từ dời xuống từng điểm từng điểm nhạy cảm trên cổ tôi.

Hô hấp của tôi ngày càng gấp rút, nhịp tim càng lúc càng nhanh, thân thể nóng ran, nhưng khi tay Hàn Dục động vào nội y của tôi, tôi lập tức đẩy anh ra,

“Đừng như vậy, người khác sẽ thấy.”

Hàn Dục chôn mặt trên hõm vai tôi, bên tai tôi thổi khí nóng “Thế nào, xấu hổ sao?”

Tôi tiếp tục đẩy Hàn Dục, tay của anh ấy cũng đành hoảng không làm loạn nữa, ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve cần cổ tôi, khiến người tôi run lên khe khẽ.

“Thích không?”

Tôi cắn môi gật đầu một cái.

“Vậy muốn anh không?”

Tay tôi chống đỡ trước ngực Hàn Dục, lại bị anh ôm chặt hơn “Yên tâm đi, anh sẽ không làm gì em ở một nơi chật hẹp như thế này.”

Mặt của tôi nóng đến mức có thể luộc được trứng gà, cắn mạnh lên cổ Hàn Dục một cái.

Hàn Dục hít vào khí lạnh “Lại đang quyến rũ anh à?”

Tôi cười híp mắt đẩy tay Hàn Dục đang ở trong quần áo tôi ra ngoài, sau đó sửa sang lại vạt áo “Em phải đi về.”

Hàn Dục bắt mẫn bữu môi, nhưng cũng không kiên trì nữa, lại bực bội hôn tôi một cái mới chịu mở khóa cửa xe, tôi muốn xuống, lại bị anh kéo trở vào.

Tôi nhìn vẻ mặt khó chịu của anh, có chút không hiểu ”Làm sao?”

Hàn Dục chỉ vào môi mình, bắt mẫn nhìn tôi.

Tôi một chút, sau đó hôn lên môi anh một cái, vừa định rời đi, lại bị Hàn Dục kéo lại.

Nụ hôn nóng bỏng làm cho người ta không thể hô hấp trôi qua, tôi cười khúc khích, mặt đỏ bừng.

Hàn Dục chu mỏ lẩm bẩm “Làm sao lại ăn không đủ đây!”

Tôi trừng mắt nhìn anh, mở cửa xe, trong nháy mắt, hai luồng sáng mạnh chiếu qua, tôi lấy tay che mắt, một chiếc xe màu đen phóng vọt qua sườn xe chúng tôi, tốc độ quá nhanh khiến tôi không thấy được người ngồi trong, quay đầu lại chỉ có sương mờ.

Hàn Dục nhìn qua kính chiếu hậu, cười lạnh.

Trong lòng tôi run lên “Anh biết chiếc xe đó à?”

Hàn Dục thu lại biểu tình trên mặt, một lát sau mới quay đầu nhìn tôi, ánh mắt dịu dàng như cũ “Không biết, em mau vào trong đi.”

Tôi gạt đầu một cái, mở cửa xuống xe, nhìn xe của anh ấy rời đi mới xoay người vào nhà.

Vừa vào đến nhà liền thấy phòng khách đèn điện sáng rõ, Hoàng Vũ ngồi trên salon hút thuốc lá.

Tôi đổi giày rồi đi tới “Sao hôm nay anh về sớm vậy?”

Hoàng Vũ ngẩng đầu nhìn tôi, ánh mắt nghiêm nghị “Mấy ngày nay em đều ở cạnh Hàn Dục?”

Tôi khẽ gạt đầu, bắt an nhìn anh ấy.

Hoàng Vũ dập tắt điếu thuốc rồi đứng dậy, đi tới trước mặt tôi, nắm chặt lấy bả vai tôi, vẻ mặt u ám, suy nghĩ một lát rồi nói “Em và cậu ta, phát triển đến bước nào rồi?”

Tôi sửng sốt “Bước gì là bước gì?”

Hoàng Vũ phiền não gãi đầu “Cái kia chưa?”

Tôi đỏ mặt phản bác “Không có, không có.”

Hoàng Vũ thở phào nhẹ nhõm “Đừng để dài làm chuyện đó với cậu ta, anh cảm thấy Hàn Dục có gì rất mờ ám.”

Tôi cắn chặt môi, một lát sau mới mở miệng “Em thích anh ấy thật, bất kể anh ấy tiếp cận em là vì mục đích gì, chỉ cần anh ấy không làm hại anh, không làm hại Tiểu Bạch, em đều có thể chấp nhận.”

Hoàng Vũ vuốt tóc tôi “Nếu như cậu ta dám làm em tổn thương, anh nhất định sẽ không bỏ qua, vậy em lên phòng nghỉ đi, anh ra ngoài một lát.”

Tôi nín thở nhìn anh ấy “Đã trễ thế này, anh đi đâu vậy? Vừa đi tìm Hàn Lăng sao?”

Hoàng Vũ lắc đầu, sau đó lấy ra một điếu thuốc, châm lửa, đi tới cửa sổ sát đất, qua một lúc lâu mới mở miệng “Hạt Tiêu, có thể đáp ứng yêu cầu này của anh được không?”

Tôi xoay người nhìn anh “Yêu cầu gì?”

Hoàng Vũ nhả ra một cụm khói, sau đó quay đầu nhìn tôi, có chút khó khăn mở miệng “Lần sau trước mặt A Trạch, em và Hàn Dục, cũng đừng kích thích cậu ấy.”

Tôi sửng sốt một chút “Ý anh là sao? Nụ hôn lần trước không phải em cố ý, em không biết tại sao Hàn Dục lại đột nhiên hôn em.”

Hoàng Vũ nhìn tôi một cái “Cậu ấy vừa nãy cũng ở ngoài.”

Tôi run lên bần bật, khiếp sợ nhìn anh ấy, nhìn vẻ mặt kiên định của anh, tôi hơi nhếch môi, lòng trùng xuống, thì ra là chiếc xe kia là của Lê Trạch.

Hoàng Vũ dập tắt khói đi về phía cửa, lúc mở cửa liền quay đầu lại nói với tôi “Hơn nữa, anh dám cam đoan, Hàn Dục kia để ý chúng ta.”

Tôi nghe “rầm” một tiếng, trong lòng lần nữa run lên, đầu óc trống rỗng, tôi chợt nhớ ra nụ cười lúc Hàn Dục nhìn chăm chú vào kính chiếu hậu, tâm tình càng lúc càng loạn, càng lúc càng thấy bất an.

Tôi ngơ ngác đứng giữa phòng khách, thời gian dài không thể suy tư, cho đến khi một bàn tay dịu dàng đặt lên vai tôi.

Tôi quay đầu nhìn thấy một đôi mắt trĩu mến đang nhìn tôi, cảm thấy lỗ mũi chua xót, giống như sắp chảy ra nước mắt.

“Tiểu Bạch, anh ấy rốt cuộc muốn cái gì?”

Bạch Tấn ôm bả vai của tôi, vỗ nhẹ sau lưng tôi “Em yêu hắn sao?”

Tôi cắn môi khẽ gạt đầu một cái.

“Vậy thì cứ yên tâm yêu đi, những thứ khác đều không quan trọng.”

“Nhưng tại sao Hàn Dục lại muốn nhắm vào Lê Trạch?”

“Có lẽ là ghen tỵ.”

Tôi ngẩn ra, không hiểu nhìn Bạch Tấn.

Bạch Tấn ngắt lỗ mũi của tôi, cười nói “Hoặc giả hẳn bị em cường hôn, vẫn thăm mền em, mà em với người kia lúc trước từng như vậy, hiện tại khó khăn lắm hẳn mới được ở cạnh em, cho nên đây cũng là điều bình thường.”

Tôi bị giọng điệu nghiêm túc của anh ấy chọc cho phì cười “Tiểu Bạch, em phát hiện anh rất có óc hài hước đấy.”

“Quá khen quá khen! Làm sao mà bằng Trâu Nhỏ được.” Anh ấy nói xong liền lấy tanh búng mũi tôi.

Tôi bất mãn đập tay anh ấy “Anh mới là Trâu Nhỏ, cả nhà anh mới là Trâu Nhỏ.”

Bạch Tấn buông bả vai ho nhẹ “Cả nhà anh chỉ có mỗi mình anh thôi.”

Tôi chống nạnh căm tức nhìn anh ấy “Nói vậy, em là người nhà của anh, Hoàng Vũ cũng thế, còn có cha với dì nhỏ, mọi người đều là người nhà của anh, về sau không cho anh nói như vậy, có nghe thấy không, nếu không em cắn chết anh.”

Bạch Tấn cúi đầu nhìn tôi, trông mắt sáng long lanh, sau đó cười khê “Vậy em cắn chết anh đi!”

Sau đó anh ấy tự nhiên quay người rời đi, tôi bực bội.

Tại sao bây giờ ngay cả Bạch Tấn cũng dễ dàng đùa bỡn tôi?

35. Chương 35

Sau khi được cảnh sát Hoàng phê chuẩn, cuối cùng tôi cũng cáo từ cuộc sống chui trong nhà mà đi tới công ti, chẳng qua ngày đầu tiên đi làm, tôi liền gặp phải chuyện khiến mình bức xúc, lập tức muốn đem Hàn Dục ra hành hung.

Một mùi nước hoa tiến tới gần, tôi ngẩng đầu nhìn vị danh môn khuê tú thứ tám ngày hôm nay đến tìm hiểu, lấy ra danh sách, mặt không chút thay đổi mở miệng “Xin hỏi cô tìm ai?”

“Hàn tổng có ở đây không?”

“Cô có hẹn trước không?”

“Tôi là Ngã Phi Nhi, cô nói với anh ấy, anh ấy biết.”

Tôi phác thảo trên danh sách, sau đó bắt đầu quan sát cô ấy.

Bàn về vẻ thù mị không tính là tốt nhất, vóc người cũng không phải hạng nhất, nhưng so với mấy vị xinh đẹp hấp dẫn lúc trước, vị mỹ nữ này thẳng ở điểm có đôi mắt đơn thuần mà ngây thơ, tôi không khỏi khinh bỉ tên Hàn Dục cầm thú kia một phen, sao loại cực phẩm nào mà hẳn cũng đào được?

“Mời cô chờ.”

Tôi cầm điện thoại liên lạc nội bộ, xuyên thấu qua vách thủy tinh dày, tôi thấy được một tên mặt người da thú ngồi trong đang cầm điện thoại lên.

“Bảo bối, nghĩ tới anh rồi à?”

Tôi đè nén tâm tình muốn văng tục một câu “Hàn tổng, ngoài cửa có tiểu thư Ngã Phi Nhi muốn gặp anh, cô ấy nói anh biết cô ấy.” Mấy chữ cuối cùng là do tôi cắn răng nói ra.

Bên đầu kia điện thoại Hàn Dục trầm mặc một “Hạt Tiêu, thật xin lỗi, em để cô ấy vào đi, thuận tiện phiên em cũng vào nữa, được không?”

Tôi khẽ cắn răng, trực tiếp dập điện thoại, đối diện với mỹ nhân trước mặt mà ngẩn ra, người kia nhìn tôi, vẻ điềm đạm đáng yêu.

Hai vai tôi sụp xuống, làm dấu mời “Mời vào, tổng giám đốc đang ở bên trong chờ cô.”

Tiểu mỹ nhân khẽ mỉm cười nhìn tôi, nụ cười khuynh thành, tôi vuốt tóc, khuôn mặt cứng ngắc, đi theo cô ấy vào.

Tiểu mỹ nhân hiển nhiên không ngờ tới tôi cũng sẽ đi cùng, bất quá sau đó liền nước mắt lưng tròng nhìn người đàn ông ngồi sau bàn công tác, mặc dù một thân khoác kim quang lấp lánh nhưng nội tâm hẳn đã sớm thối rữa hết cả rồi “Yul, tại sao không nhận điện thoại của em?”

Tôi vỗ trán, tại sao câu mở đầu lúc nào cũng thẳng thắn vậy chứ?

Hàn Dục nhìn tôi một cái, giọng nói trầm thấp “Thật sự xin lỗi, tôi cho là tôi đã nói xong rất rõ ràng, tôi có bạn gái rồi, mà bạn gái của tôi không thích tôi nói chuyện với người khác phái, cho nên, thật sự xin lỗi.”

Tôi âm thầm hít thở sâu hai cái, để tránh biệt xuất nội thương, người đàn ông cảm thúc, mỗi lần đều là lời giống vậy, chẳng lẽ hẳn nghĩ tái diễn tám lần không thấy chán sao? Mà hẳn cũng không nói rõ tên, hẳn cho tôi lời giải thích, sợ tôi nghe trong lòng không thoải mái, mà tôi cực kỳ hoài nghi hẳn căn bản là không nhớ rõ.

“Anh gạt người, là em có chỗ nào làm không tốt sao? Anh có thể nói cho em biết, cái gì em cũng nghe anh, em không bắt anh đi dạo phố nữa, không gọi điện bắt anh mua đồ ăn lúc nửa đêm nữa, không vô duyên vô cớ tức giận với anh nữa, anh không hài lòng cái gì em sẽ sửa, đừng bỏ mặc em mà, được không?”

Tôi cảm thấy trái tim như rướm máu, tên hồ ly cầm thú này lừa gạt phụ nữ thật xuất sắc, đưa người ta đi dạo phố, nửa đêm mua đồ ăn, đánh không đánh trả mắng không mắng lại, thật đúng là chuẩn men ha.

Hàn Dục lúng túng ho nhẹ một tiếng “Tôi không nói dối, thật sự tôi có bạn gái rồi.”

“Cô ta ở đâu, anh mang cô ta tới gặp em, chỉ cần cô ta có thể xuất hiện, em bảo đảm sex không bám theo anh nữa.”

Hàn Dục giống như mong chờ những lời này, cơ mặt cũng giãn ra, nhìn tôi cười.

Tôi mệt mỏi vuốt mi tâm, tiến về phía trước một bước, vỗ bả vai người đẹp kia.

Người đẹp sớm đã quên trong phòng còn có người thứ ba, thân thể khẽ run lên, quay đầu nước mắt nhạt nhòa nhìn tôi.

Tôi hắng giọng một cái “Ngại quá, tôi chính là bạn gái của anh ấy, nếu không có gì muốn nói, xin mời cô về cho.”

Người đẹp há miệng, nhìn chằm chằm tôi chừng mười giây, sau đó cắn răng, giậm chân một cái, nói với Hàn Dục “Tôi hận anh!” Sau đó nước mắt lại chảy xuống.

Lúc hôn tôi còn chưa bay về, cầm thú tiên sinh đã đi tới kéo lấy tôi, không dám nhìn thẳng đôi mắt tôi, chỉ chôn mặt trên hõm vai tôi, hôn miết.

“Thật xin lỗi, thật xin lỗi, ngày mai anh sẽ nói với bảo an, ngoại trừ nhân viên công ty, còn lại phái nữ sẽ không cho vào nơi này, đừng nóng giận có được không?”

Tôi trưng ra bộ mặt oán phụ, hung dữ bấm hông anh.

Thân thể Hàn Dục nháy mắt cứng lại.

“Không được dùng sức, thả lỏng!”

Bấp thịch bên hông từ từ thả lỏng, tôi nhéo mạnh một cái, sau đó vịn hai vòng..

“Đau!”

Tôi nhú mày “Anh nói cái gì?”

Hàn Dục lấy tay lau mồ hôi “Không đau, không đau. . .”

“Thoải mái không?”

“Có, thoải mái.”

“Vậy muốn nữa không?”

Giọng nói Hàn Dục bắt đầu run rẩy “Không, không cần, để lần sau nữa hưởng dụng đi.”

Tôi nổi giận, lại nhéo anh một cái, Hàn Dục một tiếng hôn lên cổ tôi.

“Còn dám có lần sau, em cảnh cáo anh, Hàn Dục, nếu còn có lần thứ chín, em trực tiếp cắt đứt tiểu JJ của anh.”

Hàn Dục hừ hai tiếng, sau đó tìm được môi tôi liền hôn lên, tôi đẩy anh ra không có kết quả liền nộp khí giới đầu hàng, bị luân hãm trong nụ hôn của anh.

Một ngày làm việc kết thúc, thể xác và tinh thần tôi đều bị hành hạ đến mệt mỏi, từ chối đi ăn với Hàn Dục, trực tiếp lái xe về nhà, tôi thật sự không cách nào tiếp nhận việc sau khi gặp tám vị bạn gái cũ của Hàn Dục lại còn có thể cùng anh ngồi ở nhà hàng Tây ưu nhã ăn bữa tối dưới ánh nến, tôi cảm thấy rất có thể tôi sẽ bắt anh ta ăn luôn cây nến đó đi.

Lúc tôi về đến nhà chỉ có chị Hồng ở phòng bếp chuẩn bị cơm tối, tôi vòng vào nhà bếp lên tiếng chào, lúc đi ra thấy đồ ăn nhiều hơn bình thường, có chút nghi ngờ hỏi “Chị Hồng, sao hôm nay mua nhiều món ăn thế?”

“Tiểu Vũ gọi điện thoại cho chị nói buổi tối muốn mời bạn về nhà ăn cơm, bảo chị chuẩn bị thêm vài món.”

“A, chị Hồng, hôm nay em mệt lắm, đi ngủ trước đây, tí ăn cơm đừng gọi em, để lại chút đồ ăn cho em là được.”

Chị Hồng đáp một tiếng, lúc xoay người định đi tôi mới chợt nhớ, lại nói tiếp “Đừng nói với họ là em về rồi, tránh ảnh hưởng đến bầu không khí của họ.”

Nói xong tôi liền lên lầu, tắm rửa sạch sẽ, đổi áo ngủ rồi chui vào trong chăn, lấy di động xem nhật ký cuộc gọi, sau đó mím môi tắt máy.

Con người của tôi trí nhớ không tốt, nhưng hết lần này tới lần khác lại nhớ được rất nhiều chuyện, nói ví dụ như sinh nhật Lê Trạch, tôi không muốn nhớ, nhưng lại chưa bao giờ quên, năm ngoái lúc sinh nhật hấn ta, chúng tôi đã chính thức chia tay, hấn ta bắt đầu không nhận điện thoại của tôi, ngày đó tôi chỉ gửi một tin nhắn, chúc hấn sinh nhật vui vẻ, không gọi điện, nghĩ đến hấn và người phụ nữ của Đỗ gia cùng nhau quần quít đã cảm thấy đau lòng khó nhịn.

Mà hôm nay ngay cả một tin nhắn quan tâm tôi cũng không gửi, thật sự là một chút cũng không có, tôi thấy đầu lại đau, lật người ôm chăn, hoặc giả ban ngày do quá mệt mỏi, trong chốc lát đã thấy mơ màng, trước khi ngủ, trong đầu tôi xuất hiện hình ảnh Lê Trạch năm đó vẽ mặt ngại ngùng hứa làm bánh cupcake, xa xôi mà tốt đẹp!

Đầu óc choáng váng, tôi cũng không rõ mình đã ngủ bao lâu, cuối cùng do đói quá phải tỉnh lại, tôi xoa trán, liếc mắt nhìn ngoài cửa sổ, trời tối sẫm, ở trên giường nằm phất nhìn trần nhà, sau đó lật người xuống giường, rửa mặt qua loa, lúc đi tới cửa, nhìn quần áo của mình, sau đó lỡ tai dính lên cửa lắng nghe.

Bên ngoài tựa hồ rất yên tĩnh, tôi đoán chừng hồ bằng cầu hữu của Hoàng Vũ cũng đi rồi, vò vò tóc, ngáp một cái rồi mở cửa, khi ánh mắt nhìn xuống lầu dưới, trái tim tôi giống như bị người ta lấy một thanh chủy thủ đập vỡ, run lên bắn bật, đứng sững sờ tại chỗ.

Bàn ăn trong phòng khách, phía trên để năm sáu cái khay, dưới đất là một đồng vỏ bia rỗng, mà chung quanh là ba người đàn ông đang ngồi trên chiếu, lúc này ba người đều nhìn tôi với vẻ mặt không thể tin.

“Keng” một tiếng, lon bia trong tay một người rơi xuống đất, mà hấn giống như vẫn chưa tỉnh, chăm chú nhìn tôi, trong mắt là sự kinh ngạc lẫn vui mừng không gì che giấu.

Tôi cắn chặt môi, nhịp tim cuồng loạn, bình tĩnh đứng đó, không biết phải phản ứng thế nào, cho đến khi một người đứng lên.

Hoàng Vũ khẽ cười nhìn tôi, giơ cánh tay lên vẫy “Đứng ngu ở đó làm gì, xuống đây.”

Tôi khựng lại một chút, hai tay bỏ vào trong túi quần, chậm rì xuống lầu, đi tới.

Hai người đàn ông còn lại trên đất cũng đứng lên, tôi đi tới trước mặt người đàn ông mặc áo sơ mi đen, áo chỉ cài một nửa, lộ ra xương đòn gợi cảm, cả người tôi căng cứng, ánh mắt ngưng đọng nhìn người trước mặt, mí mắt môi, ngẩng đầu lên từ từ nói “Sinh nhật vui vẻ!”

36. Chương 36

Người đó rõ ràng ngẩn ra, môi mỏng trắng bệch mí mắt thật chặt, áo sơ mi xộc xệch, trên áo còn dính bia, chiếc lon đang uống rơi xuống đất, bia từ trong nhỏ giọt chảy ra.

Người ấy duỗi tay, suy nghĩ thứ gì rồi nắm bàn tay lại, từ từ rũ xuống “Cám ơn!”

Hoàng Vũ thấy không khí có chút lúng túng liền kéo tôi một góc “Đồ ngốc, về rồi sao không nói?”

Tôi bất mãn trừng mắt nhìn anh ấy “Em ngủ quên, tưởng không có ai ở nhà.”

Anh phải biết là sinh nhật của Lê Trạch, tám phần tôi cũng sẽ không ra ngoài.

“Được rồi, cũng ngồi đi, đứng rồi, em chưa ăn cơm tối phải không?”

Tôi gật đầu, vuốt vuốt dạ dày “Nếu không phải là đói bụng, em có thể trực tiếp ngủ thẳng đến ngày mai.”

“Chị Hồng có chừa phần cho em một chút thức ăn, để anh đi hâm lại.” Vẫn giữ dáng vẻ trầm mặc, Bạch Tấn mở miệng.

Tôi hướng về phía anh cười ngọt ngào “Cám ơn, Tiểu Bạch.”

Bạch Tấn cười cười đi về phía phòng bếp.

Hoàng Vũ cùng Lê Trạch ngồi lại xuống đất, tôi chọn đứng ở bên cạnh Lê Trạch, bởi vì bên trái Hoàng Vũ là một đồng lon bia đã cạn, bên phải là một cây cột.

Lê Trạch nhìn tôi ngồi xuống, đứng dậy đi tới giá bên cạnh lấy áo khoác, sau đó trải bên cạnh tôi, nhìn Hoàng Vũ rồi mới ngồi xuống “Ngồi đi, ngồi cạnh như vậy lát chân sẽ bị tê.”

Tôi cúi đầu nhìn món đồ giá tiền không rẻ, nhíu mày một cái vừa ngoan ngoãn ngồi xuống.

Bạch Tấn bưng mấy cái mâm đi tới, Hoàng Vũ và Lê Trạch dọn ra vài chỗ để có chỗ bày thức ăn.

Hoàng Vũ đưa cho tôi một đôi đũa “Nhanh ăn đi.”

Tôi rất đói bụng, nhận lấy chiếc đũa liền bắt đầu cầm cùi ăn.

“Làm như anh ngược đãi em, ăn như trâu bò vậy làm gì?” Hoàng Vũ đốt một điếu thuốc, rất có dáng vẻ.

Tôi không để ý tới anh ấy, liếc hần hợt một cái, tiếp tục vui đầu vui cổ ăn, cảm giác có người đụng một cánh tay của tôi, mở lon bia đưa tới.

“Uống chút đi, cẩn thận nghẹn.” Lê Trạch nhìn tôi, đáy mắt mang theo ý cười.

Trong lòng tôi run lên một cái, nhận lấy uống vài ngụm “Cám ơn.”

Mấy người đàn ông tiếp tục uống rượu, tôi chuyên tâm phục vụ dạ dày của mình, cuối cùng trước mắt là cái mâm cần rửa đã sạch sẽ, tôi ợ lên no nê, lấy mu bàn tay lau miệng, sau đó tiện tay xoa xoa áo da dưới hông, ngoắc tay với Hoàng Vũ.

“Cho em thêm một lon.”

Hoàng Vũ miễn cưỡng tựa vào cây cột, cười đến rất là muốn ăn đòn.

Lê Trạch tìm phía sau mình, lấy mấy lon trong thùng, mở một lon đưa cho tôi.

Tôi sờ sờ cái bụng đã ăn no, ợ một cái, nhận lấy bia, ý bảo hẳn cũng mở một lon.

Hắn “Bụp” một tiếng mở ra, sau đó liền quay đầu nhìn tôi.

Tôi lấy lon bia, cùng hắn đựng một cái “Tôi chưa chuẩn bị quà, mời anh một lon.”

Nói xong ngửa đầu tu ừng ực, chờ tôi uống xong, hắn mới gơ lên lon bia bắt đầu uống.

Tôi thấy được tay của hắn lại khê run lên, quay mắt đi, lại mở ra một lon, quay sang bên phải vuốt bụng từ từ uống.

Lê Trạch uống xong sau liền cúi đầu, cầm lon bia rỗng thật lâu không để xuống, ngón tay hắn thon dài mà hơi tái nhợt, nhẹ nhàng vuốt ve, giống như là đang vuốt ve một món báu vật

Tôi nhìn hai người đàn ông này, Hoàng Vũ kia là lưu manh dạng chết đi, Bạch Tấn đang nhìn ngoài cửa sổ khuôn mặt đáng vẻ mặt rất nhu hòa.

Tôi quay đầu nhìn Lê Trạch một cái, sau đó bắt lấy lon trong tay hắn ném cho Hoàng Vũ “Đem cái thùng phía sau anh cho em.”

Hoàng Vũ miễn cưỡng cười cười, sau đó bật dậy, xoay người, xốc lên thùng giấy phía sau đưa cho tôi, tôi dùng sức ôm lấy đặt “bịch” một tiếng ở trên bàn, sau đó lấy ra từng cái một đặt ở giữa tôi và Lê Trạch

Đem ra mười cái lon, tôi mở ra hai, một cầm một đưa cho Lê Trạch.

Lê Trạch nhận lấy lon bia, rõ ràng run lên run xuống.

Tôi nhìn hắn, nghiêm túc nói “Tôi biết trong lòng anh không thoải mái, hôm nay anh uống bao nhiêu, tôi cũng sẽ uống bấy nhiêu, không đủ thì bảo Hoàng Vũ đi mua, cho đến khi anh hài lòng mới thôi, sau đó, qua hôm nay, mặc dù lúc trước chúng ta có ân oán, nhưng anh là anh em tốt của Hoàng Vũ, nên cũng sẽ là anh em tốt của tôi, thế nào?”

Lê Trạch còn chưa có phản ứng gì, Hoàng Vũ đã phun một ngụm bia ra ngoài, mà anh ấy ngồi đối diện Bạch Tấn, may thay Bạch Tấn chân tay nhanh nhẹn, nhẹ nhàng tránh được, đập cho Hoàng Vũ một cái, Hoàng Vũ ôm bắp chân khoe miệng co giật, làm thế phòng thủ với Bạch Tấn, tôi thấy anh ấy làm được hai động tác, ngửa đầu cười to.

Lê Trạch không để ý bọn họ, cũng không cười, chẳng qua là nháy mắt một cái ánh mắt nhìn tôi đã u ám thâm sâu, đáy mắt ẩn sự đau đớn, con ngươi run lên, tôi bị hắn nhìn có chút quẩn bách, vọt một cái đứng lên “Kìa, chúng ta ăn bánh sinh nhật đi!”

Lê Trạch cụp mắt xuống, không hề nhìn tôi nữa, hai người đàn ông kia cũng dùng ánh mắt nhìn tôi như quái vật.

Tôi mở trừng hai mắt, trưng bộ mặt vô tội “Các anh đừng nói là không có mua bánh sinh nhật? !”

Hoàng Vũ nhún nhún vai, không tỏ ý phủ nhận.

Tôi cau mày, mặt thất bại “Không phải chứ, sinh nhật mà không có bánh? ! !”

Bạch Tấn uống một hớp bia nhìn tôi, cười đến rất là ôn hòa “Em cảm thấy ba người bọn anh đường đường là đàn ông, vây quanh một bánh sinh nhật điểm mấy cây nến, ước điều ước, phù hợp không? Hơn nữa một người là cảnh sát, một người từng là trùm xã hội đen, một người là vệ sĩ.”

Tôi đưa tay gãi gãi đầu “Vậy làm sao bây giờ? Em muốn ăn bánh sinh nhật.”

Hoàng Vũ mặt khinh bỉ nhìn tôi “Em là heo à, còn có thể ăn được bánh sinh nhật? !”

Tôi hung hăng liếc anh ấy một cái, cắn răng nói “Em muốn ăn đấy, làm sao?”

Hoàng Vũ cười cười không nói gì.

Lê Trạch vỗ vỗ tay áo đứng lên “Đi thôi, anh dẫn em đi mua.”

Tôi chưa mở miệng, Hoàng Vũ cần ăn đòn kia lại xông tới”Mua cái gì mà mua, tất cả tiền và thức ăn đều có, anh cần đích thân đi mua sao, phản đối, tôi nhớ có đoạn thời gian không phải là anh chết sống quần Nhị đi dạy anh làm bánh sinh nhật sao? Còn thành công ngoài mong đợi, đúng không, A Trạch?”

Hắn chưa nói xong chữ cuối cùng , tôi đã vượt qua cái bàn đứng ở bên cạnh hắn, ác ngoan ngoan nhìn chăm chăm hắn”Hoàng Vũ, anh đứng lên, em muốn đấu với anh!”

Hoàng Vũ ngửa đầu cột nĩa nhìn tôi”Con trai không đấu với con gái, hơn nữa không cùng con gái ác đấu, khiêu chiến của em anh không chấp nhận!”

Tôi nhìn hắn lười biếng gạt đi, hận đến nghiêng răng nghiêng lợi, không ngừng đá cái chân dài của hắn trút hận.

Hoàng Vũ cũng không quản tôi, cười rất vui vẻ”Em chẳng phải nói Lê Trạch là anh em sao? Vậy hôm nay là sinh nhật của anh em tốt, emi làm một cái bánh làm lễ vật đưa cho hắn, có cái gì không đúng?”

Tôi còn chưa nói gì, Bạch Tấn từ từ đứng lên, nắm cổ tôi.

Tôi bất mãn nhìn chăm chăm hắn”Làm gì?”

“Đi thôi, anh giúp em.” Vừa nói liền trực tiếp lôi cánh tay của tôi đi về phía phòng bếp.

Tôi vừa giãy giụa vừa oán trách”anh kéo em đi làm gì? Em không nói là muốn làm!”

Bạch Tấn quay đầu cười cười”Vậy anh muốn ăn , em chẳng phải nói tôi là người nhà hả?? Có thể cho người nhà làm bánh sinh nhật không?”

Tôi lắc lắc đầu, phiền não tóm lấy tóc, đá bắp chân của anh một cái”Tiểu Bạch, anh bây giờ học theo thói xấu, theo chân bọn họ cùng nhau ức hiếp em.”

Bạch Tấn không để ý tới tôi gầm thét, trực tiếp lôi kéo tôi đi về phía phòng bếp, Lê Trạch đứng bên cạnh, nhìn hắn một cái, thậm chí có tương tự với huynh đệ tình thâm gì đó!

Lê Trạch trong tay nắm thật chặt lon bia, ngược mắt nhìn tôi, tôi cảm giác được sau lưng có một ánh mắt nóng đến mức có thể gây bỏng, cúi đầu đi về phía phòng bếp.

Vào phòng bếp, tôi bất giác há miệng, bất đắc dĩ phải trở tài nấu nướng, khoe môi Bạch Tấn nhếch lên cười yếu ớt, đầu phải vào phụ giúp tôi chứ.

“Tiểu Bạch, anh nói đi, tại sao lại muốn giúp đỡ bọn họ? Anh quên chúng ta mới là đồng minh à?”

Bạch Tấn lau bột mì trên mặt của tôi, tôi hung hăng lườm anh một cái.

“Em không xuất hiện trước, hắn khó chịu, bộ dạng đó anh đều không nhẫn tâm nhìn.”

Tôi cắn cắn môi”Hắn tại sao không cùng với con gái Đỗ gia kia?”

“Năm trước hắn với Đỗ gia tranh đấu quyết liệt.”

Tôi hừ lạnh một tiếng”Đánh chết em cũng không tin, coi như hắn từ Đỗ gia chuyển ra đi, hắn vẫn còn là tổng cảnh linh quốc tế Tổng kinh lý, điều này cũng gọi hoàn toàn quyết liệt? !”

“Hắn rời Đỗ gia đi, cũng rời cảnh linh quốc tế, hiện tại một mình thành lập công ty.”

Tôi kinh ngạc quay đầu”một mình thành lập công ty? Công ty gì?”

“Công ty vàng bạc đá quý, hắn đã từng là một nhà thiết kế trang sức, em không phải không biết chứ?” Bạch Tấn nhìn tôi mặt không thể tin được.

Tôi mù mờ lắc đầu một cái”Em, thật là một tí cũng không biết hắn đã từng là cái nhà thiết kế trang sức gì đó.”

“Kia, cảnh linh phong cách 0.8 đều là do hắn thiết kế , em cũng không biết?”

Mặt của tôi nhăn đến tội nghiệp “Không biết.”

Bạch Tấn có chút bất đắc dĩ nhìn tôi”Em cũng không biết hắn lợi hại bao nhiêu, cũng không biết hắn là nhà thiết kế trang sức, vậy em đi theo năm năm biết những thứ gì?”

Tôi cắn môi nghiêng đầu suy nghĩ một chút”Biết hắn làm cơm ăn thật ngon, biết hắn thích xem phim khoa học viễn tưởng, biết hắn.” Thích hôn tôi, thích không có gì làm liền ôm tôi vào phòng ngủ, thích

sữa tôi thành hình người gấu Koala ôm cả đêm, thích. Rất nhiều rất nhiều, nhưng, đều là hấn đối với tôi cứng chiều và tha thứ, không có một cái gì về hấn mà cùng mơ ước.

“Được rồi, đừng ngơ ra đó nữa, trứng gà đánh xong rồi đây.” Bạch Tấn đưa ra năm ngón tay quơ quơ trước mặt tôi

Tôi mím môi nhìn anh một cái, nhận lấy chén trứng gà rót vào bột mì, lại đổ thêm một chút sữa tươi rồi bắt đầu khuấy .

“Tiểu Bạch, anh nói xem em là chẳng phải là rất thất bại sao?”

“Có một chút như vậy, bất quá, lúc ấy em còn quá nhỏ, hấn lại lớn hơn nhiều, những chuyện này đoán chừng cũng chưa bao giờ nghĩ tới muốn nói với em.”

“Cho nên, khi hấn chống đỡ không được, liền lập tức đem em đến, chưa bao giờ nghĩ tới để cho em giúp hấn.”

“Ừ, cho nên anh nói hấn đúng là tên khốn kiếp!”

Tôi thở dài một tiếng “Cũng không thể trách hấn hết được, dù sao em lúc ấy thật quá ngây thơ.”

“Hối hận?”

Tôi lắc đầu “Không có, chỉ là muốn lần này nhất định phải nhớ lâu một chút, không thể tiếp tục bị lừa.”

Bạch Tấn tán đồng gật đầu một cái “Cho nên nói, một thất bại tình cảm không chỉ dạy dỗ, cũng là một ít kinh nghiệm.”

Tôi đem bột mì đã khuấy xong cho vào trong khuôn đúc, lại thêm chút đường cùng sữa đặc, bỏ vào lò nướng, chỉnh thời gian, sau đó quay đầu nhìn anh, nặng nề gật đầu một cái “Ừ, em biết rồi, Tiểu Bạch, cảm ơn anh, về sau em nghĩ đến đoạn tình cảm này cũng không quá muộn phiền nữa.”

Bạch Tấn không nói gì, tựa vào trên đài nhìn tôi cười.

Tôi cúi tạp dề xuống, đưa ra một ngón tay nhẹ nhàng khời mào cầm của anh, cười đến đăm đuối “Tiểu suất ca, anh đến cái nụ cười này cũng để cho tội phạm rung động nha.”

Bạch Tấn cười hai tiếng, cầm ngón tay của tôi hôn một cái, khàn khàn mở miệng “come on, baby!”

Tôi sững sốt một chút, rút tay ra, hung hăng đập anh một cái, sau đó hướng về phòng khách hô “Hoàng Vũ, về sau anh cách Tiểu Bạch xa một chút, một người đàn ông tốt như thế bị anh biến thành một tên lưu manh rồi!”

Bạch Tấn nâng người lên ho nhẹ một cái “Cái này không phải là cùng hấn học .”

Tôi nghiêng đầu mặt không hiểu “Vậy là anh với ai, trong nhà này trừ em thì chỉ có hấn, chẳng lẽ còn có người thứ ba sao?”

Bạch Tấn nhẹ cười nghiêng đầu suy nghĩ một chút “Đúng là không có.”

Tôi chống nạnh “Thế không phải là hấn thì còn có thể là ai? ! !”

Bạch Tấn ôm ngực như biến thành người bị nội thương, không ngừng lắc đầu “Không có, không có người nào.” Nói xong đi thẳng ra khỏi phòng bếp.

Tôi nhìn vai anh run lên một cái mới phản ứng được.

Sau đó tôi nổi giận “Tiểu Bạch đáng chết, anh lại trêu em sao? ! !”

Sau đó từ phòng khách truyền đến tiếng cười phá lên của ba-người-nào-đó.

37. Chương 37

Mười lăm phút sau, tôi cầm một chiếc bánh gato tinh khiết đi ra đi ra, gọi là bánh gato tinh khiết là bởi, cái này thật ra chỉ có bánh, phía trên trụ lúi không có tí trang trí nào, tôi đặt bánh lên bàn, sau đó nhìn ba người kia “Cái này, hình như hơi thiêu thiếu?”

Bạch Tấn cúi đầu cười yếu ớt, Lê Trạch nhìn tôi, đáy mắt mang ý cười, mà Hoàng Vũ rất không nể tình ôm bụng cười phá ra.

Tôi gãi đầu, sau đó ánh mắt sáng lên, vỗ tay một cái “Chờ tôi một chút.”

Tôi chạy vào phòng bếp, cầm một bình kem hoa quả, sau đó lại lấy một cây nến chỉ dùng trong trường hợp mất điện, trở lại phòng khách, tôi mở nắp bình, tìm một vòng, vớt cái bình sang một bên, dùng đầu ngón tay chấm một chút, sau đó vẽ bốn chữ xiêu vẹo “Sinh nhật vui vẻ”.

Viết xong, tôi liếm kem hoa quả trên tay, đang định lau lên người Bạch Tấn lại bị hắn tránh ra, tôi nhìn Hoàng Vũ, một ánh mắt sắc bén quét tới, sau đó tay của tôi liền bị cầm lấy.

Lê Trạch cọ tay của tôi lên áo sơ mi của mình, vẻ mặt thản nhiên nhưng khỏe mạnh lại hơi nhếch.

Tôi lúng túng rút tay về, sau đó lấy cây nến cắm lên bánh, vỗ tay một cái “Được rồi, thế này là giống rồi.”

Hoàng Vũ cười ngặt nghẽo, cánh tay khoác lên vai Lê Trạch “Cho tôi phỏng vấn cậu một câu, bánh gato này so với những cái mà cậu từng thấy qua, cái nào đẹp hơn?”

Lê Trạch cũng không nhìn Hoàng Vũ, cũng không nhìn bánh gato, chỉ nhìn tôi rồi cười, cho đến gương mặt của tôi bắt đầu phiem hồng, hắn mới từ từ nói “Cái này hơn.”

Hoàng Vũ nặng nề vỗ vỗ bờ vai của hắn “Tôi đồng cảm với cậu.”

Tôi mặc kệ tên Hoàng Vũ, nhanh chóng thúc giục “Mau đốt nến đi.”

“Làm gì?” Ba người đàn ông đồng thời nói.

Tôi vỗ trán “Đương nhiên là ước điều ước rồi, nếu không tôi lấy cây nến to thế làm gì?”

Hoàng Vũ cùng Bạch Tấn ghen cười, mặt xem kịch vui nhìn chằm chằm Lê Trạch.

Lê Trạch cũng cười, từ trong ví tiền móc ra một hộp diêm, lấy ra một cây, nhẹ nhàng quẹt một cái, “soạt” một tiếng, ánh lửa bập bùng lay lắt.

Nhìn thấy hắn muốn châm nến, tôi giơ tay ngăn cản “Khoan.”

Sau đó nhanh chóng chạy đến cửa, tắt tất cả đèn, phòng khách nhất thời chìm vào bóng tối, chỉ còn lại ánh sáng le lói từ cây diêm trên tay Lê Trạch.

“Được rồi đốt đi.” Tôi nhờ vào ánh sáng yếu ớt kia mà đi về chỗ ngồi.

Sau khi cây nến được đốt, bốn người chúng tôi vẻ mặt khác nhau ngồi quanh cái bánh, tôi cười vui vẻ, Bạch Tấn vẫn cười dịu dàng như cũ, Hoàng Vũ ngây ngô nhìn ngọn lửa, Lê Trạch nhìn tôi, đáy mắt giống như chất chứa ngọn lửa nhiệt tình.

Tôi chấp tay trước ngực, nhắm hai mắt lại, sau đó cảm giác có người vỗ đầu mình.

Phần hận mở mắt liền nhìn thấy gương mặt khêu nguyệt của Hoàng Vũ.

Tôi bép lên mặt anh ấy một cái “Sao anh đánh em?”

“Sinh nhật người ta, em ước cái gì?”

“Cây nến to như vậy, em ước ké không được sao?”

Hoàng Vũ cười đến nỗi không thắng người nổi, Lê Trạch đánh anh ấy một cái, sau đó nhìn tôi “Có thể ước chưa?”

Tôi hung hăng trợn mắt nhìn Hoàng Vũ, sau đó gật đầu một cái.

Lê Trạch cũng cười, học bộ dáng của tôi chấp tay trước ngực, từ từ nhắm mắt lại, vẻ mặt nghiêm túc.

Tôi nhìn bộ dáng của hắn, ánh mắt hạ xuống, đụng vào tay Bạch Tấn “Tiểu Bạch, anh cũng ước đi, dù sao cây nến này to vậy cơ mà.”

Sau đó lại chuyển sang Hoàng Vũ “Cảnh sát Hoàng, anh ước nốt đi, nếu không lại nói bọn em bắt nạt anh.”

Sau vài giây, bốn người chúng tôi đều nhắm mắt lại, chắp tay trước ngực làm động tác ước nguyện, một lát sau, mọi người cùng nhau thổi tắt cây nến.

Phòng khách lần nữa lâm vào bóng tối, lần này hoàn toàn là bóng tối, nhưng không ai chịu đi mở đèn, sau đó tôi cảm thấy người đàn ông bên cạnh sát lại gần tôi, tiếp đó một nụ hôn nhẹ nhàng đặt lên trán, bên tai truyền tới giọng nói dịu dàng êm ái “Cám ơn em, đêm nay là đêm vui vẻ nhất của tôi sau khi buông tay em.”

Theo một tiếng ho nhẹ, Lê Trạch buông tôi ra.

“Tôi mở đèn ha?” Hoàng Vũ có chút vô lại nói.

“Mau nhanh.” Tôi hét lên một tiếng.

Sau đó “cách” mấy tiếng, phòng khách sáng trưng, tôi nhìn Hoàng Vũ tựa vào cửa sổ thủy tinh, ngón tay đặt trên nút công tắc, tôi nói “Bên này cũng có công tắc mà, sao không nói sớm?”

Hoàng Vũ vẻ mặt khinh bỉ nhìn ta “Em ở đây hai năm rồi, ngay cả chỗ nào có công tắc cũng không biết, không thấy xấu hổ à?”

Tôi một chút, sờ sờ lỗ mũi, sau đó nghĩ đến cái gì, tay xoa xoa trán, thấy thân thể người bên cạnh nháy mắt cứng đờ.

“Được rồi, thổi nến xong rồi, đi ngủ được chưa?” Hoàng Vũ ngáp ngáp, muốn rời đi, lại bị tôi giữ lại.

“Chưa ăn bánh mà.”

Hoàng Vũ vẻ mặt khiếp sợ “Còn phải ăn bánh hả? !”

Tôi chống nạnh “Nói nhảm, em mất công làm nửa ngày, chẳng lẽ để phô trương trưng bày thôi sao?”

Hoàng Vũ mấp máy môi cuối cùng thất bại trước ánh mắt hung ác của tôi, đẩy đẩy Lê Trạch “Ăn, dĩ nhiên muốn ăn, hơn nữa còn muốn ăn sạch, đúng không, A Trạch?”

Lê Trạch cúi đầu cười “Đương nhiên.”

Mười phút sau, trong phòng khách chỉ còn lại tôi cùng Lê Trạch và nửa cái bánh gato ngoài khét trong sống.

Hoàng Vũ sau khi ăn một miếng liền nhếch môi, sau đó xoa bụng, một lát sau quả quyết mở miệng “Hat Tiêu, anh không thoải mái, ngày mai còn phải đi tuần cảnh, nhất định phải đi ngủ, ngủ ngon, bảo bối!” Nói xong cũng không quay đầu lại trực tiếp chạy lên tầng hai.

Mà Bạch Tấn rất nể mặt tôi ăn xong miếng bánh phần mình, sau đó uống hết một lon bia, gật đầu với tôi một cái, nhìn Lê Trạch với ánh mắt thông cảm “Ngủ ngon!” Dứt lời liền không do dự chút nào đi về gian phòng của mình.

Sau khi ăn một miếng, mặt tôi nhăn nhúm, nhìn chằm chằm người đàn ông ưu nhã mà thỏa mãn bên cạnh, nuốt một ngụm nước bọt mới quần bách mở miệng “Ngại thế, tôi nhầm đường với muối rồi.”

“Không sao cả, mùi vị chỉ hơi khác.” Lê Trạch lại cắt thêm bánh bắt đầu ăn.

Tôi đề lên dao cắt bánh “Thôi đi, đừng ăn nữa, bánh làm hỏng rồi.”

Lê Trạch cười “Ăn cũng được, anh không thích ăn đồ ngọt, bánh sinh nhật này, ở bên ngoài không mua được.”

Tôi “Anh muốn bắt nạt tôi thì cứ bắt nạt đi.”

Lê Trạch tiếp tục ăn bánh “Không có.”

Tôi bất đắc dĩ, chỉ có thể uống bia cùng hắn, câu có câu không nói chuyện.

“Sao trước kia không nói cho tôi biết anh là nhà thiết kế trang sức?”

Lê Trạch sững sốt một chút “Sao vậy? Có quan hệ gì sao?”

Tôi cau mày”Đương nhiên là có, cho tới bây giờ anh cũng chỉ là coi tôi như đứa trẻ, chưa bao giờ đặt tôi với anh ngang hàng, cũng không nói với tôi chuyện của anh, giấc mộng của anh.”

Lê Trạch cầm nĩa hơi run, cúi đầu trầm tư “Anh từng cho rằng những thứ kia đều không quan trọng, anh cho rằng anh có thể cho em hết thấy những gì em muốn, có thể bảo vệ em thật tốt.”

Tôi cười khổ “Anh thật sự bảo vệ tôi vô cùng tốt, nhưng anh luôn tự mình là đúng, lạnh lùng đẩy tôi ra xa, khiến tôi bị thương tổn không cách nào bù đắp.”

“Thật xin lỗi.”

Tôi lắc đầu một cái “Tôi nói những thứ này không phải muốn trách anh, chỉ muốn nói cho anh biết, ban đầu khi tôi cho rằng anh muốn vứt bỏ tôi, tôi đã cố gắng vượt qua, không oán không trách, nhưng hiện tại mới hiểu được, thì ra bản thân tôi cũng sai, để cho anh cảm thấy tôi rất ngây thơ, chưa từng cùng anh gánh chịu áp lực, cho nên, hiện tại nghĩ đến mấy năm trước trong lòng tôi đã không còn đau đớn, Lê Trạch, cảm ơn anh đã từng yêu em như vậy!”

Lê Trạch bỏ miếng bánh cuối cùng vào trong miệng, không nói gì, cũng không nhìn tôi, chẳng qua chỉ mở bia uống từng ngụm từng ngụm.

Tôi cũng không dám mở miệng, ở cạnh hắn uống bia.

Đứng mệt rồi, tôi ngồi xuống chiếc áo da đắt tiền của hắn, mà hắn cũng ngồi ở bên cạnh tôi, ánh mắt âm u sâu không thấy đáy, cô đơn đau đớn.

Tôi tựa vào người hắn, nhìn ngoài cửa sổ đầy sao, trong lòng bình tĩnh.

Người Lê Trạch căng cứng, ngồi một chỗ uống bia.

Khi chỉ còn lại hai lon cuối cùng, tôi ngăn cản cánh tay của hắn, cùng hắn đụng một cái, thật thấp mở miệng “A Trạch, uống xong lon bia này, anh chính là anh em của em!”

Nói xong tôi trực tiếp ngửa đầu uống một hơi cạn.

Lê Trạch nắm thật chặt lon bia, ánh mắt nhìn tôi chăm chú, cho đến khi tôi để lon bia xuống, hắn mới từ từ đứng lên, sâu sắc nhìn tôi một cái, sau đó đi về phía cửa, kéo cửa ra không có một chút do dự đưa lon bia trong tay ném ra ngoài.

Tôi ngơ ngác nhìn người đứng ở cửa, cả người lộ ra hơi thở lạnh lẽo, trong lòng dần dần cảm thấy có chút bị ai.

Người đàn ông này cố chấp như thế, cố chấp đến mức điên cuồng.

Không biết qua bao lâu, tôi cảm thấy mí mắt càng ngày càng nặng, lúc sắp cảm cực không nổi, người kia mới từ từ quay lại, từng bước từng bước đi về phía tôi.

Đầu óc tôi hỗn loạn, mê man ngẩng đầu nhìn hắn.

Lê Trạch cúi người ngừng mắt nhìn tôi, một lát sau tôi bị người nhẹ nhàng ôm lấy, ta chợt quay, lại nghe được giọng nói khàn khàn dị thường của hắn “Ngoan nào đừng động, anh đưa em về phòng.”

Tôi giống như bị trúng bùa, nhìn cảm của hắn, sau đó liền nhắm mắt lại, hai tay vịn cổ hắn, ở trong lòng hắn cọ xát “A Trạch, em mệt rồi, nếu như anh không muốn làm anh của em, vậy chúng ta trở thành người lạ đi!”

38. Chương 38: Nội Tâm Của Bạch Tấn

Edit: Phương Xeko

Từ nhỏ tôi đã lớn lên ở cô nhi viện, nơi này là góc trời bị thế giới vứt bỏ, ngoại trừ việc thỉnh thoảng có các anh chị tình nguyện viên đến chơi với bọn tôi, phần lớn thời gian chúng tôi chỉ chơi với viện trưởng.

Năm đó tôi tám tuổi, vào một buổi sáng trong lành, khi chúng tôi vừa rửa mặt xong, mỗi đứa cầm một hộp cơm chuẩn bị ra phòng ăn ăn sáng thì viện trưởng đi vào, khuôn mặt cười tươi rói.

Nhìn vẻ mặt ông ấy, tất cả bọn nhỏ ở đây như nín thở, trên mặt mỗi đứa đều là vẻ khấn trương kích động, tôi cũng không ngoại lệ, bởi vì tôi biết, nhất định là có một đứa may mắn được nhận nuôi.

Thấy người đi vào, tôi không nhịn được run lên một cái, đó là một người đàn ông vô cùng cao lớn, toàn thân ông ta tỏa ra hơi thở lạnh lẽo, thế nhưng vẻ mặt ông ta lại rất nhu hòa, bởi vì trong lòng ông ta ôm một đứa bé gái cực kỳ dễ thương, mặc dù bị ôm chặt nhưng đứa kia lại không an phận, thân thể mập mạp không ngừng giãy dụa, đôi mắt linh động không ngừng đảo xung quanh, giống như một con nai bướng bỉnh đối với tất cả đều cảm thấy tò mò.

“Hạt Tiêu, mấy anh chị nơi này, con thích ai?” Giọng nói trầm thấp thuần hậu của người đàn ông vang lên.

Tôi cắn môi, hộp cơm nhựa trong tay bị tôi bóp chặt đến mức sắp biến dạng, tôi thấy Hương Tiền bên cạnh cũng thấp thỏm không yên, mãi đến lúc này, tôi mới cảm thấy trong lòng rất khổ sở, ở nơi đây đứa trẻ nào cũng ôm hy vọng được người ta nhận nuôi, viện trưởng từng dạy chúng tôi phải mỉm cười thế nào, phải làm thế nào để người ta thấy được mình là đứa trẻ yên phận, bởi vì bọn họ nói tất cả mọi người ai cũng thích một đứa khả ái.

Nhưng tôi không thích cười, hơn nữa không thích cười trong tình huống này, mỗi lần tôi đều bị đẩy xuống cuối cùng, sau đó nhìn những đứa trẻ khác được dẫn đi, may mắn có mấy lần tôi được người ta chú ý, nhưng bởi vì tôi không biết cười, chỉ mãi cúi đầu, cuối cùng bọn họ cũng lựa chọn một đứa nhanh nhẹn khác.

Sau đó, viện trưởng gặp tôi nói chuyện, ông ấy bảo tôi không tích cực, không chủ động, tôi cũng không phản bác, cũng không khóc, chờ viện trưởng nói xong, tôi cúi đầu lầm lũi đi ra khỏi phòng làm việc, tìm một chỗ không có ai rồi ngồi đó khóc, thật ra không phải tôi không tích cực, không phải tôi không muốn được nhận nuôi, tôi sợ ánh nhìn của bọn họ... thương hại đồng tình, thật vô cùng đáng sợ.

Lần này tôi vẫn hành xử như cũ, tôi đứng phía sau cùng, nhìn người đàn ông ngồi xổm xuống che chở cho đứa bé gái đi xem các bạn, tôi cúi đầu, từ đầu đến giờ họ không liếc lấy tôi một cái, tôi cũng không ôm bất cứ tia hy vọng nào.

Đang lúc tôi mong thời gian mau qua nhanh, thì trước mặt xuất hiện một đôi giày búp bê trắng, tôi sững sốt, ngẩng mặt lên liền nhìn thấy một đôi mắt trong suốt vô cùng, đôi mắt to nhìn tôi tràn đầy tò mò.

Đứa bé lúc này vẫn còn đứng trước người đàn ông bấy giờ hai tay chắp sau lưng, lông mi dài cong lên, nhìn tôi bằng ánh mắt đầy tò mò.

“Có người bắt nạt anh à?” Một giọng nói non nớt truyền vào tai tôi.

Tôi nắm thật chặt hộp cơm, không biết làm sao nhìn đứa bé ấy, hoàn toàn không biết phải trả lời như thế nào, trong đầu trống rỗng, những lời dạy trả lời của viện trưởng trước kia quên sạch không còn chút gì.

Đứa bé thấy tôi không có ý trả lời, hai hán lông mày từ từ dán chặt vào nhau, quẹt miệng đá giày tôi, một lát sau ngửa đầu, hé ra khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy nụ cười “Anh đẹp thật đấy, em thích anh, anh thích em không?”

Đầu tôi đầy hắc tuyến, trên trán bắt đầu đổ mồ hôi lạnh, nhưng vẫn không trả lời.

Đứa bé lại nhìn chằm chằm tôi mấy giây, sau đó đem hai cánh tay tròn lẳn về phía tôi, hơi ngược đầu cười ngọt ngào “Ôm em một cái!”

Tôi đã căng thẳng tới mức lòng bàn tay bắt đầu đổ mồ hôi, tôi không biết kế tiếp nên làm như thế nào, bởi vì viện trưởng chưa bao giờ dạy tôi phải phản ứng như thế nào trong tình huống này, đang lúc tôi luống cuống muốn tìm viện trưởng, người đàn ông cao lớn kia đi tới, ánh mắt lạnh lùng nhìn tôi, tôi cố gắng không để cho mình biểu lộ vẻ mặt khát vọng được nhận nuôi, tự nhận là bình tĩnh nhìn ông ấy.

Một lát sau, ông vươn tay trước mặt tôi, dịu dàng cười nói “Hộp cơm đưa cho ta, đi ôm Tiểu công chúa đi.”

Tôi ngẩn ra, sau đó ngoan ngoãn đưa hộp cơm cho ông, cúi đầu nhìn đứa bé đã có chút ảm ức quẹt miệng, nước mắt lưng tròng, do dự một chút liền khom lưng bế nó lên, trong nháy mắt hai cánh tay non mềm nhỏ

bé liền quần lên cổ tôi, lúc tôi còn đang trố mắt, cái miệng nhỏ hồng của nó đã hung hăng hôn lên mặt tôi một cái, sau đó bên tai liền vang lên một chuỗi tiếng cười như chuông bạc khiến tôi dở khóc dở cười.

“Em hôn anh rồi, anh chính là người của em, về sau em bảo vệ anh, không cho ai bắt nạt anh!”

Tôi quay đầu lảng tránh đôi mắt trong veo như thủy tinh của nó, từ từ cười!

Từ cô nhi viện làm xong thủ tục ra ngoài đã đến gần buổi trưa, người đàn ông dẫn chúng tôi đi ăn cơm trưa, đưa bé vẫn để cho tôi ôm, một lúc cũng không chịu đi, mặc dù tôi cảm thấy hai cánh tay tê rần, nhưng trong lòng cũng rất vui vẻ, loại cảm giác bị làm phiền này trước giờ tôi chưa từng trải qua.

Người đàn ông dẫn chúng tôi đi ăn đồ ăn Tây, tôi chưa bao giờ đến những nơi như thế này, nhìn dao nĩa trên bàn căn bản không biết sử dụng thế nào.

Đứa bé sau khi ngồi xuống đã thuần thục trải khăn ăn, tôi học theo động tác của nó chuẩn bị xong, tay phải cầm dao, tay trái cầm đĩa, làm theo bộ đang cắt thịt bò bít tết, nhưng cắt thế nào cũng không được, tôi cảm thấy có chút quần bách, cảm giác tự ti dần dần nảy sinh.

Một đôi tay béo ụt đặt trên mu bàn tay tôi, sau đó nắm tay từ từ chuyển động, trong chốc lát một miếng thịt bò bít tết bị cắt ra “Làm như vậy nè, đó, cắt xuống, mỗi lần ăn cái này cũng phiền muốn chết.” Nói xong, nó vỗ vỗ tay tôi tiếp tục cắt phần thịt bò của mình.

Tôi cúi đầu nhìn một lúc, sau đó thử cách nó dạy cho tôi, rất dễ dàng liền cắt ra, quay đầu nhìn khuôn mặt đầy dầu mỡ của nó, tôi lại cười. Sau khi ăn xong, người đàn ông dẫn chúng tôi đi dạo quanh trung tâm mua sắm, chẳng qua là chưa đi được bao lâu, đứa bé trong lòng tôi liền ngủ say, người đàn ông vỗ vai tôi muốn bế nó vào lòng, nhưng vừa chạm vào nó, liền nhìn thấy nó khó chịu nhàu mày, cánh tay bám trên cổ tôi quần chặt.

Trong lòng tôi dần dần dâng lên một loại cảm giác nói không ra lời, sự ấm áp không ức chế được mà lan cả ra nụ cười.

“Con ôm em ấy cho, không mệt đâu.” Tôi ngửa đầu nói với người đàn ông.

Người đàn ông sờ tóc của tôi, cười gật đầu “Bạch Tấn, về sau gọi ta là cha nuôi, đây là em gái con, con có thể bảo vệ được nó không?”

Tôi không chút do dự gật đầu.

Người đàn ông nhìn tôi, cười càng thêm dịu dàng, sau đó ôm bả vai của tôi đi ra khỏi trung tâm mua sắm.

Buổi tối lúc ăn cơm, tôi gặp được một thành viên khác trong nhà.

Anh trai đứa nhỏ — thiếu niên mười hai tuổi Hoàng Vũ, nhìn ra được anh ấy rất thương đứa nhỏ, mà nó cũng rất lệ thuộc vào anh ấy, nhìn hai anh em bọn họ thân mật, trong lòng của tôi xuất hiện một chút mất mát không rõ từ đâu đến.

Sau khi ăn xong, cha nuôi nói cho tôi biết, phòng của tôi ở dưới lầu, dưới lầu là phòng khách, gian phòng của bọn họ đều ở trên lầu, tôi đáp một tiếng, vừa muốn đi vào phòng thu dọn đồ đạc, một bàn tay ấm áp nhỏ bé lại kéo cánh tay của tôi.

Con bé nắm một ngón tay tôi, ngửa đầu nhìn người đàn ông “Bố, con muốn ngủ cùng anh Tiểu Bạch.”

Người đàn ông nhàu mày không nói gì, Hoàng Vũ đi tới đứng cạnh người con bé, nắm miệng nó “Hột tiêu không phải nói cũng muốn ngủ cùng anh sao?”

Đứa bé cau mày, có chút làm khó nhìn Hoàng Vũ

“Anh cũng lớn như vậy, không cần em bảo vệ rồi, nhưng anh Tiểu Bạch buổi tối ngủ một mình sẽ sợ.”

Tôi nhìn nó mân mê cái miệng nhỏ, không khỏi bật cười.

Hoàng Vũ bị đánh bại, ngắt mũi đứa nhỏ nói “Được rồi, vậy em ngủ cùng anh Tiểu Bạch.”

Chân mày đứa bé trong nháy mắt giãn ra, hôn lên mặt Hoàng Vũ một cái, liền lôi tôi đi về phía lầu hai, tôi do dự nhìn cha nuôi.

Ông cương chiều mà bắt đắ dĩ liếc mắt nhìn đứa nhỏ trên đấ., gậ đầu một cái “Để tùy đi.”

Tôi ôm đứa bé lên lầu, vào gian phòng của nó, không khỏi kinh ngạc, không giống như những né gái bình thường bày một phòng đầy màu sắc, đồ đồng búp bê vải, mà là một căn phòng sơn tường trắng đơn giản, giường lớn đủ chỗ cho hai người cùng cái tủ nhỏ đều màu vàng, ga giường là hình biển xanh, trừ con gấu Winnie the Pooh thật to trên giường ra, thật không nhìn ra một tí dấu hiệu giống phòng trẻ con..

Đứa bé vừa vào phòng liền chạy đến tủ treo quần áo vào phòng bỏ chạy đến tủ treo quần áo, đẩy cửa, sau đó ôm một bộ áo ngủ đi về phía tôi, lôi tay ta đi tới bên giường, sau đó mở ra một ngăn kéo, chỉ chỉ đồ vật bên trong

“Em đi tắm nữa, những thứ kia anh cũng có thể chơi.”

Tôi nhìn truyện tranh trên giá sách với đồng xe hơi, gậ đầu một cái.

Nhìn đứa bé vào phòng vệ sinh, mới bắt đầu sửa sang lại đồ đạc của mình, mới vừa thu thập xong, cửa phòng vệ sinh liền bị kéo ra, đứa bé gương mặt hồng hào mặc đồ ngủ màu hồng phấn đi ra, tóc còn ướt, trên tay là khăn lông nhỏ, một bộ dạng mệt mỏi rũ rượi.

Tôi từ từ đi tới, ngồi xổm người xuống nhận lấy khăn lông, giúp đứa bé lau tóc, mà đứa bé trực tiếp ôm cổ tôi, tựa vào trong lòng tôi, thân thể nho nhỏ mềm nhũn, tôi có cảm giác ấm áp trong lòng.

Ôm đứa bé đến giường, vén chăn, đợi nó lau khô tóc, tôi mới đi vào phòng vệ sinh, đơn giản rửa mặt sau đó về giường, nhìn chằm chằm đứa bé đã ngủ say rồi mới trèo lên, chui vào một cái chăn khác trên giường.

Mới vừa nằm xuống, một cục thọt béo lặn ngay tới đây, bàn tay nho nhỏ mồm mĩm kéo mở chăn, mảy nhúu chặt.

Tôi vén chăn của nó lên, cơ hồ là trong nháy mắt nó lặn ngay vào trong lòng tôi, hai tay ôm cổ tôi, bấp chân mập mập gác lên bụng tôi, cả người không có một chút khe hở dính vào trong lòng tôi, mái đầu xù của nó ở trong lòng tôi cọ xát, cái miệng nho nhỏ lúc mở lúc đóng, giống như con cá nhỏ phun bong bóng, hình như đang lăm bắm cái gì. Một lần nữa tôi lại bật cười.

39. Chương 39

Chín giờ sáng, phòng làm việc của Hàn Dục.

Tôi mơ mơ hồ hồ vừa ngáp liên tục vừa báo cáo công việc, định xoay người đã bị một cánh tay níu lấy, sau một khắc cơ thể liền ngã vào một lồng ngực ấm áp.

Hàn Dục ôm tôi ngồi ở ghế da rộng rãi, nhìn mắt gấu mèo 0.0 của tôi, mặt khó chịu, “Thành thật khai báo, tối hôm qua đi đâu?”

Tôi vui đầu trong ngực hắn, tìm tư thế thoải mái chuẩn bị thiêu thiêu ngủ, chu mỏ hôn hắn một cái, “Giờ mệt quá, đại gia cho nghỉ nửa ngày được không?”

Hàn Dục không cưỡng lại được cái hôn đầy khiêu khích của tôi, hắn cúi đầu hung hăng giày vò tôi một phen, xong mới mở miệng, “Ngủ dễ vậy à, mau khai, ngày hôm qua đi đến nơi quỷ quái nào?”

Tôi híp mắt nghiêng đầu suy nghĩ một chút, quyết định thành thật khai báo, “Hoàng Vũ mở tiệc sinh nhật ở nhà cho Lê Trạch, bị em đụng phải.”

Cánh tay đang ôm tôi đột nhiên xiết chặt, khuôn mặt người đàn ông hiện ra vẻ u ám, con ngươi từ từ thu nhỏ lại cho thấy hắn đang cực kỳ khó chịu.

“Tình cũ trối dậy?”, giọng nói chua muốn chết.

Tôi cười khúc khích, nắm chặt lấy mặt của hắn, bôi nước miếng lên trên, “Sao có thể chứ, hiện tại trong lòng chỉ có Dục Bảo nhà em thôi.”

Hắn hơi sững sờ, “Dục Bảo?”

Tôi ho nhẹ hai tiếng, “Cái đó, nếu không có việc gì em đi ra ngoài.” Vừa nói tôi liền dùng dằng muốn ngồi dậy, nhưng lại bị hắn ôm chặt hơn.

Về mặt ai đó hòa hoãn đi rất nhiều, vừa hôn cổ tôi vừa mở miệng, “Ai cho phép em tùy tiện đặt biệt danh cho anh vậy?”

“Đây không phải biệt danh, là nick name, tên gọi thân mật.”

“Gọi lại lần nữa.”

“Dục Bảo.”

Hàn Dục cười khẽ.

Tôi hôn gương mặt của hắn một cái, muốn đứng dậy, nhưng cầm lại bị người giữ lấy.

“Muốn chạy? Thành thật khai báo, ngày hôm qua em có làm chuyện có lỗi với anh không?”

Tôi cố làm vẻ mặt nghiêm túc suy nghĩ một chút, “Hình như không có nhỉ?”

Bàn tay nắm kia nắm chặt lấy cằm tôi, đôi mắt phượng híp thành một đường ngang, hơi thở lộ ra sự nguy hiểm, “Hình như? Em gái, xin chú ý cách dùng từ.”

Tôi quơ quơ đầu cười vui vẻ, “Có lẽ?”

“Có lẽ?!”

“Đại khái?”

“Rất tốt!”

Tôi sững sờ, “Hả?”

Vĩ âm của tôi vẫn chưa phát ra hết, miệng liền bị người ta mút chặt, không chút nghi ngờ, tôi lại bị một tên cầm thú ăn không đủ no hành hạ -_-.

Cho đến khi người nào đó ăn uống no đủ xong, tôi mới được thả ra. Vừa trở lại chỗ ngồi không bao lâu, điện thoại liền vang lên, tôi nhìn dãy số xa lạ, nhúu mày một cái rồi nhấn nút nghe.

“Alo, xin chào!”

“Ta là cha của Hàn Dục, gặp cô một chút, không phiền chứ?”

.....

Quán trà ưu nhã, lấy màu xanh biếc làm màu chủ đạo khiến cho người ta có cảm giác bình thản u tĩnh, rất thích hợp để làm nơi gặp mặt nói chuyện, nhưng mà không thích hợp với hoàn cảnh của tôi, một già một trẻ gặp mặt.

Tôi cầm chén trà nhưng không uống, thấp thỏm nhìn người đàn ông trầm ổn có chút nghiêm nghị trước mặt.

Rốt cục sau khi tôi uống xong chén trà, ông ấy lên tiếng, “Cha cô khỏe không?”

Tôi đặt chén trà xuống, “Rất tốt, sống ở châu Úc rất thích hợp để dưỡng lão.”

Hàn Mậu Lâm nhấp một ngụm trà, mặt không chút thay đổi gật đầu, “Cô còn hận ta sao?”

Tôi sững sờ một chút, không ngờ ông ấy sẽ hỏi trực tiếp như vậy, thế nhưng ngẫm lại ông ta vốn chỉ là người qua đường, hàn huyên đôi lời đoán chừng đã là cực hạn.

Tôi lắc đầu một cái, “Không có, ân oán giữa bác và cha cháu, khi cháu và cha ra nước ngoài cũng đã xóa bỏ rồi.”

Hàn Mậu Lâm cười, có chút giễu cợt, “Em trai ta cửa nát nhà tan, mà kẻ đó lại đang ở nước ngoài an hưởng tuổi già, như vậy gọi là xóa bỏ? Quả thực là nực cười!”

Tôi có chút áy náy nhìn ông, trong lòng rất khổ sở, giọng nói khẽ run, “Vậy bác còn muốn như thế nào nữa đây? Cha đã chấp tay giao tâm huyết cả đời cho bác, cũng đã rời bỏ con gái của mình và bạn bè, chỉ vì muốn thực hiện câu nói ban đầu kia của bác ‘không cho cha có chỗ đứng ở thành phố N’. Một ông già hơn sáu mươi tuổi mà chỉ có thể nhớ thương con gái qua chiếc điện thoại lạnh lẽo, đến như vậy còn chưa đủ sao?”

Hàn Mậu Lâm nhìn tôi rồi cười, ánh mắt khinh bỉ, “Cho nên cô tiếp cận Hàn Dục hòng thay cha mình mà lấy lại công bằng, đúng không?”

Tôi nhìn ông ấy, có chút khổ sở mà cười, trong lúc bất chợt cảm thấy quá mệt mỏi, cái gì cũng không muốn giải thích. Tại sao tình cảm của tôi cứ luôn là trắc trở như thế? Ban đầu là vợ chưa cưới, bây giờ là cha, nhưng tình cảm của tôi tại sao lại phải đi giải thích cho kẻ khác?

Tôi nhìn Hàn Mậu Lâm một cái, sau đó lấy điện thoại, đặt lên bàn. Điện thoại di động đang rung không ngừng, phía trên nhấp nháy cái tên: Dục Bảo!

“Bác Hàn, nếu không ngại bác có thể tự hỏi con trai mình về vấn đề này, câu trả lời của anh ấy hẳn sẽ đáng tin hơn.” Nói xong, tôi đẩy điện thoại tới trước.

Hàn Mậu Lâm cũng không nhận, chỉ cau mày nhìn tôi, ánh mắt u ám mà thâm trầm, lộ ra tức giận.

Tôi thản nhiên nhìn thẳng ông ấy.

Một lát sau, bác Hàn cầm điện thoại di động lên nhấn phím từ chối cuộc gọi, sau đó ném trả lại cho tôi, “Chuyện của hai đứa ta nhất định không đồng ý, ta hi vọng cô biết điều mà rời xa nó.”

Tôi bỏ điện thoại vào túi, nhìn ông, chân thành mở miệng, “Xin lỗi, cháu không thể đồng ý bác, nguyên nhân duy nhất khiến cháu rời xa Hàn Dục chỉ có thể là cháu không còn yêu anh ấy.”

Hàn Mậu Lâm cười, nụ cười vô cùng lạnh lẽo, “Thật không? Nghe nói anh trai cô gần đây đang điều tra hàng của Ngũ Gia.”

Tôi nhú mày, “Cái này cháu không rõ, anh trai cháu chưa bao giờ nói với cháu về chuyện làm ăn.”

“Nghe Tiểu Lăng nói hình như có chút phiền phức, nói không tốt thì chính là gặp nguy hiểm.”

Tôi nắm chặt chén trà, “Bác Hàn, bác có lời gì thì cứ nói thẳng, thứ lỗi đầu óc cháu ngu muội không hiểu ý tứ của bác.”

Hàn Mậu Lâm vuốt ve chén trà, “Ta hiểu rõ Ngũ Gia, nhóm hàng lần này đối với người bên đó mà nói rất quan trọng, nếu như anh cô tiếp tục dồn ép, Ngũ Gia nhất định sẽ liều chết bảo vệ. Đến lúc đó rất có thể là muốn mạng của tên tiểu tử kia, nếu như cô chia tay Tiểu Dục, ta sẽ giúp anh cô phá được án kiện này, cũng bảo đảm hẳn không bị thương tổn chút nào.”

Tôi cúi đầu nghĩ về những lời này, một lát sau ngẩng đầu cười nói, “Bác Hàn, điều kiện này của bác với cháu chẳng có chút hấp dẫn gì, anh cháu là cảnh sát, phá án vì chính nghĩa, bảo vệ an toàn sinh mạng và tài sản của công dân. Hơn nữa việc phá án cũng là chức trách của cả cảnh đội, không phải nghĩa vụ của một mình anh cháu, cháu cũng không hiểu tại sao bác lại lấy chuyện tình cảm của cháu để đổi lấy việc phá án. Cháu tự nhận mình là một người thô tục, nhưng không ngu ngốc đến mức ấy, về phần an toàn của anh Hoàng Vũ, nếu như ngay cả bản thân mình cũng bảo vệ không tốt thì còn tư cách gì đi bảo vệ người khác?

Bác Hàn, cháu biết tình cảm nếu như không được người nhà thừa nhận sẽ rất đau khổ, cho nên trước khi bác gạt đầu chúng cháu sẽ không tự ý quyết định điều gì. Nhưng cháu yêu Hàn Dục, là thứ tình yêu có thể đánh đổi cả sinh mạng. Cháu vẫn sẽ ở cạnh anh ấy cho đến khi bác đồng ý.”

Nói xong, tôi lấy túi đứng lên, muốn nói với Hàn Mậu Lâm rằng cháu đi trước, lại phát hiện ông ấy không nhìn tôi, mà là nhú mày nhìn về phía sau của tôi.

Nhìn về mặt ông có chút lúng túng cùng tức giận, tôi ngẩn ra, sau đó xoay người, còn chưa kịp thấy rõ người tới liền bị người ta trực tiếp nắm lấy cổ tay kéo ra cửa.

Tôi cần môi nhìn người đàn ông đi phía trước, cả người căng cứng, bước chân dồn dập mà xóc xếch. Cúi đầu, tôi cười một tiếng.

Nghe được tiếng cười của tôi, người kia dừng lại, sau đó xoay người, ánh mắt nóng bỏng nhìn tôi, đáy mắt lóe lên ngọn lửa cơ hồ có thể thiêu cháy người đối diện.

Người kia nhíu mày, tiếp đó vội vàng lôi tôi ra ngoài, không chút do dự đi tới bãi đậu xe, đẩy tôi vào chỗ ngồi phía sau rồi cùng chui vào. Tôi còn chưa phản ứng kịp, hơi thở mãnh liệt liền đập vào mặt, đôi môi có chút run rẩy hung hăng hôn xuống.

Tôi vịn cổ hần, nồng nhiệt đáp lại, cảm thụ một người đàn ông trắng trợn đùa cợt cùng kích thích.

Nửa giờ sau, môi tôi hồng hồng, gương mặt hồng hồng, cặp mắt mê ly tựa vào ngực người đàn ông gương mặt thỏa mãn.

“Sao anh lại tới đây?”

“Trước đây khi cha anh giải quyết mấy chuyện này cũng hẹn ở đây.”

“Làm sao anh biết cha anh tìm em?”

Hàn Dục hôn lên môi tôi một cái, “Đoán.”

“Vậy anh đến từ lúc nào?”

“Lúc em phát biểu tuyên ngôn tình yêu.”

Tôi xấu hổ, “Em có phát biểu cái gì tuyên ngôn tình yêu đâu.”

Hàn Dục ôm mặt tôi lần nữa hôn xuống, một trận chiến nước bọt lại bắt đầu.

“Hạt Tiêu, anh rất cảm động, thật sự rất cảm động, em yêu anh đến như vậy sao?”

Tôi vùi đầu trong ngực hần, xấu hổ gật đầu một cái.

Hàn Dục không ngừng hôn tóc tôi, “Bảo bối, làm sao bây giờ, trong lòng anh kích động thân thể đã có phản ứng rồi.”

Tôi sửng sốt một chút, sau đó cảm giác được nửa người dưới của hần có chỗ khác thường, vội vàng thối lui khỏi ngực hần, ho nhẹ hai tiếng, “Bình tĩnh, bình tĩnh, hay anh đi xuống hút thuốc đi.”

Hàn Dục mặt ủ rũ nhìn nơi đó dựng lên một cái lều nhỏ, sau đó u oán nhìn tôi, “Cũng đành vậy.” Nói xong quay ra cửa sổ, móc ra một điếu thuốc.

“Anh đi xuống hút đi, em không muốn hút second-hand smoke.” Tôi đẩy hần một cái, bắt hắn nói.

Hàn Dục cắn răng, cúi đầu nhìn, “Như vậy hạ hỏa thế nào đây?!” Sau đó cả người nằm trên cửa sổ, lộ ra thân thể hút thuốc lá.

Tôi ghen cười, vỗ vỗ lưng của hần, “Đúng, thật xin lỗi, về sau em không thổ lộ nữa.”

Hàn Dục chợt quay đầu nhìn chằm chằm tôi, “Không cho phép, bắt đầu từ ngày mai, trước khi báo cáo công việc, nói lại lời ngày hôm nay một lần nữa.”

Ta đại , “Không phải đâu, em hứng lên nói bừa thôi, cũng quên mất mình đã nói gì rồi.”

Hàn Dục hừ lạnh một tiếng, “ ‘Nhưng mà cháu yêu Hàn Dục, là loại tình yêu có thể đánh đổi cả sinh mạng, cháu vẫn sẽ ở bên cạnh anh ấy cho đến khi bác đồng ý’, chỉ cần nói câu này là được.”

Tôi nhìn đáy mắt hần nhảy lên nhiệt tình, trong lòng bị thứ cảm giác gọi là hạnh phúc mãnh liệt nhấn chìm, đó là loại cảm giác khi chân tình của mình được người ta đón nhận, cảm động mà vui vẻ.

Tôi quay sang nhìn vào ánh mắt hần, vô cùng chân thành mở miệng, “Dục Bảo, em yêu anh!”

Hàn Dục ngẩn ra, mí mắt nhắm, đáy mắt lần nữa có ngọn lửa thiêu đốt, hơn nữa so với trước càng nhiệt tình hơn, lúc tôi cảm giác được thân thể hần lần nữa phát sinh biến hóa thì đã bị hần ôm chặt vào trong ngực, Hàn Dục hôn lên da thịt tôi, ẩn nhẫn mà dịu dàng vô cùng.

Sau vài giây, hần nói, “Kiều Kiều, chúng ta đính hôn đi!”

40. Chương 40

Đêm khuya, ánh đèn sáng rõ trong phòng, tôi nói với Hoàng Vũ và Bạch Tấn chuyện tôi muốn đính hôn với Hàn Dục.

“Anh không đồng ý.” Hoàng Vũ vẻ mặt mệt mỏi, khàn khàn mở miệng.

Bạch Tấn nhìn tôi một cái, “Anh cũng vậy, không đồng ý.”

Tôi chống nạnh, “Tại sao?”

Hoàng Vũ vuốt vuốt mi tâm, “Hai đứa mới lui tới mấy ngày liền đính hôn, quả thực là khó chấp nhận.”

Tôi không phục, “Chuyện này với thời gian dài ngắn không có quan hệ, em chỉ biết là em yêu anh ấy, anh ấy cũng yêu em.”

“Vậy người nhà anh ta đâu? Cha anh ta không thể nào đồng ý.”

Ánh mắt tôi sầm xuống, nghĩ đến chuyện mình đã bảo đảm với cha Hàn Dục, giọng nói yếu đi một chút, “Anh ấy nói sẽ tự giải quyết.”

Hoàng Vũ hừ lạnh một tiếng, đứng dậy, “Vậy chờ anh ta làm xong thì bàn.”

Tôi thấy anh sắp rời đi, trong lúc bất chợt nghĩ đến một chuyện, kéo tay anh ấy, “Anh cùng chị Hàn Lăng nói qua vụ án Ngũ Gia chưa?”

Hoàng Vũ sững sốt một chút, lắc đầu, “Không có, làm sao?”

Tôi cau chặt chân mày, “Sáng hôm nay Hàn Mậu Lâm tìm em, ông ấy nói Hàn Lăng bảo anh phá án gặp chút chuyện phiền phức, em cảm thấy có chút kỳ quái, anh nên cảnh giác chị ấy một chút.”

Hoàng Vũ cau mày, “Hàn Mậu Lâm tìm em làm gì?”

Tôi sững sốt, người này không nghe trọng điểm à?

Chột dạ nói, “A. Cũng không có gì, bảo em rời xa Hàn Dục.”

Hoàng Vũ nắm chặt lấy bả vai của tôi, chăm chú nhìn tôi, “Hạt Tiêu, nghe lời anh, chuyện đính hôn để sau hãy nói, gần đây anh bận chuyện phá án, không để ý tới em, em ngoan ngoãn ngồi yên, đừng làm cho anh lo lắng được không?”

Tôi nhìn gương mặt tiêu tụy của anh, đau lòng gật đầu một cái, “Vậy, em vừa nói cho anh chuyện chị Hàn Lăng, anh có nghe không?”

Hoàng Vũ vuốt vuốt tóc tôi, “Trong lòng anh đã có tính toán, tự chăm sóc tốt bản thân mình là được.” Nói xong anh ấy đi thẳng lên lầu.

Tôi nhìn anh ấy đi vào phòng rồi mới ngồi trên ghế sa lon, đá giày xuống, gác chân lên bàn, bày bộ dạng nửa chết nửa sống nhìn Bạch Tấn bên cạnh.

“Nhìn anh làm gì?” Bạch Tấn mặt vô tội.

Tôi u oán mở miệng, “Tại sao anh phản đối?”

“Giống nguyên nhân của Hoàng Vũ.”

“Là ai nói với em muốn yêu thì yêu, những thứ khác đều không quan trọng?”

“Anh không nói em không thể yêu.”

Tôi cắn môi “Em toàn tâm toàn ý yêu hai người đàn ông, người đầu tiên, em yêu anh ta năm năm, nhưng vẫn không có kết quả, hiện tại, người mà em yêu, anh ấy không chỉ yêu em, hơn nữa còn hứa hẹn cho em tương lai sau này, Tiểu Bạch, anh không biết lúc nghe được anh ấy nói sẽ đính hôn với em, trong lòng em

vui như thế nào, em hạnh phúc muốn chết luôn, cho nên, em nghĩ sẽ gả cho anh ấy, muốn cùng người em yêu gắn bó cả đời, Tiểu Bạch, anh sẽ chúc phúc cho em chứ?”

Bạch Tấn vẫn cúi đầu, hai tay nắm chặt đầu gối, hồi lâu cũng không nói chuyện.

Theo sự trầm mặc của anh, lòng tôi cũng trầm xuống, cảm giác có chút ủy khuất, đang lúc lỗ mũi tôi càng ngày càng chua, tròng mắt đỏ hoe, một bàn tay khoan hậu nhẹ nhàng đặt trên đầu vai tôi.

Bạch Tấn kéo tôi vào lòng, vỗ nhẹ phía sau lưng tôi, dùng giọng nói dịu dàng chưa từng có nói “Anh không phản đối, anh sẽ chúc phúc cho em, anh tin cho dù bất kể chuyện gì xảy ra cũng không ngăn được Hạt Tiêu nhà chúng ta đi tìm hạnh phúc!”

.....

Sau ngày đó, tôi cùng Hàn Dục không nói chuyện này nữa, tôi bên này là vì sợ Hoàng Vũ nên không nhắc đến, mà mặt của Hàn Dục bên kia cũng rồi rầm một mảnh, đoán chừng trở ngại cũng thật lớn, đôi mắt phượng mỗi lần nhìn vào mắt tôi luôn mang theo sự trốn tránh, còn có chút áy náy khó nói nên lời. Hai ngày người xoay người né, cuối cùng tôi nhận lúc hần không vướng bận việc gì mà tìm hần nói chuyện.

“Hàn tổng, em cảm thấy mấy ngày nay quan hệ của chúng ta có chút quỷ dị.” Tôi hỏi báo xong công tác rồi đứng ở bên cạnh hần mở miệng.

Tay Hàn Dục đang cầm bút rõ ràng run lên, nâng mắt nhìn tôi “Cái đó, được, có tốt không?”

Tôi để văn kiện lên bàn, hoạt động một lần các đốt ngón tay, sau đó hai tay nhẹ nhàng khoác lên trên bả vai của hần, còn chưa bắt đầu xoa bóp, thân thể của hần chợt cứng đờ, sau đó nhanh chóng cầm lấy tay tôi.

“Hạt Tiêu, nghe anh nói, chuyện đính hôn anh sẽ không đổi ý, anh nhất định sẽ mau giải quyết xong chuyện người nhà.”

Tôi vỗ bờ vai của hần “Buông lỏng, buông lỏng.”

Hàn Dục nhăn nhúm khuôn mặt nhỏ nhắn, nghiêng đầu đáng thương nhìn tôi, “Hạ thủ nhẹ một chút.”

Tôi ghen cười, tay matxa gáy hần, sau đó từ từ xoa bóp bả vai, cũng không biết là tâm tình buồn bực hay là chiến tranh với người nhà quá căng thẳng, mấy ngày nay rõ ràng hần tiêu tụy đi không ít, hạng mục King Club cũng tiến vào giai đoạn sau cùng, tất cả mọi chuyện cơ hồ đều phải do hần đích thân gánh vác, tôi nhìn hần cả ngày bận rộn lại còn luôn phải cẩn thận chú ý đến tâm tình của tôi, lòng đau đến rồi loạn.

Hàn Dục thoải mái để cho tôi phục vụ, ánh mắt khép hờ, tựa vào người tôi, hừ hừ “Thật thoải mái, Hạt Tiêu, anh thật sự rất hạnh phúc!”

Tôi cười ngọt như mật, “Chuyện đính hôn, anh em cũng không đồng ý, vậy sau hãy nói, em cũng không vội.”

Hần nghe tôi nói xong liền mở mắt, ngửa đầu nhìn chằm chằm vào tôi “Em muốn đổi ý?”

Tôi sờ sờ mũi, “Không có, nhưng mà chúng ta mới tới lui một tháng, nên cần thời gian hiểu rõ về nhau vẫn tốt hơn.”

Hàn Dục một tay chế trụ cổ tay tôi, một tay ôm tôi trên đùi, “Em muốn hiểu rõ cái gì trực tiếp hỏi anh là được, anh sẽ nói cho em biết, nói đi, em muốn biết cái gì?”

Hai tay tôi vòng quanh cổ hần, nhìn thẳng ánh mắt hần, cười nhẹ “Vậy anh nói ban đầu tại sao lại muốn quyền rũ em? Lúc đó vì sao lại tiếp cận em?”

Hàn Dục hiển nhiên không ngờ tới tôi sẽ hỏi vấn đề này, trong mắt bỗng nhiên thoáng qua một vẻ bối rối, che giấu thấp một cái đầu mới cười hi hi mở miệng “Bởi vì anh vẫn thầm thích em, khi biết em độc thân trở lại rồi, liền không thể chờ nữa mà muốn ở cạnh em.”

Tôi hừ lạnh một tiếng, từ trên người hần trượt xuống, cầm lên văn kiện vỗ nhẹ hai cái, sau đó nâng cằm của hần, cười có chút tà ác “Anh cứ tiếp tục nói đi, bất quá, Hàn Dục anh nghe cho kỹ, bất kể anh muốn chơi cái gì, chỉ cần đừng động đến người nhà của em, những thứ khác đều có thể thương lượng.”

Hàn Dục nghe tôi nói xong, đầy mắt tràn đầy vui sướng, tựa hồ còn khê thở phào nhẹ nhõm, nắm ngón tay của tôi mà cắn, “Không có, không có gì cả, thật.”

Tôi liếc hần một cái, rút tay ra, sửa tóc, “Em đi làm việc, buổi chiều sẽ xoa bóp tiếp giúp anh, anh nghỉ ngơi một chút đi, chắc cũng mệt rồi.”

Hàn Dục lần nữa cầm lấy cổ tay của tôi, kéo tôi ôm vào trong ngực, mặt chôn ở cổ tôi nhẹ nhàng cọ, “Hạt Tiêu, em thật tốt, chưa từng có một người phụ nữ nào thật tâm thật ý đối tốt với anh như vậy, anh nhất định sẽ cưới em, anh thề.”

.....

Lúc xế chiều, Hàn Dục đột nhiên bảo tôi huỷ cái hẹn gặp mặt xã giao buổi tối, trong lòng tôi cảm thấy kinh ngạc nhưng cũng không hỏi nhiều, tan làm được nửa giờ, cửa phòng làm việc của hần mới mở ra.

Hàn Dục vừa mặc áo khoác, vừa đi về phía tôi.

“Tắt máy vi tính, đi!”

Tôi ngửa đầu mặt mơ hồ, “Đi đâu?”

“Hẹn hò!”

Tôi há to miệng nửa ngày không có phản ứng, mà hần lại vẫn cười dịu dàng như thế, hào quang vàng nhạt bao phủ xung quanh, giống như một Thiên Sứ!

Chúng tôi đi tới một nhà hàng Tây ưu nhã ăn thịt bò bít tết, sau đó hần lái xe đến rạp chiếu phim lớn nhất thành phố, không mua vé mà trực tiếp bước đến khu Vip, trước khi vào cửa, nghĩ cái gì lại kéo tôi đi ra ngoài.

Lúc trở lại khu Vip lần nữa, trong tay tôi ôm một túi bóng lớn, trong tay hần cầm hai cốc cola, tay tôi bị hần nắm thật chặt, tôi nhìn người đàn ông bên cạnh, tây trang màu xám tro, thân hình tuấn lãng cao ngất, kể cả cầm hai cốc cola cũng ưu nhã đến mức khiến tôi phải ghen tỵ, toàn thân lộ ra hai chữ: khó chịu!

Vào khu chiếu phim, chúng tôi tùy tiện tìm một chỗ ngồi xuống, khu Vip lúc trước Lê Trạch cũng từng dắt tôi qua, nhưng mà không như hôm nay, an tĩnh đến ghê người.

Tôi ăn bông, nghiêng đầu khinh bỉ nhìn người bên cạnh đang trưng ra bộ mặt thần nhiên, “Anh bao hết chỗ này rồi?”

Hần gật đầu một cái, xoay người hôn tôi, đắc ý cười, “Thích không?”

“Vậy mà cũng bao hết?” tôi đẩy hần một cái, cả phòng chiếu phim cũng đặt bao hết, chỉ khó chịu chết anh thôi!

Hần nhú mày nhìn tôi rồi lại gật đầu.

“Ừ?”

“Mua lại cả rạp chiếu phim tặng cho em.”

Tôi ghen hòng, liều mạng ho khan, ực mạnh vài ngụm cola rồi quay đầu nhìn về phía màn ảnh, quyết định không hề để ý tới tên biến thái này nữa.

Mười lăm phút sau, phòng chiếu phim rộng lớn vang dội tiếng rên rỉ của phụ nữ.

Mặt tôi đỏ hồng, đè ép tức giận mở miệng, “Tại sao lại là phim người lớn?”

Hần nắm chặt tay tôi, lòng bàn tay ẩm ướt đều là mồ hôi, xoa xoa trán, cúi đầu nói, “Anh cũng không biết.”

Tôi hung dữ bấm đùi hần một cái, “Anh không biết?”

Hàn Dục bao lấy hai tay tôi, “Anh chỉ nói với ông chủ là muốn bao hết toàn khu Vip, rồi chiếu một bộ phim tình cảm lãng mạn.”

Trên màn ảnh, tiếng người nữ thở gấp càng lúc càng lớn, nương theo đó là tiếng thở trầm khàn của đàn ông cùng ngôn ngữ treu đùa kích thích, tôi cắn chặt môi vọt một cái liền đứng lên, “Em không xem nữa, về thôi.”

Hàn Dục hơi thở hỗn loạn, một tay kéo lấy tôi, một tay bắt đầu sờ loạn.

“Anh dừng tay, còn sờ nữa, cẩn thận em trở mặt với anh.” Tôi tác phong nghiêm túc giáo huấn hắn.

Tay đặt trên hông tôi của Hàn Dục hơi run rẩy rồi dừng lại, không cử động nữa, sau đó hắn vùi đầu trên hõm vai tôi, đè nén hơi thở nặng nề.

Mấy phút sau, tôi vỗ phía sau lưng hắn, “Đi thôi.”

“Chờ một chút.” Giọng nói buồn buồn có chút ảm ức.

Tôi cắn môi, “Còn chưa khoẻ sao?”

“Ừ.”

“Làm sao anh lại mãnh liệt như vậy?”

Hàn Dục ngẩng đầu nhìn tôi, cắn răng nghiêng lợi nói, “Cái này chẳng lẽ có thể trách anh à? Anh là một người đàn ông bình thường được không?”

Tôi nhìn bộ dạng đè nén khó chịu của Hàn Dục, lại cắn môi, “Nếu không, em cho anh?”

Hàn Dục chợt run lên một cái, vui mừng nhìn tôi, nhưng ngay lập tức ánh mắt đã trở nên u ám, “Không được.”

Tôi ngây ngẩn cả người, “Tại sao?”

Hàn Dục phiền não giật tóc, rầu rĩ nói, “Anh đã đồng ý với anh trai em, trước khi đính hôn sẽ không chạm vào em.”

Tôi há miệng không thể tin, “Cái này mà anh cũng có thể đáp ứng?” Nhưng anh vốn dĩ là cảm thú mà?

Hàn Dục trưng ra bộ mặt uất ức, nước mắt rưng rưng như sắp khóc, “Hoàng Vũ nói nếu anh không đồng ý, cũng đừng mong qua lại với em.”

Tôi nghiêng đầu, hết sức đồng tình nhìn hắn, “Anh ấy nói không sai, không có sự đồng ý của anh ấy, em đừng nghĩ có bạn trai.” Sau đó lại đau lòng sờ sờ mặt hắn, “Vậy anh chẳng phải sẽ rất khổ cực?”

Hàn Dục mạnh mẽ gạt đầu, “Cho nên chúng ta phải sớm đính hôn một chút.”

Tôi sững sốt, sau đó nổi giận, “Đây chính là nguyên nhân anh muốn cùng em đính hôn?”

Hàn Dục run lên bần bật, giống như thú con bị dọa cho hoảng sợ, lập tức ôm lấy tôi thật chặt, vừa mở miệng muốn nói lại thôi, sau đó khuôn mặt trong nháy mắt đỏ bừng.

Tôi nhìn hắn một lát, nằm trong lòng hắn vắn vẹo vắn vẹo, sau đó bật cười, vuốt tóc hắn, “Xin lỗi, về sau em không hù anh nữa.”

Hàn Dục tội nghiệp nhìn tôi, đáng vẻ ảm ức vô hạn, “Em nói thử xem, liệu anh có bị ghen quá mà chết luôn không?”

Nghe xong lời hắn nói, tôi rất không có lương tâm lại bật cười.

41. Chương 41

Tôi và Hàn Dục ngày càng nhiệt tình như lửa, mỗi ngày trừ buổi tối lúc đi ngủ, căn bản đều dính lấy nhau, bởi vì thời gian KING CLUB khai trương đã xác định cho nên chúng tôi đều ở phòng làm việc làm thêm giờ,

hội nghị lớn nhỏ họp không ngừng, tôi là thư ký của Hàn Dục cho nên phải làm nhật ký cuộc họp, nhưng một ngày họp ba bốn lần, thật sự là chán.

Bên cạnh tôi còn có một người, mỗi ngày hắn đều làm thêm đến hơn mười giờ mới về nhà, thật ra với tôi thì không có chuyện gì, nhiều lắm là pha ly cà phê cho hắn, hoặc giúp hắn nắn vai đấm chân, nhưng người đàn ông này một chút cũng không hiểu được cái gì gọi là thương hương tiếc ngọc, chưa bao giờ bảo tôi về nhà trước nghỉ ngơi, hơn nữa lúc tan sở, điện thoại nội bộ liên gọi đến, bảo tôi trực tiếp vào phòng của hắn làm việc.

Tôi ôm Laptop ngồi trên ghế salon xem bộ phim điện ảnh một lúc liền cảm thấy nhàm chán, nhìn người đàn ông ngồi phía sau bàn công tác hơi chau mày, khuôn mặt mệt mỏi, không thể không nói, thời điểm làm việc, vẻ mặt của hắn thật sự nghiêm túc, cùng với cái người bình thường miệng lưỡi trơn tru, phóng đảng không kềm chế được khác xa, tôi nhìn gò má hắn một lát, sau đó đi ra ngoài tìm một tờ giấy với một cây bút chì.

Nửa giờ sau, người đàn ông đang vui đùa làm việc rất cực cũng nhớ tới phòng này còn có một vật thể sống khác, hắn ngừng đầu nhìn tôi cười áy náy, thân thể thon dài đứng lên, mấy bước đã tới trước mặt tôi, vừa định ôm tôi, nhìn đến thứ trong tay tôi, đầu tiên là sửng sốt, sau đó hắn cười, đứng bên cạnh, cầm bức tranh trong tay tôi xem một lúc lâu mới mở miệng “Thật là đẹp trai!”

Tôi gắt hắn một cái, một tay giành lại bức vẽ “Có xấu hổ hay không?!”

Hàn Dục nằm xuống ghế salon, gối đầu lên đùi tôi, lông mi dài hơi rung, thật sự rất khả ái.

Tôi không nhịn được vươn đầu ngón tay ra nhẹ nhàng đụng một cái, hắn rất phối hợp run rẩy hai cái, tôi lập tức liền vui vẻ.

“Hạt Tiêu, yêu anh từ khi nào vậy?”

Tôi sờ tóc của hắn, sau đó vỗ nhẹ một cái, nhìn hắn bất mãn nhú mày, cười nói “Không biết nữa, có thể lúc ở quầy bar anh đùa giỡn em, chắc rung động lúc đó.”

Hàn Dục cười xấu xa “Em chắc chắn không phải từ 5 tuổi lúc em cưỡng hôn anh?”

Tôi sửng sốt một chút, sau đó mất tự nhiên đảo mắt “Anh nói bậy cái gì vậy?”

“Vậy em yêu anh bao nhiêu?”

Tôi lườm hắn một cái “Anh có ác tâm hay không?”

Hàn Dục chống dậy ngồi bên cạnh tôi, nắm cằm của tôi, vẻ mặt dần dần trở nên nghiêm túc: “Có nhiều hơn tình cảm ban đầu giành cho anh ta không?”

Trong lòng tôi run lên một cái, mí mắt sụp xuống, không biết trả lời thế nào, tôi không có đem hai phần tình cảm này ra so sánh, cũng chưa bao giờ nghĩ tới phần tình cảm nào nhiều hơn.

Hiển nhiên Hàn Dục là một thùng dấm không đạt được mục đích sẽ không bỏ qua, thời điểm mở miệng nói tiếp đã vô cùng tức giận “Thế nào? Em lại nghĩ tới tên tiểu tử kia?”

Tôi kéo tay hắn, bất đắc dĩ mở miệng “Làm sao anh có thể ăn dấm vậy? Anh nói em và anh ta bây giờ đã như vậy rồi, làm sao anh còn ghen với một người không có bất kỳ tính uy hiếp nào vậy, anh không phiền nhưng em phiền.”

Hàn Dục nâng mặt tôi qua hung hăng hôn một cái, kéo tôi vào trong ngực, buồn bã nói “Cho đến giờ anh vẫn có cảm giác em sẽ rời khỏi anh bất cứ lúc nào, chỉ cần nhắc tới anh ta, ánh mắt của em liền không ngừng tránh né.”

Tôi vỗ nhẹ lưng của hắn “Bây giờ em đối với anh ta một ít cảm giác cũng không có, em đã nói với anh bao nhiêu lần rồi, trong lòng của em, trong mắt của em toàn bộ đều là anh, làm sao anh cứ như vậy không tự tin đây?”

Hàn Dục nắm tay tôi thật chặt “Nhưng anh ta đối với em vẫn nhớ mãi không thôi.”

“Đó là vấn đề của anh ta, không liên quan gì tới em, cũng không liên quan gì tới anh, người hiện tại em yêu là anh, người muốn kết hôn cùng cũng là anh, về phần người khác nghĩ như thế nào, em không xen vào, anh cũng đừng để ý, chỉ cần hai người chúng ta vui vẻ ở cạnh nhau là được, hiểu không?”

“Hiểu rồi!”

“Thật ngoan, vậy thì đi làm việc đi, xong rồi sớm về nhà nghỉ ngơi một chút.”

“Hmm.” Có chút thanh âm ủy khuất.

Tôi sưng sốt một chút, cảm giác được thân thể hần khác thường, sau đó vỗ trán “Lão huynh, huynh cũng quá đói khát rồi, nói mấy câu cũng phản ứng?”

Hàn Dục cắn một cái lên cổ tôi “Không có lương tâm, anh phải nghĩ biện pháp nhanh nhanh trói em về nhà!”

.....

Ngày 22/5, King Club khai trương, tôi hỏi Hàn Dục tại sao lại chọn ngày này, và người đàn ông bình thường hay khó chịu đó đã dịu dàng trả lời “Hôm nay là ngày thứ 100 chúng ta qua lại.”

Bởi vì những lời này, tôi cười như ngốc cả ngày, không thể không nói, yêu Hàn Dục làm cho người ta kích tình mê mông, tinh thần sảng khoái, người này kinh nghiệm yêu cực kỳ phong phú, vĩnh viễn nói những lời khiến người ta vui sướng dạt dào.

Dạ tiệc định vào tám giờ tối, áp dụng hình thức tự chuẩn bị, lễ phục của tôi là Hàn Dục mang tới, một chiếc váy quây ngực màu trắng sữa, tôi vốn không cảm thấy gì, thế nhưng sau khi thấy trang phục của người kia, thì lại có loại cảm giác rất vô lực.

Hàn Dục một thân tây trang hoàn mỹ, màu sắc đồng bộ với váy của tôi, áo sơ mi màu tím nhạt, cà vạt màu hồng nhạt, tất cả màu sắc toàn bộ đều đem ra hết, chẳng qua là không thể không nói, người đàn ông này thật sự là cực phẩm trong cực phẩm, tất cả phối hợp với nhau chẳng những không đem đến cảm giác loè loẹt mà ngược lại ưu nhã cao quý đến cực hạn, khiến cho khí chất vương tử trên người hần bộc lộ vô cùng rõ ràng, thời điểm hần ôm bả vai tôi xuất hiện ở hội trường, liền đón nhận vô số ánh mắt mờ ám.

Tôi cảm giác bàn tay đặt trên vai tôi bắt đầu lộn xộn, quay đầu trừng hần một cái, “Đàng hoàng một chút coi, ở đây nhiều người như vậy.”

Hàn Dục cúi người ghé vào bên tai tôi nhẹ nhàng phun khí, “Anh muốn hôn em.”

Tôi kéo tay hần xuống, đỏ mặt, “Đừng tùy tiện, anh đi lên phát biểu đi, em đi tìm đồ ăn.”

Hàn Dục sửa sang lại khuy áo, ngất mũi tôi, “Đừng có chạy lung tung, anh lập tức trở lại.”

Tôi đẩy hần đáp một tiếng, sau đó đi về phía khu ăn uống, tìm khay liền bắt đầu chọn món mình thích, người đàn ông trên sân khấu đứng dưới ánh đèn, kim quang lấp lánh, ánh mắt trong trẻo tràn đầy tự tin, nụ cười trên môi đúng mực, tôi nghe bên cạnh các nữ sĩ không ngừng than thở, nhìn trong mắt họ sự ái mộ không có chút nào che giấu, tôi làm mặt quỷ với người đàn ông trên đàn, lảng nhãng!

Người đàn ông nhìn bộ dạng của tôi, mím môi nín cười, tôi liếc hần một cái, sau đó liền nghe bên cạnh một hồi hít khí, nhìn sang, tôi trực tiếp ngổ ngang trong gió.

Hai người đàn ông từ cửa đi vào đều cao trên 1m85, mới vừa vào hội trường liền hấp dẫn tầm mắt mọi người.

Người bên trái một thân tây trang màu đen, ngũ quan hoàn mỹ thâm thúy giống như từ trong manga đi ra, khóe miệng khẽ nhếch cười, ánh mắt cũng lạnh lẽo lãnh đạm.

(*)manga: truyện tranh

Người đàn ông bên phải một thân tây trang màu xám, diện mạo tuấn tú bất phàm, dáng vẻ mang một ít ngông cuồng cùng ánh mắt thần nhiên, cũng sắc bén vô cùng, mỗi một động tác cử chỉ vô tình đều lộ ra vẻ lưu manh tà khí, trông thế nào cũng không giống đặc cảnh!

Mà làm cho người ta tức giận là, người đàn ông bên phải lúc này đang ôm bả vai người đàn ông bên trái, không nhìn kỹ sẽ giống như đang dựa vào người bên cạnh, tôi đặt khay xuống đi về phía bọn họ, dọc đường đi nghe được rất nhiều lời bàn tán.

“Trời ạ, hai người này đẹp trai quá đi mất, đáng tiếc lại là gay.”

“Tôi nói làm sao lại không tìm được một người đáng đáp thuận mắt làm bạn trai, thì ra là đàn ông đẹp đều biến thái!”

“Cô đoán hai người bọn họ, người nào là công, người nào là thụ đây?”

“Tôi cảm thấy, hai người bọn họ hẳn là công thụ luân phiên.”

.....

Tôi cắn môi, đi tới trước mặt hai cái gã đem danh tiếng của đàn ông Đại Lục giành không còn một mống này, đỏ mặt nói với người đàn ông bên phải, “Anh, sao anh lại tới đây?”

Hoàng Vũ thu lại cánh tay đang khoác lên bả vai người bên cạnh, sau đó lưu manh cười cười ôm tôi đi về một góc nhỏ, “Đương nhiên là tới dùng cơm.”

“Vậy anh cũng không cần mặc thành như vậy đi, quá long trọng rồi.”

Hoàng Vũ cúi đầu kéo cà vạt, “Bữa tiệc này bọn em tổ chức hoành tráng như vậy, không mặc thế này làm sao đi vào đây?”

Tôi hơi mím môi, đi theo bọn họ tới một vị trí gần cửa sổ ngồi xuống, toàn bộ quá trình đều không liếc mắt nhìn người đàn ông bên cạnh Hoàng Vũ, mà người đó giống như cũng không biết tôi, mắt nhìn thẳng phía trước, đầu cũng không lệch một li, cho đến khi ngồi xuống, mới có toan tính vô ý lướt nhanh qua tôi một cái, sau đó liền cau chặt chân mày.

Tôi ngồi cạnh Hoàng Vũ, Lê Trạch ngồi đối diện.

“Anh, anh, hai người muốn ăn gì em đi lấy.”

Hoàng Vũ miễn cưỡng tựa vào ghế sa lon, một bộ tinh thần không hào hứng, “Tùy đi, nhẹ một chút, chủ yếu anh tới thăm em thôi.”

Tôi nhìn sắc mặt anh ấy, có chút bận tâm mở miệng, “Anh không thoải mái chỗ nào à? Sắc mặt khó coi vậy?” Nói xong tôi lơ đãng liếc Lê Trạch, trên mặt hắn cũng là vẻ mệt mỏi.

Hoàng Vũ vuốt vuốt mi tâm, “Mệt lắm, em chỉ cần mang mấy thứ đơn giản cho bọn anh, ăn xong sớm một chút rồi về.”

“A, vậy hai người cứ ngồi đây trước.”

Lúc tôi đứng dậy, Lê Trạch cũng đứng lên, tôi mấp máy môi không nói gì, đi về phía khu ăn uống, trên sân khấu đã không còn người, tôi nhìn khắp nơi, không tìm được bóng dáng Hàn Dục, vừa định lấy điện thoại di động ra, điện thoại liền vang lên.

Người đàn ông phía sau dừng bước, sau đó đi cách tôi một khoảng.

Tôi bấm nút nghe.

“Alo? Anh ở chỗ nào vậy? Anh em tới rồi.”

“Anh thấy rồi, Hạt Tiêu, anh gặp một người bạn, có thể phải đi ra ngoài một lát, nếu muộn quá, em đi cùng xe với anh em về trước, buổi tối anh gọi điện cho em.” Giọng nói Hàn Dục giống như cố ý đè thấp, tốc độ rất nhanh.

Tôi cau mày, “Ai? Em biết không?”

“Em không biết, bạn cũ nhiều năm không gặp, có nhiều chuyện để ôn, anh cúp nhé, ngoan ngoan chờ điện thoại của anh, bye!”

Tôi còn chưa kịp nói gì, điện thoại liền bị ngắt, tôi cắn cắn môi, bỏ điện thoại di động vào trong túi xách.

“Muốn ăn gì?” Bên tai có một giọng nói trầm thấp vang lên..

Tôi quay đầu nhìn hần, quay mặt muốn đi vòng qua, lại bị hần chế trụ cổ tay, “Đừng tùy hứng, anh của em không thoải mái, ăn xong sớm một chút để cậu ta về nghỉ.”

Tôi nhú mày, “Bệnh bao tử của anh ấy lại tái phát?”

Lê Trạch ở bên cạnh tôi lựa thức ăn tùy ý đáp một tiếng.

Tôi cũng bắt đầu gấp đồ vào trong khay “Vụ án Ngũ gia sao rồi?”

“Em đừng xen vào.” Giọng nói Lê Trạch lạnh lùng.

Tôi trừng mắt nhìn hần, “Sẽ nguy hiểm sao?”

Lê Trạch quay đầu nhìn tôi, nghiêm túc mở miệng, “Yên tâm, anh sẽ không để cho anh của em gặp chuyện gì.”

Tôi cúi đầu cắn môi không nói.

Lúc chúng tôi trở lại chỗ ngồi, Hoàng Vũ đã nửa chết nửa sống, miễn cưỡng tựa lưng vào ghế ngồi cười suy yếu, tùy tiện ăn một chút đã đi về, Hoàng Vũ không lái xe đến, chúng tôi lên chiếc Land Rover của Lê Trạch.

Trước khi lên xe tôi gọi điện cho Hàn Dục, hần tắt máy!

42. Chương 42

Trở lại biệt thự, Hoàng Vũ khuôn mặt trắng bệch bỏ lên lầu, mới vừa đi được mấy bước lại xoay người nhìn về phía Lê Trạch.

“Nếu không cậu chuyển đến đây đi.”

Lê Trạch còn chưa lên tiếng, tôi trợn tròn mắt, “Tại sao?”

Hoàng Vũ vịn lan can nhú mày, “Thương lượng vụ án, chuyện của người lớn trẻ con đừng hỏi nhiều.”

Tôi còn muốn nói chuyện, Hoàng Vũ đã phiền não khoát tay áo, “Thôi, hai người nói chuyện đi, tôi đi lên trước.”

Tôi thấy anh ấy vào phòng rồi mới quay đầu bất mãn nhìn Lê Trạch, quệt miệng không nói gì.

Về mặt Lê Trạch mệt mỏi lộ ra chút cô đơn, khổ sở cười cười, “Anh đi, em nghỉ sớm một chút.” Nói xong cũng trực tiếp xoay người rời đi.

Tôi nhìn bóng lưng cô tịch mà ưu thương của hần, có chút hối hận mới vừa rồi mình lỗ mãng, hần cùng Hoàng Vũ là anh em tốt, tôi không nên đối xử với hần như vậy, chẳng qua là lời đã ra miệng không thể nuốt lại, chờ cửa nhà đóng lại mới phần nộ lên lầu.

Trở về phòng tắm rửa sạch sẽ, ôm điện thoại di động bắt đầu gọi cho Hàn Dục, thật ra tôi cảm thấy mình không nên cố chấp như vậy, mọi người đều là người lớn, hần tất nhiên sẽ có bạn bè, cũng sẽ có cuộc sống riêng, thỉnh thoảng phóng túng một chút hoàn toàn có thể lý giải, hơn nữa có thể căn bản điện thoại di động của hần hết pin.

Động lòng có lúc chính là như vậy, trong lòng luôn hỗn loạn điên rồ, rõ ràng không ngừng an ủi mình, nhưng càng lúc càng phiền não, càng lúc càng sợ hãi, mà tôi đối với loại cảm giác này càng ngày càng thêm mãnh liệt, sau khi cùng Lê Trạch chia tay mấy cái tháng, mỗi ngày tôi đều làm một việc duy nhất là gọi cho hần, nếu không có người nhận thì là tắt máy, tắt cả dùng khí và tự tin của tôi cứ từng ngày từng ngày bị dập tắt.

Tôi ghét cảm giác như thế, vô cùng ghét, tôi không muốn nghĩ xem Hàn Dục hiện tại đang ở cùng ai, nhưng một ý nghĩ hết lần này đến lần khác xuất hiện trong đầu tôi: hẳn nhất định đang ở cạnh một cô gái, hơn nữa còn là một cô gái hết sức quan trọng với hắn.

Trời vừa rạng sáng, tôi ngửa mặt nằm trên giường, không có chút nào buồn ngủ, phiền não và bất an dần dần nhạt đi, tôi cảm thấy bản thân mình thật cực đoan, biết rất rõ rằng điện thoại di động của hắn tắt máy, tôi còn gọi lại, hơn nữa còn gọi liên ba giờ, cho đến khi hoàn toàn chết tâm, cho đến khi trong lòng không còn bất cứ hy vọng nào, cho đến khi cảm thấy có thể đón nhận chuyện hắn đang ở trên giường cùng một người phụ nữ khác.

Nghe được lầu dưới có tiếng mở cửa, tôi sững sốt một chút liền lật người rời giường, lúc mở cửa phòng vừa vặn thấy Bạch Tấn đi vào, nhìn thấy tôi anh ấy hơi cười, vẫy tay với tôi.

Hoàng Vũ ngủ không sâu, tôi phải rón rén đi xuống lầu theo Bạch Tấn vào phòng anh ấy.

“Tiểu Bạch, sao bây giờ anh mới về vậy?”

“Có một số việc, anh đi tắm rửa, nếu em không ngủ thì chờ anh một lát.” Bạch Tấn lấy ra một bộ áo ngủ trong tủ quần áo.

Tôi gạt đầu một cái, “Mau đi đi, em chờ anh.”

Bạch Tấn gạt đầu một cái đi về phía phòng vệ sinh.

Hơn 10 sau sau, Bạch Tấn mặc đồ ở nhà bước ra, tôi đã tựa vào đầu giường thiu thiu ngủ.

Bạch Tấn búng nhẹ lên trán tôi một cái, trong nụ cười mang theo sự cưng chiều, “Một thì về phòng ngủ đi.”

Tôi dụi mắt, ngồi dậy ngửa đầu nhìn anh ấy, “Có phải anh có chuyện muốn nói với em không?”

Bạch Tấn liếm môi dưới quay mặt liếc mắt nhìn ngoài cửa sổ, “Không có gì, chỉ muốn hỏi xem hôm qua khai trương có thuận lợi hay không thôi.”

Tôi quỳ gối trên giường, đem mặt tiến tới trước mắt anh ấy nhìn một lát, không phát hiện chuyện gì khác thường, mới bĩu môi, “Tốt vô cùng, phản hưởng không tệ.”

Bạch Tấn nhìn tôi không ngừng ngáp, lôi tôi xuống giường, vuốt vuốt tóc tôi, “Nhanh đi ngủ đi.”

Tôi gạt đầu một cái rồi cùng anh ấy nói ngủ ngon, sau đó trở lại phòng ngủ của mình, đi tới bên cửa sổ vừa muốn cuốn rèm lên, chợt ngẩn ra.

Dưới lầu có một chiếc xe màu đen lẳng lẳng biến mất trong bóng tối, xe không mở đèn, hoàn toàn hòa làm một thể trong bóng tối, tôi không thấy người trong xe, nhưng trong lòng lại là rung động, có một loại buồn bực đau thương ập đến trong lòng.

Lê Trạch, cố chấp như thế, không chịu buông bỏ, nhưng loại kiên trì này của hắn ngày hôm nay đã không còn bất cứ ý nghĩa gì với tôi, tôi không cảm thấy áy náy, cũng không đau lòng, chỉ cảm thấy hắn thật đáng thương, nếu như có thể, tôi thật sự hi vọng chúng tôi không bao giờ gặp lại nữa!

Tôi đứng trước cửa sổ một lát, sau đó đem rèm cửa từ từ kéo lên, lên giường, tắt đèn chui vào trong chăn.

Tôi không biết người khác gặp tình huống này sẽ phản ứng như thế nào, có lẽ là gửi tin nhắn bảo hắn về sớm một chút, cũng có lẽ là trực tiếp chạy xuống dưới lầu mắng té tát vào mặt hắn, để hắn đừng làm trò vô nghĩa nữa, nhưng tôi lại không làm gì cả, thậm chí trong lòng vẫn bình thản như cũ.

Lại gọi cho Hàn Dục lần nữa, vẫn nghe được duy nhất một câu nói, “Số điện thoại quý khách vừa gọi hiện đã tắt máy!” Tôi tắt điện thoại, ôm chăn, trong chốc lát liền ngủ thật say.

Cả đêm không mơ gì hết.

Ngày tiếp theo là thứ bảy, thời điểm tôi thanh tỉnh thì trời đã sáng hẳn, rửa mặt xong, mở máy đi xuống lầu.

Điện thoại di động rất an tĩnh, không có tin nhắn.

Trong phòng khách không có ai, tôi đi vòng qua phòng ăn.

Bạch Tấn bưng hai cốc sữa tươi từ phòng bếp ra ngoài, đặt trên bàn ăn, đưa hai miếng bánh mì nướng cho tôi.

Tôi nhận lấy, nhìn xung quanh, “Hoàng Vũ đâu?”

Bạch Tấn đặt trứng tươi trước mặt tôi, nói thật nhỏ, “Có nhiệm vụ, sáng sớm đã ra ngoài rồi.”

Tôi cau mày, “Anh ấy không phải là không thoải mái sao? Sao không xin phép nghỉ.”

Bạch Tấn cười, “Làm đặc cảnh không dễ xin nghỉ đâu, nhưng mà thời điểm cậu ta ra ngoài sắc mặt rất tốt.”

“A, Tiểu Bạch, hôm nay anh làm gì thế?”

“Một lát tới cô nhi viện xem, sau đó đến quán lẩu.”

Tôi uống hết sữa tươi liền vỗ tay đứng dậy, “Em đi với anh.”

Bạch Tấn nghiêng đầu nhìn tôi, gật đầu.

Lúc tôi thay xong quần áo, Bạch Tấn đã đợi ở cửa, tôi cười hì hì đi tới vừa muốn theo anh ấy ra cửa, điện thoại di động liền vang lên, tôi dừng lại lấy điện thoại ra, thấy số trên màn hình, cau chặt chân mày, chống lại ánh mắt nghi hoặc của Bạch Tấn, tôi đi đến phía cửa sổ sát đất, bấm nút nghe.

“Alo? Bác Hàn.”

“Tiểu Hạt Tiêu, hiện tại có rảnh không?”

Tôi hơi mím môi, “Bác lại muốn mời cháu uống trà sao?”

Bên đầu điện thoại kia có tiếng cười khê, “Còn là ở chỗ cũ, ta chờ cô.”

Tôi có chút thất bại mở miệng “Bác Hàn...”

“Cô không muốn biết mục đích ban đầu Tiểu Dục tiếp cận cô sao?”

Tôi sửng sốt một chút, không nói gì.

“Đến đây, ta tin tưởng cô sẽ không thất vọng.”

Cúp điện thoại, tôi ngơ ngác nhìn Bạch Tấn..

“Thế nào? Điện thoại của ai?”

“Bố Hàn Dục, ông ấy nói muốn nói cho em biết mục đích thực sự Hàn Dục đến gần em.”

Bạch Tấn nghe tôi nói xong, sắc mặt trắng nhợt, cau chặt chân mày, một lát sau trầm thấp mở miệng, “Anh đưa em đi.”

.....

Nửa giờ sau, tôi lại đến quán trà ưu nhĩ đó một lần nữa, còn ngồi ở vị trí lần trước, đối diện với một ông bác tinh thần dẻo dai, lộ ra sự cơ trí cùng không khéo của một thương nhân.

“Bác Hàn, bác mới vừa nói qua điện thoại là có ý gì? Cháu không rõ.”

Hàn Mậu Lâm hôm nay tâm tình rõ ràng rất tốt, ông ta giúp tôi rót thêm một chút nước trà, sau đó nhìn tôi cười ôn hòa, “Đừng khẩn trương, buông lỏng một chút.”

Bàn tay đặt dưới bàn đã nắm thành nắm đấm, tôi mấp má môi, “Bác Hàn, bác có lời gì cứ việc nói thẳng đi.”

Hàn Mậu Lâm gật đầu một cái, đặt một túi văn kiện lên bàn, nhưng không đưa cho tôi, “Tiểu Hạt Tiêu có muốn nghe đoạn tình cảm lúc còn ở nước ngoài của Tiểu Dục không?”

Trong lòng tôi run lên lạnh lẽo, nhìn ông ta, đôi môi mân thành một đường, gật đầu.

Hàn Mậu Lâm vuốt ve ly trà, chậm rãi mở miệng, “Tiểu Dục từ nhỏ chính là một đứa trẻ hoàn mỹ có phẩm chất, rất hiểu chuyện, rất nghe lời, lúc học đại học cũng rất hay xấu hổ, tính tình hoàn toàn ngược lại bây giờ, mà nguyên nhân khiến tính cách nó thay đổi là do bạn thời đại học, một bạn học nữ, đó là một cô gái rất đẹp rất dịu dàng, khéo léo, nghe lời, cao quý giống như công chúa, Tiểu Dục vừa thấy đã yêu, hai người qua lại nửa năm, có một ngày cô gái kia nói với nó rằng muốn về nước, bởi vì cô ta vẫn yêu một người đàn ông khác, mà người đàn ông kia cuối cùng cũng đồng ý kết hôn với cô ta, đoạn thời gian đó Tiểu Dục hoàn toàn sụp đổ, sau đó nó liền liêu mạng học tập, trở về nước cũng không qua lại với bạn gái khác, cuộc sống riêng rất hỗn loạn.

Cho đến nửa năm trước gặp lại cô gái đó, mà cô ta cũng không đính hôn với người đàn ông kia, bởi vì lẽ đính hôn bị một cô gái khác tới phá hỏng, mà vị hôn phu của cô ta vì đuổi theo cô gái kia mà bị đụng xe, mất trí nhớ. Tiểu Dục có thể vì để cho cô bạn của mình hạnh phúc, quyết định đi quyến rũ cô gái này.”

Nói tới đây, Hàn Mậu Lâm liền dừng lại, mà tôi đã hoàn toàn kinh hãi, tâm can giống như có người cầm thanh chùy đập nát, cảm giác đau đớn cứ ập tới, đau đến chết lặng, cho đến khi không còn cảm giác được nhịp đập dưới ngực trái, chỉ còn lại trống rỗng vô tận và bất lực, tôi mới nhìn ông ta, đầu óc đã hoàn toàn không thể vận chuyển, tôi thử há miệng lại phát hiện một chút âm thanh cũng không phát ra được, chỉ ngồi ngơ ngác ở đó.

Hàn Mậu Lâm nhìn biểu tình của tôi, khe khẽ thở dài một hơi, đẩy túi giấy trong tay tới, sau đó đứng dậy rời đi.

Tôi ngơ ngác nhìn chằm chằm túi giấy màu trắng, thời gian dài không có phản ứng, cho đến lúc hai tay bị người khác cầm lấy, chiếc túi màu trắng bị người ta lấy đi.

Tôi giống như lấy lại tinh thần, ngẩn ra, rút tay, vươn tới, cầm thật chặt, ngửa đầu, nước mắt đầy mặt bị thương, “Tiểu Bạch, trả em.”

Bạch Tấn hơi nhếch môi, do dự hồi lâu mới buông tay.

Tôi cắn chặt hàm răng, từ từ mở túi, từng tấm hình rơi ra.

Phía trên cùng, một nam một nữ ôm chặt nhau, người đàn ông mặc tây trang màu trắng, áo sơ mi màu tím, cà vạt màu hồng nhạt, ánh mắt đau đớn thương tiếc mà tôi chưa từng thấy qua, cô gái được hân ôm mặc một bộ váy liền màu trắng, khuôn mặt đầy nước mắt ảm ức, đáy mắt là sự tin cậy không muốn xa rời.

Tôi nhìn thời gian trên tấm ảnh: Chín giờ năm phút tối qua.

Bức ảnh phía dưới là người đàn ông ôm cô gái bước về phía chiếc Bentley, thời gian: chín giờ hai mươi tám phút.

Tiếp theo là tấm hình người đàn ông ôm người phụ nữ vào khách sạn năm sao, thời gian: mười giờ.

Tôi lấy từng tấm lên xem, nước mắt trên mặt đã sớm bị hong khô, tôi không biết bộ dạng mình bây giờ như thế nào, nhưng từ ánh mắt trầm thống vô hạn của Bạch Tấn, tôi biết chắc mình cùng quỹ sai biệt không nhiều lắm.

Cuối cùng là tấm hình hai người một trước một sau đi ra từ thang máy khách sạn, thời gian: sáng sớm hôm nay tám giờ bốn mươi phút.

Tôi đem tất cả hình nhìn một lần, liền quay đầu ngơ ngác nhìn ngoài cửa sổ, trong đầu không suy nghĩ bất cứ thứ gì, đều là một mảnh hỗn độn.

Không biết qua bao lâu, Bạch Tấn nắm chặt tay tôi, thanh âm khàn khàn mở miệng, “Hạt Tiêu, nói gì với anh đi.”

Tôi bị sự run rẩy trong giọng nói của anh ấy đánh thức, từ từ thu hồi tầm mắt, cười với anh, cực kỳ miễn cưỡng, “Tiểu Bạch, làm sao bây giờ, coi như là vậy, nhưng em vẫn yêu anh ta.”

43. Chương 43

Buổi trưa ấm áp, tôi ngồi yên trên giường, chiếc điện thoại bên cạnh không ngừng rung lên, mắt tôi nhìn không chớp vào cái tên vẫn đang nhấp nháy ấy cho đến khi nó an tĩnh lại.

Tôi ôm hai chân tựa vào đầu giường, đợi một lúc lâu, điện thoại không rung nữa, tôi cười tự giễu, Hàn Dục chỉ gọi ba lần liền từ bỏ rồi, trước sau chưa quá 10 phút, đây không phải nói rõ, tình cảm của hắn đối với tôi cũng chỉ có một chút như vậy sao, hay căn bản vốn không có tình cảm gì, hết thấy chỉ là một âm mưu, mà tôi lại là người bị đem ra làm trò cười.

Cửa phòng bị đẩy ra, tôi tựa đầu trên cánh tay nghiêng đầu nhìn người tới, cười nói, “Tiểu Bạch, em không sao, anh đi Hoả Oa đi, em muốn ở một mình.”

Bạch Tấn không rời đi, cũng không tiến lên, chỉ tựa vào cạnh cửa lẳng lặng ngưng mắt nhìn tôi, trong mắt là yêu thương không chút nào che giấu.

Tôi vùi đầu vào cánh tay, rất muốn khóc, nhưng không có nước mắt, cả người giống như bị rút đi linh hồn, không có một chút khí lực, trong đầu trống rỗng, cái gì cũng không muốn suy nghĩ, cũng không tính trốn tránh, chẳng qua khi biết hết thấy điều Hàn Dục làm đều là vì người phụ nữ khác, từ đầu đến cuối hắn đều không có chút tình cảm nào với tôi, nhưng tôi lại không có cách nào ngăn mình không nhớ tới kỹ thuật hôn cao siêu của hắn, không có biện pháp coi thường nỗi nhớ không thể xoá sạch trong lòng, không có biện pháp không yêu hắn!

Cho nên, hiện tại tôi chỉ có thể làm đà điểu, núp ở một góc chữa lành vết thương, mà vết thương lần này chắc chắn sẽ không bao giờ có thể khỏi hẳn.

Tiếng chuông cửa dồn dập vang lên, tôi sửng sốt một chút mới ngẩng đầu.

Bạch Tấn cũng ngẩn ra, nhìn tôi một cái rồi xoay người rời đi, một lúc lâu sau cũng không nghe được âm thanh gì.

Mười phút sau, đang lúc tôi muốn đứng dậy, theo một hồi tiếng bước chân dồn dập, cửa phòng bị người ta tông vào.

Tôi cắn chặt môi, nhìn bóng người quen thuộc khiến tôi đau lòng, trong mắt đầy hơi nước, tôi vẫn không nhúc nhích, cũng không nói, chỉ rơi nước mắt âm ỉ.

Người đàn ông đứng ở cửa ngẩn ra, đi tới, từ từ đứng ở bên giường nhìn tôi, ánh mắt đau khổ, tràn ngập áy náy.

Tôi nhìn khoé miệng hắn do tông cửa mà chảy ít máu, vươn tay, ở phía trên đụng một cái, cảm giác được hắn hơi run lên, nhện ngào mở miệng “Đau không?”

Người đàn ông không trả lời tôi, chỉ nắm tay tôi thật chặt, sau đó vùi mặt vào lòng bàn tay tôi không ngừng nói, “Thật xin lỗi, thật xin lỗi, thật xin lỗi...”

Tay tôi chỉ vuốt ve gương mặt của hắn, không nói gì.

Thời gian dài yên lặng, hắn ngẩng đầu lên, mặt áy náy nhìn tôi “Hạt Tiêu, nghe anh giải thích.”

Tôi quay đầu nhìn phía ngoài cửa sổ, một lát sau gật đầu một cái “Anh nói đi.”

Người đàn ông từ từ đứng lên, lần nữa nắm chặt tay tôi, tôi quấy người một cái, dẫn ra.

“Hạt Tiêu, trước khi giải thích, anh muốn hỏi em một câu nói.”

Tôi buông mí mắt, “Anh nói đi.”

Hàn Dục hít một hơi thật sâu, “Trong mấy tháng này qua lại, em có cảm thấy anh đang thật lòng?”

Đau đớn trong lòng giảm xuống, một lát sau tôi gật đầu.

Hàn Dục giống như thở phào nhẹ nhõm, sau đó buông tay tôi đi tới bên cửa sổ, một lát sau, xoay người nhìn tôi, trên mặt là vẻ nhu hòa mà kiên định.

“Anh thừa nhận ban đầu tiếp cận em là có mục đích, nhưng cũng không phải vì Đỗ Hân Di, anh không vĩ đại như vậy, gặp lại cô ấy, cô ấy giống như thay đổi thành một người khác, cả người có vẻ vô cùng thê lương tới tấp, nhưng anh phát hiện trong lòng trừ cảm thấy cô ấy thật đáng thương, cũng không có bất kỳ cảm giác gì, lúc cô ấy cầu xin anh theo đuổi em, anh cũng không đáp ứng, nhưng khi anh nhìn thấy hồ sơ cá nhân của em thì lại cảm thấy hứng thú, bởi vì lúc ấy bố anh đang thu mua công ty chú Hoàng, anh nhớ ra em là người cường hôn anh lúc năm tuổi, vì tò mò, anh mới chấp nhận lời cầu xin của Đỗ Hân Di.

Sau đó anh tạo một cuộc gặp gỡ vô tình ở quán bar, thành công hấp dẫn sự chú ý của em, rồi anh nói với bố muốn tiếp quản công ty của chú Hoàng, dẫn dụ em ở lại bên cạnh anh, nhưng anh lại không nghĩ tới trong một tháng ngắn ngủi anh lại có thể yêu em, trừ lúc ban đầu có dụng ý khác, sau này tất cả những việc anh làm đều là xuất phát từ nội tâm, tuyệt không có một chút nào lừa gạt, Hạt Tiêu, em không thể cho anh cơ hội sao?”

Tôi ngẩng đầu nhìn hắn, mấp máy môi, “Vậy chuyện tối hôm qua?”

Hàn Dục đi tới cạnh tôi, hai tay đặt trên vai tôi, ánh mắt trong trẻo nhưng sâu bên trong đều là hối tiếc, “Ngày hôm qua chỉ là hiểu lầm, anh không rõ tại sao tự nhiên cô ấy lại tới tìm anh, hơn nữa lúc đó cô ấy đã uống rất nhiều rượu, anh muốn đưa cô ấy về nhà, cô ấy không chịu, sau đó anh mang cô ấy đến khách sạn, cô ấy nói muốn tự sát, anh lo cô ấy sẽ làm chuyện dại dột nên ở bên cạnh, anh vốn định gọi điện thoại đưa cho em, nhưng điện thoại di động không có pin, lại không dám dùng điện thoại của khách sạn, sợ em hiểu lầm...”

Giọng nói của hắn càng ngày càng nhỏ, đầu cũng càng ngày càng thấp, tôi nghe hết lời hắn, hít một hơi thật sâu, sau đó nâng cằm Hàn Dục, nói từng chữ từng chữ, “Anh, chết, đi, cho, tôi!”

Nói xong tôi đẩy hắn, rồi đi xuống giường..

Hàn Dục hành động cực kỳ nhanh giữ lấy cổ tay tôi, đem tôi ôm chặt vào ngực, cũng không quản tôi quyền đầm cước đá, nhắm ngay môi của tôi liền hôn xuống, tôi không ngừng giãy giụa, sau đó liền lợi dụng lúc đầu lưỡi hắn đi vào mà cắn một cái, đến khi mùi máu tươi tanh tưởi tràn ngập khoang miệng, tôi mới nhả ra.

Mà đầu lưỡi Hàn Dục vẫn không lui ra ngoài, lại không ngừng thăm dò bên trong, khi đụng phải đầu lưỡi của tôi thì hắn lại dịu dàng liếm mát, tôi cảm giác mùi máu tươi trong miệng càng ngày càng đậm, hung hăng đẩy hắn xuống, để hai người tách ra.

Hàn Dục ôm chặt tôi, khe vuốt ve lưng tôi.

Một lát sau, tôi ngẩng đầu lên, nhìn vẻ mặt khổ sở của hắn, phì cười, đưa tay kéo lấy khoé niêng hắn “Vẫn còn chảy máu sao?”

Hàn Dục cầm tay tôi hôn một cái, có chút ẩm ướt mở miệng”Ừ.”

Tôi trừng mắt liếc hắn: “Đáng đời!”

Hàn Dục u oán nhìn tôi, sau đó lè lưỡi: “Cắn đứt rồi.”

Tôi nhìn kỹ một chút, ở đầu lưỡi đúng là có một vết thương lớn, hừ lạnh một tiếng, lôi hắn vào phòng vệ sinh, tôi súc miệng trước, sau đó đổ cho hắn một chút nước súc miệng, sau khi làm sạch sẽ, hắn lôi tôi ngồi lên giường, tội nghiệp nhìn tôi.

“Tha thứ cho anh có được không?”

Tôi đáp trả bằng một cái liếc mắt, đứng lên, ở trước mặt hắn đi lại hai vòng, sau đó dừng lại, ánh mắt lạnh như băng nhìn hắn.

Hàn Dục run lên bần bật, có chút đề phòng nhìn tôi “Hạt Tiêu, em, em muốn làm gì?”

Tôi cười lạnh một cái, “Là anh tự mình tới, hay là em giúp anh?”

Trán Hàn Dục đã bắt đầu đổ mồ hôi “Tới cái gì?”

Ngón tay tôi đặt trên gương mặt Hàn Dục từ từ trượt xuống, một đường đi qua chiếc cằm hoàn mỹ, yết hầu khô gợn, lồng ngực cứng rắn, cơ bụng sáu múi, cuối cùng dừng ở chiếc lều nhỏ dựng lên đầy trông ngóng dưới bụng.

Hàn Dục lúc này đã đầu đầy mồ hôi, mặt không thể tin nhìn tôi, đáy mắt là lửa nóng kích tình, giọng nói phát run “Hạt Tiêu, em, em không phải là muốn với anh...”

Tôi cúi người cười tà ác, “Với anh làm gì?”

Hàn Dục ánh mắt tan rã nhìn tôi, đôi mắt bị sắc dục làm cho mịt mờ, khi móng vuốt của hắn đặt lên eo tôi, tôi búng tay bắn vật nhỏ đang hưng phấn bồng bồng đó xuống.

Một tiếng rên rỉ bị đè nén từ trong miệng Hàn Dục lọt ra ngoài.

Tôi đứng dậy, nhìn người đàn ông đang khỏ sở khom người, cảm hận nói: “Thằng nhãi anh thật đúng là làm cho tôi thất vọng, anh không nhớ rõ lúc đầu tôi đã nói gì sao?”

Hàn Dục vất vả lắm mới không run rẩy nữa, đầu đầy mồ hôi nhìn tôi, đôi mắt thâm chứa đầy ám ức, tôi nhìn Hàn Dục mặt mũi trắng bệch, cảm thấy mới vừa rồi thật sự có chút quá đáng, gãi gãi đầu, hơi bần tâm nói, “Cái đó, rất đau sao?”

Hàn Dục đáng thương gật đầu, kéo lại tay tôi, thấy tôi không giãy giụa thì đặt tay tôi ở nơi vật nhỏ mềm nhũn ấy, “Nấn thử xem.”

Tôi trừng mắt nhìn hắn, mặt đỏ hồng, hắn nhìn thấy tôi đã thỏa hiệp, thuận thế ôm tôi đặt trên đùi, mặt chôn ở trong cổ tôi nhẹ nhàng cọ.

“Về sau anh không gặp cô ấy nữa.”

“Hừ!”

“Anh thề, nếu không thì anh sẽ là gay.”

Xém nữa là tôi đã bật cười, đối tư thế ôm cổ Hàn Dục, cả người dựa vào lòng hắn, cảm giác khủng hoảng bất an cuối cùng cũng tan biến.

“Anh biết không, vừa nãy em rất sợ, em sợ nếu anh không có bất cứ tình cảm gì với em, thì em phải làm sao đây? Dục bảo, anh biết không? Ngay cả hận anh em cũng không làm được, một ít cũng không làm được!”

Hàn Dục ôm chặt tôi, thân thể khẽ phát run, qua thật lâu mới bình tĩnh lại.

“Hạt Tiêu, chúng ta đính hôn đi! Lần này dù ai phản đối cũng mặc kệ họ!”

Tôi ngẩng đầu, chống lại ánh mắt vô cùng kiên định của Hàn Dục, nặng nề gật đầu một cái.

.....

Ba ngày sau, rốt cục tôi cũng bắt được Hoàng Vũ.

“Anh, em có chuyện muốn nói.”

Hoàng Vũ ngồi trên ghế salon hút thuốc lá, vẻ mặt có chút ngưng trọng, nghe lời tôi nói, sững sốt một chút mới gật đầu, “Có chuyện gì?”

“Em quyết định cùng Hàn Dục đính hôn, mẹ của anh ấy đã đồng ý.”

Hoàng Vũ cau chặt chân mày “Bố cậu ta thì sao?”

Tôi mấp máy môi, “Không có.”

Hoàng Vũ thở dài một cái rồi ngoắc tay với tôi, tôi ngoan ngoãn ngồi bên cạnh anh ấy, anh ôm bả vai của tôi nói thật nhỏ: “Hạt Tiêu, cha cậu ta nếu không đồng ý, anh lo em và cậu ta sẽ phải chịu ám ức.”

Tôi quay đầu, nghiêm túc nói, “Anh, em không sợ chịu khổ, hơn nữa Hàn Dục cũng sẽ không để em chịu khổ, em biết em tuy hứng, nhưng mà em thật sự yêu anh ấy, em muốn mãi mãi ở cạnh anh ấy, anh đáp ứng em có được không?”

Hoàng Vũ trùi mền nhìn tôi, “Hạt Tiêu, em xác định cậu ta là muốn hạnh phúc sao?”

Tôi ngập ngừng một lúc, sau đó kiên định gật đầu.

Hoàng Vũ vuốt vuốt tóc của tôi, bắt đầu cười, “Nha đầu ngốc, còn là như vậy toàn cơ bắp, anh em không phản đối, nhưng đừng quá vội vàng, vụ án Ngũ Gia lập tức được điều tra, chờ chuyện này xử lý xong rồi, anh sẽ giúp em tìm cách, được không?”

Tôi ôm cổ anh ấy mạnh mẽ gật đầu.

Hoàng Vũ cười cười, nghe tiếng chuông điện thoại di động, cầm điện thoại lên, vỗ đầu tôi rồi ấn xuống nút trả lời.

“À? Lặng Lặng.”

“Anh ở nhà, muốn anh đi đón em không?”

“Được, vậy đi đường cẩn thận.”

Hoàng Vũ cúp điện thoại liền tựa trên ghế salon, giữa đầu thất thần nhìn trần nhà.

Tôi kéo cánh tay anh, “Anh à, Hàn Lặng muốn đến sao?”

Anh ấy gật đầu một cái, dáng vẻ mệt mỏi vô hạn.

“Nói vậy rồi cuộc Hàn Lặng muốn hành hạ anh tới khi nào đây?”

Khoé miệng Hoàng Vũ hơi nhếch lên có chút khổ sở cười, “Sớm thôi, sẽ sớm kết thúc.”

Tôi cắn môi, “Em nghe không hiểu.”

Hoàng Vũ cười, vừa muốn nói chuyện, điện thoại lại vang lên, thấy tên người gọi trên màn hình điện thoại, đáy mắt anh ấy bỗng nhiên thoáng qua một tia đau đớn, qua một lúc lâu mới đề xuống nút trả lời.

“Ừ?”

“Đúng, đang ở nhà, đến đây đi.”

Tôi nghe hết lời anh ấy, hoàn toàn ngây ngẩn, có chút khó tin nhìn anh ấy, “Anh, anh điên rồi, sao anh lại để cho Bì Bì tới đây?”

Hoàng Vũ mím chặt môi, gương mặt trắng bệch đến dọa người, từ từ đứng lên, ánh mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, lạnh lùng nói, “Để cô ấy chết tâm.”

44. Chương 44

Hai mươi phút sau, chuông cửa vang lên, tôi ôm hi vọng chạy tới cửa, nghĩ nếu là Mạc Bì Bì liền đem cô ấy bắt cóc. Khi mở cửa, một mùi nước hoa ngào ngạt xộc vào mũi, tôi biết hi vọng tan vỡ rồi

“Chị Lặng, chị đã đến rồi?” Tôi cười ha ha với người đứng ngoài.

Hàn Lặng nhìn thấy tôi thì hơi ngẩn ra, sau đó mới cười đi vào, “Hạt Tiêu, hôm nay ở nhà à?”

Tôi gật đầu một cái, đi về phía phòng bếp, rót hai chén cà phê cùng một chén nước nóng. Lúc đi ra, Hàn Lặng đã ngồi trên ghế salon, mà Hoàng Vũ hai tay để sau lưng đứng trước cửa sổ sát đất, bầu không khí có chút quái dị.

“Chị Lặng, uống cà phê.”

Hàn Lăng nhận lấy cái ly cười nói, “Cám ơn.”

Tôi mở TV, ôm cốc vừa uống vừa xem TV, cũng không phải tôi cố ý muốn làm kỳ đà cản mũi, mà là lo lắng một lát Mạc Bì Bì tới sẽ cảm thấy lúng túng.

Qua năm sáu phút, Hoàng Vũ đi tới bên cạnh tôi nhíu mày, vừa định mở miệng, chuông cửa liền vang lên, hai nắm tay anh siết chặt lại, sau đó xoay người đi về phía cửa.

Tôi lập tức đứng lên, nhận được ánh mắt nghi hoặc của Hàn Lăng, vuốt lỗ mũi cười ngượng ngùng, “Cũng không biết ai tới.”

Hàn Lăng khẽ cười một chút, ưu nhã uống cà phê, cũng không nhìn về phía cửa.

Hoàng Vũ dẫn Mạc Bì Bì vào, trên mặt trừ âm lãnh còn mang theo chút không đành lòng.

“Hoàng Vũ, làm sao anh lại nhận lời em? Là ai bảo hôm nay nhất định đi bệnh viện kiểm tra, xem em hiểu rõ hơn anh, sớm biết anh sẽ không ngoan ngoãn nghe lời, em...”

Nụ cười sáng lạn trên mặt cô ấy lúc nhìn thấy người phụ nữ thứ ba đang ngồi ở đây lập tức ngưng kết.

Tôi thấy ánh mắt Bì Bì dần dần ảm đạm, có chút bận tâm, vừa định đi tới, Hoàng Vũ trực tiếp trợn mắt nhìn tôi một cái, dọa cho tôi sợ đến mức không dám động đây.

Mạc Bì Bì đem hành động mờ ám của chúng tôi thu hết vào mắt, đầu tiên là không hiểu nhìn tôi một cái, sau đó liền quay đầu nhìn về phía Hoàng Vũ, vẻ mặt khôn hoặc.

Hoàng Vũ không nhìn cô, cúi đầu trầm mặc một hồi, sau đó một tay kéo Hàn Lăng đứng lên, nói thật nhỏ, “Cô giáo Mạc, đây là bạn gái tôi, Hàn Lăng, bọn tôi sắp đính hôn.”

Tôi khiếp sợ há to miệng, mà Mạc Bì Bì rõ ràng cũng sửng sốt, đáy mắt đột nhiên thoáng qua tia bi thương, khuôn mặt nhỏ trong nháy mắt trở nên trắng bệch, hốc mắt cũng bắt đầu đỏ lên rồi. Lúc tôi cho rằng cô ấy sẽ khóc oà lên hoặc là xoay người chạy đi, thì cô ấy đột nhiên nhếch miệng cười một tiếng, sau đó liền vươn tay về phía Hàn Lăng.

“A, đã sớm nghe nói bạn gái của cảnh sát Hoàng là một đại mỹ nhân, quả thật danh bất hư truyền, xin chào, tôi là Mạc Bì Bì, là phụ đạo viên lớp D, rất hân hạnh được biết cô!”

Tôi đã sợ đến ngây người, đối với việc ra vẻ cơ trí cùng hào phóng của cô ấy mà rạp đầu xuống đất, Hoàng Vũ hiển nhiên cũng bị kinh hãi, nhìn chằm chằm nụ cười không thể miễn cưỡng hơn được nữa của cô ấy chừng năm giây mới rời mắt.

Hàn Lăng cầm lấy tay Bì Bì, cũng cười nói, “Xin chào!”

Bởi vì sự lãnh đạm của đối phương, khuôn mặt Bì Bì liền ửng đỏ. Một lúc sau, cô ấy nhìn tôi cười ngọt ngào, “A nha, Hạt Tiêu, không phải nói có đồ cho tôi sao? Ở đâu vậy?” Vừa nói liền đi về phía tôi.

Tôi sửng sốt một chút, sau đó lập tức kéo lại cánh tay Bì Bì, “Đúng vậy đúng vậy, ở trên lầu rồi, chúng ta đi lên xem.”

Bì Bì cười cảm kích nhìn tôi, sau đó nói với Hoàng Vũ, “Cảnh sát Hoàng, vậy em đi lên trước, hai người cứ từ từ nói chuyện.” Sau đó cô ấy cười với Hàn Lăng một cái rồi kéo tôi lên lầu.

“Anh, chị Hàn Lăng, bọn em lên đây.” Tôi chào cho có lệ rồi theo Bì Bì lên lầu.

Cho đến khi vào phòng, đóng cửa lại, Bì Bì mới buông tôi ra, nụ cười cứng ngắc trên mặt từ từ biến mất, nhìn tôi giật giật khoé miệng rồi an vị trên giường.

Tôi nhìn cô ấy có chút cô đơn, đi tới, đụng một cái vào cánh tay cô ấy, “Bì Bì à, muốn khóc thì khóc đi.”

Mạc Bì Bì lắc đầu một cái, có chút sầu thảm cười cười, một lát sau ngẩng đầu nhìn tôi, đáy mắt ưu thương, “Hoàng Vũ là một kẻ ngu ngốc à?”

Tôi sửng sốt một chút, sau đó nặng nề gạt đầu một cái, “Tôi phát hiện, anh ấy vô cùng có tiềm chất để trở thành một kẻ ngu ngốc.”

“Cái gì mà trở thành, căn bản đã là một tên ngu ngốc rồi, còn lập tức sẽ đính hôn, sao hắn không dứt khoát nói đã kết hôn rồi luôn đi, diễn kịch cũng nát như vậy, nguy trang vui vẻ cũng tẻ nữa, Hạt Tiêu, anh cô kém xa cô.”

Tôi sờ sờ lỗ mũi, kính nể đối với cô gái này như nước sông liên miên không dứt, đứng ở bên cạnh sùng bái nhìn cô ấy, “Bì Bì, cô cũng đã nhìn ra? Vậy sao không vạch trần?”

Mạc Bì Bì hai tay chống cằm, có chút thất bại nhìn tôi, “Làm sao ngả bài, vạch trần hắn được chứ? Chưa biết chừng hắn còn trực tiếp ném tôi ra ngoài.”

Sự sùng bái của tôi với cô ấy lại tăng thêm một bậc, nháy mắt nhìn, “Vậy cô định làm gì bây giờ? Cứ như vậy bỏ qua cho anh ấy?”

Mạc Bì Bì thở dài một tiếng, lời tôi đứng dậy, sau đó đi tới bên cửa sổ, nhìn phía xa, ánh mắt ưu thương mà bất đắc dĩ, “Hạt Tiêu, nói cho tôi chuyện của Hoàng Vũ với Hàn Lăng đi.”

Tôi nghe giọng nói cô đơn của cô ấy, liền nói, “Được.”

Tôi kể lại ân oán giữa Hoàng Vũ với Hàn gia đúng nửa giờ, Mạc Bì Bì vẫn giữ vững trầm mặc, vẻ mặt càng ngày càng trầm thống, tôi nói xong, liền lẳng lặng đứng ở bên người cô ấy.

Sau một lúc lâu, Mạc Bì Bì nhẹ nhàng thở ra một hơi, khẽ cười, từ từ mở miệng, “Hạt Tiêu, có biết làm thế nào để cho đàn ông hiểu rõ lòng mình không?”

Tôi nhìn vẻ mặt trầm tĩnh của cô ấy, mờ mịt nói, “Không biết.”

Bì Bì quay đầu cười với tôi, “Chính là mất đi!”

Tôi không hiểu nhìn lại, “Mất đi? Có ý gì?”

Cô ấy bĩu môi, “Bọn họ chỉ có mất đi mới biết quý trọng.”

Về mặt tôi vẫn mê man như cũ.

Cô ấy lại buồn bã nhìn ra ngoài, “Nếu hắn đã luôn tìm cách để tôi rời xa hắn, vậy tôi thành toàn cho hắn.”

“A!” Tôi túm lấy cánh tay cô ấy, “Cô sẽ không làm vậy chứ? Cô định vứt bỏ anh ấy?”

Mạc Bì Bì cười tình quái, “Đúng, chính là vứt bỏ hắn, trường học muốn tôi ra học tập ở nước ngoài hai năm, vốn tôi đã định từ chối, nhưng hiện tại tôi thay đổi chủ ý, tôi sẽ rời bỏ hắn, triệt để biến mất trước mặt hắn, tôi cho hắn thời gian hai năm, để cho hắn thấy rõ lòng mình, để cho hắn hiểu làm thế nào để yêu một người.”

Tôi lần nữa bị kinh hãi, gần như sắp thất hương mà cụng cô ấy, lắp bắp mở miệng, “Vậy nếu sau hai năm, anh ấy vẫn như cũ không hiểu rõ thì sao?”

Mạc Bì Bì chếp môi một cái, trong mắt thoáng hiện tia sáng, “Vậy tôi sẽ tự mình dạy hắn.”

Sau đó tôi hoàn toàn bái phục, cô gái này thật cường hãn, tôi cảm thấy cái tình yêu ngu ngốc của Hoàng Vũ tuyệt đối không thoát khỏi Ngũ Chỉ Sơn của cô ấy rồi. Sờ lỗ mũi, tôi hỏi ra nghi vấn trong lòng, “Bì Bì, cô bao nhiêu tuổi rồi?”

“24”

Tôi xấu hổ, người ta so với tôi còn nhỏ hơn một tuổi, vậy mà đã có thể lĩnh ngộ thấu đáo chuyện tình cảm yêu đương như thế, Hoàng Vũ nhà tôi cũng phải 32 rồi, cái gì cũng không biết, khó trách bị con gái nhà người ta mắng ngu ngốc.

“Hạt Tiêu, hôm nay hai ta nói chuyện, không cho phép cô nói cho hắn biết, một chữ cũng không được tiết lộ!” Mạc Bì Bì chống nạnh nhìn tôi.

Tôi gật đầu, lại gật đầu, lại lại gật đầu.

“Vậy thế đi!”

Tôi giơ tay phải lên, “Tôi thề, những gì đã nói hôm nay cùng chị dâu Bì Bì tuyệt không nói lại cho tên Hoàng Vũ ngu ngốc kia, nếu làm trái với lời thề thì tôi cả đời này không ai thèm lấy.”

Mạc Bì Bì rất nghiêm túc gật đầu một cái, “Ừ, thề rất ngoan độc, đồng ý!”

Lau mồ hôi, cô gái này không những thông minh hơn người, mà bụng dạ cũng rất đen tối!

Lúc tôi cùng Bì Bì từ phòng ngủ đi ra, Hàn Lăng đã đi rồi, Hoàng Vũ hai tay nhét vào túi đứng trước cửa sổ sất đất, không biết đang nghĩ gì, nghe tiếng bước chân, sống lưng anh ấy cứng đờ lại, một lúc lâu mới từ từ xoay người, vẻ mặt lãnh đạm, không nhìn ra tâm tình.

Mạc Bì Bì nhếch miệng cười cười, nhẹ nhàng đi đến bên cạnh Hoàng Vũ, đưa tay vỗ bả vai căng cứng của anh ấy, “Mới vừa quên chúc mừng anh, không biết hai người tính lúc nào thì đính hôn?”

Hoàng Vũ sắc mặt tái nhợt, nhàn nhạt mở miệng, “Một tháng sau.”

Mạc Bì Bì có chút tiếc nuối nhún vai, “Vậy đoán chừng em không thể tham gia với hai người rồi.”

Hoàng Vũ sững sốt một chút, nhú mày một cái, “Không sao.”

Mạc Bì Bì cười ngọt ngào, “Đến lúc đó em đem lễ vật gửi cho anh, cũng không biết Canada có cái gì tốt không.”

Vẻ mặt lạnh lùng của Hoàng Vũ rốt cục không cách nào duy trì, có chút kinh ngạc nhìn cô ấy, “Canada?”

Mạc Bì Bì nhìn như vô tình nói, “Đúng vậy, năm ngoái được mời ra nước ngoài học, hai ngày trước phê xuống, hai tuần sau lên đường.”

Biểu tình trên mặt Hoàng Vũ dần trở nên bối rối, “Sao lúc trước chưa từng nghe cô nhắc tới?”

Mạc Bì Bì nhìn anh ấy, hơi cười nói, “Vốn em định không đi, nhưng hiện tại anh cũng muốn đính hôn, em cảm thấy ra nước ngoài giải sầu cũng rất tốt, lúc trở lại có thể hoàn toàn quên anh.”

Hoàng Vũ mím chặt môi gắt gao nhìn cô ấy, mà Mạc Bì Bì cũng không có một tia sợ hãi, ánh mắt trong trẻo nhìn lại anh ấy.

Nhìn nhau hồi lâu, Hoàng Vũ từ từ dời mắt, có chút khàn khàn mở miệng, “Lúc đi nói cho tôi biết một tiếng, tôi đi tiễn.”

Khuôn mặt Mạc Bì Bì trog nháy mắt sa sầm, có chút khổ sở cười, “Không cần, em sợ gặp anh lại không đi được.”

Hai tay để sau lưng của Hoàng Vũ nắm chặt, sau thời gian dài trầm mặc, anh nói, “Vậy chúc lên đường thuận buồm xuôi gió!”

Mạc Bì Bì nhìn anh ấy, không nói gì, cũng không cười, chẳng qua cứ nhìn chăm chăm anh ấy như vậy, cho đến khi anh cúi đầu, Bì Bì mới xoay người mở cửa rời đi, không hề ngoảnh lại.

Đến khi tiếng động cơ moto từ từ biến mất, tôi mới đi đến cạnh Hoàng Vũ, nhìn sắc mặt trắng bệch của anh ấy, nặng nề thở dài, “Anh à, anh đã thật lòng với người ta, tại sao còn trốn tránh?”

Hoàng Vũ nhìn ra ngoài, đáy mắt là đau đớn không chút nào che giấu, qua thật lâu, khóe miệng mới phác thảo một nụ cười tự giễu, “Cô ấy có vị hôn phu!”

“A, không thể nào!” Tôi phản bác theo bản năng.

Hoàng Vũ thở nhẹ một hơi, “Không có cái không thể nào, là anh tận mắt thấy, bọn họ cùng đi chọn nhẫn đính hôn, người đàn ông kia còn tự tay đeo nhẫn cho cô ấy, mà khi đó cô ấy cũng cười rất hạnh phúc.”

Tôi nhìn vẻ trầm thống của anh ấy, trong đầu rối một nùi, rốt cuộc đây là chuyện gì hả trời? Tôi không biết Hoàng Vũ thấy một màn như thế nào, nhưng tôi tin tưởng tuyệt đối tất cả đều là hiểu lầm.

“Anh, chuyện này nhất định là hiểu lầm, nếu anh ngại để em đi hỏi cho.”

Hoàng Vũ vuốt tóc tôi, “Nếu quả thật là hiểu lầm, cũng tốt, tránh cho anh làm trễ nải cô ấy.”

“Anh à

~”

“Hạt Tiêu, anh còn nợ Hàn Lăng, anh không thể cho Bì Bì một lời hứa hẹn nào cả, bởi vì anh không biết Hàn Lăng rốt cuộc muốn cái gì!”

Tôi ngẩn ra, ôm chặt lấy cánh tay của anh, mặt lo lắng, “Vậy anh phải đáp ứng em, tuyệt đối không thể có chuyện!”

Hoàng Vũ nhìn tôi cười cưng chiều, “Được.”

45. Chương 45

Ngày thứ hai, tôi nói với Hàn Dục rằng Hoàng Vũ đã đồng ý cho chúng tôi đính hôn, hắn thở phào một hơi, mặt hí hửng nhìn tôi, “Anh còn tưởng phải đánh lâu dài chứ, không nghĩ tới anh ấy thấu tình đạt lý như vậy, Hạt Tiêu, em giúp anh sắp xếp một cái hẹn với anh của em, anh muốn chính thức nói chuyện với anh ấy.”

Tôi dùng văn kiện trong tay vỗ nhẹ lên đầu hắn, cười hì hì nói, “Chớ đắc ý quá sớm, anh ấy chỉ nói là không phản đối, cụ thể phải đợi vụ án Ngũ Gia xong xuôi mới tính.”

Hàn Dục bắt móng vuốt của tôi cho lên miệng gặm gặm, “Vụ án này dường như rất lớn, nghe cha anh nói có thể sẽ gặp nguy hiểm, có việc gì anh có thể giúp không?”

Tôi sờ cằm, nhìn kỹ gò má trắng nõn anh tuần của hắn một chút, sau đó lắc đầu, “Đoán chừng không dùng được mỹ nam kế!”

Hàn Dục bật cười, nhéo nhéo lỗ mũi của tôi “Càng ngày càng vô pháp vô thiên, hiện tại anh muốn đi ra ngoài, lát nữa sẽ quay lại ăn hết em!”

Tôi đập tay hắn ra, mặt cười đắc ý “Ăn đi, ăn đi, em không sợ!”

Hàn Dục hơi mím môi, có chút u oán nhìn tôi, sau đó khuôn mặt nhỏ nhắn xụ xuống, tôi cười cười đi ra ngoài đúng lúc nghe được thanh âm ào ào của hắn “Anh hận Hoàng Vũ!”

.....

Hai tuần sau Hoàng Vũ trở nên bận rộn lạ thường, Tiểu Bạch cũng đi sớm về trễ. Mặc dù tôi không có hỏi nhưng tôi biết nhất định là vụ án Ngũ Gia đang đến thời điểm mấu chốt.

Trưa hôm nay, Hàn Dục có đối tác xã giao, tôi lười phải đi ra ngoài ăn, trong lúc đó thì nhận được điện thoại của Bạch Tấn.

“Tiểu Bạch, thế nào?”

“Em đang ở công ty à?” tiếng của Bạch Tấn có chút khàn khàn, dường như còn có chút nóng nảy.

Tôi sững sốt “Ừ, thế nào?”

“Hàn Dục đâu?”

“Đi ra ngoài rồi.”

Bạch Tấn dừng một lúc “Gọi điện thoại cho hắn sớm trở về.”

Tôi nóng nảy “Tiểu Bạch, đã xảy ra chuyện gì?”

“Hoàng Vũ mới vừa nhận được tình báo, Ngũ Gia muốn trốn chạy, hành động của bọn họ khó nói trước, một lát Hạo Tử dẫn người đi đón em về nhà, để cho Hàn Dục đi theo em.”

Trong lòng tôi cả kinh, bối rối mở miệng, “VẬY còn Hoàng Vũ? Anh ấy sẽ gặp nguy hiểm sao?”

“Anh và Lê Trạch sẽ đi cùng với anh ấy, cũng đã sắp xếp xong xuôi rồi, không có việc gì đâu, em ngoan ngoãn ở nhà chờ điện thoại của anh, đừng có chạy lung tung.”

Tôi cắn chặt môi “Các anh hãy cẩn thận một chút, nhất định không thể có chuyện.”

Bạch Tấn cười nhẹ “Biết rồi, tốt lắm, anh cúp nhé, trước khi Hạo Tử đến không nên đi ra ngoài.”

Cúp điện thoại tôi ngồi yên trên ghế, tâm càng thu càng chặt, nỗi sợ hãi dần dần lan khắp trái tim, khi chuông điện thoại di động vang lên lần nữa, người tôi chợt run lên mới bất giác bấm nút nghe.

“A lô?”

Đầu điện thoại bên kia truyền đến tiếng nói khản trương của Hàn Dục “Hạt Tiêu, anh vừa nhận được điện thoại của Bạch Tấn, đừng sợ, anh sẽ lập tức tới công ty ngay.”

Tôi dè chừng, điều chỉnh lại hô hấp “Ừ, em không sao.”

“Năm phút nữa em xuống dưới công ty, bọn Lữ Hạo đến rồi.”

Tôi đáp một tiếng rồi cúp điện thoại, vừa dọn dẹp vừa gọi vào số của Hoàng Vũ, không ngoài dự tính: tắt máy, tôi do dự một chút liền gọi vào số điện thoại của Lê Trạch: thông.

Tôi nghe thanh âm đơn điệu trong lòng có cảm giác nói không ra lời.

Chờ lúc tôi cầm điện thoại đi vào thang máy, đầu điện thoại bên kia cuối cùng có người nhận.

“Hạt Tiêu?!” tiếng của Lê Trạch có chút kinh ngạc.

Tôi cắn môi “Tiểu Bạch nói với tôi kế hoạch của các anh, tôi gọi cho Hoàng Vũ nhưng điện thoại tắt máy.”

“A, cậu ấy đang ở bên cạnh anh, để anh đưa điện thoại cho cậu ấy.”

Tôi còn chưa lên tiếng, điện thoại bên kia đã đổi người.

“Hạt Tiêu, Hạo Tử đến chưa?” giọng nói của Hoàng Vũ có vẻ rất mệt mỏi.

Tôi cầm điện thoại đi ra khỏi thang máy, Hàn Dục cùng Hạo Tử đã đợi ở cửa.

“Ừ, đã tới rồi, anh, các anh nhất định phải chú ý an toàn, nhất định không thể có chuyện, biết không?”

Tôi bị Hàn Dục kéo về phía một chiếc xe màu đen.

“Ừ, yên tâm, sẽ không xảy ra chuyện gì đâu, em đưa điện thoại cho Hạo Tử đi.”

Tôi đưa điện thoại cho Hạo Tử, sau đó tay của tôi liền bị người cầm thật chặt.

Hàn Dục ôm tôi, nhìn tôi với vẻ mặt lo lắng, tôi nhìn hắn cười cười an ủi, không nói gì.

Hạo Tử nhận lấy điện thoại “Ừ ừ” mấy tiếng rồi đem điện thoại trả lại cho tôi, ý bảo tôi nghe.

Tôi nhận lấy điện thoại “Anh.”

“Là anh.” Tiếng Lê Trạch rất thấp, thật bình tĩnh.

Tôi quay đầu liếc mắt nhìn Hàn Dục, cảm giác cánh tay đang ôm tôi đang căng thẳng “Các người cẩn thận một chút.”

“Yên tâm, anh sẽ không để cho anh của em có chuyện gì đâu.”

Đây là lần thứ hai anh ta nói với tôi những lời này, không biết tại sao sau khi nghe xong tôi cảm thấy trong lòng ề ảm, cảm giác lời nói có chút cô đơn cùng thương cảm.

“Anh cũng vậy, các anh đều không thể có chuyện.”

Người bên kia trầm mặc, tôi cũng không nói gì thêm, trong loa chỉ có tiếng hít thở của hai người, cánh tay ôm tôi càng ngày càng gấp, sắc mặt người đàn ông bên cạnh cũng ngày càng khó coi.

Ngay khi tôi đang suy nghĩ có nên cúp điện thoại hay không thì Lê Trạch nhẹ nhàng kêu tôi một tiếng.

“Hạt Tiêu?”

Tiếng của anh ta cực kỳ êm ái, trong lòng tôi chợt run lên “Ừ.”

“Anh yêu em!”

.....

Nửa giờ sau, xe dừng trước biệt thự, Hàn Dục âm trầm trực tiếp mở cửa xuống xe, tôi mím môi đi theo hắn vào phòng, có chút chột dạ.

Lê Trạch vừa nói xong ba chữ kia tôi liền trực tiếp cúp điện thoại, cư nhiên khiếp sợ nửa ngày không có phản ứng, cho đến khi người đàn ông bên cạnh vỗ vào ót tôi tôi mới từ từ phục hồi lại tinh thần, sau đó khi hắn phát hiện vành mắt tôi nhiễm đỏ cũng không nhìn đến tôi, mà tôi chỉ dụi dụi mắt xoay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, trong lòng cảm thấy rất loạn.

Tôi không biết tại sao Lê Trạch lại muốn nói với tôi ba chữ đó vào lúc này, nhưng trong một khắc, trong đầu của tôi chợt nhảy ra hai chữ: di ngôn! Tôi biết nghĩ như vậy là rất ngu ngốc, nhưng tại sao lại khẩn trương như thế, anh ta bất chợt nói câu ấy làm cho tôi có cảm giác sinh lý tử biệt, hốc mắt cứ như vậy phấp phỏng, tâm cũng vì vậy mà hồng.

“Em rất cuộc muốn mặt nặng mặt nhẹ với anh tới khi nào?” Vừa vào nhà người đàn ông đi phía trước liền xoay người rống giận với tôi.

Tôi sửng sốt, sờ mũi, mặt vô tội, “Là anh mặt nặng mặt nhẹ với em.”

Hàn Dục nín thở tay tôi, giận đến tái mặt, “Em còn dám mạnh miệng?!! Quả thật tức chết mà, nói chuyện điện thoại với anh ta liền muốn bỏ anh sao? Anh cho em biết, không có cửa đâu!”

Nói xong cũng trực tiếp kéo tôi đi, tôi nhìn bộ dáng phẫn nộ của hắn bất đắc dĩ đầu, rốt cuộc tôi đã làm cái gì mà khiến cho thằng nhóc này không có cảm giác an toàn như vậy.

Hàn Dục nổi giận dưng dưng kéo tôi lên lầu, đóng cửa phòng liền hung hăng hôn tôi, hoàn toàn không có dịu dàng, có thể nói căn bản là trắng trợn tước đoạt cùng phát tiết, một cái tay hắn ôm eo tôi, tay còn lại đỡ sau gáy, tôi bị buộc ngược đầu, nhận thấy hắn có chút điên cuồng mót vào.

Cho đến khi tôi từ từ xụi lơ tring lòng Hàn Dục, không có khí lực mà ôm lấy cổ hắn, thân thể căng thẳng của hắn mới dần dần buông lỏng, nụ hôn mới trở nên bình thường.

Mười phút sau, Hàn Dục ngồi trên giường còn tôi ngồi trên đùi hắn, hơi thở của cả hai vẫn chưa vững vàng.

“Vừa nãy anh ta đã nói gì với em?” Bình dấm kia được ăn uống no đủ vẫn không quên tính sổ.

Tôi cọ mặt vào hõm vai hắn, “Không nói gì.”

“Không thể nào không nói gì, em cứ giống như người ngốc ngay cả lời của anh em cũng không nghe thấy.”

Tôi nhẹ nhàng cắn một cái trên vai hắn cảm giác được cả người hắn run lên, tôi nằm trong ngực Hàn Dục không có ý tốt vận vẹo uốn éo “Hử? Anh bạn nhỏ hôm nay sao lại không có phản ứng nha?”

Hàn Dục phì cười, hung hăng hôn lên mặt tôi “Xú nha đầu chỉ giỏi đổi chủ đề.”

Tôi cười khê, vừa uốn qua uốn lại vừa hôn cổ hắn cho đến khi hắn thở hổn hển, quần dựng lên một túp lều nhỏ mới ngửa đầu cười to, “Lên rồi, lên rồi, Dục Bảo anh xem, anh bạn nhỏ của anh thức dậy nữa rồi!”

Hàn Dục không nói hai lời gặm lấy môi tôi, vừa gặm vừa hàm hồ nói “Sớm muộn gì cũng có một ngày anh sẽ xơi em ngay cả xương cũng không chừa, tức chết mà!”

Hai giờ sau, chúng tôi ra khỏi phòng ngủ, lầu dưới chỉ có một mình Hạo Tử, nghe tiếng động anh ta cũng chỉ lườm tôi một cái sau đó vẫn cứ tiếp tục xem ti vi. Tôi biết anh ta hẳn là rất khó chịu khi nhìn thấy tôi, khẳng định là cảm thấy bất công vì Lê Trạch bị tổn thương. Tôi cũng không cảm thấy có gì khó chịu, đi vào phòng bếp pha cà phê.

Khi tôi mang cà phê ra ngoài thì nhìn thấy Hạo Tử và Hàn Dục đang mắt to trừng mắt nhỏ, dùng sức vuốt vuốt trán, tôi bất đắc dĩ đi tới.

“Hạo Tử, uống cà phê.” Tôi cười nói.

Hạo Tử không nhìn tôi, mặt không chút thay đổi đáp một tiếng.

Tôi liếc anh ta một cái rồi ngồi xuống bên cạnh Hàn Dục, cả ba người chúng tôi đều im lặng, hai người đàn ông này chuyên chú xem ti vi, tôi xem nội dung đang chiếu suýt tí nữa là phun hết cà phê ra ngoài.

“Nam nhân có đẹp trai hay không rất quan trọng, có làm được hay không lại quan trọng hơn, chuyên khoa các bệnh lây qua đường sinh dục bệnh viện xxx chuyên trị bệnh nam giới!”

Nhận thấy được sự khác thường của tôi, hai người đàn ông này mới lấy lại tinh thần đồng thời nhìn về phía TV.

“Shit!” Hạo Tử mắng một câu liền tắt TV.

Mà khuôn mặt nhỏ của Hàn Dục hiện ra sự lúng túng, bên tai mắt tự nhiên đỏ ửng.

Tôi đang định trêu chọc hai tên đẹp trai này thì điện thoại trên bàn reo lên, nhìn thấy tên hiển thị trên màn hình, lòng tôi cồn cào, có chút run rẩy bấm nút nghe.

“Tiểu Bạch, các anh thế nào rồi?” Thanh âm khê phát run.

Bên đầu điện thoại kia trầm mặc một chút “Ngũ Gia, nhiệm vụ hoàn thành tốt đẹp.”

“Các anh đang ở đâu?”

“Bệnh viện!”

“A? Ai nào bị thương? Anh của em đâu?” Tiếng tôi dần trở nên nức nở.

“Hạt Tiêu, em đừng vội, Hoàng Vũ không sao.”

Tôi thở phào nhẹ nhõm nhưng lập tức lại cảm thấy không đúng, giọng Bạch Tấn có vẻ rất nặng nề “Tiểu Bạch, đã xảy ra chuyện gì?”

Bạch Tấn thở ra một hơi, trầm giọng nói, “Lê Trạch bị thương vẫn còn trong phòng cấp cứu, em đến đây đi.”

Tôi nắm chặt điện thoại, trong nháy mắt sợ ngây người, đầu óc trống rỗng, anh ta thật đã xảy ra chuyện!

46. Chương 46

Edit: Hà Nguyễn

Beta: Xeko_Pjnk

Thời điểm chúng tôi tới bệnh viện, Bạch Tấn đã đợi bên ngoài, nhìn thấy tôi anh ấy dập tắt tàn thuốc tiến lên đón. Tôi thấy trên cánh tay anh quần băng, trong lòng căng thẳng chạy đến.

“Anh có bị thương ở đâu không?”

Bạch Tấn lắc đầu “Không sao, chỉ bị thương ngoài da, đi thôi, anh của em ở phía trên.”

Tôi gạt đầu sau đó hướng về cái mặt khó chịu của người đàn ông phía sau lưng vẫy vẫy tay, “Tới đây đi, đứng ngu ở đó làm gì?”

Hàn Dục mặt không tự nhiên đi tới, ôm tôi thật chặt vào trong ngực rồi cùng đi về phía thang máy.

“Tiểu Bạch, vết thương của anh ấy nghiêm trọng lắm sao?” Vào thang máy tôi lo lắng hỏi.

Bạch Tấn mím môi gật đầu “Bị đánh trúng ngực trái, đến bây giờ vẫn còn chưa biết tim có bị thương hay không.”

Lòng của tôi bỗng nhiên thất lại, cả người run lên, cảm giác lạnh lẽo dần lan tỏa khắp toàn thân, bắt giác tôi nhận ra hai tay của mình bị người ta nắm thật chặt, mới ngẩng đầu lên.

Hàn Dục trên mặt cũng có vẻ trầm tĩnh nhưng lại nhìn tôi chăm chăm.

Tôi nắm lấy tay hắn, nhìn về phía Bạch Tấn “Tại sao có thể như vậy? Không phải nói là đã sắp xếp đâu vào đấy rồi sao?”

Sắc mặt của Bạch Tấn tái nhợt đi thường, cúi đầu im lặng, một lát sau mới khàn khàn mở miệng “Hàn Lăng cầu kết với Ngũ Gia dẫn dụ Hoàng Vũ, phát súng kia vốn là bắn về phía Hoàng Vũ nhưng Lê Trạch đã đỡ giúp cậu ấy.”

“Anh ấy không mặc áo chống đạn sao?”

“Có mặc, nhưng súng lục của bọn chúng là loại súng đặc chế, đừng nói áo chống đạn dù cho đó là chống đạn thủy tinh cũng có thể bắn xuyên qua!”

Tôi trợn to hai mắt không thể tin nhìn Bạch Tấn, “Hàn Lăng thế nhưng lại muốn mạng của Hoàng Vũ!”

Bạch Tấn cắn chặt răng, không nói gì nhưng lại liếc nhìn Hàn Dục một cái.

Hàn Dục ôm chặt tôi, cau chặt chân mày, cả người căng thẳng, có chút đau đớn nhìn tôi.

“Đình”, chúng tôi bước ra khỏi thang máy đi theo Bạch Tấn, khi thấy người đàn ông đang ngồi dưới đất, tôi cũng không thể khống chế được che miệng bật khóc.

Hoàng Vũ cả người toàn là máu ngồi dựa vào tường, cánh tay vô lực gác trên đùi, đầu cúi thấp không thể thấy được cảm xúc lúc này..

Tôi từ từ đi tới, đứng bên cạnh nhìn nơi bả vai nhiễm đỏ một mảng lớn của anh ấy đang từ từ rỉ máu, nước mắt của tôi trào ra, không ngừng được, tôi nắm lấy tay của anh ấy nghẹn ngào kêu “Anh!”

Thân thể Hoàng Vũ run lên, nhưng không nhìn tôi, mà nắm tay tôi thật chặt. Tôi cảm giác cả người anh ấy đều run, trước ngực động một vũng máu lớn. Trong lòng đau đớn, tôi đưa tay đỡ lấy cánh tay anh, “Anh bị thương rồi, đi băng bó trước có được hay không?”

Hoàng Vũ lắc đầu không nói, qua thật lâu mới từ từ ngẩng đầu nhìn tôi.

Nhìn cặp mắt phiếm hồng của Hoàng Vũ, lòng tôi run rẩy, đây là lần đầu tiên tôi thấy anh ấy như vậy, đáy mắt đó là sự đau đớn thậm chí còn có nước mắt.

“Anh đừng như vậy, Anh nói chuyện với em có được không?” Tôi ôm chặt bờ vai Hoàng Vũ gào lên.

Hoàng Vũ dựa vào tôi nhắm hai mắt, ôm lấy cánh tay của tôi “Anh không sao, Hạt Tiêu, A Trạch vẫn còn trong phòng cấp cứu.”

Nước mắt tôi tuôn ra, không thể nói được câu nào, chỉ có thể luống cuống gật đầu.

“Đáng lẽ người nằm bên trong phải là anh.” Giọng nói Hoàng Vũ khàn khàn, vô cùng đau khổ.

Tôi cắn chặt môi cúi đầu không biết nên nói gì.

“Là anh tự cho mình đúng, hại người anh em tốt của mình, Hạt Tiêu, con mẹ nó anh đúng là tên khốn kiếp mà!”

Nước mắt của tôi một khắc cũng không ngừng rơi, tôi ôm anh ấy không ngừng lắc đầu mà một chữ cũng không nói được.

Cảm giác có người đến gần, tôi ngẩng đầu lên “Tiểu Bạch, anh giúp em khuyên anh ấy đi băng bó vết thương trước được không?”

Bạch Tấn đau đớn ngồi xuống, đưa tay nửa ôm nửa dìu Hoàng Vũ lên, “Đi xử lý vết thương trước đi.”

Hoàng Vũ đẩy anh ấy ra, đưa tay lau mắt, lắc đầu “Không sao, vết thương nhỏ thôi, chờ A Trạch ra ngoài hãy nói.”

Tôi cẩn thận xem xét vết thương của anh ấy, xác định không phải là vết thương do đạn bắn mới thở phào nhẹ nhõm, vừa định mở miệng thì đèn phòng giải phẫu tắt.

Hoàng Vũ dẫn đầu nghênh đón, một lát sau một bác sĩ mặc áo vô trùng đi ra.

Tôi cùng Tiểu Bạch cũng chạy tới.

“Không có thương tổn đến tim, chỉ kém mấy millimet nữa thôi, thật là may mắn.” Bác sĩ nói xong khẽ cười rồi rời đi.

Sau khi nghe được lời của bác sĩ, tôi che miệng nước mắt không ngừng chảy, khóe miệng cũng ức chế không được gợn lên. Bạch Tấn thở phào nhẹ nhõm, còn Hoàng Vũ nhắm mắt thật lâu sau đó hung hăng dụi dụi con mắt, có chút chật vật xoay người rời đi.

Tôi sững sờ nhìn về phía bóng lưng của anh ấy, gọi theo “Anh đi đâu vậy?”

Hoàng Vũ không quay đầu lại, có chút phát run nói “Bằng bó vết thương, mẹ kiếp, mau mất máu mà chết!”

Tôi cắn môi thật chặt, khẽ cười, xoay người gục đầu lên vai Bạch Tấn nói thật nhỏ “Tiểu Bạch, vừa rồi Hoàng Vũ khóc phải không?”

Bạch Tấn đưa tay nhẹ nhàng vuốt tóc tôi “Không có, chỉ là mắt không được thoải mái thôi.”

Tôi phì cười, ngẩng đầu lên thấy cửa phòng giải phẫu mở ra lần nữa, trên giường bệnh là người đàn ông đeo mặt nạ dưỡng khí đang được đẩy ra ngoài, anh ta cau mày, sắc mặt trắng bệch như tờ giấy.

Tôi đẩy Bạch Tấn “Anh theo anh ấy đến phòng bệnh đi, tôi đi xem Hoàng Vũ một chút.”

Bạch Tấn mấp máy môi, kéo cánh tay của tôi “Cô đi theo anh ta đi, tôi đi xem Hoàng Vũ.” Sau khi nói xong, anh ta trực tiếp xoay người rời đi.

Tôi nhìn giường bệnh của Lê Trạch dần dần đi xa, cắn môi xoay người nhìn phía thân ảnh đang yên lặng của người nào đó đang đứng ở chỗ không xa, nói thật nhỏ, “Dục Bảo, em có thể đi xem anh ấy không?”

Hàn Dục mím chặt môi ngưng mắt nhìn tôi, trông mắt đen nhánh tràn đầy đau đớn, há miệng nhưng không nói một chữ, một lát sau xoay người không chút do dự đi về phía thang máy.

Cho đến khi thân ảnh của hắn biến mất trong thang máy, tôi mới từ từ xoay người đi về phía phòng bệnh của Lê Trạch.

.....

Nửa giờ sau, trong lúc tôi đứng bên cửa sổ thất thần, cửa phòng bệnh nhẹ nhàng mở ra, tôi quay đầu thấy Hoàng Vũ chỉ mặc một chiếc áo sơ mi, bên trong lộ ra băng quấn thật dày.

“Anh, vết thương của anh thế nào?” Tôi có chút lo lắng hỏi.

Hoàng Vũ lắc đầu “Không sao, cậu ta thế nào rồi? Lúc nào thì có thể tỉnh?”

Tôi nhìn người đang ngủ mê man trên giường bệnh “Bác sĩ nói thuốc mê còn chưa hết, ba giờ sau mới có thể tỉnh lại.”

Hoàng Vũ gật đầu “Anh ở chỗ này trông chừng là được rồi, em và Tiểu Bạch về nhà nghỉ đi.”

Tôi nhìn anh ấy lắc đầu “Anh, hai người cũng bị thương, đi nghỉ ngơi đi, tối nay em trông chừng anh ta cho, sáng sớm ngày mai anh đến em sẽ về.”

Hoàng Vũ nhìn tôi, ánh mắt có chút phức tạp, cuối cùng đưa tay vuốt tóc tôi “Cũng tốt.” Nói xong cùng Bạch Tấn rời đi.

Sau khi cửa phòng đóng lại, tôi đi đến bên giường bệnh của Lê Trạch sửa lại chăn cho anh ta, sau đó đến ngồi trên ghế sofa, lấy điện thoại di động gọi cho Hàn Dục.

Chuông chỉ reo một tiếng liền có người bắt máy.

“Dục Bảo, anh về nhà rồi sao?”

“Không có.” Tiếng Hàn Dục lạnh lùng, rõ ràng là đang tức giận.

“Vẫn còn ở bệnh viện à?” tiếng của tôi rất nhỏ.

“Ừ.”

“Anh của em và Tiểu Bạch đi ra ngoài rồi, anh giúp em đưa bọn họ về nhà được không?”

“VẬY CÒN EM?”

“Em ở lại bệnh viện.”

Người đầu dây bên kia im lặng.

Tôi mấp máy môi từ từ mở miệng, “Dục Bảo, chờ vết thương của Hoàng Vũ lành hẳn, chúng ta cùng nhau bàn về chuyện đính hôn nhé.”

Đối phương vẫn im lặng như trước.

“Dục Bảo? Anh còn đó không?”

“Hạt Tiêu, Anh yêu em tuyệt đối không thua anh ta.”

Tôi nắm điện thoại cười, “Em biết, em dĩ nhiên biết, Dục Bảo, em yêu anh!”

.....

Truyền dịch xong, bác sĩ đã đến kiểm tra và tháo mặt nạ dưỡng khí của Lê Trạch, dặn dò tôi một số việc cần chú ý rồi rời đi.

Trong phòng bệnh một lần nữa chỉ còn lại hai người chúng tôi.

Tôi ngồi bên giường nhìn người đàn ông đang ngủ mê man, trong lòng không phải là không khổ sở. Lúc này ở ngoài phòng mổ tôi thật sự rất lo lắng, tôi căn bản không dám đi vì sợ anh ta có gì ngoài ý muốn. Tôi nên làm cái gì bây giờ, thật sự là một chút xíu cũng không dám suy nghĩ. Thật tốt khi tim của anh ta không bị thương, tất cả đều có thể khôi phục bình thường.

Lê Trạch, thật may là anh không có sao, nếu không mạng của tôi coi như xong rồi!

Cảm giác được người trên giường khẽ nhúc nhích, tôi vội vàng tiến tới, nhìn thấy mắt của anh ta từ từ mở ra, tôi thở phào nhẹ nhõm.

Mà trên giường bệnh người đàn ông đó nhìn thấy tôi thì một lúc lâu cũng không có phản ứng, trên mặt không có bất kỳ biểu hiện gì chẳng qua nhìn tôi gần như ngốc trệ, trong mắt là một mảnh mờ mịt.

Tôi lo lắng đưa tay đến trước mắt anh ta quơ quơ, nhẹ nhàng kêu “A Trạch, A Trạch?”

Nghe được tiếng của tôi người đàn ông đó mới phản ứng, nhắm mắt lại lần nữa, khóe miệng khom khom, có chút vô lực mở miệng “Vừa mở mắt ra đã nhìn thấy em, thật tốt!”

Hốc mắt tôi đỏ lên, giúp Lê Trạch sửa sang lại chăn rồi sờ trán cảm thấy có chút nóng, bất quá vẫn tốt.

“Có chỗ nào cảm thấy không thoải mái không?”

Lê Trạch lắc đầu, vẫn như cũ nhắm mắt lại không nói gì.

Tôi từ từ ngồi trên ghế ở bên cạnh giường nhìn mồ hôi hột trên trán anh ta, có chút bận tâm mở miệng “Vết thương đau lắm sao?”

Lê Trạch dừng hạ xuống, từ từ gật đầu một cái.

Trong lòng của tôi co rút đau đớn “Bác sĩ nói đây là hiện tượng bình thường, ngủ một giấc dậy sẽ khá hơn.”

Lê Trạch mở mắt ra, nhìn tôi khổ sở cười cười, “Anh của em và Tiểu Bạch đây?”

Tôi hơi mím môi “Bọn họ đều không có việc gì, chỉ bị thương ngoài da thôi, đã về nhà nghỉ ngơi rồi, sáng mai sẽ trở lại.”

“Em cũng về nhà đi, anh không sao.” Tiếng của anh ta khàn khàn vô lực.

Tôi không nói gì, lấy bông băng chấm chút nước lau đôi môi của anh ta “Anh ngủ đi, bây giờ em sẽ ở đây chăm sóc anh.”

Lê Trạch không nói gì, mắt cũng không có nhắm lại, chẳng qua là chăm chú nhìn tôi, đáy mắt phẳng phất đau đớn, ánh mắt dịu dàng lại lộ ra chút yếu ớt.

Tôi có chút khổ sở cúi thấp đầu “Em thật sự là không đi, anh nghỉ ngơi một chút đi, ngủ đi vết thương sẽ không đau nữa.”

Lê Trạch bỗng nhúc nhích rút tay từ trong chăn ra, mu bàn tay hướng xuống lòng bàn tay từ từ mở ra, “Đưa tay đây.”

Tôi do dự một chút, đưa tay của mình ra.

Khóe miệng Lê Trạch khom khom, kéo tay tôi đặt lên vết thương trên ngực trái, cầm thật chặt, sau đó liền nhắm hai mắt lại.

Tôi giúp anh ta đắp kín mền, đầu gối lên cánh tay khác nằm ở bên giường nhìn về phía cửa sổ.

Không biết qua bao lâu, mí mắt tôi dần nặng nề, khẽ nhúc nhích cánh tay bị anh ta nắm thì lập tức bị nắm chặt.

Trong lòng tôi run lên, nhỏ giọng hỏi “Không ngủ sao?”

“Ừ.”

“Đau lắm sao?”

“Không có, chẳng qua là không ngủ được.”

Lỗ mũi của tôi chưa “Ngủ đi, em bảo đảm với anh sáng sớm ngày mai khi tỉnh lại người đầu tiên anh thấy vẫn là em.”

Tay nắm lấy tay tôi run lên “Em sẽ không gạt anh?”

Tôi cười cười “Sẽ không, em thề!”

Sau đó chính là một phòng yên tĩnh.

Qua mấy phút, khi tôi sắp tiến vào mộng đẹp thì nghe được tiếng thì thầm “Nha đầu.”

Nước mắt tôi chảy xuống đồng thời cũng đi vào giấc ngủ.

Ngày thứ hai, khi tỉnh lại tôi cảm thấy nửa người cũng đã tê rần, vừa động một chút thì nghe được giọng nói khàn khàn “Tỉnh?”

Tôi giật mình từ từ đứng dậy, tay của mình vẫn như cũ bị anh ta nắm đặt ở miệng vết thương. Dừng lại chốc lát, tôi từ từ rút ra, quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ sáng loáng ánh mặt trời, nói thật nhỏ “Hoàng Vũ cũng sắp tới đây rồi, em đi gọi bác sĩ đến xem một chút.”

Trên giường người đàn ông đó nhìn tôi không chớp mắt, thật sâu trong đôi mắt ấy là sự đau đớn, một lát sau anh ta quay đầu nhắm hai mắt lại.

Khi đứng lên tôi nghe được giọng nói cô đơn vô lực của anh ta “Hạt tiêu, em có còn đến thăm anh nữa không?”

Tôi run lên một cái, một lát sau từ từ mở miệng “Em chuẩn bị đính hôn, có thể không có thời gian đến nữa.” Nói xong, liền trực tiếp đi về phía cửa.

Lúc mở cửa bất chợt nghe được giọng nói khàn khàn nhưng kiên định của Lê Trạch, “Ngay khoảnh khắc bị thương ngã xuống anh đã tự nhủ, nếu như lần này có thể tỉnh lại anh sẽ không buông tay em ra, cho nên

anh tuyệt đối sẽ không để em gả cho người khác!”

47. Chương 47

Edit: Ayumi

Beta: Phương Xeko

Khi bác sĩ đi vào kiểm tra, Hoàng Vũ và Bạch Tấn cũng vừa đến, tôi không vào phòng bệnh nữa, chỉ ngồi ở ghế dài ngoài hành lang, có lẽ do đêm ngủ không ngon nên cả người tôi đều mệt mỏi, đầu cũng đau, lòng thì nặng trĩu bởi câu nói kia của Lê Trạch.

Nghe thấy tiếng mở cửa của phòng bệnh, có mấy người bác sĩ đi ra, Bạch Tấn cũng đi theo họ.

“Mệt không?” Bạch Tấn ngồi xuống cạnh tôi, hỏi nhỏ.

Tôi lắc đầu một cái, “Không sao.”

“Bác sĩ nói cơ thể cậu ta hơi yếu, có lẽ sẽ hồi phục rất chậm.”

Tôi cúi thấp đầu xuống, không nói gì.

“Có muốn vào nhìn cậu ta một chút không?”

Tôi lắc đầu, “Không. Lát nữa em còn phải về công ty.”

Bạch Tấn quay đầu lại nhìn tôi, một lúc sau đưa tay lên vỗ vỗ vai tôi, sau đó đứng lên đi về phía phòng bệnh, mở cửa đi vào, không quay lại nhìn tôi lấy một cái.

Tôi nhìn cửa phòng bệnh chậm rãi đóng lại, nỗi mũi cay cay, tôi muốn khóc. Lần đầu tiên khi tôi khổ sở, Bạch Tấn lại không ở cạnh an ủi tôi, chỉ xoay người rời đi. Trong lòng tôi có cảm giác ủy khuất trước nay chưa từng có, vành mắt dần đỏ lên, tôi hung hăng nhắm mắt lại, hít sâu một hơi, vừa đứng lên rời đi, lại nghe thấy tiếng chuông báo tin nhắn.

Người nhắn tin: Bì Bì.

Hạt Tiêu, tôi sắp lên máy bay, hẹn gặp lại!

Tôi sững sốt, bước nhanh về phía phòng bệnh, mà gần như cùng lúc đó, có người kéo cửa phòng bệnh ra.

Hoàng Vũ đi ra, trên tay cầm điện thoại, trên mặt lộ rõ vẻ hoang mang.

“Anh, anh cũng nhận được tin nhắn của Bì Bì?” Tôi bước đến, lo lắng.

Hoàng Vũ nhìn tôi, luống cuống gạt đầu một cái.

Tôi kéo tay anh ấy về phía thang máy.

Người Hoàng Vũ run lên, anh không nói gì.

Vào thang máy, về mặt anh tái nhợt dựa vào một bên, ánh mắt nhìn chằm chằm vào những con số đang từ từ thay đổi, đáy mắt còn mang theo chút đau đớn.

“Anh, nếu như tới kịp, anh có thể giữ cô ấy lại không?” Tôi cũng không hiểu sao giọng tôi lại run rẩy, dường như tôi có thể cảm nhận được tâm trạng của Bì Bì khi nhắn tin, khẩn trương, thấp thỏm lo lắng, dù cô ấy đã nói là sẽ cho Hoàng Vũ hai năm, nhưng hai năm có thể xảy ra rất nhiều chuyện, ai có thể bảo đảm được là hai năm sau tình cảm của bọn họ vẫn còn như cũ chứ? Nếu như lúc đó một trong hai người không còn cảm giác nữa, hoặc thích người khác, đối với người còn lại đó là chuyện rất tàn nhẫn.

Giống như bây giờ tôi và Lê Trạch, khoảng một năm, tất cả đều đã không còn, đoạn tình cảm đã từng có kia dường như đã hoàn toàn biến mất, người có thể thoát ra thì có thể bắt đầu cuộc sống mới, mà người còn lại thì bị kìm ứ giữ lại, cực kì thê thảm.

Tôi không muốn nhìn Hoàng Vũ trở thành Lê Trạch thứ hai!

Hoàng Vũ nghe thấy lời nói của tôi, bàn tay bên người bỗng nắm lại, môi mím chặt, từ từ nhú mào, trong mắt trừ vẻ sốt ruột còn có sự kiên định chưa từng có trước đây.

Vì đang là giờ cao điểm nên khi chúng tôi chạy được đến sân bay thì đã là một giờ sau, tôi chạy theo Hoàng Vũ đến phòng chờ ở sân bay, tôi lên gọi cho Bì Bì.

Đầu dây bên kia truyền đến âm thanh lạnh như băng: “Điện thoại quý khách vừa gọi đã tắt máy.”

Đến phòng chờ, chúng tôi lập tức đi kiểm tra các chuyến bay trên màn hình.

Mấy phút sau, sắc mặt Hoàng Vũ tái nhợt, anh cúi đầu nhìn chăm chăm vào điện thoại một lúc, gọi một cuộc điện thoại, từ từ đặt bên tai, ánh mắt anh càng lúc càng mờ, biểu cảm trên mặt cũng dần bình tĩnh lại, nhưng lại lộ ra vẻ bi thương, tĩnh mịch.

Anh cứ dờ dẩn cầm điện thoại nhìn màn hình lớn khoảng một phút, rồi mới gấp điện thoại lại, nắm chặt trong tay. Sau đó quay đầu, nở một nụ cười khổ sở với tôi, “Khi gửi tin nhắn, cô ấy đã lên máy bay rồi, căn bản cô ấy không hề cho anh cơ hội để giữ mình lại.”

Tôi nhìn vẻ mặt đau đớn của anh, cực kì đau lòng, đi đến, kéo tay anh lắc lắc, “Anh, cô ấy sẽ trở lại, Bì Bì thích anh như vậy, nhất định sẽ cho anh thêm cơ hội.”

Hoàng Vũ cười miễn cưỡng, giơ tay lên xoa xoa tóc tôi, kéo tôi ra khỏi phòng chờ.

Trên đường về tôi lái xe, Hoàng Vũ khoác tay lên cửa sổ, nhìn ra bên ngoài, trên mặt không có biểu cảm gì, khi đèn đỏ, tôi quay đầu lại nhìn thì thấy khóe miệng anh cong cong, đáy mắt xuất hiện vẻ ôn nhu rất hiếm gặp, dường như không hề để ý đến chuyện đang tắc đường, cả người đang chìm vào miền kí ức đẹp đẽ.

Tắc đường khoảng nửa giờ, anh cứ nhìn ra ngoài cửa sổ, vẻ mặt cực kì phong phú, có lúc than thở, có lúc cau mày, có lúc lại là nụ cười ôn nhu kia.

Hoàng Vũ như vậy trước giờ tôi chưa từng thấy qua, chân thực mà dễ thương, nhưng lại khiến cho lòng người nhìn cảm thấy ê ẩm.

Khi sắp đến bệnh viện, Hoàng Vũ nhìn tôi cười một tiếng, tất cả ưu thương và tịch mịch đều giấu đi, lại trở về vẻ lưu manh lười biếng trước kia.

“Anh bảo chị Hồng nấu thuốc cho A Trạch rồi, em về nhà một lúc lấy mang đến bệnh viện đi.”

Tôi cắn cắn môi, nói khẽ. “Để cho Tiểu Bạch về được không? Một lúc nữa em còn phải đến công ty.”

Hoàng Vũ nhú mào một cái, vênh môi, lại quay đầu ra cửa sổ, một lúc lâu sau mới mở miệng: “Lạt Tiêu, em cảm thấy Hàn Dục là hạnh phúc mà em muốn sao?”

Tôi dừng xe ở dưới khu nội trú, im lặng suy nghĩ một lúc: “Anh, em rất thích ở cùng một chỗ với mẹ Hàn Dục, bà ấy gấp thức ăn cho em, giúp em đun thuốc, kể cho em nghe những chuyện của Hàn Dục khi bé, khi cùng đi dạo phố thì bà ấy sẽ kéo tay em, chọn quần áo cho em, tất cả những chuyện này đều khiến em thấy cực kì hạnh phúc.”

Hoàng Vũ nghe thấy lời của tôi thì hơi ngạc nhiên một chút, nghiêng đầu đau lòng nhìn tôi, sau đó cười một tiếng, nhéo mũi tôi một cái, “Anh biết, hai ngày nữa gọi Hàn Dục đến nhà ăn cơm đi, trao đổi về chuyện đính hôn của hai đứa một chút.”

Tôi gạt mạnh đầu mấy cái với anh, nhìn anh vào rồi mới lái xe đi.

Tôi không đến thẳng công ty, mà về nhà, rửa mặt thay quần áo. Đúng lúc đi ra lại gặp Bạch Tấn trở về từ bệnh viện, nhìn anh có vẻ như có gì đó muốn nói với tôi, nhưng lại chỉ nhìn tôi một cái rồi đi vào phòng bếp, tôi đứng ở cửa một lúc, không nghe thấy tiếng bước chân đến gần, rồi mới cười khổ một cái, mở cửa rồi đi.

Tôi biết Bạch Tấn không thích Hàn Dục, nhưng tôi không thể hiểu nổi, Hoàng Vũ đã đồng ý chuyện hai chúng tôi đính hôn, vậy vì sao anh ta lại còn có vẻ mặt khó chịu như thế, có thể làm anh em với Lê Trạch, vậy sao lại không thể chấp nhận Hàn Dục?

Trên đường đến công ty, tôi nhận được điện thoại của Hàn Mậu Lâm.

Mười mấy phút sau, tại quán trà xanh bảo vệ môi trường.

Sau khi ngồi xuống, tôi nhìn người đàn ông dường như đã già đi rất nhiều trước mặt, trong lòng run lên.

“Chú Hàn, chú không thoải mái sao? Sắc mặt xấu như vậy...”

Hàn Mậu Lâm nhìn tôi một cái, ánh mắt không còn sắc bén như trước nữa, lộ ra vẻ đau đớn khó nói nên lời.

“Hôm qua, Hàn Dục nói với chú về chuyện đính hôn của hai đứa.”

Tôi mím môi cúi đầu, không nói gì, đối với sự phải đối của ông, tôi không có cách nào để trả lời, cảm thấy, ông muốn nói gì thì cứ nói, tôi không còn sức để thuyết phục hay phản bác nữa rồi.

“Tôi nghĩ kĩ lại, con cháu thì tự có phúc của con cháu, cũng không muốn làm khó dễ cháu nữa.” Giọng nói Hàn Mậu Lâm rất mệt mỏi.

Tôi ngẩn ra, có chút khó tin nhìn ông: “Chú Hàn, ý của chú là, chú đồng ý?”

Hàn Mậu Lâm gật đầu một cái, sau đó nhìn lại tôi, chậm rãi mở miệng: “Chú không phản đối, Lạ Tiêu, chú Hàn muốn cháu giúp chú một chuyện.”

Tôi gật đầu: “Chú nói.”

Hàn Mậu Lâm cẩn thận cân nhắc một chút: “Có thể giúp chú bảo anh cháu bỏ qua cho Lãng Lãng được không? Chú biết lần này con bé làm chuyện quá đáng, nhưng nể mặt cha mẹ đã khuất của nó, cho nó một cơ hội được không?”

Tôi cúi đầu, nghe lời nói có vẻ thương cảm của ông, trong lòng dần dần bắt đầu khổ sở, thì ra ông ta vì Lãng Lãng nên mới đồng ý chuyện hôn nhân của tôi và Hàn Dục, đúng vậy, ông ta hận anh em tôi thấu xương, nếu không có chuyện gì, sao bỗng dưng có thể dễ dàng cho con trai cưới con gái của kẻ thù được chứ!

Tôi lấy điện thoại ra, nhìn ông cười một tiếng; “Chú chờ một chút, cháu gọi hỏi anh trai.”

Nói xong, tôi liền gọi cho Hoàng Vũ.

Khi có người nghe máy, tôi nghe được giọng nói mệt mỏi của Hoàng Vũ, “Hạt Tiêu, có chuyện gì?”

“Anh, anh đang ở đồn sao?”

“Vừa đến, sao?”

“Anh, chú Hàn nhờ em hỏi xem Hàn Lãng Lãng thế nào rồi?”

Hoàng Vũ trầm mặc một chút, “Cô ấy không sao cả, chỉ cần viết xong bản tường trình là có thể đi rồi.”

Tôi cười một tiếng, “Anh, nợ của anh với cô ấy cuối cùng đã có thể trả sạch được rồi đúng không?”

Người đầu dây kia thở dài một hơi, “Đúng vậy, trả sạch.”

“Thật tốt. chúc mừng anh đã được sống lại.”

Tắt điện thoại, tôi bảo Hàn Mậu Lâm lúc nữa là có thể đến đồn cảnh sát đón Hàn Lãng Lãng rồi, ông ấy hơi lúng túng, nói cảm ơn với tôi.

Tôi cười một tiếng, chào ông ta rồi rời khỏi quán trà. Ngồi trong xe nhưng lại không cho xe chạy, tôi gục trên tay lái, nước mắt bỗng dưng tràn ra.

Rất cuộc Hàn Vũ cũng có thể tháo cây thánh giá treo trên người hơn mười năm rồi, nhưng anh lại thiếu nợ tình cảm của một coobes khác, tôi thật sự hi vọng hai năm sau hai người có thể tiếp tục yêu nhau, đừng bỏ lỡ nhau như vậy.

Ngồi trên xe ngắn ngủi hơn mười phút, vừa nổ máy, chuông điện thoại lại vang lên. Tôi nhìn tên người gọi, khóe miệng bất giác cong lên, trong lòng dâng lên cảm giác ấm áp.

“Này, Dục Bảo.”

“Đang ở đâu thế?” Giọng Hàn Dục có chút bé, nhưng lại cực kì ấm áp.

“Trên đường, sắp đến công ty rồi.”

“Hạt Tiêu, cho em một tin tốt này.”

Tôi vừa lái xe ra ngoài, vừa cười hỏi: “Tin gì?”

“Cha anh vừa gọi điện cho anh, ông ấy nói không phản đối chuyện hôn nhân của chúng ta nữa, còn bảo anh xếp thời gian để ăn cơm cùng anh trai em.”

Tôi cầm điện thoại, cười một tiếng với ánh mặt trời rực rỡ. “Được, anh em cũng nói thế.”

“Hạt Tiêu, anh yêu em.”

Nụ cười của tôi lại càng tươi hơn. “Em cũng yêu anh.”

....

Ba ngày sau, Hàn Dục và cha mẹ chính thức đến nhà tôi cầu hôn, buổi tối chị Hồng nấu một bàn đồ ăn, hai nhà cùng nhau ăn chung một bữa cơm, Hàn Lăng Lăng cũng có mặt, chẳng qua là thái độ của Hoàng Vũ đối với cô ta trước sau đều rất nhạt, đáy mắt không hề có vẻ dịu dàng hay áy náy nào, giống như đang nhìn một người lạ.

Sau khi xác định thời gian tổ chức lễ đính hôn, tôi và Hàn Dục trở nên cực kì bận rộn, may quần áo, đặt thực đơn, mời người dẫn chương trình các thứ, mỗi ngày về nhà tôi cứ nằm xuống là ngủ, thời gian dài trôi qua cũng không đến bệnh viện lần nào. Mà khi Hoàng Vũ nhắc đến, tôi mới biết Lê Trạch hồi phục rất kém, nhưng cũng may là không có di chứng gì, chẳng qua là vết thương không khép lại hoàn toàn thôi.

Một đêm trước lễ đính hôn, tôi trở về rất khuya, hiếm có hôm Bạch Tấn lại ngồi ở phòng khách chờ tôi, tôi đổi giày, ngồi cạnh anh ra, ngửa mặt dựa trên ghế sa lông không nói gì.

“Mệt lắm không?” Giọng nói Bạch Tấn trầm như thường lệ, rất dịu dàng.

Tôi gật đầu một cái, vô lực cười. “Mai kia lại bình thường lại rồi.”

Bạch Tấn im lặng một lúc, sau đó bẻ vai tôi, để cho tôi xoay lưng về phía anh, nhẹ nhàng giúp tôi xoa bóp vai.

Lỗ mũi tôi liền trở nên ê ẩm, hốc mắt bắt đầu ửng đỏ.

“Tiểu Bạch, lâu lắm rồi anh không đối xử thế này với em.”

“Xin lỗi.”

Tôi lắc đầu một cái, nước mắt bắt đầu chảy xuống. “Tiểu Bạch, anh còn chưa chúc mừng em.”

“Chúc mừng.”

“Cảm ơn.”

Sau đó cả hai đều không nói gì nữa, mười mấy phút sau tôi nghe được giọng nói trầm thấp của anh, “Hôm nay, A Trạch xuất viện.”

Cả người tôi run lên, quay đầu, bối rối nhìn anh, “Chẳng phải người anh ta còn chưa khỏi hẳn sao?”

Bạch Tấn mím môi, ánh mắt phức tạp nhìn về phía tôi “Ngày mai có lẽ hẳn ta sẽ đến hôn lễ của em.”

Tôi từ từ nhắm mắt lại, cảm giác mệt mỏi càng lúc càng lớn, “Tiểu Bạch, giúp em cản anh ta lại được không?”

Bạch Tấn cúi đầu, một lúc lâu sau mới mở miệng, “Ngày mai, Hỏa oa thành khai trương.”

Tôi vội vàng mở mắt, khó tin nhìn anh, sau đó cúi đầu cười một tiếng “Tiểu Bạch, anh thật xấu xa.”

48. Chương 48

Edit: Ayumi

beta: Phương Xeko

Lễ đính hôn dự định là sẽ bắt đầu vào lúc 8 giờ, tôi đang trong phòng trang điểm, thì nhận được điện thoại của Hoàng Vũ, nói là trong đội có nhiệm vụ, buổi tối anh không đến được, tôi nghe giọng nói vô cùng áy náy của anh, dè cảm giác mất mát trong lòng xuống, nói vài câu với anh rồi cúp điện thoại.

Vì sức khỏe của cha gần đây không tốt lắm, nên sáng sớm nay tôi mới nói với ông về chuyện đính hôn, ông và dì nhỏ buổi tối chắc chắn cũng sẽ không đến, Bạch Tấn đến khai trương của Hỏa oa thành, giờ cả Hoàng Vũ cũng không đến dự lễ đính hôn được, nói không khó chịu nhất định là giả.

Khi Hàn Dục tới, thấy tôi có vẻ cô đơn, đau lòng ôm tôi vào ngực, “Anh trai vừa gọi cho anh, đừng buồn, cha mẹ anh sẽ đến mà, vui lên nhé?”

Tôi nhìn ánh mắt đau lòng của anh, gật đầu cười.

Hàn Dục kéo tay tôi khoác lên tay anh, “Đi thôi, buổi lễ bắt đầu rồi.”

.....

Phòng tiệc nguy nga lộng lẫy, bố trí lãng mạn, chỗ nào cũng được trang trí bởi những hình trái tim màu hồng, khiến cho khung cảnh nơi này tràn ngập cảm giác ngọt ngào lãng mạn, khi tôi kéo tay Hàn Dục đi vào hội trường, mọi người đều ồ lên, tôi nhìn chàng hoàng tử đẹp trai, phong độ mặc âu phục trắng bên cạnh, lại đứng gần lại anh thêm chút nữa, cảm giác mất mát trong lòng dần biến mất, tôi cười híp mắt nhận lấy ánh mắt hâm mộ hoặc ghen tị từ mọi người.

“Khẩn trương?” Hàn Dục vuốt cằm nhìn tôi, mỉm cười, trong mắt có vẻ cưng chiều nhàn nhạt.

Tôi gật đầu một cái, trêu anh: “Không thấy những cô gái kia đang nhìn em bằng ánh mắt muốn ăn thịt em sao? Em phải trông anh thật kĩ mới được.”

Hàn Dục cười, nhéo nhẹ mũi tôi “Đi thôi, cha mẹ đang đợi chúng ta.”

Tôi cười, đi cùng anh ra giữa hội trường, vừa đi được mấy bước, tôi cảm thấy người bên cạnh đột nhiên ngừng ra.

Tôi khó hiểu quay đầu, thấy khóe miệng anh cong cong, xuất hiện một nụ cười giễu cợt, “Anh thấy người nên khẩn trương là anh.” Nói xong không để ý đến ánh mắt mọi người, liền cúi xuống, hôn môi tôi.

Tôi kinh ngạc một chút, sau đó liếc nhìn ra cửa, khi thấy có một bóng người gầy gò màu đen, thềm thở dài một cái rồi xoay người ôm cổ anh, nhiệt tình đáp lại, Hàn Dục rất hài lòng với sự phối hợp của tôi, bàn tay ấm áp của anh khẽ nhéo vào bên hông của tôi một cái, cả người tôi tê dại, khẽ run lên, anh hài lòng kết thúc nụ hôn nóng bỏng này.

Tôi chui ra ngoài từ ngực anh, sửa sang lại lễ phục một chút, nghe thấy tiếng kêu của những người xung quanh, cảm thấy người đàn ông bên cạnh đang chuyển sang trạng thái chuẩn bị chiến đấu, lại thở dài một cái, kéo một cánh tay anh, thấy ánh mắt màu hổ phách bỗng thoáng qua vẻ bối rối, tôi nhúu mày không nói gì.

“Hạt Tiêu!” Một giọng nói khàn khàn vang lên bên cạnh tôi, để lộ ra vẻ bi thương.

Hàn Dục nắm chặt lấy tay tôi, cả lưng anh thẳng tắp, nghiêng đầu lẳng lặng nhìn một bên mặt tôi, trên mặt là vẻ lạnh lùng chưa từng có.

Tôi nhìn những người đang nín thở chờ xem kịch vui, nghĩ một lúc rồi từ từ xoay người, cũng không coi thường vẻ ảm đạm thoáng qua trong mắt người bên cạnh.

Hàn Dục cũng xoay người cùng tôi, tôi nhìn hai người đàn ông vừa nhìn nhau liền bùng nổ trạng thái khẩn trương nuốt nước bọt, nhìn Lê Trạch “Cuối cùng anh vẫn đến?”

Về mặt Lê Trạch trong nháy mắt liền tôi đi, bàn tay bên người nắm chặt lại, áo sơ mi màu đen lại càng làm nổi bật vẻ mặt đẹp trai nhợt nhạt của hắn, ánh mắt đen láy không hề che dấu vẻ đau lòng, khổ sở, hắn rũ mí mắt xuống, lông mi dài, rậm giống như cây quạt nhỏ rung rung hai cái, khi nhìn về phía tôi, trong mắt ngập tràn vẻ kiên định không thể dao động.

“Có thể không đính hôn được không?”

Nghe thấy câu nói cực kì quen thuộc như vậy, tôi có chút khổ sở cười thành tiếng, “Lê Trạch, anh cần gì phải khổ sở như vậy, tôi đã không yêu anh, sao anh vẫn mãi không thể chấp nhận sự thật này chứ?”

Lê Trạch mím môi thành một đường thẳng, giống như một đứa trẻ bị thương mà không có ai đến cứu, khổ sở nhắm mắt lại, thân mình hơi lắc lư một cái, sau đó mới bình tĩnh lại “Lạt Tiêu, hôm nay anh nhất định phải đưa em đi, trừ khi anh chết, nếu không anh không có cách nào trở mắt nhìn em gả cho người đàn ông khác!”

Giọng nói khàn khàn, ánh mắt run rẩy, sắc mặt tái nhợt, thấy tôi hơi ngẩn ra, một phút sau, hắn liền bước một bước về phía trước, bắt lấy tay tôi, tôi chưa kịp phản ứng, người đàn ông bên cạnh đã vung tay đập vào mặt hắn một cái, trong nháy mắt, tay tôi liền bị giật lại, sau đó cả người liền bị Hàn Dục kéo mạnh ra sau lưng.

Lê Trạch bị đánh mạnh, nghiêng mặt về một bên, khoe miệng lập tức rỉ máu, hắn bám vào chiếc ghế bên cạnh, đứng thẳng người, ánh mắt nhìn thẳng vào tôi, không còn đau đớn ảm đạm nữa, mà là kiên quyết, khoe miệng lại cong cong, trên mặt là nụ cười cực kì dịu dàng, một lúc sau, anh lại đưa tay ra.

Tôi cảm giác được Hàn Dục tức giận sắp nổ tung, nắm chặt lấy ống tay áo của anh, có chút cầu xin nhìn anh lắc đầu một cái, anh mím chặt môi, cố gắng kiềm chế cơn giận, thở một hơi dài ra, sau đó phát tay ra hiệu với bảo vệ, nhẹ nhàng nói ra một chữ: “Đánh!” Sau đó liền kéo tôi đến giữa hội trường.

Tôi bị anh kéo đi, lảo đảo mấy bước mới có thể đi vững, dường như chạy chậm mới có thể đuổi kịp được bước chân của anh, phốp sai là tiếng đánh nhau và tiếng một người kêu đau, tôi cắn môi, khi sắp đến giữa hội trường, tôi ngừng lại, rồi dùng sức giằng lấy tay, quay đầu, nhìn người đàn ông đang quỳ xuống, ôm lấy ngực, cả người toàn là máu, nặng nề nhắm mắt một cái, nhìn người đàn ông đang đứng nghiêm, đưa lưng ề phía tôi, sau đó từ từ lùi về sau mấy bước, một lúc sau không nói gì, xoay người chạy đi.

Sau khi tôi đi được mấy bước, nghe được một giọng nói cực kì lạnh lùng: “Hạt Tiêu, nếu hôm nay em rời đi, anh sẽ hận em!”

Nghe thấy lời nói của anh, tôi dừng bước, xoay người, nhìn xung quanh một chút, sau đó cởi giày cao gót của mình, ném vào lưng anh.

Hàn Dục hơi ngẩn người, âu phục màu trắng lập tức xuất hiện một dấu giày màu xám tro, nhưng anh vẫn không quay người lại.

Dừng mấy giây lại, tôi lại cởi chiếc giày khác, lại ném tiếp vào lưng anh, cả người anh vẫn căng thẳng như cũ, hai bàn tay bên người anh nắm chặt lại, nhưng vẫn không xoay người lại.

Lòng tôi trùng xuống, nước mắt từ từ dâng lên, xách vác, chạy chân trần đến bên Lê Trạch, từ từ đỡ hắn dậy, không nhìn người đàn ông đứng ở đằng xa kia, đi thẳng ra khỏi hội trường, nhưng giây phút tôi bước ra cửa, lại nghe được tiếng gọi bi thống, “Lạt Tiêu.” Tôi nhắm chặt mắt lại, không do dự chút nào, đẩy cửa rời đi.

Tôi đỡ Lê Trạch lên taxi, đọc địa chỉ của một bệnh viện, gọi điện thoại cho Bạch Tấn, sau đó liền ôm chân ngồi đằng sau, quay đầu nhìn ra cửa sổ, nước mắt chảy không ngừng, nghĩ đến bóng lưng cô đơn đáng giận kia, trong lòng lại đau như dao cắt.

Qua rất lâu sau, mới quay đầu lại nhìn sang bên cạnh.

Lê Trạch nghiêng người tựa vào cửa sổ, nhìn bên ngoài, hai tay khoanh trước ngực, sắc mặt tái nhợt không có bất kì biểu cảm gì. Trán vẫn còn chảy máu, dọc theo tóc mai nhỏ từng giọt từng giọt lên áo sơ mi, mà hấn lại như không cảm nhận được gì, đáy mắt là một vẻ yên tĩnh.

Hình như cảm nhận được ánh nhìn chăm chú của tôi, hấn hơi run lên, nghiêng đầu nhìn tôi, một lúc sau mới đưa tay, nhẹ nhàng lau sạch nước mắt trên mặt thôi, cười nhẹ, “Đừng khóc.”

Nghe giọng nói khàn khàn mà yếu ớt của hấn, lòng tôi run lên, nhìn nụ cười thê lương của hấn, đột nhiên cảm thấy lòng nhói đau, mặc dù chỉ hơi đau, nhưng đây là lần đầu tiên tôi đau lòng vì hấn sau khi tôi hết yêu.

Sau đó tôi lại khóc, tôi đặt tay lên vết thương trên trán hấn, vừa khóc vừa mắng hấn, “Sao anh lại đến? Rõ ràng tôi đã đến gần hạnh phúc đến thế rồi, chỉ còn một bước chân nữa thôi là có thể cùng người mình yêu sống hạnh phúc, anh có quyền gì mà cản tôi?”

Lê Trạch không nói gì, ôm thật chặt tôi vào lòng, vỗ nhẹ vào lưng tôi.

Tôi chôn mặt trong lòng hấn, tiếp tục khóc lớn: “Lê Trạch, sao bây giờ? Hàn Dục nói anh ấy hận tôi, sao anh ấy có thể hận tôi chứ? Tôi yêu anh ấy thật lòng, sao anh ấy có thể hận tôi?”

Tôi khóc đến tê tâm liệt phế, cảm giác được cả người hấn ngẩn ra, cánh tay ôm tôi dần dần siết chặt lại, tôi cắn môi, tiếng khóc dần dần trở thành tiếng nấc nhỏ nghẹn ngào, một lúc sau tôi chui ra ngoài, nhìn sắc mặt xám trắng và đôi mắt tôi thui của hấn, lòng lại đau thêm chút nữa.

Lê Trạch thấy tôi nín khóc, mặt không cảm xúc rút tay về, dùng ống tay áo xoa xoa vết máu trên trán, tiếp tục khoanh tay trước ngực, nghiêng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ.

Tôi cúi đầu, xé một miếng vải từ chân váy, nhẹ nhàng đặt tay lên miệng vết thương của hấn, tay còn lại lau sạch vết máu trên mắt, đỡ hấn dựa vào người mình, “Có bị thương chỗ nào nữa không?”

Lê Trạch tựa vào người tôi, nhưng cả người vẫn cứng ngắc như trước, từ từ khép mắt lại, lắc đầu không nói gì, tôi cúi đầu định kiểm tra vết thương, nhưng lại thấy khóe mắt hấn có một giọt nước trong suốt chảy xuống gò má, chỉ một giây, cũng chỉ có một giọt nước mắt, nếu như tôi rời mắt khoảng hai giây thôi, thì cái gì cũng sẽ không thấy, nhưng vì trùng hợp, nên hấn muốn giấu cũng đã muộn.

Lòng tôi đau như núi lửa phun trào, từ sâu trong đáy biển ào ào dâng lên, không có chút thời gian để trì hoãn hay suy nghĩ, nó cứ thế xông thẳng lên não tôi, tôi kinh ngạc nhìn hấn, một lúc lâu sau, tôi mới ôm thân thể run rẩy của hấn vào lòng, ôm đầu hấn nhẹ nhàng vuốt ve gò má gầy gò của hấn, trong đầu trống rỗng.

Không biết qua bao lâu, tay của tôi bị hấn cầm nhẹ, kéo ra đặt ở ngực, lòng tôi cả kinh, nhanh chóng kéo áo sơ mi của hấn ra, thấy băng vải màu trắng nhuộm máu đỏ tươi, nước mắt càng chảy ra nhiều hơn.

Tôi đặt tay lên vết thương, vuốt nhẹ, giọng nói run rẩy, “Đau không?”

Lê Trạch không đáp lại tôi, nhưng đầu hấn tựa vào hõm vai tôi, hô hấp có vẻ không đều đặn, một lúc sau giọng hấn có chút hốt hoảng: “Lần này, em còn để anh một mình ở bệnh viện nữa sao?”

Nghe thấy lời hấn, tôi lại khóc, liều mạng lắc đầu, nhưng một câu cũng không nói ra lời được, sau đó tôi thấy hấn cười nhẹ hai tiếng, sau đó bỏ vai tôi nặng trĩu

Lê Trạch ngất!

Tôi nhìn người đàn ông xụi lơ trong lòng mình, cảm thấy cực kì mơ hồ, lần đầu tiên sau khi chia tay, tôi tự hỏi mình, tôi thật sự đã hết yêu người đàn ông này?

Lời nói của tác giả: Cuối cùng Tiêu Hạo Tiêu vẫn không kiên trì nổi đến cùng, nhưng mà cuối cùng Lê Trạch sẽ thấy hạnh phúc chứ?

Một giọt nước mắt kia, có lẽ là do lần đầu tiên hấn biết, Hạo Tiêu thật sự không yêu hấn nữa, người đàn ông đáng thương

Càng gần kết, hàng tích trữ càng ít, hai chương nữa là kết thúc phần giữa, phần cuối là bắt đầu cuộc chiến Lê Trạch pk Tiểu Bạch, tôi vẫn không biết nên để Hạt Tiêu đến với ai mới tốt, rốt cuộc là nên lựa chọn tình yêu hay tình thân... Phân vân quá

~

49. Chương 49

Trong phòng bệnh.

Tôi ngồi ôm chân trên ghế sa lông, cúi đầu, cảm giác được các bác sĩ, y tá không ngừng ra vào phòng bệnh, lễ phục trên người tôi đã nhấn đến mức không nhìn ra hình dáng ban đầu, còn có vết máu nhàn nhạt phía trên nữa. Đầu óc của tôi dường như đã ngừng hoạt động, không thể đưa ra bất kì phản ứng nào để đáp lại hoàn cảnh xung quanh.

Cho đến khi có một bóng người che phía trên tôi, một đôi bàn tay ấm áp đặt lên hai vai, tôi mới hoảng hốt ngẩng đầu lên nhìn người mới đến.

“Hạt Tiêu, đã xảy ra chuyện gì?” Giọng Bạch Tấn rất lo lắng, ánh mắt nhìn về phía tôi chan chứa tình yêu thương.

Tôi mở miệng, nhưng lại không nói được gì, nhìn xung quanh, các bác sĩ, y tá trong phòng đã rời đi từ lúc nào.

Ánh mắt tôi chuyển về người đang hôn mê trên giường bệnh, dừng lại ở đó thật lâu.

Bạch Tấn cởi áo khoác, khoác lên người tôi, rồi ngồi xổm xuống, nhẹ nhàng nắm lấy hai tay tôi, nói nhỏ: “Bác sỹ nói trên người hần có rất nhiều phần mềm bị tổn thương, nhìn giống như vết đánh nhau, giờ vẫn còn hôn mê là vì vết thương ở ngực trái bị nứt công thêm sức khỏe quá yếu nữa, không có gì đáng ngại, một lúc nữa sẽ tỉnh lại, Hạt Tiêu, nói cho anh biết, sao lại thành ra như thế này?”

Tôi nghe được lời của anh ấy, ngơ ngàng quay đầu, đối diện với ánh mắt ân cần của anh, mũi tôi lại ề ề, từ từ cúi đầu: “Anh ấy đi phá lễ đính hôn, em bỏ Hàn Dục để rời đi với anh ra, Tiểu Bạch, bây giờ chắc chắn Hàn Dục đang hận chết em!”

Bàn tay đang nắm lấy tay tôi của Hàn Dục run lên, không an ủi tôi như trước kia nữa, mà lại thả tay tôi ra, chậm rãi đứng lên, “Anh ra ngoài một lát, em ngoan ngoãn ngồi yên đây.”

Tôi gật đầu một cái, không nói gì.

Sau khi Bạch Tấn rời đi, tôi rúc cả người vào ghế sa lông, đèn điện lớn trong phòng bệnh đã tắt, chỉ còn lại ánh sáng mờ mờ của ngọn đèn đầu giường, ánh đèn vàng lại càng làm nổi bật làn da trắng bệch của người đàn ông trên giường.

Tôi từ từ đứng dậy, đến bên mép giường, đưa tay lên vuốt ve cặp lông mày đang nhíu chặt lại của hần, nhưng dù xoa thế nào, lông mày hần cũng không giãn ra, ngược lại chiếc trán toàn mồ hôi của hần lại khiến lòng tôi càng thất vọng, những nỗi vết thương chẳng chịt sâu trong lòng bắt đầu quặn đau.

Có lẽ cảm giác được tôi chạm vào, đôi môi của hần hơi nhếch lên, phát ra một tiếng rên nhỏ, một lúc sau lông mày hần giãn dần ra, hơi thở cũng đều đặn hơn rất nhiều.

Có tiếng mở cửa, tôi quay người, tầm mắt tôi mơ hồ, không thấy rõ được người bước vào, chỉ cảm nhận được có một bóng người đến gần, đỡ tôi ngồi ở cạnh giường, sau đó ngồi xổm xuống, xỏ chân tôi vào một đôi dép bông mềm mại.

Tôi ngơ ngác nhìn động tác cẩn thận của anh, nước mắt bắt đầu chảy xuống từng giọt một, có một giọt rơi xuống tay Bạch Tấn, anh hơi sững sờ, sau đó ngẩng đầu lên nhìn tôi, ánh mắt cực kì dịu dàng.

“Anh vừa đến hiện trường của buổi lễ đính hôn, không thấy cậu ta đâu, anh cho người đi tìm rồi, sẽ sớm có tin tức thôi.”

Tôi đưa hai tay lên che kín mặt, lặng lẽ khóc, lắc đầu.

Bạch Tấn đứng lên, vỗ nhẹ lưng tôi, “Đừng lo lắng, cậu ta sẽ tha thứ cho em thôi.”

Tôi vẫn lắc đầu, một tay nắm chặt lấy tay anh, nghẹn ngào không nói ra lời, một lúc lâu sau mới khàn khàn lên tiếng, “Tiểu Bạch, anh ấy là người kiêu ngạo như vậy, vì em mà có thể trở mặt với cha mình, mà em lại còn bỏ anh ấy đi theo người đàn ông khác trong lễ đính hôn, anh ấy chắc chắn sẽ không cần em nữa.”

“Vậy thì quay về,” Bạch Tấn ôm đầu vai tôi, giọng anh trầm xuống, mang theo một chút run rẩy.

Cả người tôi cứng đờ, chỉ im lặng dựa vào vai anh, đầu óc hỗn độn, căn bản tôi không hiểu được lời anh nói có ý gì, tôi cũng không thừa năng lượng để nghĩ kĩ, chỉ biết một mớ dựa vào người anh, ngửi mùi hương trên người anh, tâm trạng tôi dần bình tĩnh lại, một lúc sau liền ngủ say.

Giấc ngủ này rất tệ, trong giấc mơ, tôi chỉ thấy lặp đi lặp lại một hình ảnh: tôi mặc đồ trắng đứng bên vách núi, bên cạnh là Lê Trạch toàn thân đầy máu, Hàn Dục đứng đối diện chúng tôi, trong mắt toàn là hận ý, tôi muốn mở miệng, muốn về bên cạnh anh, nhưng lại nhận ra mình không thể cử động. sau đó mình bị người bên cạnh kéo xuống vách núi.

Khi tôi tỉnh lại khỏi cơn ác mộng ấy, cả người như mới được vớt từ dưới nước lên, mồ hôi chảy đầy người, tôi nhìn xung quanh, giường lớn, trần nhà quen thuộc, là phòng ngủ của tôi.

Tôi dùng chăn quấn chặt mình lại, không muốn động dấy chút nào, chuyện gì cũng không muốn nghĩ. Cho đến tận khi có mấy tiếng gõ cửa nhẹ nhàng vang lên.

Tôi quay đầu nhìn về phía cửa phòng: “Em tỉnh rồi.”

Hoàng Vũ đẩy cửa vào, thấy tôi mở to mắt, liền bước nhanh đến bên giường, cúi người sờ trán tôi, trong mắt thoáng hiện lên vẻ đau lòng. “Sao thế? Không thoải mái chỗ nào sao?”

Tôi lắc đầu, duỗi một tay từ trong chăn ra, kéo anh ngồi xuống cạnh mình, quấn chăn nhích lại gần anh, sau đó nhắm mắt lại, “Anh trai, ôm em một cái.”

Hoàng Vũ cẩn thận ôm vai tôi, vỗ vỗ vào lưng tôi giống như hồi còn bé.

“Đêm qua, Hàn Dục đi sang thành phố S cả đêm,... Nếu như em muốn đi cùng... Anh sẽ mua vé máy bay, rồi bảo Tiểu Bạch đưa em đi.”

Tôi không nói gì, một lúc sau lắc đầu. “Lát nữa em đến bệnh viện.”

Hoàng Vũ giật mình, nhẹ nhàng gọi một tiếng. “Tiểu Lạt?”

Tôi ngẩng đầu cười cười nhìn anh. “Em đồng ý với anh ta rồi, lần này sẽ không vứt anh ta ở bệnh viện một mình nữa, sau khi anh ta khỏe lại, em sẽ lại lên đường đi tìm hạnh phúc của mình sau.”

Hoàng Vũ đau lòng vuốt tóc tôi, “Anh sẽ nói chuyện rõ ràng với A Trạch, lần này là cậu ta quá đáng, em không cần phải xen vào, làm tốt việc của mình là được rồi.”

Tôi lắc đầu, nghiêm túc nhìn anh, “Cảm giác một mình ở bệnh viện em đã từng trải qua, nên hiểu rất rõ. Nếu lần trước anh ta vào viện em không tuyệt tình như vậy, có lẽ cũng sẽ không bức anh ấy đến đường đi phá lễ đính hôn như vậy. Lần này em sẽ cẩn thận chăm sóc anh ta, sau đó khiến cho anh ta hiểu ra, tim em không còn trên người anh ta nữa rồi, niềm hạnh phúc sau này của em không liên quan đến anh ta nữa.”

Hoàng Vũ nghe tôi nói xong... Liền cúi đầu, im lặng suy nghĩ một lúc, sau đó khẽ cười. “Công chúa nhỏ nhà ta, cuối cùng cũng trưởng thành rồi.”

Một lần nữa trở lại bệnh viện, trong tay tôi còn có thêm một chiếc cặp lồng giữ ấm, là cháo dinh dưỡng chị Hồng nấu, vốn dĩ tôi định tự mình xuống bếp, nhưng Hoàng Vũ lại bảo, sợ khi tôi nấu xong được bát cháo thì người trong bệnh viện đã chết đói rồi cũng nên.

Hoàng Vũ đưa tôi đến cổng bệnh viện sau đó mới đến cục cảnh sát, tôi từ từ đến cửa phòng bệnh, hít sâu một hơi, đứng ngẩn người ngoài cửa một lúc, vừa định mở cửa, thì cửa đã bị kéo ra từ bên trong.

Người đàn ông đứng trước cửa phòng, mặc quần áo bệnh nhân màu trắng, vẻ mặt tái nhợt, có chút khó khăn, thấp giọng ho một tiếng rồi mới khàn khàn mở miệng: “Em đến rồi?”

Tôi sờ sờ mũi, gật đầu: “Anh muốn đi đâu?”

Lê Trạch không nói gì, nghiêng người vào phòng, ngồi lên giường, tay che trước ngực, thở nhẹ, ngẩng đầu cười khổ một cái: “Anh thấy anh trai em bảo đưa em đến, đợi một lúc vẫn không thấy em đâu, còn tưởng em trốn đi rồi.”

Tôi lè lưỡi, có chút xấu hổ cười cười, đi qua, mở cặp lồng, múc một chén cháo đưa cho hắn.

Lê Trạch rất ngạc nhiên, khó tin nhìn tôi, hơn nửa ngày sau mới nhận cháo. Vẻ mặt mờ mịt.

Tôi kéo một chiếc ghế ngồi đối diện anh, “Chị Hồng bảo cá chuối có lợi cho việc khép miệng vết thương, anh uống nhiều một chút.”

Ánh mắt Lê Trạch âm u, cầm lấy thìa, từ từ uống, “Anh còn đang tự hỏi, sao tài nấu nướng của em đột nhiên tăng lên.”

Tôi cắn cắn môi, mặt trắng không còn chút máu, “Nói chuyện không ra hơi mà vẫn còn có tâm trạng nói mớ tôi? Thật ra, tôi cũng định tự nấu cháo cho anh, nhưng Hoàng Vũ bảo sợ tôi nấu xong thì anh chết đói mất rồi.”

Lê Trạch cúi đầu húp cháo, nghe thấy lời tôi, khóe miệng hơi nhếch lên, nhưng không lên tiếng đáp lại.

Dưới sự giám sát của tôi, Lê Trạch ngoan ngoãn uống hết hai chén cháo, sau đó nằm trên giường, nhắm mắt nghỉ ngơi.

Tôi lấy mấy quyển báo mang từ nhà ra, khoanh chân trên ghế sa lông đọc.

Ánh mặt trời buổi trưa rất ấm áp, không quá chói mắt, trong phòng bệnh rất yên tĩnh, hài hòa, chỉ có tiếng hai người hít thở, thỉnh thoảng thì có tiếng lật giấy.

“Lạt Tiêu.” Người trên giường đột nhiên gọi tôi.

Tôi ngạc nhiên, khó hiểu nhìn hắn. “Hả?”

Lê Trạch nửa tựa vào giường, khóe miệng mang theo nụ cười nhạt, nhìn tôi, một lúc sau mới vươn tay về phía tôi. “Đến đây.”

Tôi nhếch môi, nhìn bàn tay thon dài khỏe khoắn của hắn, ngồi yên.

Lê Trạch không giận, vẫn dùng ánh mắt dịu dàng nhìn tôi, bàn tay duỗi ra phía trước lộ ra vẻ bá đạo, kiên quyết khó nói nên lời.

Giằng co một lúc, tôi để quyển báo xuống, đi đến, ngập ngừng đặt tay lên tay hắn.

Lê Trạch cười nhạt 1 tiếng, sau đó nhắm mắt lại, nghiêng người nằm vật xuống, kéo tay tôi dè lên ngực trái, “Anh hơi mệt, em ở cùng anh đi, một lát thôi.”

Tôi nhìn chằm chằm vào mũi chân mình một lát, sau đó ngồi xuống ghế bên cạnh, “cùng” ngủ với anh ta.

Giấc ngủ này của Lê Trạch rất dài, khi trời bắt đầu chuyển sang chiều, tôi ngồi đến đau cả lưng, mới cảm giác được bàn tay nắm lấy tay tôi hơi động đậy.

Thấy hắn mở mắt, tôi vừa định rút tay ra, hai mắt mơ màng của hắn lập tức hiện lên vẻ bối rối, sau đó liền ôm chặt lấy tay tôi, vẻ mặt đau đớn, mồ hôi lạnh chảy đầy trán.

Tôi không dám động đậy, có chút lo lắng: “Miệng vết thương đau à? Để tôi gọi bác sĩ.”

Lê Trạch chớp mắt, lắc đầu, quay đầu mơ màng nhìn tôi, một lúc sau cười yếu ớt, ôm chặt lấy tay tôi, mở miệng, giọng nói rất khó nghe: “Không có gì, chỉ là mơ ác mộng, giờ thì tốt hơn rồi.”

Tôi nhếch môi, nghĩ một lúc rồi từ từ mở miệng. “A Trạch, đợi anh xuất viện, tôi sẽ không tiếc bất kì giá nào để đuổi theo Hàn Dục.”

Lê Trạch nhìn tôi, nụ cười vẫn không giảm, nhưng ánh mắt lại ảm đạm đi rất nhiều, cuối cùng kéo tay tôi ra khỏi chăn, đặt lên miệng, khẽ hôn một cái: “Cô bé, nói thật đi, em thật sự không có chút cảm giác nào với anh sao?”

Tôi căn môi không biết trả lời thế nào, nếu như trước lễ đính hôn, tôi có thể hoàn toàn không do dự mà nói không, thấy hấn đau khổ sẽ không thấy đau lòng, cũng sẽ không rối trí. Nhưng khi hấn xuất hiện trong buổi lễ kia, mặc kệ người ta đâm đá mình, tôi lại biết rõ, tất cả mọi chuyện đều sai, thật ra tôi hiểu rõ, những lời nói với Hàn Dục đều là lấy cớ, gì mà không thể trơ mắt nhìn hấn bị đánh chết, Hàn Dục sao có thể làm gì được hấn, nhưng nguyên nhân chính là tôi đau lòng, trong lễ đính hôn với người đàn ông khác, tôi lại đau lòng vì người đàn ông từng khiến tôi bị tổn thương đây mình.

Tôi trầm mặc, mà người đàn ông ngồi trên giường cũng không lên tiếng, nhưng nhìn khóe miệng dần nhếch lên theo thời gian của hấn, tôi biết, hấn đã cũng biết đáp án là gì rồi.

Ba ngày sau, Lê Trạch xuất viện/

Dường như tâm trạng của hấn ta hôm nay rất tốt, khóe miệng lúc nào cũng mang theo nụ cười như có như không, sau khi sửa soạn đồ đạc, hấn đuổi hết mọi người đi, khi trong phòng bệnh chỉ còn lại hai chúng tôi, hấn chậm rãi lấy một hộp thuốc trong túi áo phục ra, đốt một điếu, đứng bên cửa sổ từ từ hút.

Tôi có chút khó chịu đứng cạnh hấn, trầm mặc. Không biết hấn định nói gì.

Khi điếu thuốc kia hết, hấn từ từ quay người, thấy vẻ mặt khấn trương của tôi, khẽ cười, đưa tay ra xoa đầu tôi, sau đó đến bên giường, lấy một chiếc túi dưới gối, đưa cho tôi.

Tôi nghi hoặc nhận lấy, mở ra, bên trong là một tờ địa chỉ và hai tấm vé máy bay.

“Gì thế?”

“Địa chỉ của Hàn Dục, để Tiểu Bạch đi cùng em đi.”

Tôi sợ hãi mở to miệng, không thể tưởng tượng nổi nhìn hấn.

Lê Trạch nhếch khóe miệng, ngẩng đầu nhìn tôi, đôi mắt màu đen sâu không thấy đáy, “Tiểu Lạt, mặc dù trong lễ đính hôn em chọn đi với anh, nhưng tim em lại ở chỗ cậu ta, lần này, anh thực sự buông tay! Đi tìm cậu ta đi, khi nào cưới thì nhớ báo cho anh, anh sẽ cho hai người một phần đại lễ!”

50. Chương 50

Sáng sớm hôm sau, tôi và Bạch Tấn bay đến thành phố S, đó là một thành phố ven biển rất đẹp, nhưng tôi không đi tìm Hàn Dục ngay, vì địa chỉ Lê Trạch đưa cho tôi là một quán bar, đầu tiên chúng tôi tìm khách sạn, nghỉ ngơi một chút, không biết Bạch Tấn kiếm đâu được một chiếc xe Buick, tám giờ tôi hai chúng tôi xuất phát.

Quán bar này, được trang trí nguy nga lộng lẫy, tất cả đều khiến cho người xem có cảm giác: Xa hoa lãng phí!

Vì còn sớm, nên vẫn chưa có ai đến, tôi đi một vòng, chắc chắn Hàn Dục vẫn chưa đến, tôi bảo Bạch Tấn chờ trong xe, còn mình thì đi qua đi lại gần chỗ phòng bảo vệ. Tầm chín rưỡi, tôi thấy bảo vệ vốn đang uể oải bỗng đứng thẳng người dậy, sau đó mọi người bắt đầu ồn ào, xoay người liền thấy một chiếc Bentley hồng hách lái đến, đi thẳng đến cửa chính.

Tim tôi nhảy lên tận cổ, khí phách như thế, hống hách như vậy rất giống người nào đó, tôi nhìn chằm chằm không chớp mắt vào cửa xe phía sau.

Cửa xe bên phải mở ra, một lúc sau, một bóng người cao ráo hiên ngang bước ra, bộ âu phục màu xanh được may riêng càng làm tôn lên khí chất bất phàm của anh, cà vạt màu đỏ mận, vừa đủ nổi bật, dễ nhìn lại không quá phô trương. Theo bước chân của anh, khuôn mặt điển trai của anh ngày càng gần, giống như nam minh tinh nào đó bước ra từ màn hình.

Tôi vừa muốn tiến lên, nhưng lại thấy anh dừng bước, nghiêng mặt nhìn tôi/

Tôi ngừng thở, không dám làm gì, mà anh cũng chỉ liếc nhìn tôi một cái rồi xoay người, ôm lấy người đẹp đi cùng xe với anh vào lòng, đi thẳng vào phòng khách.

Hai tay tôi nắm chặt lấy nhau, mím chặt môi, che giấu sự yếu ớt trong mắt, một lúc lâu sau mới xoay người đi vào, hỏi phòng bao của hai người, lên lầu, hít sâu một hơi, đẩy cửa ra.

Ánh đèn trong phòng rất tối, Hàn Dục ôm cô gái kia ngồi chính giữa, bên cạnh là người của anh, thấy tôi đi vào, mấy đàn ông người mặc âu phục đen đứng lên, nhưng không động, chỉ nhìn về phía Hàn Dục, đợi chỉ thị từ anh.

Hàn Dục nghiêng đầu, nhìn tôi, khóe miệng hiện lên một nụ cười giễu cợt, dựa người vào ghế sa lông, ôm bả vai người đang tựa trên ngực mình.

Không hiểu sao nhìn thấy Hàn Dục như vậy, tôi lại có cảm giác chùn bước, tôi dè cảm giác sợ hãi xuống, nhìn thẳng vào mắt anh, cẩn thận nói “Có thể nói chuyện với anh một chút được không?”

Tay Hàn Dục nghịch tóc người đẹp trong lòng, khẽ nháp một ngụm rượu, mở miệng cười. “Chuyện gì? Uống rượu? Lên giường?”

Tôi chớp mắt, hai tay nắm chặt “Chuyện đính hôn, em xin lỗi.”

“Không cần!” Nụ cười ở mắt Hàn Dục biến mất, bỏ ly rượu xuống, đốt một điếu thuốc, không nhìn tôi nữa.

Anh cúi đầu hút thuốc, dưới khói thuốc lượn lờ, anh khẽ nhíu mày, tôi không dám thở mạnh, cứ thế đứng yên, thời gian dần trôi, người đàn ông đẹp trai kia cũng im lặng, qua một lúc lâu sau, anh hờ hững mở miệng, “Lạt Tiêu, từ giây phút em rời đi với hắn ta, tôi đã quyết định sẽ hận em!Nên, cút đi!”

Tôi cắn môi, chờ hơi nước trong mắt biến mất, mới nhìn anh lần nữa, “Em biết anh hận em, nhưng em yêu anh, em sẽ không đi, em nhất định sẽ đợi khi nào anh tha thứ cho em.”

Hàn Dục nghe thấy lời tôi nói, bàn tay cầm điếu thuốc hơi run lên, sau đó khóe miệng hơi nhếch lên, nhìn tôi, nhẹ nhàng phun ra hai chữ, “Xin mời!” Nói xong liền tắt thuốc, cầm ly rượu lên, uống một hớp lớn, sau đó nâng cằm cô gái xinh đẹp kia, hơi ngừng lại, sau đó hôn mạnh lên.

Tôi cắn chặt môi, nhìn hai người ôm hôn nồng nhiệt trước mặt, hai tay từ từ để trong túi, tôi sợ bản thân sẽ không khống chế được mà đánh hai người họ mất. Chờ nụ hôn nóng bỏng của hai người kết thúc, tôi nhìn Hàn Dục một cái, sau đó ngồi xuống góc phòng, cầm một chiếc ly, tự rót rượu uống.

Tôi cảm thấy lòng mình rất đau, giống như bị khoét một lỗ, trống rỗng mà không thể làm gì được.

Cả đêm, ánh mắt tôi luôn nhìn chằm chằm vào cảnh hai người vui vẻ nô đùa với nhau, nhìn hai người anh anh em em, vui vẻ trò chuyện, nồng nhiệt hôn môi, nhìn Hàn Dục đưa tay vào quần áo của cô ta để vuốt ve, nghe tiếng rên rỉ mập mờ nữ tính, móng tay tôi cắm chặt vào da thịt, muốn dựa vào nỗi đau trong tay để xua đi nỗi đau lòng.

Tôi biết Hàn Dục đang cố ý làm cho tôi nhìn, bỏ lễ đính hôn là sỉ nhục anh, tôi biết anh hận, anh đau lòng, dù anh có làm gì đi chăng nữa tôi cũng sẽ không trách anh, nhưng cô lại không thể chấp nhận được rằng cả buổi tối anh lại không hề nhìn cô lấy một cái, thật sự là nửa cái cũng không, lòng tôi lại nặng thêm, đứng khì cũng biến đi mất một ít, lòng tự tin có thể lấy được sự tha thứ của anh trong tôi bị đá kích nặng nề,

Đến gần nửa đêm, tôi đi theo họ ra khỏi quán bar, thấy Bạch Tấn đứng ở cửa, hốc mắt dần đỏ len, tôi nhìn Hàn Dục ôm cô gái xinh đẹp kia lên xe, không nói gì, lên xe của Bạch Tấn.

“Muốn đi theo?” Khuôn mặt Bạch Tấn căng thẳng, giọng nói hơi nghẹn.

“Ừ.” Tôi ngồi xui xẻo, thấy người có chút mệt mỏi.

Bạch Tấn nhìn tôi một cái, cài dây an toàn giúp tôi, mím môi không lên tiếng.

Xe Hàn Dục dường như sợ chúng tôi mất dấu, đi rất chậm, cuối cùng dừng lại ở một tòa biệt thự hai tầng, tôi hạ cửa kính, nhìn hai người họ ôm ấp đi vào biệt thự, đèn phòng khách sáng, sau đó là một căn phòng ở lầu hai.

Bạch Tấn mở cửa xe xuống, sau đó dựa vào đầu xe hút thuốc, tôi nắm ở cửa sổ, nhìn lên tầng hai, hai chiếc bóng ở tầng hai, từ khi đi vào nhà đã bắt đầu quần lấy nhau, tôi thấy người phụ nữ giúp người đàn ông cởi áo khoác, sau đó là áo sơ mi, rồi người đàn ông ôm lấy cô ta, sau đó bóng hai người biến mất, tôi đoán là hai người vào phòng tắm.

Tôi không tin, cũng không muốn tin bọn họ sẽ thật sự có quan hệ, tôi nhìn chằm chằm không chớp mắt vào cửa sổ, khoảng 1 tiếng sau, đèn tắt.

Một lúc sau, Bạch Tấn mở cửa xe, nhìn tôi, “Có muốn đi về không?”

Tôi ngơ ngác nhìn anh, mấy giây sau lắc đầu một cái. “Em muốn nhìn xem anh ta có thể giả bộ đến khi nào, cô nàng kia nhất định sẽ đi ra.”

Ánh mắt Bạch Tấn thoáng hiện lên một tia đau đớn, mím môi lên xe, sau đó anh cởi áo khoác, đắp lên người tôi, tôi cười một cái với anh rồi tiếp tục nhìn lên tầng 2.

Chúng tôi ngồi cả đêm, đến khi trời dần sáng, người phụ nữ kia cũng không đi ra, mà đèn ở tầng 2 cũng không sáng lên lần nào.

Sáu rưỡi sáng, Bạch Tấn đỡ tôi tựa vào ghế, kéo cửa kính lên, khởi động xe, tôi thấy có tiếng động, dụi dụi mắt, nhìn về phía biệt thự, vẫn không có người đi ra. Sau đó có chút mệt mỏi lên tiếng. “Tiểu Bạch, em thấy mệt quá.”

Trong giây phút tôi quay đầu, có một bàn tay ấm áp lau nhẹ gò má tôi, tôi nắm chặt lấy tay anh. chôn mặt trong lòng bàn tay ấy, mặc cho nước mắt chảy xuống.

Tôi ngủ ở khách sạn cả ngày, đến bữa tối mới tỉnh lại, ngồi yên trên giường nửa tiếng mới bắt đầu chuẩn bị đồ đạc, đúng tám giờ tôi lại đến quán bar.

Rất đúng giờ, chín rưỡi, Hàn Dục xuất hiện, anh vẫn ôm một cô gái xinh đẹp như hôm trước, nhưng không phải là cô gái hôm qua, thấy tôi anh hơi ngần ra, tôi xoa xoa đầu, đi theo anh vào phòng bao, đi thẳng đến góc phòng ngồi, quá trình ấy anh vẫn không nhìn lấy tôi một cái.

Tâm trạng của anh có vẻ rất tốt, tiết mục hôm qua lại được lặp lại, nhưng tinh thần của tôi lại cực kì kém, chỉ uống mấy ly rượu đã thấy ruột gan cồn cào, tôi nhìn đôi nam nữ đang ngồi oản tù tì ở một góc, sau đó che miệng đứng lên, lại nghe được một giọng nói châm biếm, “Sao? Cái này lại không nhìn nổi?”

Tôi xoay người, nhìn người đàn ông ngay cả khi vắt chân cũng ưu nhã, nhin cảm giác khó chịu trong dạ dày xuống, có chút khổ sở cười một tiếng “Em đi vệ sinh.” Nói xong tôi liền mở cửa rời đi, trong lúc mở cửa, tôi lại nghe thấy anh nói, “Tửu lượng của em kém đi nhiều đấy nhỉ.”

Tôi hít sâu một hơi, kìm chế cảm giác muốn cầm chai rượu đập anh, đẩy cửa đi ra, có chút chật vật đến nhà vệ sinh, nôn mửa một trận xong, vô lực tựa vào bồn rửa mặt, tôi nhìn mình trong gương, cười tự giễu một tiếng, tửu lượng kém thật, mới nửa chai mà đã đổ hết mắt lên rồi.

Tôi không về phòng bao, mà đi thẳng ra ngoài quán bar, đến chỗ bãi đỗ xe, lên xe nhắm mắt nghỉ ngơi.

“Sao sắc mặt lại kém thế? Khó chịu chỗ nào à?” Giọng Bạch Tấn rất thấp, nhưng lại giống như có kim nén cơn giận.

Tôi lắc đầu một cái. “Mệt thôi, em nghỉ một chút, khi nào hai người kia ra xe thì lái theo giúp em.”

“Anh ta ra.” Giọng Bạch Tấn lại lạnh lùng như trước.

Tôi mở mắt nhìn, vẫn là cô gái kia, nhìn hai người lên xe xong, tôi lại nhắm mắt lại.

Một đêm chờ đợi nữa, người phụ nữ kia vẫn ở lại biệt thự,

Tối ngày thứ ba, tôi vẫn đến hộp đêm, nhưng lần này tôi chỉ nhìn Hàn Dục đi vào phòng bao với cô gái thứ ba, sau đó ra xe ngồi chờ, lần này anh ra sớm hơn, chỉ khoảng hơn tiếng, tôi đi theo hai người đến biệt thự, tiếp tục đợi.

Tôi nhận ra, thì ra khi thấy hai người ôm nhau, lòng tôi không còn khó chịu như trước nữa.

Một tuần sau, tôi có thể mỉm cười nhìn hai người diễn màn triền miên yêu đương, trong lòng còn thấy có chút buồn cười.

Mười ngày sau, khi Hàn Dục tiến vào quán bar với người thứ mười một, tôi không ra xe, mà ngồi xổm dưới đất, nói chuyện phiếm với cậu bé bảo vệ.

Khi chúng tôi đang nói chuyện vui vẻ, Hàn Dục mới vào có nửa tiếng đã đi ra, tôi vội đứng lên, bước hai bước, nhưng vì ngồi xổm lâu quá, hai chân tê rần, nên ngã thẳng vào người anh.

Hàn Dục không ngờ sẽ có chuyện này xảy ra, theo bản năng liền đưa tay ra đỡ tôi, hai tay tôi nắm chặt lấy cánh tay anh, cảm nhận được hơi thở đặc biệt trên người anh, tôi cứ nghĩ rằng tim mình sẽ đập rộn lên, sẽ ngạc nhiên thất thố, nhưng tôi chỉ ngơ ngác nhìn anh, vì tôi phát hiện ra, mình phản ứng có chút chậm thì phải, sao lại không có chút cảm giác mãnh liệt nào vậy?

Cảm thấy ánh nhìn chăm chú của tôi, anh ho nhẹ một tiếng, nghiêng mặt, rút tay ra, nhưng không rời đi.

Tôi giật giật chân, chờ cảm giác vừa đau vừa tê kia biến mất, sau đó mới nhìn anh lên tiếng. “Anh chơi đủ chưa?”

Hàn Dục nghe lời tôi nói, cười lạnh, quay đầu nhìn tôi “Ai nói là tôi đang chơi? Đây mới chính là cuộc sống mà tôi mong muốn”

Tôi ngẩng đầu, nhìn thẳng anh, “Hàn Dục, được rồi, em sai thật rồi, sau này chuyện gì em cũng đều nghe anh, tuyệt đối không khiến anh tức giận nữa, chúng ta về nhà đi, được không?”

“Về nhà? Chẳng phải hôm nào tôi cũng về nhà sao? Đối với tôi mà nói, chỗ nào có mỹ nhân thì đấy là nhà/” Vừa nói, anh vừa ôm lấy cô gái xinh đẹp bên cạnh.

Tôi cắn môi, “Anh có thể tôn trọng tôi một chút không? Dù sao chúng ta vẫn còn có hôn ước.”

Giọng tôi rất nhỏ, không có chút sức sống nào, mà khi anh nghe được hai chữ hôn ước, nụ cười trên mặt lập tức biến mất, vẻ mặt điển trai lập tức hiện lên vẻ lạnh lẽo, nhìn tôi một cái, liền lấy điện thoại, gọi/

“Tuyển bố ra bên ngoài hộ tôi, tôi và Hoàng Kiều Kiều hủy hôn.”

“Tùy cậu, viết thế nào cũng được.”

Tôi há to miệng, không thể tin nổi nhìn anh, người bắt giắc lung lay hai cái, sau đó liền được người phía sau đỡ lấy, tôi nhìn chăm chăm vẻ mặt lạnh lùng của anh một lúc lâu, chắc chắn anh không nói đùa, khi ánh mắt tôi dần nhòa đi, tôi xoay người cười một tiếng với Bạch Tấn, thấy ánh mắt anh có vẻ thương tiếc, tôi liền hiểu, nụ cười này, hẳn là còn khó coi hơn cả khóc.

Tôi thấy bàn tay anh nắm càng lúc càng chặt, cảm thấy cả người anh dần căng thẳng, liền kéo tay anh, nói nhỏ “Tiểu Bạch, chúng ta về nhà.”

Đến tận khi tôi lên xe rời đi, Hàn Dục vẫn đứng yên đó, tôi nhìn bóng người càng lúc càng nhỏ, xoay người nói với Bạch Tấn: “Tiểu Bạch, em mệt, em muốn ngủ một giấc.”

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/bi-kich-tieu-lat-tieu>